Ariadna & Nichifor Marcu

UMBLAREA NOASTRĂ CU DUMNEZEU

CUPRINS:

PREFAŢA.5
MĂRTURII DESPRE SFINŢI.7
UMBLAREA NOASTRĂ CU DUMNEZEU.25
CONVERTIREA LUI NICHIFOR. PRIMII PAŞI ÎN ŞCOALA LUI ISUS.27
DESPRE MINE.30
ÎNTÂLNIREA MEA CU NICHIFOR.32
CĂSĂTORIA.34
ÎMPREUNĂ LUCRĂTORI.36
CEI DIN BASARABIA.41
APICULTURA ÎN ŞCOALA LUI ISUS.43
LA CARANSEBEŞ.47
DIN NOU LA IAŞI.51
BIBLIILE.53
DESPRE LIDIA.55
DESPRE TAMARA.59
RESPONSABILITĂŢILE SOŢIEI DE PĂSTOR.62
CUM PREDICA NICHIFOR.68
FINAL.84
MULŢUMIRI.97
PREDICI ALE FRATELUI MARCU NICHIFOR 99
NAŞTEREA DIN NOU A OMULUI PĂCĂTOS.101
NAŞTEREA DIN NOU.102
NICODIM LA ISUS.103
NICODIM.115
SCHIMBAŢI-VĂ GÂNDURILE.117
CRED ÎN MAREA FORŢĂ A TRANSFORMĂRII.118
O FĂPTURĂ NOUĂ.118
RUGĂCIUNEA (I).119

PREFAŢA.

Cartea de faţă, Umblarea noastră cu Dumnezeu, cuprinde mărturia de o viaţă a celor care au fost scumpii noştri fraţi Nichifor şi Ada Marcu. Cartea este structurată în două părţi. în prima parte, sora Ada a scris mărturisiri despre umblarea lor pe acest pământ, precum şi mărturii ale unor oameni care au purtat numele de copii ai lui Dumnezeu cu mare cinste. Aceste mărturisiri merită cunoscute de noi. Ca o completare, amintim faptul că sora Ada a pus aceste scrieri pe hârtie cu multă dăruire, asemeni celorlalte scrieri despre fratele Marcu Nichifor din cartea „Umblarea mea cu Dumnezeu” sau „Perle şi comori”, titlul de altădată. în partea a doua sunt o parte din schiţele şi predicile fratelui Nichifor Marcu, adunate şi transcrise cu multă jertfă de soţia lui Ada, după ce fratele Nichifor a plecat la Domnul, în vremea când au fost ţinute de fratele Marcu, aceste predici au condus la pocăinţă sute de oameni. După cum veţi vedea, predicile nu au o structură homiletică modernă, dar au în ele Biblia, rugăciunea, sfinţenia şi trăirea. Merită să fie amintit un lucru important referitor la predicile fratelui Marcu, lucru pe care acesta îl spunea într-o predică: „Niciodată n-am predicat ceea ce nu am trăit.” Aşa da predici!

Am cunoscut familia Marcu Nichifor şi Ada în tinereţea mea, după ce fratele Nichifor a fost obligat să părăsească Iaşiul, stabilindu-se la Caransebeş, aproape de noi, unde au slujit Biserica Domnului din oraş şi dm zonă, timp de 21 de ani. Cumva la umbra lor am stat aceşti ani, văzându-le exemplul, văzându-le viaţa, ascultându-le învăţăturile care le-au trăit din plin în Domnul Isus. Au fost o familie după cum veţi vedea şi în carte, predată „sută la sută” Domnului. Un model pentru toţi credincioşii cu care au venit în contact. Atât Nichifor cât şi Ada rămân pentru noi „sfinţii noştri”. Nu idoli, pentru că nu-i slăvim pe ei, ci pe Domnul care îşi ridică oameni în orice vreme şi în orice loc, oameni care să fie aşa cum scrie David în Psalmul 16.3: „Sfinţii care sunt în ţară, oamenii evlavioşi, sunt toată plăcerea mea.”

Sfinţii niciodată nu au fost înţeleşi şi nu vor fi, iar lumea nu a fost şi nu va fi vrednică de ei niciodată. (Evrei 11.38) Ei au fost un fel de nebuni pentru Hnstos. (1 Corinteni 4.10) După plecarea din Banat, familia Marcu s-a stabilit din nou la Iaşi. I-am vizitat şi eu acolo într-o seară. Nu pot să vă descriu ce era în apartament – sărăcie lucie, un grup de tineri adunaţi de pe stradă care învăţau Biblia şi de a căror mântuire se ocupau fratele Nichifor şi sora Ada. Bătrâni, bolnavi, săraci şi criticaţi, judecaţi şi neînţeleşi, după cum veţi vedea în paginile acestei cărţi. Eu am plecat de la Iaşi în seara aceea întristat, ruşinat şi pocăit, înţelegându-mi într-un alt fel slujirea mea.

Ceea ce este atât de cunoscut de mulţi dintre cei care au venit în contact cu aceşti fraţi minunaţi, şi trebuie cunoscut şi de cei care nu i-au ştiut, este faptul că viaţa lor a fost o continuă alergare după sufletele oamenilor. Mai mult, o viaţă de neîncetată rugăciune, o viaţă în care s-au bucurat de roade deosebite, de descoperiri din partea Domnului. Şi unul şi altul cunoşteau prin Duhul ce este în om, mulţi care nu voiau să se pocăiască îi evitau când îi vedeau. Fratele Nichifor şi sora Ada se rugau în orice loc: în piaţă, pe peron, în tren. Şi oriunde era nevoie, cu oricine, procedau la fel. Am

putea da multe exemple aici. Cred că aşa cum sora Tamara Vlaşin s-a ocupat de apariţia acestei cărţi, alţii se vor ocupa de altele la vremea potrivită.

Recomand această carte în mod special soţiilor, mai ales soţiilor de păstori, dar şi păstorilor şi tuturor credincioşilor. Să o citească şi să o înţeleagă. Mulţumesc tinerei Tamara Vlaşin pentru grija de a vedea aceste rânduri lumina tiparului, mulţumesc sorei Slăvea pentru marea grijă avută în ultimele luni de viaţă a sorei Ada.

Fie ca această carte, să ajute la sfinţirea multor credincioşi care să ajungă la o viaţă sută la sută predată Domnului. Fie ca umblarea noastră pe pământ să fie una în comuniune cu Dumnezeu.

Cu dragoste frăţească,

Pastor Petrică Găină.

Noiembrie 2004, Bouţari.

MĂRTURII DESPRE SFINŢI

‚L-am cunoscut pe fratele Marcu Nichifor după al doilea război mondial. Eram cu Traian Dorzpe drumul de la Sebeş spre comuna Săsciori; mergeam pe jos. El venea de la Săsciori şi se grăbea spre Sebeş la tren. Am schimbat câteva vorbe şi ne-am despărţit. După câţiva ani a venit ca păstor la adunarea baptistă nr 2 din Sibiu. N-a stat decât câteva luni şi a fost mutat la Iaşi.

În timpul cât a predicat în adunarea din Sibiu, m-am dus de câteva ori să-l ascult cum predica. Mi-a plăcut foarte mult. Textul pe care-l citea din Biblie era dezvoltat într-un fel nemaiîntâlnit la alţi predicatori. Avea o pătrundere adâncă şi spirituală. Ca om credincios, mi s-apărut neobişnuit de serios pe calea Domnului Isus.

Am scris aceste rânduri ca îndemn pentru cei care nu l-au cunoscut pe fratele Marcu, ca ei să-i citească scrierile şi să înţeleagă mai bine felul acestui om a lui Hristos de a gândi şi de a lucra pe ogorul Evangheliei.

Slăvit să fie Domnul!”

Nicolae Moldoveanu,

Octombrie 2004, Sibiu ‚Jlobul Domnului şi fratele nostru Marcu Nichifor a fost un unicat în România în ceea ce priveşte credincioşia, statornicia, predicarea şi mai ales dragostea de Dumnezeu şi de oameni. In cei peste cincizeci de ani cât l-am cunoscut de aproape, nu l-am ştiut în conflict cu cineva. Spunea adevărul în faţă, dar cu gingăşie, şi nu bârfea pe la spate pe nimeni.

A fost recunoscut de toţi ca om al lui Dumnezeu, om care şi-a respectat principiile, pe care le-a şi insuflat la mii de oameni de succes astăzi. Pentru el erau scumpe adevăruri ca: voia lui Dumnezeu, descoperirea păcatului care subjugă viaţa, mărturisirea păcatului pentru a scăpa de puterea acestuia, rugăciunea cu stăruinţă, călăuzirea Duhului Sfânt în trăire şi slujire, căutarea celor pierduţi oriunde, chiar şi în cârciumi, consilierea şi îndrumarea celor abătuţi, descurajaţi, dezbinaţi, etc.

Stilul lui de a predica era unul cu totul deosebit: aducea pe amvon predici cu subiecte şi texte clare şi se ţinea de subiect. Deşi avea multă cultură, vorbea extrem de simplu şi popular, ca să poată fi înţeles de orice

ascultător. El nu era un orator, ci un vestitor al Adevărului, l-am urmărit zeci de predici, neoratorice dar cu har şi succes. Temele predicilor lui aveau un aspect de curiozitate şi de autoritate divină. Odată, la un congres al tineretului de la Reşiţa în anul 1954, a avut subiectul „Evanghelia sângelui”. La cei 16 ani ai mei, m-a şocat şi uimit, dorind să-l cunosc personal. Nu-1 pot mulţumi Domnului de ajuns că mi-a oferit prilejul să-l cunosc aproape, li citeam cu nesaţ toate articolele care îi apăreau în reviste. Fratele Marcu a fost, prin excelenţă, omul neîntrecut al rugăciunii. A fost un vas ales. Valoarea lui intrinsecă o întrecea cu mult pe cea estetică. Pe unde a trecut a lăsat în urmă o influenţă durabilă. întreaga frăţietate l-a iubit. Ni se potriveşte celor din urmă îndemnul din Evrei 13.7b:„ Uitaţi-vă cu băgare de seamă la sfârşitul felului lor de vieţuire şi urmaţi-le credinţa. „ Aceasta este mărturia mea sinceră.

Pastor Mihai Chiu,

Octombrie 2004, Arad „Mi-l amintesc pe fratele Marcu în tinereţea mea. l-am ascultat multe predici pe vremea când era pastor la Caransebeş. La o întâlnire, noi, tinerii, discutam despre predicarea lui. Unii dintre noi eram nemulţumiţi că fratele predica mereu despre pocăinţă şi iar pocăinţă. Ziceam de ce nu mai trece la lecţia următoare. La scurt timp, eram programat să vorbesc la amvon. In îndemnurile pe care le-am avut din partea Domnului, am primit să dau răspunsul tinerilor noştri. Le-am spus aşa: „Vă întrebaţi de ce fratele Marcu ne predică mereu despre pocăinţă. Eu zic că ne ţine la lecţia aceasta până o învăţăm bine. Nu avem cum să trecem la lecţia numărul doi până nu o învăţăm bine pe prima. Dacă nu suntem gata să ne pocăim nu suntem gata pentru învăţături mai înalt spirituale. „

Îndemn deci pe aceasta cale toţi cei care citesc predicile fratelui să primească îndemnurile Duhului Sfânt pentru o viaţă de reală pocăinţă care să conducă mai departe la o creştere sănătos spirituală. „

Valentin Samuel Boşneag,

Director Fundaţia Humanitas ProDeo Noiembrie 2004, Oţelu Roşu „Am cunoscut familia Marcu încă din adolescenţă. Mă socotesc binecuvântat că la vârsta de 16-19 ani am avut astfel de mentori. Vârsta aceasta este aşa cum o ştim cu toţi, însă Dumnezeu m-a binecuvântat cu nişte oameni care cunoşteau pe Dumnezeu nu numai din predici sau din Cuvânt, ci şi dintr-o trăire adevărată cu El zi de zi. Familia aceasta m-a învăţat să umblu cu Dumnezeu şi să fac din El prietenul meu. M-a învăţat de asemenea să mă pocăiesc. Mi-a explicat cât de important este să fii cinstit cu tine însuţi. Odată eram într-o biserică din Arad. La sfârşitul serviciului divin, am dat mâna cu pastorul bisericii şi i-am spus că sunt din Iaşi şi îi aduc salutări. Când a auzit de fratele Marcu a spus că nu este altul ca el în România. Cea mai mare parte din păstori, ne gândim la arii întinse, mulţimi de oameni la care să le predicăm, fratele Marcu se gândea la adâncimea spirituală a unui credincios. Era la Iaşi un tânăr seminarist şi, prin anul doi, într-o discuţie, fratele Marcu i-a zis:„ Mă băiete, să ai mare grijă; un pom ca să poată rămâne în picioare trebuie să aibă rădăcinile atât de adânci cât este şi tulpina de înaltă, altfel se

prăpădeşte. „ Ştia să scoată idei foarte adânci din text, idei care aveau o logică înfricoşătoare.

Era un om de temut prin faptul că nu puteai să fi în preajma lui uşuratic sau gol. Te simţea şi ştia imediat de ce ai nevoie. Era un om de o sensibilitate rar întâlnită şi un fin psiholog. Ştia să răspundă omului după tratamentul pe care îl primea. A fost odată într-o biserica cu un costum de vară, pentru că era cald nu şi-a mai pus cravata. Pastorul bisericii l-a văzut dar s-a făcut că nu-1 observă. După masă a venit din nou în aceeaşi biserică dar şi-a luat şi cravata. Pastorul l-a văzut şi a venit la dumnealui, i-a spus ca se bucură ca a venit la biserică şi l-a invitat la amvon astfel: Cred că aveţi pentru biserică un mesaj, fraţii s-ar bucura. „ După cor şi poezii a venit vremea predi carii. Fratele Marcu s-a ridicat, apus biblia pe amvon, şi-a dat jos cravata şi a agăţat-o de microfon zicând aşa: „Dragă cravată, am fost aici şi dimineaţă dar nu am putut predica din cauza ta. Acum pentru că eşti, spune ceva la fraţi ca, să se bucure şi ei „cade aia au venit la biserică. A vorbit apoi despre pocăinţă. Aceste situaţii nu puteau să le realizeze decât fratele Marcu. Mereu făcea referire la cuvântul care zice: Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie. „ într-o dimineaţă, pe la ora şapte, era într-o staţie aşteptând tramvaiul ca să meargă la o familie pentru ceva urgenţe. In staţie a început să cânte, deşi nu avea deloc ureche muzicală. Cineva îl aude şi-i zice: Te-ai pus la punct de dimineaţă!” Imediat, Domnul i-a dat înţelepciune şi i-a zis: „Dacă îmi spui cu ce, îţi dau şi matale. „ Omul, văzând ce şansă are, a început să prezinte lista cu băuturi alcoolice pe care le ştia. La fiecare denumire, fratele Marcu zicea, nu „. în cele din urmă, omul a zis: Mă dau bătut, spune dumneata. „ Fratele i-a răspuns: „Azi dimineaţă, când m-am sculat, am mulţumit lui Dumnezeu că am dormit bine şi am citit din Sfânta Scriptură. Apoi m-am rugat din nou şi deodată am început să fiu invadat de bucurie cerească. De bucuria asta cânt eu acuma. Dumneata ai avut vreodată bucurii de la Dumnezeu? „ Şi aşa început evanghelizarea acelui om.

Sunt multe de spus, însă îndemnul meu este să luăm seama la oamenii de bine care se duc şi să le urmăm credinţa.

Pastor Victor Tărniceriu,

Decembrie 2004, Vălenii de Munte, jud. Prahova „Mă simt onorată şi în acelaşi timp nevrednică de a aşterne câteva rânduri despre cei care, pentru mine, au fost, sunt şi vor rămâne nişte stele printre stele şi între nori, pe cerul credinţei, şi anume Nichifor şi Ada Marcu.

Se spune că în spatele unui bărbat mare se ascunde o femeie şi mai mare. Aceasta cred că i se potriveşte soreiAda chiar dacă ea mărturisea că de când s-a căsătorit cu Nichifor a început şi creşterea ei spirituală. Ea a fost mare nu numai în felul lumii, deşi omeneşte vorbind a fost înzestrată cu o fantastică capacitate intelectuală, memorie, percepţie fină a situaţiilor. Citea în inima celor cu care venea în contact. Sora Ada a fost mare mai ales printr-o dezbrăcare de sine total. Voia lui Dumnezeu era pe primul plan în viaţa ei. Il întreba pas cu pas în tot ce trebuia să facă, să gândească, să vorbească. Avea o adâncă dăruire de sine, o dragoste jertfitoare pentru cei din jurul ei. Memora până la detaliu situaţii cu care se confruntau semenii, arăta că îi

pasă şi revenea mereu cu credincioşie înaintea Tatălui cu problemele acestora în rugăciune. A înţeles secretul confidenţialităţii, ţinea cu străşnicie ceea ce i se încredinţa. Se pocăia atât de repede, ori de câte ori primea înştiinţarea Duhului lui Dumnezeu că n-a spus ceva la locul lui sau n-a gândit dumnezeieşte.

S-a dovedit a fi o pildă vrednică de urmat, o torţă luminoasă sub ale cărei raze strălucitoare s-au aprins zeci şi poate sute de vieţi pentru Domnul Isus.

Ii voi rămâne în veci recunoscătoare lui Dumnezeu pentru harul de a cunoaşte asemenea, perle „ care sunt fala Domnului Isus în faţa Tronului Ceresc pentru că nici ea nu s-a ruşinat de Dumnezeu în faţa lumii. Dimpotrivă, a învins lumea cu iubirea lui Cristos din ea.

Cu profundă recunoştinţă,

I.

Cerasela Lipovan,

Decembrie 2004, Arad „Când mă gândesc la familia Marcu, îmi amintesc de nişte sfinţi, adevăraţi urmaşi ai Domnului nostru Isus Cristos, în viaţa cărora radia Lumina Dragostei Altruiste.

Sora Ariadna, respectiv sora Ada cum o ştiam cu toţii, a trăit o viaţă de totală dăruire. A trăit pentru alţii: pentru orfani, necăjiţi, robiţi de păcate, părăsiţi. Enigmaticul său nume Ariadna cuprinde simbolistica combinaţiei dintre două nume biblice. Prefixul de la Ariei care înseamnă Leul şi Lumina lui Dumnezeu, iar Adna înseamnă: bucurie, drăgălăşenie, odihnă, desfătarea lui Dumnezeu.

Chiar şi plecarea ei dintre noi a fost deosebită, slujba de despărţire fiind una parcă coborâtă din alte sfere. Cerul parcă săruta pământul, lacrimile fiind parcă picături de rouă divină coborâte chiar din ochii Celui Preaînalt, atât de real şi atât de perceptibil în aceea atmosferă celestă. Se simţea jos între noi unduirea aceasta.

Mulţumesc lui Dumnezeu pentru speranţa reîntâlnirii, la plecarea noastră în bucuria Stăpânului.

Glorie Domnului Isus!

Marius Lipovan,

Decembrie 2004, Arad.

Se duc oamenii de bine. Isaia 57.1-2 „Piere cel neprihănit, şi nimănui nu-i pasă; se duc oamenii de bine şi nimeni nu ia aminte că din pricina răutăţii este luat cel neprihănit. El intră în pace în groapa lui; cel ce umblă pe drumul cel drept, se odihneşte în culcuşul lui. „

Prin plecarea la Domnul a fratelui Marcu Nichifor s-a mai dus un, om de bine. „ Ce a scris proorocul Isaia despre ce a văzut în zilele lui este o realitatea cu care ne confruntăm şi noi astăzi. Isaia vedea că în jurul lui este o sămânţă de preacurvari spiritual, oameni care cu gura vorbeau despre Dumnezeul cel viu dar cu inima erau departe de El. Printre aceştia erau câţiva oameni care încercau să oprească stricăciunea păcatului. Aceştia erau în viziunea lui Isaia „ oamenii de bine „. Un astfel de, om de bine „ a fost fratele Nichifor printre cei din vremea lui. Cine la apreciat la adevărata lui

valoare? Câţi pastori şi lucrători i-au urmat exemplul? Puţini, chiar foarte puţini, au fost gata să facă această slujbă grea. Ba încă pentru mulţi fratele Nichifor era ca un bufon la ale cărui predici se putea râde. Pentru alţii a fost socotit un excentric, care nu era privit ca fiind foarte serios. Nu fac nici o greşeala când scriu că fratele Marcu a fost un „ nebun pentru Hristos”. Propovăduirea Crucii a fost tema preferată a predicilor lui. Pentru El, crucea însemna moarte împreună cu Hristos, lepădare de sine şi lepădare de lume. Timpul care l-am petrecut lângă fratele Nichifor în vremea când eram păstor la Caransebeş a fost o mare binecuvântare pentru mine. El a fost duhovnicul meu spiritual cu care puteam împărtăşi toate problemele vieţii de credinţă şi greutăţile slujbei. Acest om, prin viaţa de rugăciune pe care a trăit-o, la care i-a antrenat pe mulţi din biserică, a fost „motorul plin de putere” care făcea să meargă lucrarea Domnului, în ciuda tuturor obstacolelor diavolului şi a slujitorilor lui.

Fratele Marcu a fost toata viaţa sărac, dar i-a îmbogăţit pe mulţi. S-a dăruit lui Dumnezeu fără rezerve, a învăţat să trăiască prin credinţă. Când am venit pastor la Caransebeş, făceam naveta de la Golet unde aveam familia şi gospodăria. Fratele Nichifor a aflat că eu mergeam să servesc masa la cantină şi m-a certat zicând: Bre, de ce nu vii să mănânci la noi? „ l-am răspuns că nu pot, socotind că nu-i drept să mănânc din pensia dânsului. Fratele Nichifor a spus: Vino şi mănâncă ca să-mi dea Dumnezeu. „ Multe sunt lucrurile pe care le-am învăţat de la fratele Nichifor, de aceea mă rog ca Dumnezeu să mă ajute să trăiesc şi eu la înălţimea chemării care am primit-o de la Domnul, iar în ziua când o să-l întâlnesc pe tata Marcu (cum îi ziceam noi la Caransebeş) şi pe sora Ada, vom povesti despre toate câte am întâmpinat în lucrare. Aşa cum spune profetul Isaia, acum, ei se odihnesc până ajungem şi noi la ei”. Eu şi soţia zicem: Ne este dor de ei şi aşteptăm marea întâlnire în Glorie.

Pastor Busuioc Belciu,

Decembrie 2004, Australia.

O SMERENIE VOIOASĂ

„Trebuie să mergem la cer călcând pe pământ.” (Victor Hugo)

Dacă aş încerca să caracterizez pe scurt viaţa lui Marcu Nichifor, cred că propoziţia rostită cândva de N. Steinhardt ar fi cea mai potrivită: O smerenie voioasă”.

Sunt puţini oamenii care au reuşit să creeze în jurul lor, încă din timpul vieţii, o aureolă de legendă. în subcultura noastră baptistă din acele vremuri, Marcu Nichifor a fost o astfel de personalitate, de o originalitate copleşitoare. Cuceritor în felul său de a fi, reuşea să capteze atenţia cu o pătrundere până în sufletul ascultătorilor. Cu o vorbire directă, nesofisticată, cu un umor sănătos, el ne-a învăţat secretul bucuriei şi al despovărării de povara păcatelor.

A trăit printre noi simplu şi pilduitor, căutând şi găsind motive de bucurie cu orice ocazie şi în orice împrejurare. De la el ştim că trebuie să ne privim în oglindă înainte de ieşi în stradă şi să ne întrebăm dacă suntem

destul de bucuroşi, ca să ne arătăm aşa în faţa lumii. Nu o spunea ca pe o simplă ilustraţie retorică, ci era un stil de viaţă practicat cu consecvenţă.

— Şi matale nu-l cunoşti pi Domnul, di aşeia stai acră ca o murătură în borcanul aista „ abordează el cu umor o taxatoare într-un tramvai, începând să îi vestească Evanghelia. Prospeţimea şi entuziasmul lui debordant se datora în primul rând unei relaţii personale trainice cu Domnul.

Iertarea trebuia cerută, di urgenţă şi cu precizii" oricând ai greşit. Orice amânare este un câştig al duşmanului sufletului nostru, şi, ni pune într-un mare pericol, da un mari pericol, cari ni răpeşti bucuria".

Rugăciunea nu era un cuvânt doar, ci un mod de viaţă care curgea cu naturaleţe şi candoare. Nu te puteai întâlni cu el şi să eviţi rugăciunea. Se apropia cu urechea de tine ca să te audă şi te îndemna cu sârg nevinovat şi neofensator: Mai sincer, mai sincer, spune tot Domnului". Odată, rugându-se cu cineva şi văzând că persoana respectivă se deschide greu la mărturisire, îi şopteşte: Mai sincer, mai sincer, ăştia sunt numai purceii, hai bre, scoate şi scroafa. „

Uneori te năucea cu umorul lui. Când rădea, o făcea cu toată puterea lui; nu avea nici o jenă să se exteriorizeze.

Dulcele accent moldovenesc şi un destul de des, icnet" din adâncimile gâtului subliniau originalitatea acestui meşteşugar al sufletului, ajutându-te să te identifici uşor cu păstorul. îţi clădea certitudinea că el are un secret pe care încă nu l-ai prins: bucuria de a trăi. Erau oameni cărora le înmugurea un uşor zâmbet de superioritate în colţul gurii când îl auzeau vorbind pe fratele Marcu. Simplitatea lui publică era însă înşelătoare, pentru că absolventul facultăţii de Teologie Ortodoxă din Bucureşti era un om erudit, cu o surprinzătoare cantitate de cunoştinţe în topae domeniile vieţii.

Pastorul, căruia i s-a refuzat dreptul de a „sluji" câţiva ani, a practicat meseria de coşar cu mult entuziasm şi bucurie., Coşeritul îmi dădea posibilitatea să intru în casele oamenilor cu Evanghelia în timp ce le curăţăm sobele „ – spunea el. Dar erau şi un altfel de istorii.

Îmi povestea fratele Marţian Cocian, care l-a avut pe Marcu Nichifor 'profesor la Seminarul Teologic, că prin anii 50, acolo în Bucureşti, era un medic celebru. Trebuia să te înscrii pe liste de aşteptare înainte cu câteva săptămâni ca să ajungi să fii consultat de acest doctor. S-a înscris şi fratele Nichifor. Când i-a sosit rândul, a intrat în cabinetul medicului. Doctorul era la masă, aplecat asupra unor hârtii. Când a simţit că noul pacient intrase, a întrebat cu rutină: De ce suferi? „ „De ce suferi mata? „ a venit răspunsul. Doctorul a ridicat ochii din hârtii. Timp de jumătate de oră a ascultat Evanghelia. S-au despărţit şi au rămas prieteni.

Chamber spune că ceea ce oamenii îşi amintesc despre noi este doar atmosfera care o creem în jurul nostru şi nu vorbele noastre. Aşadar, mireasma! Fiecare răspândim o anumită mireasmă. Apostolul ne provoacă spre mireasma cunoaşterii lui Cristos. Adică, cel care zice că îl cunoaşte trebuie să trăiască şi el cum a trăit Cristos. „ Miresma pe care o răspândim este lucrul pe care nu îl putem falsifica. Sunt multe lucruri în care ne putem

amăgi pe noi şi pe alţi, dăndu-ne drept altceva decât suntem. Dar mireasma ne sancţionează precis şi pe nesimţite.

Rostirea numelui unui om care nu mai este reconstruieşte în mintea noastră cu repeziciune atmosfera care îl înconjura, pentru că aceasta este ceea ce ne-a influenţat în realitate.

Pustiul este orizontul lipsit de repere, nesfârşitul fără cărări. Noi toţi trăim în propriul pustiu. Orice luminiţă şi orice tufăriş pe orizontul pustiului nostru devine un „dregător de drumuri, care face ţara uşor de locuit". Iar generaţia mea din tinereţe a avut parte şi de stejari.

, Când Biserica încetează să fie prigonită, ea începe să se corupă" spune un dizident polonez din vremea Solidarităţii. Iată marele pericol al generaţiei de acum. Niciodată în lumea neoprotestantă a României nu a fost o mai mare acumulare academică ca şi astăzi. Doctori în Divinitate şi Teologie cu diplome recunoscute de Academia Româna. Aleluia! Se pune însă o întrebare: Câte repere pentru generaţia următoare? Câţi dregători de drumuri?

„El a trăit printre noi plin de Har şi de Adevăr." Aşa începe Evanghelia.

Misiunea primordială a bisericii este ca membrii ei să şi-L arate pe Cristos unii altora, iubindu-se unii pe alţii, având unitate unii cu alţi în Cristos Dacă acest lucru nu se întâmplă, nu există nici o şansă ca Biserica să fie relevantă în interior şi cu atât mai puţin în afară. Nu disper pentru că aflu din Istoria Cărţi că Dumnezeu şi-apăstrat întotdeauna „o rămăşiţă". Să avem nădejde! Mă uit însă la mine, la generaţia mea, şi la cei care „ ne-au înverzit pustia". Moartea este în cetate.

Îmi vine în minte loan Alexandru, mai marele nostru (plecat şi el în Marea Călătorie). Spunea aşa: Am început să plâng încet, ca o ploaie de toamnă. prelung. şi nesfârşit. „

Florian Guler,

Decembrie 2004, Troy Michigan.

FLOTANT.

Când am predicat odată la Caransebeş, „Bădia Nichifor" – aşa-i ziceau mulţi – era în sală şi eu nu ştiam. Când am aflat, m-am pierdut, mai ales când la terminare mi-a spus că vrea să stea de vorbă cu mine. Fiindu-mi frică pe moment şi depinzând de altcineva la plecare am amânat întrevederea pentru altădată. Mai cunoscusem pe unul cu care am convieţuit într-o casă de rugăciune din Bucureşti – trei ani, timp în care eu nu mi-am deschis gura niciodată în prezenţa lui, şi acesta a fost Richard Wurmbrand. Au trecut mai mulţi ani şi întâlnirea cu Bădia Nichifor n-a mai avut loc. Mai târziu când a fost prea târziu şi încă el mai vieţuia am dorit să-l văd şi să-l întreb ce-a vrut să-mi spună atunci la Caransebeş, însă nu s-a mai putut căci el nu şi-ar mai fi reamintit nici de mine şi nici ce-arfi avut să-mi spună. Eu însă am bănuit, căci m-a ascultat şi ceva nu era în regulă. Poate îmi va spune cândva, undeva ACOLO SUS. Dacă aş fi ştiut atunci că el se afla în sală, pentru nimic în lume nu m-aşfi urcat la amvon. Ce eram eu pe lângă aceşti doi titani ai credinţei? Ce puteam eu să le spun, eu care eram un novice întors la Dumnezeu doar

de zece ani? Impactul care l-a avut bădia Marcu asupra mea a fost foarte puternic.

Auzisem multe despre el şi într-o zi i-am deschis uşa intrând într-un fel de chilie. El nu fugise de lume şi de zgomotele ei, ci doar convieţuia cu aceea care i-a devenit tovarăşă de viaţă şi care de la început a acceptat acest „surghiun „ în doi, acceptând strâmtul şi sărăcăciosul spaţiu al unei camere unde locuiau temporar. Erau doar. flotanţi", şi aşa au fost toată viaţa. Acolo se pregăteau – bineînţeles pe genunchi pentru confruntarea cu necredinţa şi răzvrătirea unei lumi ce i-a întors spatele lui Dumnezeu.

Am înţeles atunci că sursa lor de vieţuire erau cei câţiva stupi cu albine, iarAda, soţia sa, mănuia penelul, fiind îndrăgostită de pictură. Nu ştiu cât au locuit în Caransebeş şi nici în alte oraşe sau localităţi mai mici, căci în decursul vieţii lor au perindat multe aşezări omeneşti şi aceasta din cauza regimului de-aturici care-i izgonea din cauza Evangheliei pe care Nichifor Marcu o propovăduia. Apoi, ura plebei cea „drept măritoare" împreună cu exponenţii aşa zisei „credinţe apostolice" din vremurile acelea erau alte cauze datorită cărora cei doi mesageri ai Verbului Divin n-au zăbovit prea mult timp în acelaşi loc. In felul acesta, omul lui Dumnezeu hărţuit de securitatea aţâţată de un cler furios era izgonit exact ca acum 2000 ani primii creştini când obştea idolatră şi străină de Dumnezeu striga cam aşa cum se strigă şi-n zilele noastre prin multe locuri din ţară: Oamenii aceştia ne tulbură cetatea. „ (Fapte 16.20)

Cei doi n-au avut niciodată căminul lor propriu. Am impresia – după cunoştinţele mele – că au fost atunci şi-n continuare, până au plecat dintre noi, singurii care pot fi numiţi SEZONIERI în România. Cineva i-a adăpostit pentru o vreme, fie biserica pe care o păstorea, fie altcineva care dispunea de o cameră liberă, sau temporar ocupa o garsonieră,. şi, în cel mai fericit caz, un apartament dacă cineva cu inimă (şi altceva) ar fi putut suporta costurile privind chiria şi alte cheltuieli aferente. Dar asta s-a întâmplat abia spre sfârşitul vieţii sale. A fost cel mai sărac slujitor al Evangheliei din România şi în acelaşi timp cel mai bogat în faţa lui Dumnezeu. Am vizitat satul natal al fratelui Marcu din Basarabia, nu-mi amintesc exact cum se numea, probabil Dinăuţi, însă nu mai trăia acolo în anii aceia. Mai târziu după circa 50 de ani am aflat că a fost elevul liceului Aron Pumnul din Cerăuţi, liceu cu care-am avut şi eu tangenţă în timpul celei de-al doilea război mondial şi probabil să fi vieţuit împreună în acest frumos oraş de pe malul Prutului, fără să ştim unul de altul.

Am cunoscut şi pe cel mai sărac din America, un alt slujitor al Evangheliei. A trăit şi trăieşte încă tot ca flotant, ocupând succesiv câte un mic spaţiu în căminele urmaşilor săi, un an sau doi la unul, doi sau trei la altul, şi-aşa mai departe, sunt doar şapte la număr, până într-o zi când va pleca Acasă la Domnul. ACOLO nu se va mai plăti nici chirie şi nici nu se vor construi case. Cel sărac din America este omul numărul unu al vieţii mele şi se numeşte Aurel Popescu. Mi-e dor de el.

Am aflat multe despre Nichifor Marcu de la unii din apropiaţii lui care l-au iubit şi l-au ascultat. Redau mai jos două evenimente relatate de două

persoane care s-au întors la Dumnezeu la predicile lui. Sunt două persoane cu studii superioare care atunci când mi-au relatat ceea ce vreau să notez, locuiau în oraşul Mediaş. Ambele au studiat la Iaşi. Nu-mi amintesc numele lor şi nici data călătoriei mele cu trenul de la Suceava la Timişoara când am călătorit împreună timp de câteva ore în acelaşi compartiment. Citeam în Biblie şi discuţia a început fără sfială şi tatonări, deoarece eram pe aceeaşi lungime de undă. Cele două tinere de atunci, interlocutoarele de astă dată au fost studente la Iaşi, iar printre colegii de an erau şi studenţi credincioşi, adică pocăiţi. Unul dintre ei, coleg de grupă, şi-a invitat colega la casa de rugăciune unde predica „Bădia Nichifor". Fata, fiind sinceră în faţa lui Dumnezeu, s-a hotărât să-L slujească făcând legământ cu Cerul în apa botezului. Acelaşi lucru l-a făcut şi colega ei după un timp oarecare. Fetele au terminat facultatea, s-au întors în oraşul lor, şi după un an de la despărţirea de preaiubitul păstor, care-a fost pentru ele mai mult decât un părinte, s-au hotărât să facă o vizită la Iaşi. Erau încă necăsătorite şi urma ca duminică dimineaţa să meargă împreună la casa de rugăciune unde ele l-au cunoscut pe Dumnezeu şi unde Marcu Nichifor a fost pentru ele mesagerul Cerului. Au fost găzduite peste noapte în modesta-i locuinţă, iar dimineaţa, în drum spre casa de rugăciune, Ada le-a rugat să cumpere ceva de la piaţă pentru masa de prânz, fiindcă ele erau musafirii casei şi-ai bisericii, iar cei doi soţi obişnuiau să invite la masă după terminarea serviciului religios studenţii care frecventau biserica. Se făcuse un obicei ca, după serviciul de dimineaţa, tinerii să ia masa la familia Marcu. Erau serviţi de obicei cu un borş moldovenesc gătit chiar de Nichifor. Era tare priceput să-l facă foarte gustos. Aşa a spus şi de data aceea: „Toţi studenţii să poftească să vină la masă la noi" – zise Nichifor. Ceea ce nu era o noutate. S-a întâmplat ceva: cele două musafire, speriate de anunţul fratelui Marcu, l-au informat pe el şi pe soţia dânsului că nu au găsit la piaţă nimic din ceea ce li s-a spus să cumpere. Fratele Marcu a răspuns: „I-am invitat şi-acum nu pot să le spun să nu vină. E treaba Domnului, El va rezolva problema. S-a mai întâmplat aşa ceva acum 2000 de ani şi-acolo erau mult mai mulţi. „ Eram aşa de curios când îmi povestea această fiinţă, de astă dată o doamnă căsătorită, inteligentă şi temătoare de Dumnezeu. Şi a continuat să-mi spună că pentru prima dată a văzut o minune pe care de fapt Isus a făcut-o când cu cinci pâini şi doi peşti a săturat 5000 de oameni. (Marcu 6.41-44) Cu puţinul pe care-l aveau în cămară lor, doar pentru cele două guri ale casei, au săturat peste 20 de tineri, căci între timp au mai venit câţiva. Lucrul acesta mi-a fost confirmat mult mai târziu, căci am întâlnit-o undeva la Sebeş-Alba. Dar nu era nevoie, căci multe minuni a făcut Dumnezeu prin acest minunat apostol.

Cealaltă doamnă, săsoaică din Mediaş, a povestit că unul din copiii ei a fost atacat de un duh rău, copilul fiind permanent supravegheat. O mare jale a cuprins toată familia. Nimeni n-a putut rezolva problema, nici medicii specialişti şi nici rugăciunile multora. In ultimă instanţă, fosta studentă apelează la fostul ei magistru, servul credincios trecut prin vremuri tulburi, confruntat cu forţele întunericului ce le-a anihilat prin forţa cuvântului Divin. Au fost suficiente câteva cuvinte adresate Cerului, apoi a poruncit demonului

să părăsească trupul plăpând al unui copil nevinovat. Şi continuă sora de pe banca din faţa mea să-mi spună ceva uluitor, ce n-qntMuzit în viaţa mea: că în momentul eliberării copilului unul din cele două geamuri ale camerei unde se aflau ei s-a făcut ţăndări. In demon e un spirit şi totuşi trece prin sticlă spărgând-o. Am întrebat-o pe interlocutoarea mea cum îşi explică fenomenul, iar ea mi-a răspuns că nu l-a întrebat pe fratele Marcu şi nu poate să-mi dea un răspuns.

După despărţirea de cele două sfinte, am ajuns la concluzia că spartul geamului a fost un semn pentru părinţi ca să-şi dea seama că, pe lângă faptul că copilul a revenit la normal, ochiul şi urechea lor să le confirme auditiv şi vizual lucrarea Domnului, căci noi de multe ori uităm sau interpretăm greşit lucrarea lui Dumnezeu.

L-am ascultat predicând o singură dată în viaţă. Era sărbătoarea învierii Domnului şi Bădia Nichifor a venit la Timişoara pe strada Romulus la biserica baptistă nr. 1 păstorită pe vremea aceea de fratele Olah sau Trifu, nu-mi amintesc exact – e mult de atunci dar mi-amintesc exact ce-a predicat Marcu Nichifor. Redau un fragment din predică: „într-o zi a venit la mine un bărbat, să fi avut 30-35 de ani, şi mi-a spus următoarele: Domnule păstor, am auzit că sunteţi un om bun şi milostiv, iar eu am un necaz mare: dacă nu achit o sumă de bani – şi mi-a spus suma – atunci voi face puşcărie. Am venit la dvs. să-mi daţi un sfat şi să mă ajutaţi ca să nu ajung în puşcărie. La care fratele Marcu – parcă-l aud cu limbajul lui de basarabean -Ascultă bre, eu te sfătuiesc să te duci la puşcărie, că vezi tu, la puşcărie a fost şi tovarăşul Gheorghiu Dej şi tovarăşul Ceaşescu şi-ai văzut ce oameni mari au ajuns? „

A plecat dintre noi, însă înainte de a pleca, un timp oarecare nu ne-a mai putut sluji. Oameni mari care au slujit Evanghelia se consumă, dăruindu-se cu trup şi suflet. Trupul, care este vulnerabil, oboseşte. Apare fenomenul involuţiei, suprasolicitarea sistemului nervos duce la diminuarea proceselor psihice, apoi la scăderea numărului de neuroni, slăbirea memoriei etc. etc. Oamenii lui Dumnezeu care s-au consumat la amvon pledând cu acel patos care-ţi pune în mişcare toate resorturile intime ale fiinţei tale sunt rari şi sfârşesc prin a traversa o perioadă inactivă. Aşa s-a întâmplat cu Richard Wumbrand, care timp de trei ani n-a mai putut comunica cu nimeni, căci anii de suferinţă şi de apostolat şi-apus cuvântul. Aşa s-a întâmplat cu Costache loanid, regizorul, sculptorul, iar mai târziu poetul care ne-a dăruit măreţia şi frumuseţea Dumnezeului în versuri. S-a consumat, s-a dăruit, iar în final a apărut uzura şi lira s-a dezacordat.

Acelaşi traseu 1-a urmat un alt mare consacrat, trecut prin arşiţa şi umilinţele închisorilor comuniste: Caraman Constantin, omul căruia cu doi ani înaintea plecării i s-a stins nu numai vocea şi zâmbetul ci şi sclipirea minţii.

Pe aceeaşi traiectorie s-a înscris – nu demult – un alt mesager al vremurilor de pe urmă: CODREANU TEODOR, omul care din tinereţe s-a consacrat cu trup şi suflet pentru marea cauză a Evangheliei. înainte de a veni în faţa mulţimii, gemea două-trei ore pe zi, uneori întins cu trupul la pământ, nevăzut pe nimeni, invocând puteri de sus. Mesajul lui era tunet, iar

păcătosul din sală era dezarmat şi, copleşit de puterea Cuvântului, capitula, devenind un alt om, născut din nou, din Dumnezeu.

A urmat uzura: acesta a fost preţul dat lui Dumnezeu. „ Cine îşi pierde viaţa pentru Mine, o va câştiga” – şi invers. Suprasolicitarea tuturor mecanismelor intime dintr-un trup supus rigorilor şi asprelor înfrânări în luptă cu păcatul şi oamenii răi aduce inevitabil semnalul de „oprire”, dar sufletul. Pe aceeaşi traiectorie s-a înscris şi preaiubitul Domnului şi-al nostru, „ Bădia Nichifor Marcu „. Au urmat aproape trei ani de tăcere, după care a fost chemat ACASĂ.

Cam acestea sunt datele despre legăturile mele cu acest inegalabil slujitor al lui Dumnezeu. Pionier a! credinţei, trecut prin furtunile unui veac nemilos şi înfruntând vicisitudinile unor perioade de grea cumpănă când asupra lui s-a ridicat obştea ignorantă şi străină de Dumnezeu împreună cu mai marii ei.

Ioan Mihalaş,

Decembrie 2004, Giarmata-Timişoara.

L-am cunoscut pe fratele Marcu Nichifor în anul 1977. Eram adunaţi mai mulţi fraţi la părtăşie chiar în casa fratelui care îl găzduia. Imediat după ce ne-am cunoscut, fratele Marcu a spus: „Bine, acum ne cunoaştem, haideţi să mulţumim Domnului. „ Ne-am rugat fiecare din cei prezenţi, iar apoi a propus să cântăm o cântare. Eu aveam locul chiar lângă dânsul. Ce să vă spun, cânta cu toată inima, dar de un fals ieşit din comun. Fratele gazdă m-a privit cu înţeles şi a încercat să îndulcească cumva situaţia cum că să cântăm mai încet să nu deranjăm vecinii. Dar fratele Marcu_ cânta mai cu râvnă. Atunci fratele gazdă i-a spus direct să cânte mai încet că nu are auz muzical şi deranjează pe cei care ştiu cânta. Insă fratele Marcu i-a răspuns fără pic de supărare că el ştie că Domnul nu i-a dat şi lui auz muzical, însă fals sună numai pentru noi. Pentru Domnul sună bine, pentru că la Proverbe 15.15 scrie: „Cel cu inima mulţumită are un ospăţ necurmat” şi „cel cu inimă bună să-L laude pe Domnul” (Iacov 5.13b). „Aşa că lasă-mă să cânt, inima mea e veselă şi mulţumită.”

Vreau să mărturisesc că pentru mine fratele Marcu a fost un om a lui Dumnezeu de excepţie, prin simplitatea şi totodată maturitatea spirituală. A ştiut să trăiască foarte modest dar curat cu Dumnezeu. Trăia prin credinţă, se baza mereu pe promisiunile lui Dumnezeu. Avea farmecul omului descris la Proverbe 19.22: Ceea ce face farmecul unui om este bunătatea lui, şi mai mult preţuieşte un sărac decât un mincinos. „

Fie ca bunul Dumnezeu să mai scoată asemenea lucrători la secerişul Său!

Fratele Ioan Cucuiat,

Decembrie 2004, Arad.

Am cunoscut-o pe soraAda în mod personal în ultimii ei ani ai vieţii. Ca şi Nichifor, a fost o predică vie. De dragul Celui pe care l-a slujit, a lepădat interesul de sine, valorile dobândite în şcolile absolvite. S-a făcut săracă pentruaîmbogăţiipealţii. Şi-aluatcapodoabe:modestia, simplitatea, căldura dragostei, îndrăzneala credinţei. Cu acestea a dăruit dragostea de mamă

primită de la Dumnezeu celor care i-au devenit copii mult iubiţi, a căror grijă a purtat-o până în clipele de boală şi suferinţă dinaintea moţii. A trăit şi a răspândit mireasma Mântuitorului ei, prin harul primit de El, spre slava Lui.

Cuvântul Domnului ne îndeamnă să ne aducem aminte de mai marii noştri, să privim la felul sfârşitului lor de vieţuire şi să le urmăm credinţa. (Evreii 3.7) Sora Ada a fost o astfel de pildă pentru noi.

Gabriela Hărduţ,

Decembrie 2004, Arad.

Unul din favorurile de care Dumnezeu mi-a făcut parte în viaţa mea, pentru care îi mulţumesc nespus, a fost bucuria să o cunosc pe sora Ada Marcu. Am îndrăgit-o înainte să o cunosc, pe când numai auzisem de dânsa. Când am cunoscut-o, am rămas uimită de frumuseţea chipului Domnului Isus care strălucea pe faţa ei. Avea o strălucire aparte în privire, o curăţie a sufletului, care nu rămânea neobservată. Timpul petrecut în preajma dânsei, a fost cea mai frumoasă predică pe care am văzut-o trăită de cineva vre-odată, cu cele mai frumoase aplicaţii practice pentru viaţa mea. N-am mai întâlnit la nimeni o aşa mare dragoste de Dumnezeu, manifestată într-un mod atât de special faţă de oameni, de cei în necazuri sau lipsuri. Ştia să asculte toate durerile, ştia să poarte toate poverile, ştia să-l implice pe Dumnezeu în toate situaţiile.

A trăit dezinteresată de lucrurile materiale sau de propria ei viaţă. §i-a împărţit viaţa cu durerile copiilor străzii din Iaşi, s-a identificat cu vieţile lor, aceasta a fost preocuparea primordială în ultimii ani de viaţă. „Acolo, spunea dânsa „este şcoala lui Marcu Nichifor. „ Şcoala la care chiar Dumnezeu i-a înscris şi la care au învăţat cei mai alungaţi copii, cu cea mai mare nevoie de mântuire şi dragoste de mamă. Acolo s-au predat cele mai frumoase lecţii de viaţă, de iubire, aducând astfel o frumoasă încununare a lucrării lui Dumnezeu. Nu s-a folosit de drepturile dânsei, pentru că avea un scop înalt: mântuirea acestora. Aşa a ştiut dânsa să-l arate lui Dumnezeu cât de mult Il iubeşte, şi L-a iubit cu adevărat.

Ani Adam,

Decembrie 2004-Arad.

Era în urmă cu vreo 25 de ani. Am ajuns într-o seară la Caransebeş. După terminarea serviciului, vine la mine o soră spunându-mi că s-ar bucura să merg să-l vizitez pe soţul ei, acasă pentru că era bolnav. Soţului i-ar face plăcere să se întâlnească cu cineva din Arad. Când să intru în casă pe cine văd? Pe fratele Marcu! Sora respectivă era soţia fratelui, eu nu am cunoscut-o. Ei locuiau în curtea bisericii, în clădirea din spate. La despărţire, fratele Marcu a încheiat astfel: „Spune fraţilor de la Arad să aştepte pe Domnul şi să nu umble cu fofărlica! „

După câtva timp, mă duc să-l întâlnesc pe unul din fiii fratelui Cocian Marţian, pastorul bisericii noastre din Şega – Arad. Intru în casă. Fratele Marcu era prezent. După o scurtă conversaţie cu gazda, dau să plec, fiind sigur că urmează rugăciunea. Când să pun mâna pe clanţă am simţit o palmă puternică pe umăr (bineînţeles era a fratelui Marcu) şi am auzit: „Stai bre nu pleca, hai la rugăciune!”

Trăia într-o permanentă lepădare de sine. Am auzit că în tinereţe era foarte pedant. Mai apoi, fraţii, văzându-l mereu în lipsă de haine, îl îmbrăcau. însă el, cum vedea unul mai necăjit, se dezbrăca şi îi dădea hainele.

Fratele Marcu era un om al rugăciunii. Am auzit de la fratele Cocian o întâmplare: fratele Marcu, un tânăr pastor şi fratele Cocian au făcut o vizită unei familii în care realmente băntuiau duhuri rele (se auzeau zgomote, şuierături, manifestări stranii, etc). Tânărul pastor s-a speriat de cele auzite şi era gata să o ia la fugă, când fratele Marcu apucându-l de haină îi spuse: „Nu fugi bre, hai să ne rugăm!”

Prin anii 50, când cultul baptist a primit o circulară derrestricţionare a serviciilor divine, fraţii păstori au fost chemaţi la securitate pentru instructaj comunist. Fratele Marcu a răspuns cu mult curaj celor de acolo aşa: „Scrie în Biblie că poporul Israel, când a plecat din Egipt, au spus că nu lasă nimic acolo din ceea ce este a lor. Tot aşa nici noi nu vom lăsa nimic din ce I se cuvine lui Dumnezeu. „ Imediat i-au ridicat carnetul. Dar aceasta nu a însemnat pentru el să se oprească din predicat.

După părerea mea, Cultul Baptist din România, în ceea ce priveşte credinţa şi rugăciunea, nu a avut unul mai mare ca Marcu Nichifor!

La înmormântarea fratelui am întrebat: Cine îi va lua locul?

Pastor Sorin Aioanei,

Decembrie 2004, Arad.

L-am cunoscut pe fratele Marcu Nichifor şi am avut onoarea să-l găzduim în casa noastră la Ipoteşti.

Odată mi-a povestit cum a terminat seminarul şi a început lucrarea între vânzătorii de ziare din Gara de Nord în Bucureşti. Dormea cu ei în sala de aşteptare în condiţii mizerabile, ca să le spună despre Domnul Isus. A fost greu să trăieşti în asemenea condiţii dar, de dragul sufletelor şi împins de dragostea Domnului Isus, i s-a părut uşor. Apoi a început o nouă strategie de misiune. Ştiind să construiască sobe de teracotă, s-a anunţat la ziar că este sobar şi în felul acesta dorea să pătrundă în casele oamenilor să le poată vesti Evanghelia. Astfel a ajuns în casa unui ofiţer important care avea nevoie de sobă. Soţia ofiţerului se pregătea să plece de acasă şi îi spune fiicei în limba germană: „Fii atentă la omul acesta să nu fure ceva din casă!” La care fratele Marcu răspunde: „Eu nu fur doamnă pentru că sunt creştin!” Mai alarmată, doamna ofiţerului, spune fetei, de data asta în limba engleză. Fratele Marcu îi răspunde din nou: Puteţi să vorbiţi şi în engleză că şi pe asta o ştiu!” Doamna a plecat, dar fata interesată l-a întrebat ce limbi mai ştie şi el a răspuns: „Ştiu româneşte, ruseşte şi nemţeşte de la Cemăuţi unde am trăit. Mai ştiu şi evreieşte pentru că am fost slugă la evrei. Engleza, greaca şi latina le-am învăţat la Seminar, chiar şi ceva franţuzeşte. „ Cunoştea opt limbi. Atunci fata l-a întrebat cum im om care cunoaşte opt limbi lucrează la sobe de teracotă? Fac asta pentru că iubesc sufletul dumneavoastră şi vreau în acest mod să vă vestesc Evanghelia” a răspuns el. Atunci fiica ofiţerului a adus Biblia şi el îi spunea unde să citească, ea citea iar fratele îi explica. în timpul ăsta, a venit un tânăr ofiţer s-o scoată la plimbare, dar ea a refuzat

spunând: Uite un om care cunoaşte opt limbi şi face sobe doar ca să aibă ocazia să-mi vestească Evanghelia!”

Altă dată, la Iaşi, a văzut un om pe stradă foarte necăjit şi l-a întrebat ce necaz are. Omul a spus: „Acum am ieşit din puşcărie, am fost acasă dar soţia s-a recăsătorit, câinele meu a lătrat la mine, nimeni nu mă mai cunoaşte. „ Fratele Marcu i-a spus: Uite cheia de la casa mea, epe strada cutare la numărul cutare. Du-te şi mănâncă şi vezi că în dulap am două costume de haine, ia un costum care-ţi place şi pe poliţă în dulap sunt doua sute de lei, poţi să iei o sută. La plecare lasă cheia sub preşul de la uşă. „ Când a venit fratele acasă, a găsit un costum luat, o sută de lei luată şi cheia la locul ei. Dar, în câteva săptămâni, omul acela, biruit de dragostea şi încrederea acordată, a venit la biserică şi s-a pocăit.

Doamne aprinde aceeaşi dragoste de suflete şi în inimile noastre!

La înmormântare l-am văzut dus pe umeri de boschetarii convertiţi şi mi-am zis că nici un general nu a fost mai onorat de soldaţii lui sau un rege de supuşii lui ca acest mare misionar care l-a avut România, care şi-a câştigat admiraţia şi dragostea unora dintre cei mai decăzuţi şi mai greu de recuperat oameni. Mulţumesc Doamne că am avut Harul să-1 cunosc!

Pastor Viorel Candrianu,

Decembrie 2004, Botoşani întotdeauna mă încearcă un soi de nostalgie când recitesc mesajele fratelui Marcu. Deşi editorul a căutat să rămână cât mai fidel autorului, parcă în loc de punct sau virgulă lipseşte inegalabilul tuşit care ne recâştiga atenţia atunci când predica.

Nu şi-a ajustat niciodată nici stilul, nici conţinutul predicării în funcţie de audienţă, ci a fost întotdeauna el însuşi, întocmai cum l-a lăsat şi trimis Dumnezeu.

Au fost câteva teme majore care au devenit într-un fel previzibile în mesajele sale, dar asta nu l-a împiedicat să fie mereu proaspăt şi întotdeauna cât se poate de practic.

În atâtea rânduri din vremea studenţiei mele din Timişoara, după întâlniri de tineret petrecute cu fratele Marcu, plecam acasă mai provocat şi mai motivat la o umblare autentică cu Hristos. O predică a fratelui Marcu nu se putea încheia altfel decât în rugăciune. Cine nu s-a rugat niciodată cu fratele Marcu nu ştiu cum altfel ar putea să înveţe îndrăzneala, dar şi pocăinţa sinceră în apropierea de Dumnezeu.

Chiar dacă astăzi putem găsi mult mai multe resurse de predicare decât cele cuprinse în această carte, nu cred că vom putea găsi o predicare mai plină de Scriptură şi de autoritate duhovnicească precum a fratelui Marcu.

Pastor Onisim Mladin.

Decembrie 2004, Arad.

PARTEA I.

UMBLAREA NOASTRĂ CU DUMNEZEU.

„Căci este un singur Dumnezeu şi este un singur mijlocitor între Dumnezeu şi oameni: omul Isus Cristos.” (1 Timotei 2:5)

CONVERTIREA LUI NICHIFOR. PRIMII PAŞI ÎN ŞCOALA LUI ISUS.

Umblarea lui Marcu Nichifor cu Domnul fsus a început într-o seară, când Domnul i s-a arătat în faţă şi 1-a mustrat pentru împotrivirea lui. Avea 18 ani şi se interesa de budism, spiritism, filozofie ateistă. Dar mama şi cele două surori ale lui, Paraschiva şi Ileana, stăruiau mereu înaintea Tronului Ceresc. Şi rugăciunea a biruit. Era într-o zi când Nichifor a venit de la muncă, spre seară s-a dus în grădină şi a intrat în contradicţie cu Dumnezeu. Zicea aşa: „De ce să-ţi dai Tu viaţa pentru mine? N-am nevoie, dau eu socoteală pentru păcatele mele." Atunci Domnul lsus i s-a arătat într-o lumină puternică şi i-a frânt toată împotrivirea. O voce i-a vorbit în el însuşi: „Eu am murit pentru tine." A căzut în genunchi plângând. S-a rugat Domnului să-1 ierte pentru împotrivire, pentru necredinţă, pentru toată vina păcatului. L-a recunoscut pe Domnul Isus ca salvatorul lui de povara păcatelor, Unicul care şi-a dat viaţa pentru ca şi el să poată fi mântuit. A înţeles că nimeni nu se poate mântui pe sine, ci doar jertfa Celui fără vină are puterea mântuitoare. A înţeles că singurul mijlocitor între om şi Dumnezeu este Isus Hristos, Cel fără vină care şi-a dat viaţa pentru vina tuturor.

Începând din ziua următoare, cel care îşi bătea joc de pocăiţi a început să vestească Sfânta Mântuire a Celui Jertfit pentru păcatele omenirii. A căzut budismul, spiritismul, yoga, filozofia. Toate acestea au fost înlocuite cu rugăciune şi salvarea sufletelor. Şi acestea au rămas până la sfârşit.

Chiar duminica următoare, la mica adunare din satul Dinăuţi, Marcu Nichifor a fost pus să predice de fraţii care abia silabiseau cuvintele.

Nichifor a fost gata să vorbească despre puterea lui Isus care a biruit şi în viaţa lui. Numaidecât i s-a găsit un partener de rugăciune – fratele Vasile Maidanschi, cu care a intrat în bucuria părtăşiei duhovniceşti. La scurt timp, fraţii au trecut cu Nichifor Prutul şi în satul Negoieni a primit botezul. Aşa lucrează Dumnezeu, prin cei mai simpli şi umili oameni, fără multă ştiinţă teologică, direct prin puterea lui Dumnezeu. Aşa ne cheamă şi pe noi să lucrăm. Trei femei analfabete, dar pline de dragoste, un grupuşor de fraţi modeşti şi sinceri au biruit filozofia, pretenţiile intelectualiste, prin puterea care însoţea Cuvântul.

La scurt timp după botez, fraţii l-au trimis pe Marcu la Bucureşti, la Seminar, să se adape din teologie, dar temelia pusă la Dinăuţi de Domnul a rămas toată viaţa în toată activitatea lui, în predicile lui, în iubirea intensă de suflete, în alergarea lui după păcătoşi.

Şi toate acestea pe fondul unei vieţi de rugăciune adâncă. Au fost nopţi petrecute în rugăciune, ore neîntrerupte de cercetare a Scripturii şi iar rugăciune. Peste tot unde-1 trimitea Domnul, forma grupuri de rugăciune şi pe baza acesteia erau predicile care le pregătea.

Fiind seminarist, îşi dorea mult să fie de folos celor care se rătăcesc în lume fără Mântuire şi împărţea tractate creştine prin toate colţurile oraşului Bucureşti. Din această cauză nu de puţine ori era chemat la Securitate ca să i se interzică lucrul acesta, însă Nichifor le răspundea că trebuie să asculte în primul rând de Dumnezeu. De multe ori se băga pe sub podurile Dâmboviţei, după vagabonzii care dormeau acolo, prin cârciumi şi mahalale urâte, ca să-i aducă pe păcătoşi la Domnul Isus Hristos. Dacă a scăpat fără să facă

închisoare a fost mila lui Dumnezeu, că de reţinut a fost de câteva ori reţinut în arestul poliţiei pentru declaraţii şi instructaj comunist.

Încă de la intrarea lui Nichifor la Seminar, a fost remarcat de fratele Jean Staneschi pentru seriozitatea cu care îşi privea chemarea de vestitor al Mântuirii. Şi-a scris pe Biblia lui „sută la sută pentru Cristos”.

Fratele şi pastorul Jean Staneschi preda la Seminar. El a avut un rol deosebit în creşterea spirituală a lui Nichifor ca şi ucenic al lui Dumnezeu. Acesta a văzut în Nichifor dorinţa vie de a-1 urma pe Isus, dedicarea, şi 1-a îndrumat ca un învăţător matur şi adânc în şcoala credinţei. Astfel, Nichifor predica la amvon împreună cu fratele Jean Staneschi în biserica de pe strada Nicolae Titulescu din Bucureşti.

Fratele Jean era un pastor cum n-am mai cunoscut iar Nichifor un evanghelist nemaiîntâlnit. Fratele Jean când urca la amvon băga de seama care corist lipseşte. Avea cartoteci pe raioane, cu numele credincioşilor, care locuiau acolo. Luni se adunau fraţii lucrători, pastorii, diaconii şi câţiva bătrâni, fiecare cu cartoteca pe care a cercetat-o săptămâna trecută.

Îi raportau fratelui Jean situaţia fiecărui credincios vizitat şi schimbau cartotecile între ei. La cazurile mai grele mergeau fratele Jean şi Nichifor. Nu lăsau nimic necercetat sau nerezolvat. De exemplu, sora Victoriţa a trecut printr-o boală gravă – hemoptizie la plămâni. Fratele Jean a arătat toată dragostea de adevărat păstor. S-a dus ca să o întărească atât spiritual, cât şi cu medicamente. în alte cazuri, pentru că şi-a apărat oiţele, a fost ameninţat cu judecata. Pentru că a multiplicat nişte cursuri pentru seminarişti, a fost arestat şi închis. De acolo trimitea scrisori cu mesaje codificate. De exemplu întreba: „Caloriferul bisericii funcţionează bine?” Caloriferul însemna grupul de 15-20 de surori care petreceau nopţi de rugăciune: sora Nicolina Vlad, sora Bran, sora Udnişte Valeria, sora Adaş, sora Constanţa Porav, sora Iancu Ecaterina, Olaru Ecaterina, Damian Elena, sora Bogdan, Glonţea Rădiţa şi mai apoi şi eu, Marcu Ada. Am uitat câteva nume, dar în cer nu sunt uitate.

Fratele Jean Staneschi şi Nichifor erau oamenii rugăciunii. Aveau unitate în Duhul şi în fiecare duminică se adăugau suflete noi.

„Eu sunt Lumina Lumii, cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric ci va avea Lumina vieţii. „ Ioan8.12

DESPRE MINE.

M-am născut în Moldova-Bucovina, judeţul Soroca, într-o familie de oameni foarte gospodari, dar neîntorşi la Domnul Isus. Tatăl meu şi mama mea erau dascăli de meserie. Am fost obişnuiţi să ne placă să învăţăm, citeam foarte multă literatură, de tot felul. în anul 1943 am plecat de acasă să urmez studiile universitare la Iaşi. Am reuşit la Conservator însă după o vreme ni s-a pus în vedere să ne întoarcem în Moldova. M-am refugiat în Făget cu alţi tineri aşteptând vremuri mai bune. Fugeam de ruşi. în Făget locuiam lângă Adunare, auzeam cântările şi eram fermecată de ele, stăteam pe trotuar să le aud mai bine. Odată m-am invitat singură înăuntru, mi-am cerut voie de la o soră ce tocmai intra. Am plâns tot programul, simţeam că

îmi vorbeşte numai mie. La sfârşit m-am predat Domnului. Aveam 26 de ani atunci.

Pe vremea când eram studentă mergeam mult la Mitropolie, acolo era o icoană mare cu Domnul Isus care ţinea o carte în mână pe caroseria: „Eu sunt Lumina Lumii, cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întunerec ci va avea Lumina vieţii.” Dar aceste cuvinte erau moarte pentru mine atunci, abia mai târziu au căpătat semnificaţie în viaţa mea. în refugiul meu de acolo stăteam cu o prietenă, Tamara, care nu a dorit să se predea şi ea Domnului, însă El i-a atins inima în anii următori, când eu eram deja căsătorită cu Marcu. Dumnezeu a lucrat minunat cu viaţa ei încă de atunci. Tamara avea grijă de mine în Făget când eram bolnavă. Zicea că are grijă de mine să nu mor, atât de mult mă chinuia boala de plămâni. într-o zi am fost chemată la Primărie, mi-am dat seama că dacă vor să mă întorc la Iaşi trebuia să mă ascund. Am fugit peste Bega. Am mers fără nici o ţintă pe străzi până când o bătrânică m-a chemat să stau la ea, a fost tare bună cu mine. Nu mi-a cerut nimic şi nici nu m-a trimis la muncă. După ceva vreme, mi-am revenit din confuzia în care intrasem şi am căutat de lucru. Am găsit de lucru la Calea Ferată. Trebuia să sap între linii. M-a smerit Domnul, pentru că de câte ori vedeam oameni săpând acolo îmi ziceam cu mândrie „ce bine de mine”. Trei zile la rând am plâns, mă ardea soarele în cap, era vară. După trei zile, un şef de acolo a auzit de mine că am şcoală şi m-a chemat să lucrez înăuntru la scris şi numărat. Am mulţumit Lui că S-a îngrijit de mine din nou.

Am reuşit să mă întorc la Iaşi. Fiind absolventă la Facultatea de Muzică mi s-a oferit un post de profesoară la Teorie şi Solfegii la Liceul de Muzică. Am înţeles la scurt timp că planurile Lui cu mine sunt mult mai măreţe. L-am întâlnit pe Nichifor şi la scurt timp Voia Lui pentru noi a fost căsătoria. Acesta a fost planul Lui cu viaţa noastră.

„ Căci toţi cei ce sunt călăuziţi de Duhul lui Dumnezeu, sunt fii ai lui Dumnezeu.”

Romani 8.14

ÎNTÂLNIREA MEA CU NICHIFOR.

Nichifor era prieten nedespărţit de Domnul – Conducătorul vieţii lui, şi nu făcea nimic fără călăuzirea Duhului Sfânt. Astfel, aştepta călăuzirea şi în ce priveşte căsătoria. Ori de câte ori întâlnea o fată credincioasă care i se părea că ar putea să-i fie soţie, Il întreba pe Dumnezeu. Dar El îi răspunde „NU”, şi aceasta până la vârsta de 37 ani.

Când a venit la Iaşi, trimis de Dumnezeu, a predicat, iar după predică a îndemnat biserica la rugăciune. Eu nu m-am rugat. El a rămas cu vreo doi fraţi la urmă, a venit la mine şi m-a îndemnat la rugăciune. Am îngenuncheat, şi m-am rugat aşa: „Doamne, fă să mor chiar acum.” „Proastă rugăciune!”, a răspuns Marcu. „Cere iertare Domnului pentru această rugăciune!” M-am smerit şi am cerut iertare Domnului. Inima mi s-a despietrit şi am izbucnit în lacrimi. Duhul Sfânt a biruit în mine. Slavă, laudă fie Domnului!

A doua zi m-am dus la o soră, fără să ştiu că Nichifor e acolo. Din nou ne-am rugat, şi starea mea spirituală împreună cu toată situaţia mea

materială s-a schimbat. Dar era încă începutul învăţării mele de-a umbla cu Isus, cu toate că eram botezată de câţiva ani. Am primit bani de la „ajutoare pentru studenţi” şi invitaţii de petrecut în diferite localităţi pentru vară. Am ales să merg cu o prietenă de-a mea la Constanţa să facem plajă şi să o pregătesc pentru a-şi da examenul de diferenţă la şcoală. în drum ne-am oprit la Bucureşti, unde aveam rude. Nichifor era profesor la Seminarul baptist. Adunându-ne acolo, am văzut în Biblia lui unde^ra scris: „Sută la sută pentru Cristos.” Am scris repede şi pe Biblia mea „sută la sută pentru Cristos”, atât de mult mi-a plăcut expresia aceasta. Atunci nu ştiam încă ce înseamnă aceasta în sens practic şi nici nu mă gândeam că am să-i devin soţie.

A doua zi am luat trenul spre Constanţa cu Taisia, prietena mea, şi în acelaşi vagon cu noi a urcat şi Nichifor. Nu a fost un lucru intenţionat, el îşi cumpărase bilet cu câteva zile în urmă, neştiind despre călătoria noastră.

Am discutat multe pe drum, iar eu găseam mereu cu ce să-1 contrazic. El se mira în gândul lui de împotrivirea mea în legătură cu mai toate subiectele pe care le discutam. De pildă, spuneam: „De ce să nu avem milă de diavolul, şi să ne rugăm pentru el?” (Această idee o aveam în urma citirii poemului „Demonul” de Lermontov, unde poetul îl prezintă pe Satan că ţi făcea milă de el). Nichifor avea însă multă lumină din partea Duhului şi mi-a găsit răspuns la toate împotrivirile mele. Ne-am mai întâlnit apoi tot întâmplător la biserică la Constanţa, după care eu m-am întors la Braşov cu prietena mea, unde urma să-şi susţină examenele.

Prietena mea, Taisia, era rusoaică refugiată în Braşov. împreună cu mama ei, au insistat să mă prezint în locul ei la examenul de diferenţă. Eu am gândit că, fiind credincioasă, trebuia să-i fac acest bine, dar n-aveam lumină. Două săptămâni m-am prezentat sub numele ei, tremurând că s-ar putea cineva să o cunoască sau să mă recunoască pe mine. Am luat examenele de diferenţă, dar după aceea ea a refuzat să vină la adunare, după cum îmi promisese. Aceasta a fost învăţătura pe care am luat-o, nu aşa trebuia să procedez pentru a o convinge să vină la biserică cu mine. Credeam că dacă eu merg pentru ea la examene şi ea va veni cu mine la biserică, dar n-a fost aşa. Am plecat supărată la Iaşi, neaşteptându-mă ca ea să nu înţeleagă situaţia.

„Căci pentru mine a trăi este Cristos şi a muri este un câştig.”
Filipeni 1.21

CĂSĂTORIA.

Nichifor aştepta ca Duhul Sfânt să-i arate care fată urmează să-i fie soţie. Când m-a întâlnit pe mine, o fiinţă slabă, tuşind în mijlocul verii, L-a întrebat din nou pe Domnul, dar cu frică: „Doamne aceasta o fi soţia mea?” Şi Domnul a răspuns „Da, Ariadna este soţia ta.” Atunci s-a gândit că poate fiind bolnavă nu are cine s-o îngrijească, cine să o înmormânteze şi El îi dă lui această însărcinare, cum că este refugiată, părinţii şi rudele sunt în Basarabia, aici este fără casă, fără avere şi, natural, fără zestre. Auziţi fraţi predicatori – urâtă, bolnavă, săracă şi fără pic de zestre, nu este ceva de

neînţeles aici? Dar în biata fiinţă El a pus dorinţa vie după câştigarea de suflete pentru Cristos şi asta era esenţialul. După întâlnirea noastră la Iaşi şi celelalte scurte întâlniri din drumul meu spre Constanţa cu prietena mea, Nichifor mi-a scris o scrisoare în care mă cere de soţie cam aşa: „De dragoste firească nu poate fi vorba dar ai un suflet mare, ai suferit mult şi Dumnezeu te-a pregătit să înţelegi pe fetele care suferă fără Cristos. Domnul mi-a descoperit că tu vei fi soţia mea şi noi împreună Lucrători cu El.” Chiar aşa a fost. Până la căsătorie nu veneau la Nichifor decât băieţi, după căsătorie au venit şi fetele, toţi cu diferite probleme. Ne rugam pentru fiecare cauză şi vedeam cum aveam biruinţa în El.

Dar înainte de a mă hotărî să mă căsătoresc cu Nichifor am trecut prin lupte mari şi grele. Aveam gânduri, întrebări. Noaptea nu dormeam din cauza tusei mele. Astfel într-o noapte am auzit clar o voce: „Te căsătoreşti.” Aşa am primit din toată inima ceea ce Dumnezeu mi-a dat şi El s-a îngrijit cu totul minunat de noi. Toată grija noastră să fie de a asculta de El, Slava să fie a Lui în toate!

A venit Nichifor la Iaşi şi în două zile s-a făcut cununia. Fraţii de la Iaşi l-au invitat pe Nichifor să vină acolo pentru o căsătorie. Aceasta s-a anulat dar Nichifor tot a venit. Când l-au văzut fraţii în biserică au crezut ca Nichifor nu ştie de cununia anulată. El ştia însă mai mult, urma căsătoria lui cu mine. A coborât de la amvon şi m-a invitat în faţă unde a aranjat două scaune. Cu toţii au rămas surprinşi. Responsabilul bisericii a privit actele noastre de căsătorie şi a exclamat: „Cum aşa ca din cer?” „Chiar din Cer” a răspuns Nichifor. A fost o nuntă cât se poate de simplă, fără rochie de mireasă, schimburi de verighete şi alte ritualuri. A fost însă o cununie în Domnul, legată în Cer şi omul nu a despărţit-o. Aşa am devenit eu soţia celui care umbla cu Dumnezeu, soţia lui Marcu Nichifor. Fraţii de la Bucureşti au rămas şi ei surprinşi de vestea căsătorie noastre. Fratele Jean ne-a anunţat în biserică. Pentru că nu eram cunoscută acolo fratele Jean a ţinut minte că am recitat acolo odată o poezie lungă, aşa a şi explicat fraţilor: „S-a căsătorit cu fata aceea care a recitat poezia aceea lungă când a fost în vizită la noi.”

L

„El ne-a înviat împreună, şi ne-a pus să şedem împreună în locurile cereşti în Cristos Isus.”

Efeseni 2.6

ÎMPREUNĂ LUCRĂTORI.

Imediat după căsătoria noastră, ne-am mutat la Bucureşti unde Nichifor preda la Seminar şi era pastor împreună cu fratele Jean Staneschi. începând încă de atunci, chemarea lui Nichifor a devenit şi chemarea mea. încet am început să înţeleg aceasta.

Desigur Nichifor s-a ocupat mult de mine, pentru ca şi eu să ascult de voia Lui. Nu mi-a fost deloc uşor pentru că firea mea nu era cu totul răstignită. Aveam bagaj mare de cultură, credeam că asta este ceva. La şcoală, când era vorba de cultură generală, Ada era în frunte. îmi plăcea să mă mândresc cu învăţătura mea. Astăzi, când aud oameni lăudându-se cu studiile lor, îmi amintesc de mine, ce mică în Isus eram, ce oarbă eram

atunci! Astfel Nichifor a văzut unde îmi ţin eu averea şi mi-a spus: „Ştii că •tot ceea ce cunoşti este nimic fără El?” Parcă mi-a fost luată toată puterea, cădeam în vid ca într-o prăpastie. Plângeam. Căzând, mi-a fost luată toată averea. Ţineam mult la asta, era tot ceea ce am agonisit eu în refugiul meu şi credeam că este cel mai mult. Dar Nichifor mi-a arătat ce mi-a rămas: Domnul-Mântuitorul meu. Eu nimic, El totul. O, de câte ori trebuie să repetăm „Eu nimic, El totul.” „Nimic nu sunt, nimic sub soare, dar Tu Te-ai dat pentru nimic.” Şi cât ne este de greu să primim acest adevăr: „Nimic nu sunt”.

Aşa a început creşterea mea. Din fire eram destul de liniştită dar la sfârşit de săptămâna aveam atacuri puternice şi îl tulburam pe Nichifor în zilele de pregătire a predicilor. El îmi explica: „Mame vor veni oameni robiţi de păcate şi duhuri rele, care nu vor să le de-a voie să se pocăiască şi eu nu trebuie să pierd călăuzirea Duhului. Cel rău te atacă şi pe tme ca să mă tulburi în pregătirea predicii. Vrei să predic din tulburările tale?” Aceasta a durat cam un an de zile, până când, după rugăciuni intense cu surorile, atacurile au încetat, rugăciunea a biruit, Isus a biruit. Slavă Lui!

Ne rugam mult cu surorile, cu Tanti, cu Victoriţa, Paula, Silvica, Eugenia, Măria, Adriana, Lenuţa şi multe altele. Ele îmi ziceau „cloşcuţa” iar ele erau „puişorii”. Mergeam împreună la săraci şi la bolnavi. Odată o soră de-a noastră a avut scleroză în plăgi şi ne-a spus doctorul că regimul naturist cu vegetale şi cereale este cel mai indicat. Ne-am organizat ca sora noastră să aibă mereu acest meniu. După câteva săptămâni bolnava îngrijită cu rugăciuni şi vegetale a mişcat degetele de la picioare. A fost o mare bucurie pentru noi refacerea ei.

Ne rugam împreună cu surorile şi spuneam cu toată sinceritatea nemulţumirile, ciocnirile şi biruinţele noastre. Ne rugam concret şi El ne răspundea concret. Astfel, eram mereu pregătite pentru Lucrarea Lui în noi şi îndrăzneam la Cel care ne îndemna: „îndrăzniţi, Eu am biruit Lumea”.

Duminica după Adunare ne adunam la noi împreună cu băieţii de care se ocupa Nichifor, cântam, ne rugam pentru problemele spirituale ivite. Uneori suferam de dureri mari de cap, auzeam în ureche: „Smereşte-te şi rabdă!” Mulţumeam pentru durere şi aceasta trecea, a doua zi iar venea. L-am întrebat pe Domnul de ce mă doare capul. Mi-a răspuns că „mă mândresc cu mintea mea.” Am început să lupt cu El să nu-mi pierd mintea, mă căiam, mă smeream. într-o duminică, după predica lui Nichifor, a venit un frate la mine să mă mustre tare pentru că fetele din grupul de rugăciune nu umblă să se mărite şi sunt prea modest îmbrăcate, că se ţin numai de rugăciuni. Auziţi tinerelor, care mai sunteţi „acuzate” de aceste lucruri azi? Dar nu i-am răspuns nimic fratelui, am pus mâna la gură. După plecarea lui am urcat plângând în cameră şi am spus: „Auzi Doamne, a spus că nu se vor mărita din cauza mea, oare nu Tu ai planuri cu fiecare care Te caută pe Tine mai întâi?” El mi-a răspuns: „Eşti vindecată de durere de cap, ai răbdat şi ai crezut în Mine” Un curent mi-a trecut prin cap, din nou am auzit „să dormi pe pat tare cu geamul deschis”. De-atunci n-a mai trebuit să iau nici un medicament pentru durerea de cap.

Datorită faptului ca fraţii şi surorile au luat în serios Lucrarea Fiului cu Biserica, rugăciunea şi dorinţa de a chema cât mai mulţi la Mântuire a stârnit persecuţia din partea Statului. în fiecare lună era botez în biserică, de aceea fratele Jean a fost mult persecutat până ce au găsit un motiv mai plauzibil ca să-1 închidă. Dar motivul adevărat era credinţa lui fermă în Isus şi pentru Lucrarea de creştere spirituală a celor convertiţi la El şi a celor ce veneau să fie convertiţi. A stat în închisoare trei ani şi jumătate. Ţinea de acolo legătura cu biserica printr-un limbaj codificat. îndemna pe fraţi la stăruinţă în Lucrarea Lui. Au fost vremuri grele de persecuţie şi lipsuri. După ce fratele Jean a ieşit din închisoare, Ministeail nu i-a mai dat aprobarea de pastor. De asemenea, i-au destituit şi pe Nichifor şi pe Vasile Brînzei. Lui Nichifor i-au interzis să mai predice undeva, însă el a zis că ascultă de Dumnezeu şi făcea misiune în toată ţara, împărţea manifeste cu riscul de a fi arestat. L-au chemat de câteva ori la Securitate şi de fiecare dată eram îngrijorată, îmi ziceam că îl vor reţine pentru că altfel nu-1 vor putea opri. Dar i-au dat drumul, aşa a hotărât Dumnezeu pentru el. Eu am stat şapte ani fără serviciu, nu mă primea nimeni pentru că eram soţie de păstor. Am învăţat să remaiez ciorapi şi era un prilej bun de a vorbi femeilor despre Mântuire. El mi-a dat cunoştinţa duhurilor cu care veneau femeile la mine. Odată m-am revoltat şi am zis: „Ele vin de la nunţi, petreceri, iar eu am ajuns să le cârpesc ciorapii ca să fac un bănuţ.” în adolescenţă era munca cea mai nesuferită, mă dădeam bine pe lângă sora mea Agnesa şi îmi cârpea şi ciorapii mei. Şi acum am ajuns să cârpesc sute de ciorapi. Dar El mi-a răspuns: „Este bine pentru om să poarte un jug în tinereţea lui. Să stea singur şi să tacă, pentru că Domnul i 1-a pus pe grumaz.” (Plângerile lui Ieremia 3.27-28)

Când am primit aprobarea să ne întoarcem la Iaşi, chiar m-am rugat Domnului să-mi de-a dintre studentele mele care mergeau la Cantină ca să le remaiez ciorapii. Şi Domnul mi-a răspuns chiar a doua zi. La fiecare studentă mă aigam în Duhul ce să-i vorbesc. Veneau fetele cu duiumul nu doar să le remaiez ci şi să asculte benzi la magnetofon cu Evanghelia şi cu cântări.

Pe vremea când cei din Ploieşti îl chemau pe Nichifor la ei, o voce i-a spus insistent: „Nu la Ploieşti, ci la Iaşi.” Acolo a hotărât El să mergem, pentru ca Nichifor să predice iar eu să lucrez cu studentele. Acestea veneau la mine înainte de examene ca să ne rugăm, astfel din una într-alta mergea vestea că este o remaieză care nu numai remaiază ci se şi roagă cu studentele. Le chemam la Adunare. Unele au rămas ferme în Isus, altele L-au uitat.

Într-o joi a venit la noi patru tineri: Costel Tăraiceriu, Rodica Tărniceriu, Adela Stoica şi Vasile Tăbăcaru. Am învăţat cu ei o cântare pe patru voci, a doua joi am cântat-o în biserică. Apoi au venit încă patru tineri, iar am cântat şi ne-am rugat. Următoarea joi am fost deja 16 tineri, am format astfel un corişor. L-am învăţat pe Costel şi pe Vasile să dirijeze, pe alţii notele. Au venit studenţi dm toate părţile şi am început să ne adunăm în sala de adunare. Veneau aproape în fiecare seară; cântam, ne rugam, nu se mai îndurau să plece. Bucuria Duhului era mare!

Duminica mergeam în vizite la spitale, la săraci şi la prietenii necredincioşi. Puterea Duhului Sfânt era mare, nu-i lăsa nepăsători faţă de cei nemântuiţi. Dacă unul dintre cei din grup propunea să meargă la unul dintre prietenii lui nemântuiţi, mergeau în grup ca să salveze sufletul aceluia. Astfel grupul se mărea, lucrarea Lui Dumnezeu de mântuire cu omul se răspândea. Aşa s-au format lucrători ca dirijori, evanghelişti, pastori, femei de rugăciune.

Duminica dimineaţa veneau tineri la rugăciune de la ora 7 şi încă li se părea timpul insuficient până la începerea bisericii. Rugăciunile erau spontane, pline de putere. Se simţea dragostea înflăcărată faţă de Mielul lui Dumnezeu. Tinerii petreceau şi nopţi de veghe când se pocăiau sincer, se dedicau Lui, veneau să fie curăţiţi, sfinţiţi, se predau sută la sută pentru Isus. Voi tinerilor din vremurile astea libere, vă adunaţi la rugăciune? Aveţi voi prietenii voştri şi familia voastră întoarsă la Domnul? Ştiţi voi că sunteţi răspunzători în Faţa Lui de mântuirea celor de lângă voi care se pierd în păcat şi voi nu stăruiţi în rugăciune pentru ei şi nici nu le vorbiţi despre mântuire? Am aflat zilele trecute de un tânăr care a murit şi avea mulţi prieteni pocăiţi, dar nici unul n-a ştiut să zică dacă sufletul lui a fost salvat sau nu. Erau prea preocupaţi să discute cu el despre afaceri, fotbal şi akele încât i-au neglijat sufletul. Acum degeaba le pare rău. Nu pierdeţi vremea, răscumpăraţi-o acum.

Erau şi în vremea aceea unii care ziceau: „Ne-am pocăit odată, ce atâta pocăinţă.” Ceilalţi au înţeles că umblarea cu Isus cere o permanentă sfinţenie, pocăinţă, pentru a creşte la „statura plinătăţii Lui”, cum zicea apostolul Pavel.

Dar Nichifor umbla cântând: „O mie să fie împotriva mea, cu Isus sunt biruitor.” De mine era mai rău, eu simţeam atacurile la inimă în aşa fel că la un moment dat nu mai puteam merge la adunare. Stăteam într-un colţ cu capul sprijinit de perete, în totală neputinţă. Dar ce s-a întâmplat? Domnul a trimis patru persoane: un tată ceferist fiica şi băiatul lui şi cu un văr de-al lor. Ei au venit sâmbătă la adunare şi au cântat: „ Suflet trist de luptă grea, stai un ceas cu Isus.

El odihnă îţi va da, stai un ceas cu Isus.

Chinul tău îţi va lua, bucurie îţi va da,

Şi-i vedea lumină sus, stai un ceas cu Isus. „

Au cântat odată, de două ori, am pus pe bandă. şi am putut merge din nou la Adunare. A doua zi, duminica, am fost iar la adunare, unde iar l-au cântat: „Stai un ceas cu Isus.” După masa i-am condus la gară şi la întoarcere m-am dus în capătul grădinii ca să stau un ceas cu Isus.

Altădată eram iar tristă şi meditam. Era toamnă şi cădeau frunzele de pe copacul de lângă mine şi am auzit în duhul meu: „Vezi frunzele cad şi putrezesc, dar tulpina creşte. Aşa necazurile cad iar duhul creşte.” Apoi am văzut o groapă şi am auzit: „Ai stat în locurile de jos şi săgeţile celor fireşti te-au găsit şi te-au rănit, dar ia stai aici sus (şi mi s-a arătat un mal frumos), unde te-am aşezat.” Mi-a dat şi versetul: „El ne-a înviat împreună şi ne-a pus să şedem împreună în locurile cereşti, în Cristos Isus.” (Efeseni 2.6)

Am înţeles că eu sunt în locurile cereşti în Domnul Isus, iar Satan nu poate să mă atingă cu săgeţile lui. Şi m-am vindecat. Domnul s-a folosit de oameni simpli, ceferişti. Slavă, mulţumire, laudă fie Celui înviat, Care ne vede toate necazurile.

La Iaşi am fost în părtăşie frumoasă cu familia Berbec Alexandru şi Margareta. Sora Margareta era stupăriţă şi eu la fel. Ţineam stupii împreună la pădurea Slobozia. Ne rugam împreună, stăteam de vorbă cu oamenii. Odată eram într-o poiană cu albinele şi nişte viespi furau albine, tare ne-am necăjit. Un băieţel care păştea vaca a venit la noi să ne zică unde este cuibul viespilor. Era cu noi şi Silvia Tărniceriu, Sandu Bruda, fata pădurarului şi Costel. Ne-am echipat noi cu o pompă cu substanţă otrăvitoare şi am distrus cuibul lupilor de albine. Au căzut cu grămada. La urmă ne-am rugat ca tot aşa să fie nimicite şi duhurile rele din Moldova. Ne-am rugat ca să fim albine lucrătoare cu rod bogat, am cerut protecţia Divină în Lucrarea de mântuire. Dumnezeu să biruiască duhurile din satele din Moldova. Până acum, numai în Slobozia este o adunare de vreo 120 membri-ţigani, ei cântă tare frumos şi vestesc cu râvnă Evanghelia şi în satele din jur. Este aşa mare nevoie de noi în satele sărace din Moldova. Mulţi vor să fie misionari printre necreştini, însă se orientează ca să meargă undeva în Europa, unde traiul este mai uşor. Este drept că în Moldova este sărăcie, dar nu avem noi un Dumnezeu care 1-a hrănit pe Ilie? Acest Dumnezeu ne zice astăzi să căutăm mai întâi şi mai întâi împărăţia Lui, iar celelalte ni se vor da pe deasupra.

„ Voi zice miază-noaptei: «Dă încoace!» şi miază-zilei: «Nu opri» ci adu-Mi fiii din ţările depărtate şi fiicele de la marginile pământului.”

Isaia 43.6

CEI DIN BASARABIA.

Întâia vizită la părinţii mei am făcut-o după 14 ani de despărţire. S-au mirat tare mult când le-am zis că m-am pocăit. Tatăl meu cunoştea la nivelul minţii Cuvântul lui Dumnezeu, însă nu 1-a experimentat cu inima. El era paralizat la pat, avea boala Parkinson. Mama şi sora mea Agnesa îl îngrijea foarte bine. Odată, tata a jignit-o tare pe mama şi i-am spus că trebuie să-şi ceară iertare, aşa îi place lui Dumnezeu. I-am mai spus că dacă vrea să-L asculte pe Dumnezeu îşi va cere iertare şi că până nu o va face eu nu mai vorbesc cu el. Spre seară mi-a promis că o va face şi s-a ţinut de cuvânt. Am simţit prezenţa Duhului Sfânt cu noi. Când ne-am despărţit, am simţit că nu-1 voi mai vedea pe tata şi mi se rupea inima în piept; nu puteam pleca atât îmi era de greu. Era ora 3 noaptea când trebuia să plec şi am auzit o voce care îmi zicea: „Pleacă şi toţi ai tăi vor fi mântuiţi.” M-am smuls în noapte şi am plecat întărită în durerea mea.

Cu mama am avut părtăşie din Cuvânt, ne rugam împreună, o simţeam vie în Isus. Am dorit tare mult să o mai vizitez pe mama în timpul bolii ei, însă nu am primit aprobare de la Stat. Sufeream mult şi mă rugam. Am fost mângâiată să aflu că nu doar sora mea îi purta de grijă, ci încă o soră recent întoarsă la Isus. O chema Irina. S-a predat Domnului într-o seară când ne-am întâlnit pe acelaşi drum. Am întrebat-o după un scurt dialog dacă inima ei era predată Domnului. Mi-a răspuns că nu şi am îndemnat-o să o facă; şi-a

deschis inima chiar atunci Domnului. Imediat după aceea s-au pocăit şi fetele ei. Aflând despre mama mea că este oarbă, venea tare des la ea; o îngrijea cu drag pe mama mea. Tare atent este Mântuitorul nostru cu noi, este tare Scump şi lucrează atât de minunat, ne mângâie şi ne întăreşte inima când ne este mai greu. Am fost anunţată de moartea mamei însă nu am reuşit să ajung la timp la înmormântare, s-au derulat prea greu aprobările. Am mers apoi la mormânt cu Agnesa şi cu Luisea – sora mamei. Am avut acolo o mare îndoială cu privire la sufletul mamei şi al tatălui meu. M-am rugat fierbinte: „Doamne, nu mai pot, îmi crapă inima în mine, spune-mi ce-s cu ei!” Şi, deodată, o voce mi-a sunat în urechea dreaptă: „Mama ta şi tatăl tău sunt cu Mine, îi iubesc mai mult decât îi iubeşti tu.” Am mulţumit Domnului cu toată inima. Mătuşa Luisea s-a împotrivit mult, iar Nichifor i-a scris o scrisoare puternică în vremea când era internată la spital. Am reuşit să o vizitez acolo şi ne-am rugat împreună; îşi predase viaţa Domnului. într-o vază, printre florile uscate, am zărit un bilet scris de mâna ei. Era versetul din textul din Ioan 8.1-11: „Du-te şi să nu mai păcătuieşti!” Acum e la Domnul acasă. Mi-e dor de toţi cei dragi, dar ştiu că în curând mă voi întâlni cu toţii şi cu tine, Nichiforul meu drag.

Sora mea, Agnesa, m-a vizitat la Caransebeş după moartea mamei mele. Nu se simţea bine şi când am condus-o la gară am fost înştiinţată că sora mea are tumoare la cap. Nu i-am spus nimic, după câteva luni m-a anunţat că trebuie să se opereze de tumoare la cap. M-am dus să stau cu ea la Chişinău. Am postit 12 zile, în zilele acelea am băut numai apă cu lămâie şi puţină miere. Ne-am rugat mult cu Nichifor. Am stat 3 luni cu ea la spital şi doream tare mult să nu o opereze. Când Agnesa a fost dusă în sala de operaţie, am ieşit afară şi am intrat disperată în nişte boscheti, să mă ascund şi să mă rog. Am strigat acolo către Dumnezeu. Strigam „Doamne opreşte operaţia!” – aşa am simţit eu. Un medic a povestit apoi că sora mea când era pe masa de operaţie înainte de a începe, a strigat cu voce tare: „Opreşte operaţia!” N-au mai operat-o. Chirurgul a spus apoi că dacă o operau atunci murea. Au decis să fie trimisă la Bucureşti. Am ajuns la Bucureşti şi au operat-o apoi pe Agnesa; nu mai aveam aceeaşi împotrivire să nu fie operată, ştiam că Tatăl Ceresc aşa vrea să lucreze cu ea. Agnesa a mai trăit apoi încă 25 de ani. Mi-a fost de mare ajutor în boala lui Nichifor şi în lucrarea cu copiii străzi.

În timp ce umblam după actele necesare internării la Bucureşti, Domnul mi-a arătat altceva despre care eu mă îndoisem. Am citit Isaia 43.6: „Voi porunci miază-noaptei: «Dă încoace!» şi miază-zilei «Nu opri» ci adu-mi fii din ţările depărtate şi fiicele de la marginea pământului.” Mergând în oraş în zilele acelea am văzut sute de evrei care şedeau pe bordura trotuarelor aşteptând rândul înscrierii pentru a se întoarce în Israel. Era vremea împlinirii acestei profeţii.

O altă mare bucurie pentru noi în zilele acelea a fost că, în timp ce făceam nişte vizite de rămas bun înainte de a pleca la Bucureşti, am vizitat şi o familie unde tocmai se pocăise fiul bătrânului bisericii. Era angajat în armată şi nu era mică decizia care a luat-o.

„Propovăduieşte Cuvântul, stăru-ieşte asupra Lui la timp şi ne la timp.” (2 Timotei 4.2a)

APICULTURA ÎN ŞCOALA LUI ISUS.

Domnul ne-a găsit o altă meserie mie şi lui Nichifor. Din cauza credinţei în Isus şi a faptului că eram soţie de predicator, eu nu puteam preda în învăţământ. Marcu era mereu restricţionat unde să predice, de aceea mereu era aprobat în alt loc de ţară. Ne câştigam pâinea îngrijind albinele, iar Marcu mai făcea şi munca de homar. Această muncă o făcea cu mare bucurie, folosea fiecare ocazie să vorbească oamenilor despre mântuire chiar în casele lor. Când făceam şcoala de Apicultura cu Nichifor, ne-au vorbit despre pădurile de salcâmi. Ne-au spus că pădurile de salcâmi de pe malul Dunării, opresc mutarea dunelor de nisip. Odată cu mutarea noastră la Caransebeş, am avut ocazia să ajungem în zona cu păduri de salcâmi. Aveam o cabană apicolă demontabilă. Să nu vă închipuiţi că era aşa modernă cum sunt astăzi cabanele demontabile. Era foarte rudimentară, dar totodată foarte utilă. Am agonisit 14 stupi cu albine, ne-am întovărăşit cu alţii care aveau albine ca noi şi împreună închiriam un tractor cu remorcă când era vremea mutatului şi la strâns de miere. Aşa am plecat noi într-o noapte cu stupii iar spre dimineaţă am ajuns la „Pogoanele popii”. N-am strâns multă miere atunci, stupii erau destul de slăbuţi însă întotdeauna era mare bucurie că ne întâlneam cu fraţii, făceam cunoştinţă cu fraţi noi şi vorbeam trecătorilor despre Isus Mântuitorul Nostru. în următorul an am mers în alt loc. La sfârşitul culesului, Nichifor s-a dus la Turnu-Severin după camion, eu am rămas cu sora Magdalena. După câteva zile, am mutat stupii la o pădure de tei la Izvoru-Frumos. Eram cam la 3 km depărtare de sat. Erau perioade când trebuia să rămân singură. Dar nu îmi era teamă, mereu mă încredinţam în paza Domnului. într-o zi stăteam cam la un metru Şi jumătate de o râpă şi tricotam. Cabana era în spatele meu iar stupii în stânga mea pe două rânduri. Deodată văd în faţa mea un şarpe, cobora spre râpă. îmi zic liniştită ce bine că se duce. A doua zi, tricotam iarăşi şi deodată văd capul şarpelui, se uita spre mine. Am înlemnit, nici să fug şi nici să ţip nu puteam. Deodată şarpele se ridică ca o coadă de sapă spre mine, la o distanţa de 20 de cm. îmi doream să mor, eram ca înnebunită de frică. Deodată o pace a căzut peste mine, mi-am amintit versetul: „Vei călca peste pui de lei şi peste şerpi. Fiindcă mă iubeşte îl voi izbăvi!” Ca un fulger, şarpele a cotit spre stupi şi a plecat şerpuind. Am intrat în cabană, am deschis Biblia şi am citit Psalmul 91: „Cel ce stă sub ocrotirea Celui Preaînalt, şi se odihneşte la umbra Celui Atotputernic, zice despre Domnul: «El este locul meu de scăpare, şi cetăţuia mea, Dumnezeul meu în care mă încred!»„ Pe când citeam eu asta aud „pâş, pâş”. Pe prag era un alt şarpe. Am zgândănit puţin un bidon şi a plecat. Am înţeles clar atunci ce greşeală am făcut: ne-am aşezat cu cabana pe locul şerpilor.

Altădată, umblam la rândul al doilea de stupi şi am văzut venind din partea opusă nişte haidăi la furat de miere. Eram cu o ramă în mână plină cu albine la depus de miere. Când albinele au simţit pericolul, au tăbărât toate

asupra lor, iar aceştia au fugit cu jachetele în cap şi duşi au fost. Căci „doar vei privi cu ochii şi vei vedea răsplătirea celor răi.” (Psalmul 91.8)

Am rămas la Izvorul-Frumos mai mult timp şi am cunoscut multe familii dragi de fraţi. Am cunoscut şi o familie tare dragă şi unită, familia lordăchiţă. Aveau o bucată mică de pământ dar o fructificau foarte bine. Terenul de acolo era tare nisipos şi sărac dar hărnicia lor biruia. Şi mierea noastră era din belşug acolo, totuşi Domnul ne-a ferit să ne îmbogăţim, poate ne mândream cu asta. Astfel că într-un an au murit 10 familii de albine din 25 câte am reuşit să agonisim. In schimb, aveam o caldă părtăşie în rugăciune cu fraţii din părţile acelea. într-o vară am plecat din nou cu albinele, am plecat într-un loc unde nu mai fusesem. Am plecat în satul Iloviţa, în fundul Văi Bahua, acolo unde un râuleţ mic s-a transformat în fluviu după ce Dunărea a fost oprită la Gura Văii. Am fost chemaţi acolo să locuim la familia Pătraşcu Petre. Fratele lui Sabin stătea mai departe. El j avea doi băieţi minunaţi, îmi amintesc cu drag de ei când îi vizitam. Mă trăgeau de mânecă să cântăm. Le plăcea mult şi cântam cântarea: „Prin păduri şi lanuri, cântece răsun, preamărind pe Domnul pentru că e Bun. Veşnic, veşnic, Domnul este Bun, veşnic, veşnic, Domnul este Bun.”

Odată eram singură în drum spre Turnu-Severin cu două bidoane de 8-10 kg în mâini. Aveam de mers pe jos până la şosea cam 7 km. Era j tare cald şi nu aveam umbră. De o parte era dealul iar de cealaltă râul. Am început să cârtesc, îmi era greu. îmi ziceam că în loc să predau la studenţi trebuie să umblu prin soare cu povara să-mi câştig pâinea vânzând miere. Dar Duhul lui Dumnezeu îmi şoptea: „Sângele lui Isus te spală şi de gândurile astea.” Apoi iar ispita rea: „Vezi unde ai ajuns, să cari miere prin soare în loc să cânţi cu studentele.” Iarăşi Duhul îmi zicea: „Sângele lui J

[Sus te curăţă şi de această ispită.” La urmă am simţit o mare durere de cap, am dat de nişte copaci şi m-am aşezat la umbră. Am scos Noul Testament şi am început să citesc. Deodată, aud un zgomot de automobil. Venea pe şosea spre mine. Era Nichifor, Agnesa şi fratele Clintoc, veneau după mine. Puteţi să vă închipuiţi bucuria mea. Am trecut prin ispite, examene, dar după ce am învăţat ce trebuia, a venit şi izbăvirea. Nici capul nu mă mai durea.

Tot cu albinele am ajuns şi în satul Prisian, comuna Buchini. Am tras la familia Jura. Ei aveau cinci copii, primul era deja însurat. Iliuţă, cel mai mic, mă ajuta mereu la albine şi aveam părtăşie cu el mereu. Locul unde am dus stupii era minunat, era o livadă cu pruni. Mai încolo era un pârâiaş mic din care scoteam apa pentru a prepara siropul pentru hrana albinelor, într-o zi, am început iar să cârtesc, imediat am tras o căzătură zdravănă. Cu chiu cu vai am ajuns la casa fratelui Jura. M-am întins să mă culc. Dumnezeu a început să-mi vorbească. Mă mustra aşa: „Cerul era albastru, prunii înfloriţi, păsărelele ciripeau. Toate ca să te bucuri tu. Iar tu mârâiai. Nu ţi-e ruşine?” „Doamne iartă-mă! am zis eu. Rea şi nevrednică mai sunt.” A doua zi am putut umbla din nou. Fratele Busuioc a venit cu maşina după mine să mă ducă dar n-a mai fost nevoie. Astfel, m-am dezvăţat să „mârâi”. Iarna aceea am iernat la Prisian. Miere nu am avut prea multă însă bucuria a fost mare la

Adunare. Ca în nici un an, în anul acela s-au botezat 15 suflete. Ce bucurie mare a fost acolo şi totodată în Cer! Noi continuam să ne rugăm pentru pocăinţa sufletelor. Copiii fratelui Jura au mers cu un cort mare prin ţară, cu vestirea Evangheliei. Duhul lui Dumnezeu a fost la lucru cu ei, li s-au alăturat şi alţi tineri.

Într-o primăvară nu am putut merge la stupi, eram bolnavă. Sufeream că nu pot îngriji eu albinele. S-a dus Nichifor în locul meu să le mute de acolo, era o perioadă neprielnică lor. Aceasta a adus boală albinelor. Am pierdut foarte multe şi am plâns mult. Mi-am lipit inima de ele prea mult. Am încercat să aflu ce are Domnul să-mi zică cu această încercare. Am auzit o voce: „Nu bagi de seamă că ţi-ai făcut idol din albine?" „Da, Doamne să se prăpădească!" După trei zile vine sora Margareta la mine şi-mi spune: „Ada, am primit poruncă să merg să-ţi salvez albinele. Ia zahăr, medicamente, bani şi să mergem la pădure." Zis şi făcut. Sora Margareta, tare era mai pricepută decât mine, mi-a salvat albinele. Dar eu nu mai aveam chef de albine, m-am lepădat de ele. Mi-am învăţat lecţia. Lucram la ele dar fără să-mi mai lipesc inima. într-o seară, eram afară şi am auzit: >»Lucrează că ai să ai 200 kg de miere."

Altceva mai minunat s-a petrecut acolo. Ne sculam dimineaţa pe la ora -^ luam Scriptura, ne aşezam pe o buturugă, citeam şi ne rugam. Cu lacrimi ceream de la Domnul să ne dea Biblii şi Testamente, pentru că oamenii nu aveau. ŞiDomnulne-arăspuns:auvenitsutedeBibliişiTestamente. Amavutşi pentru fraţii creştini după Evanghelie şi pentru baptişti, pentru toţi din belşug. In 1970 au fost inundaţiile în România şi fraţi din alte ţări au trimis haine, medicamente şi milioane de Biblii. Astăzi avem Biblii cu toţii. Acum trebuie să ne rugăm şi să plângem ca ele să fie citite. Dar nici Satan n-a stat degeaba. Ne întâlneam la adunare şi era mare bucurie. Tineretul umplea sala în adunare. Bisericile în vremurile acelea erau spionate de oameni infiltraţi care aveau datoria să raporteze Statului ce se petrece. într-o duminică a venit la noi şi a predicat fratele Vasilică Moisescu. Era prezent şi preotul Zamisnicu. Au vorbit minunat amândoi în Adunare. După aceasta, Nichifor a primit ordin să părăsească oraşul în 24 de ore, pe motiv că i-a primit pe cei doi care erau restricţionaţi de securitate. Şi a plecat, iar eu am rămas cu lucrurile în cabană. Nichifor a plecat urgent, fără adresă, în grija Tatălui. Era foamete în partea aceea de ţară, era imediat după inundaţii. Se stătea la coadă la pâine şi 24 de ore. Nichifor şi-a luat polen şi covrigei pe drum. La Iaşi a fost adus un alt păstor, a trebuit să eliberăm cămăruţa unde locuiam. Din nou am plâns mult, însă Tatăl Nostru m-a mângâiat că ne-am întâlnit la scurt timp. Nici nu bănuiam că-1 voi întâlni atât de repede pe Nichifor. îl credeam departe la Comârzana, la 80 km peste graniţă. Eu eram în autobuz în drum spre Nichifor, şoferul a oprit la Târgul Negreşti pentru o oră. Eram tare abătută, plângeam în autobuz şi îmi ziceam ce bine ar fi să-1 văd pe Nichifor acolo. Printre lacrimi îl văd pe Nichifor în stradă. Ce bucurie pe noi. Era acolo pentru că îşi pierduse buletinul şi a fost anunţat că de acolo şi-1 poate ridica. O vreme lungă nu aveam un loc stabil, mergeam dintr-un sat în altul.

„ Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învăţătura sănătoasă, ci îi vor gâdila urechile să audă lucruri plăcute, şi îşi vor da învăţători după poftele lor.”

2 Timotei 4.3

LA CARANSEBEŞ.

După multe plimbări prin ţară şi mereu în nesiguranţă, fraţii de la Caransebeş ne-au chemat la ei. Am stat acolo 21 de ani. Am cunoscut Oltenia, totodată şi cu ocazia îngrijirii albinelor. Era minunat cum mergeam dintr-un loc în altul cu albinele la cules de miere şi veneam în contact cu tot felul de oameni. Era o ocazie deosebită ca să le vorbim despre mântuire, nu lăsam să treacă nici o ocazie în care să nu vorbim oamenilor de marea dragoste a Tatălui Ceresc pentru noi oamenii.

Într-o zi mergeam cu sora Margareta şi cu sora Constanţa pe o şosea forestieră şi am văzut nişte oameni. Eu repede dau să mă întorc dar o voce lăuntrică îmi porunceşte: „înainte!” Am ascultat şi am mers înainte iar când am urcat şoseaua am văzut căruţe, femei, copii. Erau la tăiat copacii. Le-a trebuit chibrituri să-şi facă mâncare. Odată cu chibriturile le-am dat şi Evanghelia după Ioan. Mergeam la Urşiţa, la fratele Petre Prisăcaru. Am intrat în pădure şi am început sa urcăm dealul. Domnul ne-a pregătit un cadou minunat: o pădurice de păducel înflorit. Era numai alb şi avea un miros ameţitor de plăcut. Am stat jos cu Constanţa şi nu ne mai înduram să plecăm de acolo. Câtă dragoste ne arăta Tatăl Ceresc. Am ajuns la fratele Petrică şi sora Măndiţa. Ei aveau căsuţa şi grădina cu tot felul de fructe chiar în mijlocul pădurii.

Altădată şedeam cu Constanţa lângă cabană, pe o poiană, unde erau stupii. Pe şosea am văzut două femei mergând la deal. Era Maricica, fata Pădurarului cu cumnata sa Valeria. Mergeau la Primărie să facă cerere să-1 elibereze pe soţul Valeriei de la Concentrare. Am făcut cererea mai întâi la Tatăl Ceresc şi apoi ele au plecat. Soţul a fost eliberat.

Înainte de a ne stabili la Caransebeş, îmi amintesc cu plăcere de vizita noastră la Jina, lângă Sibiu, la 1000 km altitudine. Nichifor a predicat acolo la Adunare, biserica era plină de viaţă, prezenţa Duhului Sfânt era acolo. Eu auzisem de o soră Paraschiva şi îmi doream tare să o cunosc. La sfârşitul adunării o surioară micuţă ne cheamă la masă. Era Paraschiva. Ce suflet j simplu dar plin de puterea Duhului Sfânt avea ea! M-am văzut în prezenţa ei atât de săracă şi pustie. Şi cât mă credeam de înaintată cu studiile mele care nu trec dincolo de minte. Am primit de la sora Paraschiva daruri pentru o viaţă întreagă. Ea avea o mare dragoste de a-1 sluji pe Dumnezeu, dej aceea a mers la preotul din sat ca să muncească la el fără plată, cu gândul de a-i vorbi despre mântuirea fără plată. A primit un Nou Testament pe care 1-a citit cu toată râvna. Avea multe cunoştinţe despre adevăr pe care preotul nu le accepta. I-a interzis să mai citească, ameninţând-o că va pune pe cineva să o bată. Ea i-a răspuns că a citit că şi Isus a primit palme, însă preotul a zis că nu-i adevărat. Cu aceasta zicea sora Paraschiva despre el că „şi-a pecetluit soarta”. Următoarea duminică, în altar, preotul înnebunise. La sora Paraschiva acasă se adunau fraţii, veneau şi din alte părţi din ţară,

împrejurimi. Preotul nou venit şi enoriaşii lui îi făceau din nou zile grele Paraschivei şi fraţilor care se adunau la rugăciune. Odată i-a urmărit când se adună, au intrat peste ei cu ciomege şi i-au bătut. După ce fraţii şi-au legat rănile unii altora au rămas în rugăciune până spre dimineaţa, pentru cei care i-au bătut. Aceştia erau din aceia care „nu şi-au iubit viaţa”. (Apocalipsa 12.11)

Acolo, în Jina, se construia o biserică ortodoxă şi mereu se fura materialul. într-o zi, a fost descoperit preotul la furat. L-au legat pe popa de o căruţă în care era materialul furat, l-au plimbat prin tot satul şi strigau cu toţii după el „popa hoţul”. După această întâmplare, Adunarea fraţilor s-a înmulţit mult, iar oamenii au fost mai deschişi să caute Adevărul. Un alt atac împotriva sorei Paraschiva era din partea cârciumanilui care îşi pierdea clienţii. Odată, a îmbătat pe câţiva oameni şi i-a trimis să o bată, însă ei de beţi ce erau nu o vedeau că este în curte, căutau buimăciţi prin casă. Nu au găsit-o, au dat cu toporul în bârna casei şi au plecat furioşi. Adunarea continua să se înmulţească, când am fost noi arunci, erau 80 de fraţi adunaţi. După predica lui Nichifor, soţul Paraschivei s-a predat Domnului. A fost o mare bucurie pentru Cer şi pentru noi toţi. Dumnezeu face minuni. A mai făcut una tot atunci la Jina cu un bolnav de tuberculoză osoasă. El locuia în fundul grădinii, s-a târât plin de răni până la gard să audă mai bine fraţii. Fraţii, când l-au văzut că vine, i-au aranjat un pat în tindă ca să audă mai bine. în timp ce asculta Cuvântul Sfânt, credinţa lui 1-a vindecat.

Ajunşi la Caransebeş, fraţii ne-au dat o locuinţă într-o cameră şi o bucătărie. Biserica era tare răvăşită. Conflicte, judecăţi între fraţi, trăiau în ură unii cu alţii. Corul era motivul de la are se certau atunci. Nichifor, în călăuzirea Duhului, a desfiinţat corul bisericii. A desfiinţat tot programul, chiar şi predica pentru o vreme. Apus biserica la rugăciune şi iar rugăciune. Mai cântau câteva cântări comune şi iar îndemna adunarea la rugăciune. Rugăciuni personale şi deschise, fiecare era îndemnat să vină înaintea lui Dumnezeu cu starea lui, să se predea Lui sută la sută pentru a trăi pentru El şi în El. Veneau fraţi la rugăciune duminica dimineaţa de la ora 6. Unii veneau din deal alţii din văi. Duhurile de ură au fost astfel gonite, Duhul sfânt a început să lucreze cu putere la inimile fraţilor. Au învăţat ce este predarea pentru Isus, ce este dragostea de fraţi. Aceasta a durat cam 6 luni după care Adunarea şi-a reluat programul, a început să cânte corul, Nichifor a reluat predicile. După pensionarea lui Nichifor, biserica din Caransebeş a fost girată de fratele Gavagma Ieremia până în anul 1975 când în vacanţa de vară a venit în practică fratele Busuioc Belciu, care tocmai terminase anul întâi la Seminarul Teologic din Bucureşti. Fratele Busuioc a lucrat în armonie cu fratele Nichifor în timpul celor patru ani de seminar, lucru care 1-a ajutat foarte mult pe fratele Busuioc ca să crească spiritual. Fratele Nichifor avea grijă ca altarul rugăciuni să ardă neîncetat în biserică. între anii 1978-1980, când fratele Busuioc a păstorit bisericile Topliţa, Sărmaş, Voslobeni din judeţul Harghita şi Comăneşti din judeţul Bacău, la Caransebeş a venit fratele Viorel Clintoc cu care aveam legături spirituale adânci. El zicea: „De câte ori avem un conflict împreună şi apoi ne cerem iertare, Dragostea Lui creşte şi

avem Unitate mai mare în El.” Acest lucru se întâmplă când oamenii se smeresc sincer unii faţă de alţii. Aceasta este valabil şi în Biserică, şi în familie şi în societate la serviciul fiecăruia.

După Viorel Clintoc, a venit la Caransebeş fratele Belciu Busuioc. Aveam grup de rugăciune în fiecare marţi, unde se citeau şi cărţi bune, noi apărute, după care noi tânjeam. Odată s-a citit cartea „Promisiunile lui Dumnezeu”. Peste o săptămână vine la noi sora Fecioară la noi cu cartea pe care tocmai o ceream Domnului. Nichifor ieşea în fiecare joi la piaţă ca să întâlnească oamenii. Cu credincioşii se ruga, iar cu ceilalţi cu care intra în vorbă îi chema la Isus. De asemenea umbla mult prin sate şi prin adunările îndepărtate. Aşa a fost odată în satul Sfânta Elena, unde satul s-a trezit prin rugăciunea a doi fraţi. Satul se golise căci erau cehi care au plecat şi au rămas doi credincioşi care se rugau. S-a petrecut o minune acolo. S-au mutat mineri şi, la puţin timp, Adunarea a crescut. Minerii şi familiile lor veneau la Adunare, se pocăiau. Când a ajuns Nichifor acolo Adunarea era Plină şi se ţinea cu geamurile deschise, deşi era iarnă şi zăpadă pe munte.

La Caransebeş în vremea aceea biserica a crescut de la 100 de membri la 800, a fost nevoie să se construiască altă biserică. Fratele Busuioc a spus că datorită rugăciunilor. în ţara noastră, pe vremea persecuţiei, s-a petrecut o mare trezire spirituală. Astăzi, în vreme de libertate, bisericile scad, rugăciunea este tot mai puţin preţuită. Ori rugăciunea este cheia rezolvării tuturor problemelor. Atunci, la Caransebeş, stăruinţa în rugăciune a îndepărtat toate duhurile de ceartă, fraţii au început să iubească, să trăiască călăuzirea Duhului Sfânt. Nichifor nu lăsa pe nimeni să plece de la noi fără să se roage. La masă zicea aşa: „Câţi mâncaţi atâţia vă rugaţi”. Minunată a fost viaţă noastră printre cei iubiţi de El la Caransebeş.

„în El avem, prin credinţa în El, slobozenia şi apropierea de Dumnezeu cu încredere.”

Efeseni 3.12

DIN NOU LA IAŞI.

Chiar dacă Securitatea şi Ministerul Cultelor l-au izgonit pe Marcu de la Iaşi, atunci când Dumnezeu a plănuit noi ne-am întors din nou acolo. Şi greu oraş mai era din punct de vedere spiritual! Predicile lui Nichifor constau din îndemnuri la pocăinţă, la răstignirea firii pământeşti şi la rugăciuni. La predare sută la sută în slujba Mielului. Mare nevoie de pocăinţă mai era şi mare nevoie mai este şi în zilele astea. Este nevoie de pocăinţa celor păcătoşi dar mare nevoie mai este şi de pocăinţa celor pocăiţi ca să îi întoarcă la pocăinţă pe cei rătăciţi. După Revoluţia din 1989, la Iaşi, ca peste tot în ţară, au sosit ajutoare din străinătate, cu tot felul de boarfe. S-a arătat atunci firea pământească în toată urâţenia ei. Smulgeau surorile boarfa una de la alta, se certau care să ia ce este mai bun. Mă gândeam atunci „Doamne, ai milă, că tare josnică mai este firea, tare urât este păcatul lăcomiei. Tu Te-ai răstignit ca să ne dai veşnicia, iar noi ne certăm pentru nişte cârpe.” Astfel, biserica nr. 1 din Iaşi s-a despărţit şi s-a format biserica nr. 2. Aceasta s-a deschis într-o casă foarte frumoasă cu un loc mare pentru construcţie. Nichifor pleca mult în ţară iar pe mine mă ducea acolo la

Adunare sora Lenuţa. Eram deja oarbă de la cataracta care mă chinuia şi nu doream să mă operez. Plângeam mult, mă vedeam de Prisos. într-o noapte, Domnul m-a mângâiat cu nişte cuvinte din cântările fratelui Moldoveanu de la Sibiu: „Orice piatră îşi are menirea.” Tare duhovniceşti mai sunt cântările fratelui. Mare binecuvântare are poporul român şi întreaga creştinătate cu un astfel de copil al lui Dumnezeu! Aud despre fratele cum şi astăzi este în călăuzirea Duhului iar Dumnezeu îi dă noi şi noi cântări. Dumnezeu să-1 binecuvânteze!

Cântarea cu care am fost mângâiată nu o cunoşteam prea bine atunci, dar m-au atins la inima cuvintele în mod deosebit. Versurile sunt de Traian Dorz.

„ /. Mai presus de orice, de credinţă, de-avănt, De-orice dar care biruie firea, Mai presus de minuni, de tării, de cununi, Mai presus de orice e iubirea,

2. Prin credinţă răstorni, munţi înalţi şi cetăţi, Şi-ţi arunci peste veacuri privirea,

Dar în cele cereşti, eşti atât cât iubeşti, Mai presus de orice e iubirea.

3. Dumnezeu e Măreţ, gem în cale-Ifurtuni, Se cutremură toată zidirea,

Dar în susurul blând, îl auzi murmurând, Mai presus de orice e iubirea.

4. Pregătiţi-vă stânci, pentru Templul Divin, Orice piatră îşi are menirea,

Chiarpământu-iprimit, căciIsus l-asfinţit, Când a Scris pe pământ ce-i iubirea. „

Cine poate înţelege durerea unui suflet care a umblat singur, a citit, a văzut totul şi a admirat Operele Creatorului iar acum să nu mai fie în stare să vadă? Să nu mai facă un pas fără ajutor. Am auzit recent că la Cluj este o soră Tania, care nu vede dar îl slăveşte pe Dumnezeu cu un glas minunat, cum nu puţine sunt, mai ales că îl foloseşte spre slava Lui. Ba mai mult, are darul să se acompanieze singură la pian. Dumnezeu să o binecuvânteze!

Dar eu atunci când nu vedeam eram tare abătută, mă rugam. Doamne Dumnezeule, scump Mângâietor, numai Tu poţi mângâia un suflet lovi de suferinţă, ca a celor care nu văd lumina. Dar cei care nu au Lumina ‘spirituală cât de greu trebuie să le fie! îmi amintesc de mine când mergeam la Mitropolie şi citeam cuvintele scrise sub icoana aceea mare care I reprezenta pe Isus. Scria acolo: „Eu sunt Lumina Lumii, cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea Lumina Vieţii.” Atunci eram oarbă spiritual vorbind, acum eram din punct de vedere fizic. îmi amintesc că stăteam în genunchi în faţa icoanei şi mă rugam să-mi arate rostul vieţii mele. El mi-a atins inima să trăiesc pentru El, m-a dus încetişor la Adevăr. Citeam mult Evanghelia şi îmi simţeam povara păcatelor mele, începeam să mă scârbesc de mine. Dumnezeu mi-a mai vorbit odată clar la Făget în fuga mea de ruşi. Am primit mai apoi bucuria Mântuirii.

„Căci Duhul Sfânt vă va învăţa chiar în ceasul acela ce va trebui să vorbiţi.”

Luca 12.12

BIBLIILE.

Este atât de uşor de procurat o Biblie în ziua de astăzi. Nu este nici riscant şi nici scump să ai o Biblie. Noi însă, pe vremea comunismului, riscam foarte mult să avem această carte. Dar o doream din tot sufletul. Făceam sacrificii mari pentru aceasta. Unii fraţi au făcut ani grei de puşcărie pentru că au îndrăznit să aibă o Biblie în casă iar alţii pentru că au fost descoperiţi că distribuie Biblii.

Din Iaşi, cu mult înainte de revoluţia din 89, era o foame mare după Cuvântul lui Dumnezeu. Astfel Dumnezeu ne-a dat ocazia să primim şi totodată să trimitem Biblii şi Testamente prin cei care veneau la noi. Am fost mulţi cei care am transportat Biblii în tren riscându-ne libertatea. Unii au făcut-o din spirit de aventură, alţii însă cu multă dragoste ca Adevărul lui Dumnezeu să ajungă la cât mai multe inimi.

Dumnezeu a lucrat în chip minunat! Slava este a Lui pentru toate.

Mai întâi posteam şi ne rugam cu fraţii, apoi le împachetam în pungi de plastic şi le băgăm în bidoane de miere. Odată am pus bibliile în oale, deasupra am pus cârnaţi şi am turnat untură. Am mers la Bucureşti şi am luat trenul spre Chişinău ca să ne ferim de controlul vămii din Iaşi. Când am ajuns la Tecuci, a venit o vameşă mititică, dar tare atentă. Apus mâna pe oala mea cu untură şi m-a întrebat insistentă ce am acolo. „Spune drept că-i vai de tine!” – zise ea. Eu mă pregătisem să fiu sinceră să-i spun adevărul dar în loc de asta a strigat ea: „Untură şi cârnaţ!” S-a întors iute şi a plecat mai departe. A mai venit şi un vameş, cu mâna pe o valiză cu biblii a spus »eu am terminat, hai să mergem”. Altădată am împachetat Biblii în cutii de Dero. într-o cutie de Rahat am pus o Corespondenţă Biblică. Chiar şi ‘n ghete am vârât odată o Biblie. Cel mai periculos a fost odată că în plasa cu lucru de mână, sub andrele, am pus Testamente. Vameşul şi-a vârât amândouă mâinile acolo, pipăia tricotajul cu degetele şi se uita la mine. Trebuia să par calmă, mă străduiam din răsputeri. Eram ca moartă, nu-mi mai simţeam trupul de teama care mă copleşea ca să nu fiu descoperită. Mă rugam să nu descopere, şi Domnul mi-a ascultat pe loc rugăciunea. Erard cu o soră, a văzut şi ea minunea. Ei i-au scuturat un monton şi î-a căzut o poză cu Răstignirea Domnului Isus. Vameşul a pus-o pe fereastră şi a venit] un grănicer în spatele lui care şi-a vârât-o în buzunarul de la piept. Noi amj ieşit pe peron să aşteptăm trenul spre Bălţi şi l-am observat pe grănicer cum] a scos poza ca să o privească. M-am rugat în duhul meu ca Dumnezeu să-i atingă inima. Să ne rugăm stăruitor ca Dumnezeu să scoată lucrători astăzi în locurile unde Cuvântul Lui nu a ajuns încă, iar aici, unde îl avem din belşug, să ne cerceteze inimile, să-1 citim şi să-1 împlinim. Să avem foame după Biblie, să umblăm plini de Duhul, călăuziţi de Duhul. Mulţi fraţi dragi şi-au riscat libertatea pentru ca noi să avem atunci Biblii. Dumnezeu le va da o răsplată mare pentru lucrarea care au făcut-o ei. Tot aşa, astăzi, în ţările musulmane, creştinii care îndrăznesc să introducă Biblii traduse în limbile lor, riscă ani grei de închisoare, chiar moartea pe loc prin împuşcare. Să nu uităm să ne rugăm pentru fraţii noştri care sunt lucrători în ţările musulmane şi care duc acolo Biblia, cuvântul lui Dumnezeu.

În 1970 când au venit inundaţiile în România, Dumnezeu a folosit această ocazie de a pune pe inima fraţilor din alte ţări care au trimis haine şi medicamente să trimită şi milioane de Biblii. Aceasta a fost o mare adăpar spirituală pentru credincioşii de atunci. Astăzi avem Biblii cu toţii. Acu., trebuie să ne rugăm şi să plângem ca ele să fie citite. Să ne rugăm ca El să trezească foame după Cuvântul Lui. Noi ne trezeam dimineaţa pe la ora 5, luam Scriptura, ne aşezam pe o buturugă, citeam şi ne rugam. Cu lacrimi ceream de la Domnul să ne dea Biblii şi Testamente, pentru că oamenii nu aveau. Şi Domnul ne-a răspuns. Au venit sute de Biblii şi Testamente. Am avut şi pentru vecinii noştri şi fraţii creştini după Evanghelie şi pentru baptişti, pentru toţi din belşug. Dar mai presus de toate doream ca Biblia să fie Cuvântul lui Dumnezeu care ne călăuzeşte viaţa.

„ Căci oricine va vrea să-şi scape viaţa, o va pierde, dar oricine îşi va pierde viaţa din pricina Mea şi din pricina Evangheliei, o va câştiga.”

Marcu 7.35

DESPRE LIDIA.

Am cunoscut-o pe Lidia la Iaşi, după ce s-a întors din Siberia unde a stat 16 ani. A petrecut 10 ani de munca silnică şi 6 ani a stat mai departe acolo cu domiciliul forţat. Când am cunoscut-o i-am dat trei Biblii. A căzut în genunchi, jos pe ciment şi plângea în hohote de bucurie şi mulţumire. A spus: „S-a meritat să trec prin toate suferinţele pentru scumpii mei fraţi din Siberia, Basarabia.”

Am aflat mai apoi istoria ei. S-a pocăit la 16 ani cu fratele şi sora Buşilă. La venirea ruşilor a fost arestată ea, fratele Buşilă şi încă vreo şase fraţi. Au fost ţinuţi în Chişinău până la declanşarea războiului cu Germania. Atunci o parte dintre ei au fost ucişi şi aruncaţi într-o fântână peste care au aruncat var nestins. Pe alţii i-au îmbarcat în vagoane de marfă şi i-au dus în Siberia. Pe Lidia au îmbarcat-o într-un vagon de transportat vite. Stătea pe jos şi pe drum le vorbea celorlalţi despre Domnul Isus. O femeie din alt colţ o contrazicea. Trenul a fost atacat de nemţi şi o bombă a căzut în vagonul lor. Bomba a tăiat picioarele femei răzvrătite. Au fost mutate în alt vagon iar de la lacul Baical au fost remorcaţi cu plute. Au trecut lacul pană la râul Angare peste care au mers până aproape la locul unde aveau să fie închise. Au făcut o bucată de drum pe jos şi de oboseală mulţi cădeau Şi erau călcaţi în picioare de ceilalţi dacă nu erau atenţi. Ajunşi acolo au început cercetările, bătăile şi la urmă condamnările. Lidia a primit 10 ani de munca silnică. A stat într-un dormitor cu alte femei care se băteau, se certau, se răneau. Ele nu mergeau la lucru. Lidia a cerut să fie mutată la deţinuţi politici însă directorul a spus că intenţionat a pus-o acolo ca să aibă influenţă bună asupra femeilor ălora stricate. Lidia a făcut apoi greva foamei pentru a i se da voie să aibă întâlnire cu pastorul ei, fratele Buşilă, care era şi el închis acolo. După trei zile de grevă i-au ascultat cererea. S-au întâlnit. El era negru şi umflat de bătăi. Acesta i-a spus Lidiei că războiul se va termina şi ea se va întoarce acasă însă despre el are înştiinţarea că înl curând va merge Sus. După ce s-au rugat împreună credinţa i-a fost întărită, astfel Lidia şi-a continuat cu mai multă putere lucrarea de aducere la Isus a j colegelor de cameră.

Pe una a întrebat-o pentru ce este acolo şi i-a răspuns că este specialistă la spart case de bani. Alta a spus că ea este acolo că a făcut trei crime. Alta a spus că este o bătăuşă şi hoaţă de buzunare. în final au întrebat-o şi pe Lidia de ce este acolo. Le-a răspuns că este acolo pentru că îl iubeşte pe Isus. „Nu se poate" au strigat ele. „Povesteşte-ne despre Isus şi despre Dumnezeu."! Lidia a zărit o cruciuliţă la una dintre ele la gât şi a întrebat-o ce este. I-a răspuns că este un semn ca să-i meargă bine la „lucru". Şi astfel a început Lidia să le spună despre Cel Răstignit pentru păcatele noastre. Au întrebat fiecare despre păcatul ei şi la urmă au întrebat ce este de făcut. Le-a spus să-şi ceară imediat iertare Lui care aude oriunde, care este gata să le ierte şi să le iubească. La puţin timp, Lidia s-a dus afară să scoată găleata şi când se întorcea, gardiană i-a spus: „Du-te că ucenicele tale se bat". Când a intrat, una era cu genunchiul rănit, alta furioasă tare. Le-a întrebat ce se întâmplă şi i-au răspuns că „dacă tu ai spus că Isus iubeşte pe cel mai păcătos, eu susţin că-s mai păcătoasă decât ea iar ea susţine inversul." Le-a răspuns că acum trebuie să-i şi lege rana şi să-şi ceară iertare dacă vrea să fie pe placul Domnului. Se făcuse seara iar ele nu puteau adormi, doreau să afle mai mult şi mai mult despre dragostea şi frumuseţea lui Isus. Ele au înţeles că puterea lui Isus a stat şi în faptul că a fost gata să îndure tortura ca să biruiască păcatul de aceea şi ele au fost gata să sufere pentru Isus de atunci şi mereu au fost biruitoare cu Isus.

Nu după multă vreme Lidia s-a despărţit de femeile acelea, dar J frumuseţea Chipului Lui Isus pe care 1-a prezentat Lidia au rămas în ele.

Odată Lidia a fost dusă la tăiat şi curăţat copaci. Ca să primească porţia de pâine trebuia să taie o anumită cantitate de lemne. Li se dădea un semn până unde1» au dreptul să taie. Dacă se trecea de el însemna că dorea să evadeze şi erau împuşcate. Lidia nu văzuse semnul în ziua aceea. Deodată vede printre crengi automatul îndreptat spre ea. îi spuse că de jumătate de oră trebuia să o împuşte, atât de mult s-a îndepărtat. „De câte ori am vrut să trag mi s-a blocat mâna. Te-am urmărit cum te rugai şi m-an gândit că mama ta se roagă pentru tine" spuse el. Lidia i-a răspuns că toată biserica ei se roagă, nu doar mama ei. A mulţumit Domnului că a păstrat-o cu viaţă. Următoarea zi acelaşi gardian a împuşcat o fată de 16 ani pentru aceeaşi situaţie, depăşise numai cu un pas limita. Tot acolo în închisoar era o bătrânică cu nepoţelul ei de 12 ani, condamnaţi la 25 ani închisoare pentru că îi dictase o scrisoare pentru Stalin. Aceasta era dreapta judecată comunistă. Cele condamnate care îl primeau pe Isus în inimă aveau puterea necesară să îndure terorile comuniste, era aşa de caldă părtăşia între cele care nădăjduiau în Isus. Insă pentru celelalte nu exista nici o mângâiere, iira şi deznădejdea creştea pe zi ce trecea. Deveneau cu un comportament animalic unele faţă de altele şi totodată faţă de Sistem. Dar Dumnezeu atingea inimile celor din urmă, dragostea Lui Isus din celelalte le molipsea pe multe dintre ele.

Astfel dragostea lui Isus din Lidia a atins mima unei tâlhăroaice din acelaşi dormitor, era şefă de o bandă de tâlhăroaice. Fetele din dormitor aflase vestea că Liuba, şefa de bandă, urma sa vină cu ele în cameră. Au

început să se pregătească. I-au pregătit un baldachin, au făcut curăţenie specială iar când aceasta şi-a făcut intrarea fetele au aşteptat-o cu mare emoţie. Era o fată frumoasă, cu o coadă blondă pe cap, de 24 ani. Din momentul acela i-au dat rolul de conducătoarea camerei. Ea judeca toate certurile, împărţea pachetele, unele i se închinau ca la o regină. Dar Liuba avea o mare problemă, nu dormea. Toată noaptea se plimba pe culoarul din mijlocul camerei. Lidia a întrebat-o de ce nu poate dormi niciodată. Liuba i-a răspuns că „este deja un an de când nu pot dormi, de la ultimul omor. Primisem ordin să intru în serviciu la procurorul oraşului pentru ca să-mi pregătesc teren, ca atunci când voi primi următorul ordin, să-mi aduc banda, să-i omor soţia şi cei doi copii. Procurorul urma să fie omorât de altcineva când era plecat, eu urma să omor soţia şi cei doi copii. Soţia lui m-a rugat insistent să nu-i omor copiii, mi-a promis că nu mă va urmări niciodată. Nu i-am cruţat pe nici unul” – zise Liuba. De atunci când vreau să adorm îi vad în faţa ochilor, sunt urmărită de fapta mea. Lidia i-a spus că „conştiinţa este cea care este bolnavă”. A întrebat-o pe Lidia dacă nu poate găsi o plantă de leac când merge la lucru. Lidia i-a răspuns că ştie una sigură: Pocăinţa. Liuba şi-a amintit că mama ei era pocăită. Câ era dusă la adunare, chiar şi-a amintit o cântare: „Veniţi prunci cu toţii, veniţi alergaţi, la Betleem grabnic, în grab alergaţi.” Dar Liuba n-a vrut să meargă la Betleem, nu ascultase de mama ei, a fost un copil foarte răzvrătit. Aceasta a generat fuga ei de acasă încă de mică. Astfel a ajuns conducătoare de bandă. Acum era gata sa vină la Betleem la Isus, dorea să-1 găsească pe Isus, să I se închine cu căinţă şi cu pocăinţă. Duhul Sfânt îi dădea la Lidia rând pe rând ce să-i spună Liubei. Aceasta se temea deja de camaradele ei, să nu afle că s-a pocăit că o vor omorî – zicea ea. Liuba se identifica cu tâlharul de pe cruce, zicea mereu ca dacă Isus 1-a iertat pe el o iartă şi pe ea. Striga în hohote: „Iartă-mă, Isuse!”. Din noaptea aceea Liuba a dormit din nou. Dumnezeu a fost scutul Liubei, la scurt timp a fost mutată de acolo în alt loc mai bun.

Înainte de executarea celor 10 ani de temniţă, Lidia a fost chematil la Comisie ca să fie întrebată ce are de gând să facă daca va fi liberă. Eaj a rămas fermă în Isus pe toată perioada asta şi le-a răspuns la fel, ca şi în, urmă cu 10 ani: „Voi vesti Evanghelia lui Isus.” Din această cauză a fost] deportată cu domiciliul forţat la nord. Acolo s-a căsătorit cu un polonez cu care au construit o adunare mică de credincioşi unde oamenii auzeau] despre Isus. După 6 ani a murit Stalm şi i-au dat dreptul să se întoarcă la j Chişinău. Şi-a revăzut mama şi fraţii. Lidia a mai avut încă o lovitură grea după aceea, dar Dumnezeu î-a dat putere să stea biruitoare în El.

În perioada aceea când am cunoscut-o pe Lidia, acolo la Chişmăuj se făcea desprinderea fraţilor neînregistraţi de Uniunea înregistrată. S-a j format o altă Uniune cu cei care nu acceptau să primească de la Minister ordine. Ei ziceau că trebuie să fie din aceia care „Au biruit prin Sângele I Mielului, prin Cuvântul mărturisirii lor, şi nu şi-au iubit viaţa chiar până laj moarte.” Apocalipsa 12: 11.

Am stat împreună cu aceşti fraţi, am participat la traducere din limba rusă în limba română. Fraţii aceştia se adunau prin locuri ferite de Autorităţi.

Mai foloseau prilejuri ca onomasticele şi nunţile, însă dacă erau descoperiţi] că ei de fapt se roagă, erau arestaţi şi închişi la mulţi ani de puşcărie. La o] adunare, după ce a vorbit Nichifor cu rusa lui stâlcită, o mulţime de tineri | s-au predat Domnului. Era o mare trezire spirituală, oamenii îl căutau pe] Isus cu orice preţ. Să nu uităm să pomenim mereu în rugăciunile noastre | pe fraţii noştri din ţările persecutate, care acum sunt închişi pentru credinţa I în Isus. Să ne rugăm pentru cei care cu preţul libertăţii se adună pe ascuns j să se roage şi să aibă părtăşie în Isus. Ce binecuvântaţi suntem noi acum] că suntem liberi să o facem. Dar să nu lăsăm ca amăgirea celui rău să ne îndepărteze de dragostea lui Isus, de părtăşia şi rugăciunea care trebuie să o facem permanent în duhul nostru pentru a primi Călăuzirea Duhului la fiecare pas al vieţii. Acţionăm de atâtea ori fără călăuzire şi rugăciune. I Doamne iartă-ne! Aceştia nu şi-au iubit viaţa până la moarte, noi cum suntem?

„Ci îndemnaţi-vă unii pe alţii în fiecare zi, câtă vreme se zice astăzi, pentru ca niciunul din voi să nu se împotrivească prin înşelăciunea păcatului.”

Evrei 3.13

DESPRE TAMARA.

Am cunoscut-o pe Tamara pe când eram în refugiu la Făget. Ea avea mare grijă de mine, eu eram tare bolnavă cu plămânii, nu puteam respira bine. Mergeam mult împreună la pădure după ciuperci. Deseori vorbeam despre Dumnezeu, dar încă nu cunoşteam Scriptura. Eu îmi predasem viaţa Lui însă Tamara mereu căuta să amâne.

Tamara era dintr-o familie bună, tatăl ei era brigadier silvic, iubea mult pădurea. Am locuit cu Tamara în aceeaşi cameră şi am rămas prietene toată viaţa. Ea locuieşte acum la Bucureşti şi este un copil al lui Dumnezeu.

Pe timpul foametei în ţară, părinţii Tamarei erau refugiaţi la Muscel. Cum nu se găsea de mâncare, eu cu Tamara am început să facem negoţ, duceam alimente dintr-o parte de ţară care nu se găseau în cealaltă şi astfel aveam bani să cumpărăm ceea ce ne lipsea acolo unde locuiam. Am trecut prin multe peripeţii şi am văzut clar cum mâna lui Dumnezeu ne păzeşte. Când ajungeam acasă la Muscel, tatăl Tamarei ne întâmpina cu vorba „o sută de fete să am ca acestea”. Mama ei ne dezbrăca de hainele cu păduchi, colectaţi de pe drum, ne spăla şi ne dădea alte schimburi. Apoi ne poftea la mămăliguţă caldă cu brânză de vaci adusă din Banat. Era tare multă iubire în acea casă. „Iubire, iubire, iubire, Tu eşti Dumnezeu, tu eşti fericire. Umple-ne tot timpul de prezenţa Ta, ca să nu ne pierdem viaţa.” Prietenia mea cu Tamara s-a sudat pentru toată viaţa şi în mod mai puternic după întoarcerea ei la Isus. După refugiu, Tamara a plecat la Bucureşti unde a studiat pictura iar eu la Iaşi ca să fac muzică. între timp eu m-am căsătorit cu Nichifor iar Tamara cu un ofiţer din armată. Imediat după căsătoria mea C|J Nichifor, ne-am mutat la Bucureşti şi am căutat-o. Era plecată cu soţul ei la Ploieşti. Când am avut drum la Brăneşti, am găsit-o acolo pe Tamara cu un bobocel de băiat de un an şi câteva luni. Am rămas tare mirată cât de multe pricepea copilul ei la vârsta lui. în schimb, soţul Tamarei era nepocăit şi se purta rău

cu ea. Ne rugam ca Dumnezeu să-i schimbe inima. Odată când mama Tamarei a vizitat-o la casa ei, s-a scandalizat când a văzut cei brutal se poartă ginerele cu fata ei. I-a poruncit de faţă cu ea să-i cureţe cizmele. Mama a sărit cu gura la el că fata ei nu-i sluga lui iar acesta le-» plesnit pe amândouă. Mama Tamarei văzând astea i-a spus fetei să-şi facăi bagajele şi să meargă cu ea. însă Tamara i-a răspuns că poate pleca singură, ea rămâne cu soţul ei. După scurt timp el a cerut divorţul. Tamara a postit tot anul cât a durat procesul. îi făcea de mâncare soţului ei, îl îngrijea iar când era ziua procesului mergeau împreună la tribunal. După pronunţarea divorţului, Tamara a plecat la părinţii ei. Acolo a început o perioadă de post şi rugăciune. N-a pus nimic în gură şi se ruga stăruitor. După trei zile de post negru a cuprins-o bucuria învierii Mântuitorului. A simţit tot cerul în sărbătoare. La ora 10 sună telefonul, soţul ei o cheamă acasă, dorea să se împace cu ea.

Dar Nichifor insista mereu să mergem la Tamara, ştia că sufletul ei nu este sută la sută predat Domnului. Odată când Nichifor a avut din nou îndemnul ne-am dus la ea şi Tamara era în pat, gemea. Nichifor i-a vorbit. Ne-am rugat acolo pentru ea, i-a spus că trebuie să se predea Domnului. Avea deja doi copii, tare bătăuşi erau mititeii. La scurt timp a primit un serviciu tare bun, desenatoare la Academia Militară. A umplut instituţia cu picturi. La ceva vreme mergem din nou la Tamara şi ne întâmpină soţul: „Am gonit-o la părinţii ei; copiii îi cresc eu, îmi iau servitoare.” Imediat am luat autobuzul să o ajung din urmă. Am adus-o la noi, să o întărim şi să ne* rugăm pentru ea.

De obosită ce eram, am adormit. Tamara a început să-şi arunce în foc toţi idolii care îi preţuia, care simţea că o despart de Isus. Deschidea uşa la sobă şi arunca pe rând, creionul de ochi, fardurile, rujul, chiar şi mărgelele de la gât le-a aruncat în foc. Nu mai preţuiau pentru ea acum, îşi predase cu totul viaţa Mântuitorului, nu mai dorea să fie nimic acum între ea şi frumuseţea Lui Isus care îi umplea viaţa. Soţul ei a primit-o acasă şi de atunci totul s-a schimbat între ei. Tamara picta din ce în ce mai frumos, a deschis expoziţie cu vânzare şi soţul ei o ajuta mult la aceasta. îmi amintesc şi acum ce bucurie şi ce zi frumoasă a fost aceea când prietena mea bună Tamara a primit botezul Domnului! O altă bucurie mare a Cerului, a biruinţei Jertfei Lui. A rămas apoi ca ea să mijlocească în faţa Tronului pentru soţul ei la predarea vieţii Mântuitorului. Dar ce frumos exemplu i-a fost mai apoi, cum a putut el să vadă transformarea vieţii ei prin lucrarea Duhului. Cât de minunat este când unul se pocăieşte iar celălalt poate vedea transformarea din viaţa celuilalt, când înţelege că de-acum partenerul lui eSte copilul lui Dumnezeu şi vede aceasta nu doar din vorbă ci şi prin faptă. Dumnezeu a promis prin apostolul Pavel că soţia mântuită îşi va mântui bărbatul nemântuit şi invers. Aceasta înseamnă că dragele noastre surori şi fraţi în Isus au un mare rol în familia lor, cum prin exemplul şi lepădarea lor zilnică, prin îndurarea multor insulte, poate şi bătăi, în final exemplul lor plin de dragostea Tatălui va mişca inimile celor necredincioşi şi vor capitula la Crucea Lui Isus unde au atâta nevoie de iertare şi împăcare cu Tatăl. Să ne rugăm neîncetat pentru fraţii şi

surorile noastre care au o astfel de lucrare în familiile lor, să-i căutăm ca să îi sprijinim în rugăciune, să ştie că nu trebuie să renunţe chiar şi în cele mai deznădăjduite clipe, Dumnezeu are har pentru fiecare şi doreşte ca toţi să se pocăiască pentru a scăpa de osânda veşnică şi pentru a trăi fericiţi pe pământ. Să credem ceea ce cerem în rugăciune, să fim puternic încredinţaţi că Dumnezeu poate să întoarcă la pocăinţă pe cel mai mare păcătos. Oare nu aşa am simţit noi când ne-am pocăit, că suntem cei mai mari păcătoşi?

„Femeile, de asemenea trebuie să fie cinstite, neclevetitoare, cumpătate, credincioase în toate lucrurile."

1 Timotei 3.11

RESPONSABILITĂŢILE SOŢIEI DE PĂSTOR.

Când m-am căsătorit cu Nichifor, în viaţa mea a început „şlefuirea" severă. Duhul lui Dumnezeu a lucrat la inima mea încă înainte de a mă căsători însă odată ce m-am căsătorit, El a lucrat la creşterea mea spirituală. Dumnezeu a avut în plan aceasta pentru că avea o lucrare de mântuire a i tinerelor cu care veneam în contact, oare nu am spus eu că mă predau sută la sută? Nichifor mă învăţa să trăiesc în adevăr şi în lumină. Nichifor m-a învăţat să am o viaţă de curăţie şi de rugăciune. Mi-a aprins inima să sufăr pentru cei păcătoşi. Dumnezeu ne-a dat „capitalul" Lui care însemna Dragostea revărsată asupra celorlalţi. M-a învăţat să fiu mulţumitoare oriunde sunt, să nu cârtesc când nu-mi convine ceva ci mai degrabă să cer de Sus pacea Lui acolo unde mă aflu. M-a învăţat să trăiesc mereu călăuzită de Duhul Sfânt. Chemarea lui a devenit şi chemarea mea. Am înţeles că am o mare răspundere în faţa lui Dumnezeu şi responsabilitatea mea era să nu-1 frânez pe Nichifor în lucrarea la care era chemat de Dumnezeu pentru mântuirea sufletelor din păcat ci ba chiar eu să lucrez neobosită ca să vestesc celor pierduţi Evanghelia, să ridic, să îmbărbătez. De aceea, atunci când mi-am permis cele fireşti, pierdeam. Duhul lui Dumnezeu m-a mustrat şi m-a adus prin pocăinţă într-o stare mai duhovnicească decât cea! dinainte.

Chiar la începutul căsniciei noastre, Nichifor mi-a vorbit despre Moise, care a trebuit să pască oile socrului său timp de 40 de ani, ca să-L cunoască pe Dumnezeu şi să se lase călăuzit de El. Mi-a dat de multe ori exemple de ascultare şi călăuzire din viaţa lui, în lucruri chiar mărunte, pe care majoritatea oamenilor nici nu le observă. M-a învăţat să trăiesc prin credinţă, m-a învăţat să mă rog pentru lucruri concrete, nepompos.

Ivl-a învăţat ca să mulţumesc lui Dumnezeu pentru toate lucrurile, chiar şi pentru o mică durere de cap, m-a învăţat să înţeleg de ce am aceea durere de cap, să mă pocăiesc dacă am căzut într-o stare care nu era după voia Lui şi să mă ridic imediat din acea stare la Statura Plinătăţii lui Isus. Nichifor m-a învăţat să trăiesc cu cumpătare şi cu mulţumire, să mulţumesc lui Dumnezeu pentru toate lucrurile.

Levitic 27.29: „Nici un om închinat Domnului prin făgăduinţă nu va putea fi răscumpărat, ci va fi omorât." Acesta a fost versetul care 1-a primit Nichifor din partea Lui Dumnezeu cu privire la chemarea Lui de a-L sluji toată viaţa. Ori de câte ori era împiedicat de a face Lucrarea Lui Dumnezeu, fie de

mine sau de alte împrejurări, Nichifor îmi amintea că el este închinat Domnului pentru a-L sluji, trebuie să veghez ca să stau în călăuzirea Duhului şi nimic să nu mă deturneze de la aceasta. îmi repeta mereu: „Un lucru predat lui Dumnezeu nu se poate întoarce; m-am predat total Lui, voi asculta de Duhul Lui chiar şi atunci când tu mă vei abate să fac aceasta.” Astfel am învăţat că atunci când Nichifor mă întreba pe mine, îl îndrumam spre Capul Isus. O femeie poate deturna bărbatul de la ascultarea de Duhul Sfânt la ascultarea de ea. Femeia care îşi îndrumă soţul la ascultare de ceea ce are Duhul Sfânt de spus, îşi leagă bărbatul de Domnul Isus. Cealaltă îşi leagă bărbatul de ea, aceasta duce la ruinarea familiei, destramă Unitatea Duhului. Soţii trebuie să pună în lumma Duhului toate problemele care se ivesc în căsătorie: cu privire la primirea de copii, la educaţia copiilor, problemele financiare, toate câte se ivesc pe parcursul vieţii în împrejurări diferite, neîntâlnite. Când o femeie îşi conduce soţul şi nu acesta este Capul familie, se poate bine observa, pentru că aceasta va încerca mai apoi să conducă şi alţi bărbaţi, fie din familia lor, cercul lor de cunoştinţe şi cel mai trist, chiar din Biserică. Aceasta pentru că ea nu ştie să fie supusă. Astfel mereu se ajunge la decizii greşite, la conflicte, la tot ce nu are legătura cu Armonia Divină, cu unitatea Duhului. La începutul căsătoriei noastre Nichifor îmi zicea cu multă dragoste aşa: dacă ascult de tine pierd Călăuzirea Duhului. Bărbatul este capul nevestei iar Hristos capul bărbatului. Fraţilor dragi, sunteţi voi siguri că viaţa voastră de familie este în călăuzirea Duhului? Când Eva a păcătuit, cel care a fost luat la răspundere a fost Adam, el a dat socoteală, chiar dacă şi Eva a suportat consecinţele.

Nichifor, prin Lumina Duhului, ştia foarte bine să facă diferenţa între umblarea în firea pământească şi umblarea în Duhul. Aşa m-a învăţat şi pe mine şi lupta cu mine să nu-1 deturnez de la ascultarea Duhului. Imediat după căsătorie, pe vremea când Nichifor preda la Seminar şi noi locuiam la Bucureşti, eu mai mergeam şi ajutam la bucătărie. într-o zi am venit acasă la Nichifor foarte mânioasă. I-am spus că bucătăreasa este o creştină foarte firească, m-am certat cu ea şi eu acolo nu mă mai duc. Nichifor m-a întrebat dacă eu am deschis discuţii din Biblie, dacă am îndemnat-o la rugăciune. I-am răspuns scurt că nu. Mi-a spus că trebuie să merg imediat şi să îmi cer iertare pentru conflictul pe care l-am iscat. I-am spus că nu sunt de vină. Nichifor nu a mai vorbit cu mine, a spus: Până nu te pocăieşti, eu nici nu; mănânc cu tine, nu mă unesc la nimic cu tine.” A trecut o zi, două, a treia zi n-am mai rezistat. L-am întrebat ce am de făcut, mi-a amintit că trebuie să merg la sora bucătăreasă să îmi cer iertare şi să mă rog cu ea. Mi-am luat inima în dinţi şi m-am dus. Aceasta mi-a devenit apoi o soră tare dragă, eram bune prietene, duhul lui Dumnezeu a biruit, am avut unitatea Duhului. A fost o lecţie pentru mine, o creştere spirituală.

Tot asemănătoare este şi următoarea întâmplare. Auzisem de la cineva că un frate din biserică mă vorbise de rău, imediat l-am vorbit şi eu de rău. I-am spus la Nichifor. Când m-a auzit ce spun a zis: „Acum mergem şi îţi ceri iertare pentru tot ce ai spus”. I-am spus că a meritat să-i spun aşa. A spus că dacă sunt pocăită trebuie să-i cer iertare. Cu greu am acceptat, fratele locuia

la bloc, fiecare treapta pe care o urcam reprezenta moarte pentru mine. Am intrat înlăuntru şi Nichifor mă îndeamnă să vorbesc. Cu gura aproape încleştată mi-am cerut iertare. Apoi fratele imediat şi-a cerut şi el iertare de la mine. Nichifor ne-a pus să ne rugăm, ne-am pocăit şi am plâns. Când am plecat de acolo parcă zburam.

O altă întâmplare similară a fost într-o duminică la sfârşitul programului de închinare. Am auzit un grup de trei surori care bârfeau. Am fost tare mânioasă, îmi ziceam: „Bine că vin la biserică, ascultă predica, se roagă şi la sfârşit au duh de bârfă nu de bucuria unităţii Duhului.” Cum am ajuns acasă i-am spus la Nichifor că cele trei surori sunt cele mai fireşti creştine din biserică. Nichifor mi-a răspuns că acelea trei plus mine patru. Am rămas surprinsă: „Eu?” „Da, tu, pentru că le-ai auzit bârfind şi nu le-ai oprit, nu le-ai pus să se roage pentru cine a bârfit. Tu ai menirea să le ridici. Cuvântul lui Dumnezeu spune: «Vegheaţi unii asupra altora!» Acum te duci la ele şi’ vă pocăiţi toate.”

Chemarea lui Nichifor de a aduce suflete la Mântuire a devenit şi chemarea mea. Căutam să trăiesc permanent în călăuzirea Duhului.

Făceam lecţii de ascultare şi călăuzire începând cu lucrurile mărunte ale vieţii. Făceam comparaţie cu muzica pe care am învăţat-o. Ca să cânt o sonată de Beethoven, trebuia mai întâi să fi făcut multe exerciţii, game, arpegii, acorduri. Abia după un timp puteam ajunge să cânt o piesă complexă. Tot aşa, şi în umblarea cu Dumnezeu, pentru a asculta în lucrurile mari, trebuie mai întâi obişnuinţa de a asculta în lucrurile mici, în cele mărunte. Am ajuns să îl întreb astfel pe Dumnezeu în lucrurile mici, să mă las călăuzită de El în lucrurile mărunte. Odată nu ştiam pe care trotuar să merg şi am zis: „Doamne, pe care?” Am fost călăuzită pe trotuarul stâng, imediat am întâlnit o cunoscută. Era tare dichisită dar nu era întoarsă încă la Domnul. Am întrebat-o foarte serios unde merge. Când a auzit ea ce o întreb mi-a răspuns: „Acum nu mai merg, mergeam să-mi înşel bărbatul.” La scurt timp, L-a primit pe Domnul şi a devenit o puternică femeie de rugăciune. Altădată, eram într-o staţie de tramvai şi nu ştiam cu care tramvai să merg. Primesc un îndemn: „Urcă!” La câteva staţii primesc alt îndemn: „Coboară!” Aproape de staţia aceea aveam o prietenă, am mers la ea. Ştiam că nu-i acasă, îmi zisese că e la cursuri. Dar îndemnul persista. în faţa casei o întâlnesc o altă prietenă, pentru aceea trebuia să ajung acolo. Ea s-a predat Domnului şi a rămas credincioasă toată viaţa. în felul acesta am înţeles că trebuie să trăiesc cu Dumnezeu, să caut mereu voia Lui cu privire la mine pentru întoarcerea păcătoşilor.

Aşa a lucrat Duhul lui Dumnezeu la viaţa mea prin Nichifor, la început îmi era greu să mă supun, nu-mi plăcea să îmi spună ce am de făcut, credeam că le ştiu singură. Dar mai apoi am înţeles. îmi plăcea să fac lucrarea Lui, să mă rog cu surorile, să postesc, să fac ajutorare, dar când trebuia să mă pocăiesc dintr-o stare ca şi cele de mai sus, îmi părea un calvar. Aceasta însemna să arăt că iubesc păcătosul şi că condamn păcatul care nu face cinste lui Dumnezeu. La 1 Corinteni 13 scrie că dacă mi-aş da trupul să fie ars şi n-am dragoste, sunt nimic.

Atunci când primeam o vizită, mulţumeam pentru cel care ne-a intrat în casă, nu pleca nimeni de la noi fără să ştie că noi mulţumim lui Dumnezeu pentru el, fără să ne rugăm Domnului împreună; căutam să avem unitate în Duhul cu oricine veneam în contact, să ne rugăm concret şi le păstram tainele cu care veneau la noi. Oare a crescut dragostea frăţească astăzi? Aud pe mulţi fraţi că se vizitează între ei şi mă gândesc dacă oare se despart ei cu rugăciune sau nici nu iau seama că un credincios care trăieşte în unitatea Duhului se roagă necurmat, iar dacă are ocazia să se întâlnească cu un altul imediat să facă unitate, să se roage concret pentru cauzele lor, că avem atâtea lupte şi totodată tot atâtea motive de mulţumire. Prima bucurie a lor să fie că se pot ruga împreună şi apoi că pot să se ajute unul pe altul la o treabă, sigur atunci fraţii noştri nu ar mai avea dorinţe după meciuri, muzici fireşti, idolul televizor sau altele care distrug legătura duhului. Acestea toate duc mai departe la păcate mari. Ar putea birui toate aceste plăceri fireşti prin călăuzirea Duhului, că Duhul lui Hristos îndeamnă credincioşii să crească în omul dinăuntru, prin rugăciune, prin cugetare la Voia Lui. Mă vizitează mereu o surioară tare scumpă, ne rugăm împreună. O întreb mereu: „Ai unitate cu ceilalţi fraţi cu care te întâlneşti peste săptămână?” Ea îmij răspunde: „Credeţi că mă mai îndeamnă cineva să ne rugăm împreună?”! Mititica, a fost sinceră. Să dea El să aibă toţi credincioşii curajul să se îndemne la rugăciuni când se întâlnesc tot aşa de uşor cum se îndeamnă Îs fapte fireşti. Cum altfel biruim lumea cu patimile şi păcatele ei, cum creşterr în cunoaşterea Lui? El să ne dea biruinţa în fiecare problemă, să căutăm şi fim biruitori prin El în fiecare luptă spirituală pe care o ducem. Duhul Lui să-şi facă Lucrarea în noi, iar noi să fim gata să ne predăm Lui sută la sută. El ne vrea cu gelozie, cu totul pentru El. Dacă mai este careva care acum citeşte şi încă nu are biruinţa asupra unor plăceri lumeşti, îl îndemn prin autoritatea Duhului Sfânt să lupte în rugăciune până biruie. Să se roage cu ceilalţi, să poată vedea ca şi apostolul Pavel pe toate lucrurile lumeşti ca pe nişte gunoaie. Aceasta este voia Lui pentru fiecare dintre noi. Pacea Lui să vă inunde sufletele! Bucuria revederii cu El să vă însufleţească permanent, că nu ştim nici clipa nici ceasul revenirii Lui şi nu vom fi luaţi în Slavă decât cei care au dorit şi au aşteptat Venirea Lui. Aceasta este o dorinţă plăcut Lui, aceasta duce la fericirea adevărată şi veşnică. Să ne îndemnăm unii ţ alţii la aceasta, să ne bucurăm când ne întâlnim unii cu alţii de viaţa veşnic şi de revederea cu Mirele nostru drag. Să nu păstrăm cuvintele acestea doai pentru duminica la biserică, ci să le trăim practic în fiecare zi. De ce să ne ruşinăm să ne bucurăm de prezenţa Lui Isus în mijlocul nostru, în casele noastre, de ce să neglijăm sau să găsim scuze că nu avem timp pentru rugăciune? Pentru toate celelalte găsim timp iar pentru rugăciune nu? Ştim cu toţii că neglijarea rugăciunii şi unităţii Duhului dintre noi este bucuria Diavolului. Să-1 învingem pe Diavolul, să-i declarăm deschis că noi suntem ai Domnului Isus şi aşa să trăim. Tot aşa a procedat Isus când a fost ispitit cu tot felul de plăceri. Dar Isus 1-a învins şi imediat nişte îngeri au venit să-1 slujească. Cum să avem pace cu Dumnezeu dacă noi ne lăsăm ispitiţi, trăim după propriile plăceri iar duminica ne amintim că este timpul să mergem la

biserică? Acolo intrăm într-un limbaj aparte pe care îl lepădăm imediat ce am ieşit iar în lume. Să continuăm dragii mei comunicarea noastră cu Dumnezeu oriunde ne aflăm, să fim gata să întoarcem pe cei pierduţi din căile lor şi nu noi să ne unim cu ei ci ei să fie gata să se lepede de trăirea după propriile plăceri, să intre în părtăşia Tatălui, să se bucure de Mântuirea Fiului. Amintiţi-vă vă rog, ori de câte ori un prieten de al vostru care nu are legătura Duhului vă convinge el pe voi să trăiţi ca el şi nu voi pe el să, trăiască cum aţi învăţat voi când v-aţi predat viaţa Lui, înseamnă că voi aţi căzut spiritual. Veniţi din nou la Crucea lui Isus unde mai este încă har de pocăinţă. Vegheaţi la umblarea voastră, credinţa trebuie să vă crească zi de zi. Dacă nu creşteţi înseamnă că sunteţi bolnavi spiritual, veniţi repede la vindecarea sufletului vostru, o găsiţi în prezenţa Tatălui prin rugăciune. El vă primeşte aşa cum sunteţi, nu aveţi de ce să vă ruşinaţi, veniţi cu starea voastră aşa cum este, fiţi concreţi şi rugaţi-vă concret. Spuneţi simplu cum sunteţi, spune-ţi cum simţiţi că vă este starea, nu este nici o ruşine să îi spuneţi Tatălui că sunteţi mici, că nu aţi vegheat la căile voastre. Spune-ţi Tatălui că vreţi Călăuzirea Lui permanentă, că simţiţi boala sufletului, că vă doare micimea lui când ştiţi ce mare trebuia să fie de când v-aţi născut din Duhul şi că doriţi să ascultaţi de El şi în cel mai mic lucru din viaţa voastră. Veţi vedea apoi cât de fericiţi veţi fi să vă ştiţi în voia Lui, căci El a pus în fiecare om până şi gândul veşniciei, nimeni nu poate nega asta, oricâte argumente ştiinţifice aduce. Nichifor în tinereţe s-a luptat mult cu filozofia şi cu evoluţia omenirii dar până la urmă a biruit în El iubirea Tatălui, a fost gata să le pună pe toate deoparte de dragul Mântuitorului pentru că toată slava I se cuvine Lui. Până la sfârşitul vieţii lui a dat cinste Fiului, chiar şi în cele mai grele clipe din boala lui nu a uitat să trăiască în călăuzirea Duhului, Cuvintele Tatălui au rămas săpate adânc în inima Lui iar toţi care îl auzeau veneau în contact cu mântuirea. Ce bucurie mare a fost pentru băieţii care îl îngrijeau că le-a arătat Mântuirea iar ei îi îngrijeau trupul bolnav. Şi acum băieţii mărturisesc că ceea ce au învăţat atunci de la Nichifor a rămas viu în viaţa lor. Un alt frate a mărturisit că el n-a ştiut ce-i pocăinţa adevărată până nu 1-a cunoscut pe Nichifor. Haideţi să fim fiecare dintre noi un credincios care să îndemne pe ceilalţi la pocăinţă, un credincios predat lui sută la sută. Să nu ne biruiască gândul celui rău că noi nu suntem vrednici, că nu ştim. Nici Nichifor nu avea un limbaj foarte cizelat, însă avea dragostea Tatălui în inimă şi asta 1-a îndemnat să strige: „Tată!” în orice împrejurare a vieţii şi totodată să îi înveţe pe toţi din jur să facă la fel. Totul prin El şi pentru El, pentru noi nimic. Pentru că suntem nimic fără El. El în noi Lucrarea Slavei Lui. Căci Lui I se cuvine slava, lauda şi cinstea. Să ne ferească Dumnezeu de mândrie, să fugim de ea, cine îşi atribuie lui slava înseamnă că se afla n ţaţa unei prăpăstii şi poate cădea în ea. Solomon zice că mândria stă înaintea căderii. Să nu fim din aceia care fac o lucrare şi să le place să li se aducă mulţumire. Mulţumirea este a Tatălui şi a Fiului pentru tot ce a făcut ‘n noi şi prin noi, să mulţumim Lui că ne-a găsit vrednici să fim lucrători împreună cu El. Noi toţi trebuie să fim lucrători împreună cu El. Aşa se caracterizează un copil a lui Dumnezeu. Nu doar păstorii sau Evangheliştii sunt lucrători împreună cu El, ci toţi cei răscumpăraţi în sângele Lui, toţi care

credem în El şi îl urmăm, aşa citim în Biblie. Umblarea cu Domnul ‘sus nu se opreşte la a învăţa despre El ci a TRĂI cu El.

„Şi noi n-am primit duhul lumii ci duhul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaşte lucrurile, pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său. întrebuinţând o vorbire duhovnicească pentru lucrurile duhovniceşti.”

1 Corinteni 2.12-13

CUM PREDICA NICHIFOR.

Cum predica Nichifor? Simplu, necizelat, dar cu o mare dragoste pentru suflete. Pentru el, centrul nu era predica lui, să fie cât mai frumoasă, cu figuri de stil, limbaj cult, cât mai complexă, ci mai mult îl interesa legătura sufletească împreună cu ascultătorii. La sfârşitul predicii, ridica adunarea la rugăciune sinceră şi pocăinţă adâncă. Semnul că Duhul Sfânt a lucrat împreună cu predicatorul era că se rugau mulţi prieteni, îşi deschideau inimile cu sinceritate. Şi dintre fraţi, mulţi îşi deschideau inimile cu idolatria lor, cu împietrirea, cu nepăsarea, căci a face parte dintr-o biserică nu înseamnă că eşti curat şi că nu ai ce aduce la sângele Domnului Isus. De aceea, chemarea la rugăciune şi la pocăinţă după predică este curăţirea şi trezirea bisericii la o viaţă de clocot. Acesta era felul de a lucra al lui Nichifor şi mulţi fraţi mi-au spus: „Până nu ne-am întâlnit cu fratele Marcu n-am înţeles bine pocăinţa.”

Scopul predicării a lui Nichifor nu era o prezentare ireproşabilă a învăţăturii, ci o revărsare a lucrării Duhului în viaţa celor care ascultau. Deci scopul nu era predica în sine, expunerea, ci bietul păcătos care trebuia scos din mocirla păcatului şi adus la Domnul Isus. Târâte cu legăturile dragostei, împinse aşa cum sunt la Prietenul cel mai Bun, la Domnul şi Mântuitorul nostru, Isus Cristos. Nichifor nu era un vorbitor strălucit, nu I avea o prezentare foarte corectă a predicii, dar avea dragostea lui Dumnezeu în inimă şi aceasta îi dădea acces la inimile oamenilor. Se ruga ore întregi în timpul nopţii pentru predica pe care avea să o ţină. Aşa pregătea el predicile, la masa de lucru şi pe genunchi. De aceea, după ce ţinea o predică, dădea ocazia fraţilor să se elibereze de lucrurile fireşti care ne cuprind sufletul atât de lesne şi care împiedică creşterea noastră spirituală. Că numai Dumnezeu ne cunoaşte inima şi vede câţi idoli ai veacului acesta caută să o stăpânească. Idolii care ne fură pacea, bucuria, mulţumirea, dragostea de fraţi, facerea de bine. Iată de ce trebuie mereu să venim la Crucea Lui cu vieţile noastre pentru a fi curăţite şi sfinţite. Odată, când Nichifor s-a întâlnit cu nişte tineri pe stradă, unul a luat-o la fugă, de ruşine să nu fie din nou pus în faţa Cuvântului, dar 1-a apucat un câine şi nu a plecat de acolo până nu a ajuns Nichifor la el cu Cuvântul. Fugea după păcătoşi, să-i prindă, să-i lege de Domnul Isus. Era specializat încă din Seminar să meargă prin locurile cele mai de jos pentru a căuta pe păcătoşi.

Într-o duminică, pe când predica Nichifor, într-o adunare mare, lângă el la amvon era un pastor de la conducere care acceptase să colaboreze cu securitatea şi a promis să nu predice despre răpire. Acesta 1-a tras de mânecă pe Nichifor în timp ce predica despre Răpire. Dar Nichifor l-a răspuns în gura mare: „Stai liniştit că Organizaţia nu va fi deranjată cu Răpirea, vor

rămâne toţi la locul lor aşa cum sunt. Vor fi răpiţi numai cei care sunt ai Domnului cu toată inima şi care aşteaptă Venirea Lui.” Apocalipsa 22.17

Schiţele şi predicile fratelui Marcu îndeamnă pe fraţi la o predare totală („sută la sută”) Domnului, ceea ce e foarte important pentru întreaga viaţă spirituală. Pentru că nu în formă stă puterea unei predici, ci în fondul celui care vorbeşte, dacă este sau nu plin de Duhul lui Dumnezeu. Şi cu mine a procedat la fel. M-a adus Dumnezeu de la formă la fond. Slavă să fie a Tatălui!

„Mare este secerişul dar puţir, sunt lucrătorii! Rugaţi dar; Domnul secerişului să scoată lucrători la secerişul Lui. „

Matei 9.3’/

ACEEAŞI CHEMARE, ALŢI PĂCĂTOŞI.

Cei care au străbătut România în lung şi în lat pot spune despre regiunea Moldova că este una dintre cele mai frumoase locuri din ţara noastră, cu care ne mândrim ca naţiune. Aici vin în timpul verii o mulţime de turişti din ţară şi din străinătate. Mă refer atât la locurile turistice legate de religia ortodoxă cum ar fi: mănăstirile, muzeele, bisericile foarte vechi, cât şi la frumuseţile naturale create de Dumnezeu. Mereu am fost inspirată să pictez locurile pe unde am umblat, să meditez la frumuseţile pe care Dumnezeu le-a creat cu atâta măiestrie şi să-L slăvesc pentru aceasta. Apoi aerul atât de curat este şi el un dar din partea lui Dumnezeu pentru oamenii care locuiesc aici.

Dar, în acelaşi timp, Moldova este o regiune unde oamenii sunt foarte străini de adevărul lui Dumnezeu. Fiecare regiune de ţară îşi are propriile obiceiuri şi regionalisme, dialect şi cultură, în majoritatea cazurilor acestea fiind păgâne. Tot aşa, şi Moldova este socotită ca cea mai sălbatică regiune din ţară, unde oamenii trăiesc ca păgâni cu toate că nu neagă existenţa lui Dumnezeu. Pentru ei, Dumnezeu este doar una dintre soluţii şi, pentru că nu îşi pot satisface poftele cum îşi doresc, ignoră voia Lui Dumnezeu şi îşi caută rezolvare în alte locuri. De aceea, aici oamenii sunt foarte superstiţioşi, idolatrii; ei apelează la vrăjitorii şi soroace când vor diferite rezolvări, cred mai degrabă ce le spun diferite semne decât ce are de spus Cuvântul lui Dumnezeu. Oamenii nu caută adevărul biblic, nu citesc Biblia şi nici nu sunt îndemnaţi să citească Biblia, să caute să înţeleagă că ea este cuprinde adevărul. Această rătăcire în care trăiesc aceşti oameni este o poartă deschisă pentru Diavolul şi de aceea Moldova este mai mult decât oricare regiune, năpădită de duhuri rele, de duhuri de beţie, de curvie, de hoţie, de leneveală, de minciună. Chiar dacă sunt înconjuraţi de o mulţime de locuri religioase, cu unele ritualului cu rădăcini în Scriptură, ei se opresc doar la o formă de evlavie. Totuşi multe din acestea sunt rituali pe care le-au ţesut oamenii în rătăcirea minţii lor, abătându-se de la adevărurile de bază scnpturistice care trebuie să ne însufleţească pe toţi care ne numim creştini nou-testamentali. Cuvintele Har, Mântuire, Viaţă veşnică, nu au nici o semnificaţie reală pentru aceşti oameni.

În trecut, în ţara noastră femeile aduceau pe lume aţâţi copii câţi veneau în căsnicia lor. Tot aşa era şi în Moldova. La fiecare casă erau şapte,

nouă, unsprezece copii. Dacă femeile din vremurile acelea ar fi născut unul sau doi copii, ca şi femeile din zilele noastre, Mihai Eminescu nu s-ar fi născut, el a fost al şaptelea născut în familie. De asemenea, nici Ion Creangă nu ar fi fost pe lume dacă mama lui nu ar fi fost de acord să nască mai mulţi copii. Tot aşa, mulţi alţii care au avut un mare rol cultural şi istoric în ţara noastră s-au născut în familii cu mulţi copii. In Moldova, încă şi acum, foarte multe mame dau naştere la câţi copii le vin în căsnicia lor sau din relaţiile lor cu alţi bărbaţi. Dar aceste mame nu fac aceasta pentru că aşa înţeleg voia Lui Dumnezeu pentru ele. Aceste femei dau naştere la mulţi copii fără ca să-şi asume creşterea şi educarea acestora, nici ele şi nici soţii sau bărbaţii cu care fac aceşti copii. Aceste familii fac copiii după care îi abandonează, fie imediat în maternitate, fie pe parcurs într-o casă de copii, fie mai rău decât atât, direct în stradă. Aşa se explică faptul pentru care acolo în Moldova sunt cei mai mulţi copii abandonaţi. Copiii, odată ajunşi în stradă, încep să fure ca să supravieţuiască. îşi caută adăposturi prm canale, poduri. La fel ca şi toţi ceilalţi copii care cresc în familii, şi aceşti copii învaţă. însă aceştia învaţă să fure, să mintă, să lupte pentru supravieţuire, în timp ce alţi copii de vârsta lor învaţă să-şi acumuleze cunoştinţe pentru a ajunge cât mai sus pe treapta socială. Toţi copiii crescuţi în familie, învaţă dragostea şi armonia, siguranţa şi încrederea în oameni şi în ei înşişi. Ei nu trebuie să lupte ca sâ-şi procure hrana sau minimul de confort. Ceilalţi din stradă, trebuie să lupte pentru propria existenţă, învaţă ura şi răzbunarea, lipsa încrederii în oameni şi în ei înşişi, învaţă nedreptatea, durerea, lipsa şi nesiguranţa. Ei nu ştiu să se bucure de realizările lor, pentru că nu este nimeni lângă ei care să-i aprecieze, să-i îndrume în stângăciile tipice copilăreşti. Nu au un suflet ‘a care să vină cu bucuriile, suferinţele sau poverile lor. Nu-şi fac visuri de viitor, nu au pentru ce să lupte în viaţă, pentru că nimeni nu le dă un motiv, nimeni nu le spune că trebuie să ajungă ceva atunci când vor fi mari. Ei nu-şi cunosc propriile puteri, trăiesc în necunoştinţă şi analfabetism. Ei huiduie pentru că sunt huiduiţi, alungaţi de peste tot. Autorităţile îi plimbă ‘ncolo încoace, iar copiii simt că sunt o povară pentru toţi. Sunt privaţi de dragoste protecţie şi încredere.

Ei cred ceea ce se spune despre ei. Lor nu le spune nimeni că Dumnezeu îi iubeşte asemenea ca pe noi. Oamenii îi reped în loc să-i mustre cu dragoste, să-i privească cu milă atunci când aceştia îi mint în faţă. Haideţi să-i înţelegem, şi ei au fost minţiţi şi astfel au învăţat minciuna. Şi aceşti copii trăiesc în mocirla păcatului şi trebuie aduşi la dragostea şi iertarea lui Cristos de pe cruce. Şi pentru aceştia a murit Isus. O, de ar pricepe oamenii să privească aceşti copii cu milă şi cu dragoste! Dumnezeu iubeşte un profesor universitar la fel ca şi pe un copil al străzii. Vă daţi seama? Uneori copiii străzii în eforturile lor vor să placă, dar oamenii nu bagă în seamă aceasta, nu le înţeleg eforturile, nu le simt nevoile. O mamă acasă, este atentă şi apreciază toate intenţiile copilului de a place. Noi mai ştim că uneori un copil face o boacănă pentru a atrage atenţia, undeva a pierdut atenţia mamei cu care el era obişnuit. Dar aceştia nu au parte de asemenea etape. Sunt răi? Da, dar aceasta pentru că nimeni nu le-a arătat bunătatea. Nu ştiu să-şi tină

o promisiune? Da, dar aceasta pentru că nimeni nu le-a făcut vreo promisiune îmbucurătoare pentru viaţa lor chinuită. Ei nu ştiu să iubească pentru că nimeni nu i-a iubit pe ei. Este drept că ei nu ştiu ce înseamnă recunoştinţa, dar sunt mulţi adulţi astăzi care au fost crescuţi în familii care nu i-au abandonat, cu părinţi care au făcut investiţii mari în creşterea şi educaţia lor, dar care totuşi nu au recunoştinţă pentru toate eforturile părinţilor lor. Se poticnesc în diferite mofturi pe care părinţii nu au fost gata să li le facă la un moment dat sau pentru că nu pot accepta că şi părinţii lor aşa cum sunt au greşelile lor pe care nu sunt ei în măsură să le judece. Aceasta pentru că nu sunt mulţumitori lui Dumnezeu pentru viaţa lor. Vorbesc cu mame care îmi spun că fiii lor nu au căutat-o de săptămâni de zile. Aud în stânga şi în dreapta că unii îşi dau părinţii la aziluri de bătrâni. Aici e reversul situaţiei: este oare drept în faţa lui Dumnezeu ca noi să ne abandonăm părintele la azil, unde trăieşte în comunitate cu străinii, în loc să aibă parte de căldura căminului lor aşa cum şi noi, neputincioşi fiind, am avut parte de căldura căminului lor. Dar aceşti părinţi nu şi-au abandonat copiii pe stradă, ci i-au crescut aşa cum am priceput ei. El să ne înveţe să trăim în dragoste. Fără aceasta nu îl vom vedea pe Dumnezeu.

Totuşi, o parte din copiii care au fost abandonaţi şi care cresc în case de copii ajung la vârsta majoratului şi învaţă o meserie, au un adăpost şi sunt integraţi în societate. Acolo, în casele de copii, chiar dacă au atenţia unor cadre didactice angajate, aceea casă niciodată nu le este familie, cămin dulce, armonie intimă. Putem observa la adulţii care au crescut în case de copii faptul că uneori aceştia au nevoie de mai multă atenţie când trec prin anumite momente în viaţă. Nu este bine ca oamenii să facă diferenţe care să-i facă să se simtă neacceptaţi. Aceşti adulţi, au de multe ori probleme şi societatea repede îi cataloghează că sunt de la casele de copii. Este drept că aceşti copii, adulţi fiind, rămân cu unele atitudini în comportament care îi urmăreşte întreaga viaţă, iar uneori nu ajung să se maturizeze din anumite puncte de vedere. Acestora le este foarte greu să lupte cu slăbiciunile lor în comparaţie cu noi, dar dacă îi aducem la Isus ei vor înţelege iubirea adevărată, necondiţionată şi veşnică care este de la Dumnezeu. Aşadar, noi, care suntem maturi în Cristos, avem menirea să-i ridicăm, să-i sprijinim şi îndrumăm cu dragoste. Dacă ei nu simt dragostea noastră, nu au cum să reuşească să se schimbe. Porunca cea mai mare care ne-a fost dată nouă este să ne iubim unii pe alţii. Aceasta este valabil şi pentru părinţi şi pentru copii. Este uşor să iubim doar pe cei cu care suntem asemănători. Dar să mulţumim lui Dumnezeu că am avut Harul să ne naştem şi să creştem într-o familie care şi-au asumat responsabilitatea creşterii noastre. Aceasta nu a depins de noi, este tot darul lui Dumnezeu şi Harul lui pentru vieţile noastre. V-aţi gândit vreodată ce ar fi fost viaţa voastră dacă aţi fi fost abandonaţi pe stradă? Cum v-ar fi plăcut să se poarte oamenii cu voi? în mod sigur o invitaţie în căminul lor la o supă caldă pe vreme rece, la o vorbă bună, ar fi fost tot ce era mai potrivit ca să aveţi parte de minimul de confort necesar. Ce ar fi fost viaţa voastră pe acest pământ dacă, atunci în copilărie, Dumnezeu nu v-ar fi dat o familie care să vă echipeze pentru tot ceea ce aţi

realizat astăzi. Să nu uităm să mulţumim lui Dumnezeu pentru că ne-a dat familie. Aceasta este nucleul în care orice fiinţă umană are nevoie să trăiască.

Când am revenit la Iaşi, Dumnezeu ne-a arătat într-un mod foarte clar că voia Lui pentru noi este să ne ocupăm de copiii abandonaţi. Eu am obiectat şi am spus „Doamne eu? Dar nu am dragoste de mamă, mie nu mi-ai dat niciodată copii.” Dar Dumnezeu mi-a răspuns „Vei avea dragoste de mamă dacă vei asculta.” Astfel, Dumnezeu mi-a turnat în întreaga fiinţă dragostea Lui pentru aceşti copii.

La început m-am unit cu Gina Olărescu, o soră tare scumpă, cu care mergeam mereu la casele de copii din Poieni. Când ajungeam acolo, copiii ne întâmpinau cu bucurie cântând versurile pe care îi învăţasem: , Printre munţi şi dealuri, văd pe Dumnezeu,

Ape cristaline, murmură mereu.

Murmur, murmur, Domnul este Bun/ 2 ori.”

Vedeam atâta durere în ochii copiilor de acolo! Aveau atâta dor după mângâiere şi sete după dragoste! Fiecare copil avea istoria lui tristă cu toarte multe tragedii în viaţa lor. Le vorbeam despre dragoste şi ne sorbeau cuvintele, erau însetaţi după ea. Le mângâiam căpşoarele şi îşi adăpau sufletul secătuit, l-am învăţat să se roage, să-L caute pe Isus care îi iubeşte atât de mult.

Mai mergeam şi la Scânteia, unde era o casă de băieţi cazaţi la Sfatul Popular. Gina îi mai învăţa şi oleacă de engleză, şi tare le plăcea să-şi audă graiul şi în altă limbă. Eu le citeam de fiecare dată din Scriptură şi le explicam ce înseamnă Dragostea lui Dumnezeu pentru ei. Aşa cum ştiam noi, căutam să îi chemăm la Isus şi o făceam din toată mima. Mai venea şi Nichifor uneori acolo. Atunci când venea el, mare dezlegare şi bucurie mai era. Nichifor era specializat încă din Seminar să umble pe sub podurile şi mahalalele Bucureştiului după păcătoşi ca să-i aducă la salvarea lui Isus. De aceea, el avea puterea să lucreze cu oamenii cei mai robiţi de păcate, să-i lege de Isus, să le spună în limbajul lor ce dragoste mare are Dumnezeu pentru salvarea lor dm păcat.

Noi locuiam în vremea aceea la locuinţa pastorală de la biserica nr. 1, acolo unde Nichifor predica. Primeam mereu alimente şi ajutoare de la I diferiţi fraţi din alte părţi ale ţării, aveam mai mult decât aveam nevoie. De aceea am primit din partea Domnului că trebuie să hrănim şi pe alţii. Toate au venit la timpul potrivit. S-a întâmplat că nu după multă vreme, băieţii care erau cazaţi la Scânteia, trebuiau să elibereze localul Sfatului Popular. Astfel că am luat la noi o parte din acei băieţi, care aveau şcoală în oraş. Nicolae Fandarac avea serviciu, Narcis era elev în clasa a noua, la fel şi Petrică Pătraşcu. Până la urmă, au venit şapte băieţi care au stat la noi. Erau: Huşanu Mihai, Fandarac Nicolae, Bădărău loan, Narcis Iacov, Marin Fănică, Pătraşcu Petrică şi Pîslariu Daniel. O soră ne ajuta la gătit, alimente avem din belşug la vremea aceea. Primeam saci cu alimente de la rudele mele din Basarabia şi din Dinăuţi, de unde era Nichifor. Primeam şi bani de la fraţi din ţară şi străinătate, la care Dumnezeu le-a pus pe inimă să ne ajute. Duminica

mergeam cu toţii la biserică. în fiecare zi, citeam Scriptura şi ne rugam cu ei. Cam toţi dintre ei erau obişnuiţi să fure, foarte mult am avut de luptat cu ei din cauza hoţiei şi a minciunii. îi puneam să se roage concret pentru toate slăbiciunile şi păcatele care îi stăpânesc şi de care trebuia să se elibereze. Dumnezeu a lucrat încetul cu încetul la vieţile lor. Au fost rezultate frumoase care ne bucurau. Narcis şi Nicolae au început să citească singuri Biblia în fiecare dimineaţă. Ziceau că vor să I fie şi ei predicatori ca Nichifor. Dragii de ei, asemeni unor copii mici care îl copiază pe tatăl lor pentru că îl admiră. Predicatori nu au ajuns, însă ştim că sămânţa lui Dumnezeu a fost plantată în inimile lor şi aceasta va da rod la vremea ei. Fănică Marin 1-a primit pe Isus în inima lui şi Dumnezeu îşi continuă minunat lucrarea în el. Daniel Pîslariu, care a primit cunoştinţa despre adevăr, acum s-a pocăit puternic acolo în închisoare. Noi semănăm sămânţa", iar El face să crească. Noi continuăm să ne rugăm pentru ceea ce am semănat.

Băieţii care stăteau la noi povesteau şi altora despre noi şi locul unde stau. Mereu şi mereu ne aduceau alţi băieţi necunoscuţi. Astfel au venit la noi şi băieţi din gară. Dormeau pe unde puteau, dar nu răbdau frigul de afară.

La un moment dat venise un băiat alcoolizat la numai 16 ani. Il chema Iulian Apostol. îi ziceam cu multă durere să nu mai bea iar el îmi răspundea: „Beau că aşa îmi place!" Pentru că băieţii ştiau să scrie, le-am dat la toţi caiete, să scrie versete ca să le înveţe, cântări şi diferite texte ca să se îndrepte dm starea lor. Iulian era unul care nu ştia să scrie. A cerut un Testament şi a dorit să afle cum arată scris cuvântul Isus şi cuvântul Dumnezeu. Căuta cu atenţie aceste nume şi le sublinia. Le căuta de asemenea şi în revistele ce le aveam prin casă. Tare îmi plăcea să-1 văd lângă sobă încălzindu-se, cu pixul şi căutându-1 pe Isus. îmi ziceam: „îl caută pe Isus şi El i se va arăta". Aşa a şi fost. Inima lui s-a deschis pentru Isus. Sora c#re ne ajuta la bucătărie, ne gătea o ciorbă rusească foarte bună, aşa cum îi plăcea lui Nichifor. îl serveam pe Iulian cu un castronel şi când era gata îl mai îmbiam cu unul. îl întrebam: „Mai vrei?" iar el răspundea: „Hâm!" Era înfometat. După ce a terminat al treilea castron, a zâmbit fericit şi mi-a spus: „Tu chiar mă iubeşti pe mine!" De aceasta avea el nevoie, bietul copil. La scurt timp după aceea, a scăpat de alcool definitiv. Dragostea lui Dumnezeu are putere să elibereze toate patimile. Nu putea să memoreze bine, de aceea a reuşit cu greu să înveţe numai versetul: „Veniţi la Mine toţi cei trudiţi şi împovăraţi şi Eu vă voi da odihnă." Mergea în oraş şi spunea versetul acesta la toţi prietenii lui. într-o zi a venit şi mi-a spus că un prieten de al lui a plâns când a ascultat versetul. Am văzut cum aceşti copii au o spontaneitate pe care cei şcoliţi de multe ori nu o au. Iulian dormea la noi pe podea, dar era mai bine decât afară. într-o seară, vine în goană să ducă o geacă pentru Petrăchiuţă, prietenul lui care dormea într-un canal. îl rog să nu se întoarcă pentru că era târziu şi mai bine să rămână în casă. Dar Iulian îmi spune: „Ba îi duc geaca că îi va fi frig la noapte." Şi dus a fost. Ce s-a întâmplat? înainte de a coborî în canal, s-a întâlnit cu alţi prieteni care au trecut pe la noi şi s-au rugat împreună. Le spuneam mereu să se roage când se întâlnesc, mai ales dacă este seară înainte de culcare. în canal, era o

ţeava din care a ţâşnit apă caldă. Aceasta a fost o ispită pentru ei ca să se bălăcească acolo. Se spălau şi alergau unul după altul în joacă. Petrăchiuţă s-a aşezat pe geacă iar Iulian în fugă s-a atins de un tablou de electricitate. Dintr-o dată 1-a trântit cu capul de zid, s-a zbătut puţin şi a rămas mort. Petrăchiuţă a venit urlând la noi: „A

murit Apostol, a murit Apostol!” Fraţii de la creştini după Evanghelie l-au îngropat. Noi cu toţi băieţii i-am cântat cântarea lui preferată: „Leagă-ne Doamne pe toţi împreună, O. leagă-ne în Dragoste!” Era frumos ca un arhanghel, a înviat la o viaţă nouă. A intrat în Odihna Tatălui.

Au venit fraţi la noi din biserică să ne convingă să alungăm băieţii de la noi pe motive că fură, că au păduchi, că au SIDA şi că nu se vor pocăi niciodată de păcatele lor. Dar noi ştiam următoarele: că în stradă fac foame şi frig, şi mai mult decât atât, că au nevoie de dragostea lui Dumnezeu. Deja vedeam rezultate la vieţile lor, eram foarte bucuroşi să vedem pe aceşti băieţi cum se nasc din nou, din Dumnezeu. Ştim că pentru creşterea noastră spirituală şi la vieţile noastre Dumnezeu lucrează foarte încet. El nu ne forţează ci are îndelungă răbdare. Ne trebuie am de zile ca să învăţam să trăim prin credinţă şi nici atunci nu avem destulă când se abate o împrejurare grea asupra noastră. Aceea este examenul. Noi am primit dragostea necesară iar de cele materiale a purtat de grijă Tatăl ceresc. Când am dus lipsă a fost tot pentru credinţa noastră, am alergat la El, cel care are bogăţii depline. Am avut o perioadă grea, era o vreme când am fost dezamăgiţi de unii fraţi, fraţi are nu ne ajutau cu nimic ci dimpotrivă ne frânau. Unii ne vorbeau de rău pe la alţii. Au ajuns vorbele lor la timp la noi, aşa că i-am adus în rugăciune pe toţi. Am adus-o în rugăciune mult timp şi pe Genovieva Sfatcu, care ne-a ajutat o vreme şi a promis că ne va mai ajuta. Eu am scris cartea „Perle şi Comori”, pe care ea a editat-o şi urma să o vândă, iar cu banii obţinuţi şi cu alţii dăruiţi de fraţi scumpi am plănuit împreună să construim o casă pentru aceşti copii. Ea m-a anunţat mereu câţi bani a strâns şi o aşteptam cu toţii să vină să ne apucăm de treabă. La un moment dat, nu a mai dat nici un semn de viaţă. Dar am auzit că 1-a ajutat pe fratele ei să deschidă o casă de copii mai mici. Am fost cu toţii dezamăgiţi că s-a folosit de numele lui Nichifor ca să obţină bani. Am venit şi cu această dezamăgire înaintea lui Dumnezeu, ne-am rugat ca El să o binecuvânteze pe ea şi pe fratele ei în lucrarea care au început-o. Chiar dacă atunci am fost dezamăgiţi, ştim că Dumnezeu cunoaşte toate lucrurile şi El însuşi a fost Cel nedreptăţit. Mereu ne rugăm pentru toţi cei care fac lucrarea lui Dumnezeu în domeniul acesta. Fratele Boşneag Valentin de la Oţelul-Roşu ne-a ajutat mult. Prin fundaţia lui, le-a găsit la unii băieţi slujbe. Cu toate că nu am fost în toate de aceeaşi opinie, noi ne rugăm ca Dumnezeu să-1 umple cu dragostea Lui în această lucrare. El are o minte foarte ascuţită, de aceea ne rugăm ca Dumnezeu să-i folosească şi mintea şi inima.

La Matei 25.40, Domnul Isus ne învaţă să facem bine celui flămând şi fără adăpost, căci aceasta este ca şi cum I-am face Lui. Ce poate fi mai minunat decât „Cristos în voi nădejdea Slavei”? (Coloseni 1.27) Noi aveam gândul lui Cristos cu privire la aceşti pierduţi. (1 Connteni 2.16) Doream să

umblăm după felul gândirii şi simţirii lui Isus. Să aibă El deplină libertate în noi ca să-şi facă Lucrarea de Mântuire cu aceste biete fiinţe. Pentru cei cărora nu le vine să creadă, vă spunem că în cer vor fi şi copiii ai străzii. Poate ziceţi că nu aveţi nimic cu ei, doar că vă deranjează ceea ce fac. Şi noi am condamnat păcatul din viaţa lor, dar le-am arătat în primul rând dragostea lui Isus.

Pe când locuiam odată la unul din apartamente, un băiat a adus un televizor acolo. L-am rugat frumos să-1 ducă înapoi. Nu de televizor aveam nevoie ci de rugăciune, de trăire şi creştere în Isus. I-am spus: „Acesta îţi va lua timp preţios, îţi va ataca mmtea cu tot felul de păcate şi vei slăbi legătura ta cu Dumnezeu, ba îi vei molipsi şi pe ceilalţi.” M-a ascultat şi pentru că era seară, a pus televizorul pe balcon urmând să-1 ducă de la noi dimineaţă. însă noaptea, pe când noi dormeam, au adus televizorul din balcon şi s-au uitat până târziu. Dimineaţa spre prânz, primim vizita unei surori care venise cu multe alimente. Când aceasta a intrat şi a dat cu ochii de televizor a împachetat totul şi nu a mai lăsat nimic. A spus: „Eu vreau să vă ajut dar voi aveţi bani de televizor.” Degeaba am încercat să-i vorbesc, pentru că nu a vrut să audă nimic. Nu a vrut să cunoască luptele mele cu ei şi ne-a judecat greşit. Am zis apoi băieţilor: „Vedeţi, Dumnezeu îşi ia binecuvântarea dacă voi nu ascultaţi.”

Să vă vorbesc acum despre Haiu Cornel, un alt băiat minunat care a primit cu bucurie vestea Bună. Când a venit la noi, avea vreo 16 ani şi era mare specialist la buzunărit oamenii prin oraş. L-am primit bine, am vorbit cu el despre dragostea lui Isus, ne-am rugat cu el, l-am omenit şi apoi i-am dat şi lui un pix şi un caiet. Zicea că ştie să scrie. I-am spus că acum să scrie ce doreşte el, ce îi vine lui în minte. A scris cântecul lor, al copiilor străzii: , Tristă este căprioara rătăcită printre munţi.

Dar mai trist este copilul ce-a rămas fără părinţi,

Fie mama cât de rea, totuşi este mama ta „

Sărmanul de el! Era gata să o ierte pe mama lui pentru că la abandonat, dacă aceasta dorea să-1 primească acum. I-am vorbit de dragostea veşnică, l-am învăţat versetul din loan 3.16 şi 1-a scris în caietul lui. Apoi, peste ceva vreme, am văzut scris în caietul lui aşa: „Haiu Cornel este a lui Isus şi Isus este a lui Haiu Cornel. Doamne Isuse, nu mă mai lăsa să fur, să înjur şi să fac alte lucruri rele.” Mititelul, inima lui dorea să fie curată. îl tratam cu lapte bătut îndulcit cu zahăr. El zicea că aşa bunătate n-a mai mâncat în viaţa ‘L’iîl întrebam uneori dacă îi place la noi şi îmi spunea că îi place, pentru că e singurul lor în care mănâncă mâncare pe care nu trebuie să o fure. Vă daţi seama ce conştiinţă pătată au aceşti copii? Duhul lui Dumnezeu le spune că e păcat să fure, iar ei doar asta ştiu să facă, mamele lor nu le dau de mâncare nici nu le gătesc, astfel foamea îi îndeamnă să fure. Copiii erau foarte impresionaţi când le găteam ceva ce ei îşi doreau dinainte, nimeni nu i-a întrebat vreodată ce îşi doresc să mănânce ca să li se pregătească. Erau bucuroşi când eram invitaţi uneori la masă de vreo soră şi aceasta îi întreba cum doresc să mănânce cartofii: prăjiţi, natur sau piure?

Erau foarte bucuroşi să ajute la bucătărie atunci când se pregătea mâncarea. îi învăţam că trebuie să muncească ca să aibă, nu să continue să fure. Unii dintre ei au înţeles aceasta şi astăzi au slujbe, trăiesc din câştigul lor şi sunt foarte bucuroşi că nu mai trăiesc din furt ca pe vremea copilăriei. Şi acesta este un semn al naşterii din nou, din Dumnezeu. Dacă mulţi din familie muncesc că aşa au fost educaţi, aceşti băieţi muncesc pentru că au înţeles voia lui Dumnezeu pentru ei. Cântam mult cu ei, le-am compus şi cântări care erau exact pe înţelesul lor, la problemele lor. Această cântare, unii o cântau cu lacrimi în ochi şi cu multă convingere: /. Noi nu vrem să fim hoţi NU vrem să mai furăm NU vrem nici să minţim Vrem credincioşi să fim R: Noi nu vrem, noi nu vrem/

NU mai vrem să mai furăm / 2 ori

2. NU vrem să ne drogăm Nu vrem să ne-mbătăm Nu vrem să ne certăm Lui Isus ne predăm.

R: Noi nu vrem, noi nu vrem /

Nu mai vrem să ne drogăm / 2 ori

3. Noi vrem să fin cinstiţi Noi vrem să fim iubiţi Noi vrem să fim curaţi Să ne primiţi ca fraţi.

R: Şi noi vrem, şi noi vrem /

Şi noi vrem să fim iubiţi / 2 ori.

A mai stat la noi o perioadă şi Mihai Rusu, un băiat care a ajuns apoi la închisoare pentru furt. Ne-am rugat ca sămânţa care a fost semănată să de-a rod, aşa cum a dat şi în viaţa lui Daniel Pâslariu care a ajuns şi el acolo tot pentru furt. Daniel a stat cu noi încă de la început când locuiam pe strada Şipoţel la casa pastorală. Era unul din băieţii care au rămas fără adăpost când a trebuit să se elibereze clădirea Sfatului Popular. Tatăl lui natural a murit când el avea doar 7 am, a murit ţmându-1 în braţe. Au rămas trei băieţi cu mama. Pe cel mai mic 1-a luat o bunică, iar cei mai mari au rămas pe scările blocului pentru că mama s-a recăsătorit şi a vândut apartamentul. Cel mai mare a reuşit să plece în Germania, dar Daniel a rămas să doarmă pe scările blocului singur. L-a văzut un frate şi 1-a trimis la Scânteia, iar mai apoi a ajuns la noi. Şi el era specializat în furturi, a învăţat să fure când a înţeles că dacă nu fură moare de foame. Atâta ştia el. Şi de la noi fura mereu şi eram tare furioasă uneori, aşa că îl goneam. El plângea şi-mi zicea că nu are unde să meargă. Acum mi-e ruşine de starea aceea, pentru mine acei bănuţi erau mai importanţi decât sufleţelul băiatului care avea nevoie de îndrumare şi răbdare. Cât de oarbă eram!

Acum Daniel este născut din nou, face închisoare pentru o ispravă. Ne scrie de acolo cât este el de fericit cu Dumnezeu şi cum El îl foloseşte acolo pentru Mântuirea colegilor de cameră şi a celor care îl păzesc. învaţă pe de rost multe versete pe care mi le scrie. Daniel este o mărturie vie acolo şi vesteşte Cuvântul lui Dumnezeu, este în plinătatea Duhului. I-am scris mereu şi l-am încurajat să nu se lase de Isus şi nici să nu-i fie ruşine să îl propovăduiască acolo pentru că nici la Isus nu-l este ruşine cu noi să ne prezinte în faţa Tatălui. Daniel ştie că aşa cum a fost şi el, sunt suflete care

au nevoie de eliberare de păcat. Cuvântul lui Dumnezeu este Viu şi lucrător şi nu se va întoarce înapoi fără rod.

Cristi Axinte este un alt băiat care a stat la noi şi este de o mare sensibilitate sufletească. Avea vreo 17 ani când l-am luat cu noi odată într-un circuit prin ţară. Am fost invitaţi la biserica din Goleţ unde era o mare serbare. Se sărbătoreau 60 de ani de la deschiderea bisericii. După serbare s-au aşezat mese, au fost peste 400 de persoane acolo. S-a servit mâncare multă şi bună, bietul Cristi în viaţa lui n-a mai mâncat atâtea specialităţi: ciorbă, friptură şi cozonaci de toate felurile. Mai târziu şi-a găsit ceva de lucru şi se bucura să aibă câştigul lui. O vreme ajuta la descărcat marfă la un magazin cu fructe şi legume. Mereu mai primea câte ceva şi îmi aducea cu bucurie. Odată am fost tare bolnavă, zăceam şi eu lângă Nichifor. Cristi a fost foarte sensibil, a venit la mine cu o lămâie care mi-a făcut tare bine. A doua zi a adus toate cele necesare pentru o supă de borş, a gătit-o foarte bine şi ne-a servit pe mine şi pe Nichifor. Pe mine aceasta ciorbă m-a pus pe picioare. Mă rog neîncetat pentru Cristi, să nu uite niciodată că Dumnezeu îl iubeşte şi îl vrea pentru El cu gelozie. Luca 4.18 „Duhul Domnului este peste Mine pentru că M-a trimis să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită şi robilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsaţi.”

Pe când eram încă pe strada Şipoţel, într-o seară ne-a vizitat Poliţia. Dorea să ştie de ce este aşa linişte în gară. 1-a scris pe toţi câţi erau la noi şi un gradat ne-a spus plin de respect ca să pregătesc pe vreo doi mai deştepţi dintre ei şi să-i învăţ să se ocupe şi de ceilalţi. Am fost foarte surprinsă cum aceştia au înţeles cât este de necesar să se ocupe cineva de aceşti băieţi, ceea ce unii creştini nu pot înţelege. Noi răceam lucrarea lui Dumnezeu şi nu o încăpăţânare de-a noastră.

Mai târziu a venit la noi un alt băiat crescut la orfelinat. îl chema Mihăiţă Asofiei şi avea vreo 16-17 ani şi el. Când a venit la noi era analfabet. Am încercat să-1 învăţ să citească dar învăţa tare greu, mereu avea dureri de cap. însă am observat că avea o altă calitate: când se pierdea ceva sau nu ştiam unde este, Mihăiţă mergea la precizie după lucrul rătăcit. O doamnă din oraş s-a ocupat mai mult de el şi 1-a învăţat bine să scrie şi să citească. Era tare interesat de cele duhovniceşti şi ne-a rămas tare apropiat. Dumnezeu i-a pus pe inimă să ajute şi alţi copii din gară care erau acolo nemâncaţi şi în frig. în fiecare seară pregăteam o găleată de ciorbă de borş, pâine şi castronele cu care se ducea în gară ca să-i hrănească şi pe cei de acolo. Aceasta a durat aproape o iarnă întreagă. Ţin mereu legătura cu el şi are o mare inimă să-i ajute pe copii străzii. Le vorbeşte despre Domnul Isus şi îi învaţă versete, dă tot ce are de mâncare. Mai merge şi în vizită la cei de-ai lor care sunt la închisoare. Mă rog neîncetat şi pentru Mihăiţă, Dumnezeu să-i de-a Har!

Am avut mare bucurie când unii dintre fraţii dragi s-au oferit să vină pe la noi şi să stea de vorbă cu băieţii, să studieze biblia împreună. Nichifor stătea mult de vorbă cu băieţii şi era foarte fericit ori de câte ori discuta cu 1 ei. Nichifor avea Cuvântul lui Dumnezeu în inimă chiar şi în perioada lui de

boală şi slăbiciune. O vreme venea la noi un frate profesor de agronomie – Alin Alexandrescu. Fără îndoială că aceşti copii sunt nedisciplinaţi, sălbatici, needucaţi şi imorali, dar singurul care poate să schimbe inimile este Domnul Isus. Am văzut copii din familie care se comportă uneori la fel. Umblarea cu Dumnezeu se începe prin învăţarea despre Dumnezeu pentru a ajunge ca să fie trăire practică mai apoi cu El. într-o zi când fratele Alin stătea cu băieţii şi studiau Biblia a trecut un vecin care a încercat să semene îndoiala în inima lui Alin. Dar fratele Alin i-a răspuns că aceşti băieţi au mai mare nevoie de Cuvântul Lui Dumnezeu decât mulţi alţii. De bună seamă că n-a fost în zadar. Noi ştim că tot ce se face în Numele Domnului nu este în zadar, fie el şi un pahar cu apă. Dar Cuvântul semănat rămâne acolo în inimă, pentru că Cel care face să crească este Domnul, noi avem datoria să-1 semănăm şi mai mult nu mai avem ce face decât să aşteptăm cu răbdare, veghere şi rugăciune ca acest cuvânt să dea rod.

După ce a trebuit să eliberăm locuinţa pastorală, am fost transportaţi cu toţii la un apartament la parter într-o zonă foarte poluată. Nu mai aveam aerul de la casă, grădina, iar geamurile dădeau într-o stradă prăfuită şi gălăgioasă, înăuntru era mare igrasie şi venea din beci un miros de mucezeală. Acolo starea de sănătate a lui Nichifor s-a înrăutăţit brusc. Această perioadă a fost foarte grea pentru noi, viaţa ne-a fost în multe feluri îngreuiată de aşa zişi fraţi care căutau să ne frâneze lucrarea cu copiii pentru ca să nu-i mai primim cu noi. Dar Dumnezeu ne-a purtat de grijă în felul lui minunat. Atât fraţii sinceri cât şi locatarii din bloc au înţeles dorinţa noastră de a ajuta băieţii şi mereu primeam alimente de la ei şi alte lucruri ca să nu ducem lipsă. Era o doamnă care stătea deasupra apartamentului nostru, ea zilnic ne aducea câte ceva. O mai aveam cu noi şi pe Agnesa, sora mea care era foarte bolnavă. Ea a decedat în perioada când locuiam acolo.

Dar au fost şi dintre fraţi care au fost maturi spiritual şi care ne-au sprijinit. Fratele Victor Amarandi venea la noi şi petreceam ore de părtăşie şi rugăciune. Veneau mereu mulţi vecini la noi şi stabileam ore de părtăşie şi rugăciune cu ei, ore pe care le conducea Victor Amarandi. în cartier ni se spunea că noi suntem adevăraţi pocăiţi. Dormeau iarăşi la noi mulţi băieţi, între 12-14 băieţi. Ei au înţeles greutăţile prin care trecem şi s-au purtat bine cu locatarii. Băieţii ne ajutau la gătit. Alegeam fasolea, orezul, îl pregăteam împreună şi în acest timp stăteam mereu de vorbă cu ei despre sfinţenia şi dragostea lui Isus, ne rugam mereu cu ei. Aveau nevoie de eliberare, de călăuzire. Aveam bucurii mari împreună şi nici de foame n-am murit nici unul. Din cauză că Nichifor avea o pensie foarte mică, pe care o foloseam pe mâncare, fraţii de la biserică s-au angajat să ne plătească chiria. Când aceştia nu au mai plătit-o, a trebuit să eliberăm apartamentul. Ca să nu rămânem în stradă, un vecin de la bloc ne-a oferit un mic chioşc pe care îl avea într-o gradină cu zarzavat. Acolo era un singur pat. Băieţii veneau la noi şi acolo şi şi-au tăcut loc să doarmă pe prispă. Aerul de acolo i-a făcut tare bine lui Nichifor, după câteva zile s-a sculat în picioare şi i s-a schimbat culoarea feţei. Pădurea de tei din apropiere ne îmbăta cu mirosul ei. Stăteam cu Nichifor pe prispă şi tare se bucura acolo. îmi zicea „Ada, aici este un loc

tare minunat, ce mare Har ne-a dat Domnul!” Băieţii lucrau la grădină, iar când au început să se coacă pepenii, mâneam împreună fericiţi, simţindu-ne la locul nostru. Au început să vină la noi şi băieţii din satul Voroveşti. Aşa l-am cunoscut pe Dănuţ Plăcintă şi pe nepoţii lui – Vasilică Şi Ionuţ. Ei veneau la noi şi ne aduceau lapte. Ne bucuram cu ei şi ne rugam împreună. Cu Dănuţ am rămas în legătură, este un băiat tare credincios, este mereu preocupat de cele duhovniceşti.

Băieţii care stăteau la noi mai lucrau şi la casa neterminată. Un sobar ne-a făcut o sobă zdravănă, am cumpărat lemne şi ne-am aşezat cu toţii în căsuţa nouă unde ne bucuram împreună de prezenţa şi dragostea Tatălui Ceresc. Dependenţa totală de Dumnezeu este fericirea cea mai mare.

Dar, nu după mult timp, au venit şi ne-au luat cu forţa ca să ne mute la alt apartament. Aceasta pentru că au fost criticaţi fraţii din biserică că noi locuim în casă de chirpici. Ne era atât bine acolo, dar nu le-a păsat de durerea despărţirii noastre, nu ne-au înţeles chemarea. Pe băieţii a trebuit să-i lăsăm acolo, ne-au dus doar pe mine şi pe Nichifor. Când am ajuns acolo, Nichifor a spus imediat: „Ada, aici este închisoare!” Totuşi, şi acolo au venit băieţii din stradă. Ne căutau pentru că ştiau că noi nu-i izgonim şi la noi găseau mângâiere şi o porţie de mâncare. Dumnezeu nu izgoneşte pe nimeni, El cheamă. Dumnezeu îşi continua planul lui cu noi, pentru că ne-a dus acolo din bogatul Banat de unde aveam de toate din belşug. Civilizaţie, respect, belşug material. Nu odată am fost invitaţi să ne mutăm înapoi, însă noi ne ştiam chemarea. Acolo, la apartament, am trecut printr-o mare luptă spirituală. Mă rugam Domnului să ne lase să plecăm de acolo. Am fost gata să spun că nu mai pot şi vreau să ne întoarcem în Banat. Insă Dumnezeu m-a mustrat şi m-a învăţat să ascult. La scurt timp, am primit bani din străinătate de la fraţi scumpi. Am cumpărat un pământ la Valea-Ursului şi am început să construim acolo o căsuţă. Ultima dată când am primit ordin să gonim băieţii de lângă noi a fost când eram la apartament. I-am spus lui Nichifor şi el le-a răspuns hotărât „nici unul”, şi aşa a rămas. La căsuţă Nichifor nu a ajuns, ce mult s-ar fi bucurat! însă Dumnezeu 1-a mutat într-o „casă” mai frumoasă, acolo unde nu mai este durere şi păcat. Eu am rămas să continui Lucrarea lui Dumnezeu la care am fost chemaţi împreună şi, cu toate că sunt bolnavă şi neputincioasă, pe timpul verii merg la Valea-Ursului, unde stau cu băieţii care încă mai locuiesc la căsuţa de acolo. Petrică Bîrjovianu, este copilul Domnului, are o slujbă bună, este zugrav. El stă acolo în casă împreună cu Valeriu şi cu Nicolae Fandarac. Toţi doresc să-şi facă un rost, să-şi întemeieze o familie, însă cel mai important este ca ei să rămână în voia Tatălui pentru ca să fie binecuvântaţi.

Dar cu aceasta nu s-a sfârşit totul. La 1 ianuarie 2004, în timp ce mergeam spre biserică, am auzit o voce clară: „Şcoala lui Marcu Nichifor este la Valea-Ursului!” Acolo sunt băieţii care au stat cu noi şi au avut parte de toate comorile noastre care ni le-a dat Tatăl să le împărtăşim cu ei. Acolo băieţii au învăţat ce înseamnă umblarea cu Dumnezeu. Ce înseamnă eliberare de păcate, naşterea la o viaţă nouă, o viaţă de sfinţenie în Isus. Am locuit împreună cu mulţi băieţi acolo, cu unii mai ţin legătura. Unii dintre ei

sunt creştini serioşi, au slujbe şi îşi întemeiază familii. Alţii au auzit cuvântul dar încă Acesta nu a adus rod în ei. Mă rog neîncetat ca Vestea Bună pentru sufletele lor să fie primită cu toată fiinţa lor, Cuvântul care a fost semănat să dea rod pentru a rămâne în El. El în noi Puterea Slavei.

Doamne, numai TU iubitul nostai Salvator, poţi să convingi sufletele acestor rătăciţi că au nevoie de curăţie. Arată-ţi Puterea, smulgându-i din ehearele păcatului şi aducându-i în împărăţia Ta. Pe Valeriu, Nicolae, Cristi, Matache, Alexandru, Mădălina, Ionela, Mihaela, Costel, Daniel. Pavelică şi toţi cei care au trecut pe la noi! Pe toţi Doamne eliberează-i! E aşa de aproape fericirea de ei. Să spună doar „sunt păcătos, iartă-mă şi schimbă-mă!” Şi toată binecuvântarea Cerului se va revărsa!

Am fost bogaţi, eu cu Nichifor. Am avut mari comori: dragostea, bucuria, pacea. Pentru că L-am avut pe Domnul Domnilor şi împăratul împăraţilor. Dragii noştri băieţi, veniţi să moşteniţi cu noi! Mihăiţă, Cristi, Daniel Pîslariu, Daniel Şofroni, Dănuţ Plăcintă, Vasilică, Ionuţ, Valeriu, Nicolae, Petrică Fandarac, Petrică Bîrjovianu, Pavelică Bîrjovianu, Cornel Ham, Dumitru Haiu, Ghiocel Proca, Nicu Mariciuc, Cătălin Gîlcă, Cătălin Haiduc, Cătălin Stănescu, Costel Matache, Costel Pipirigeanu, Costică Axinte, fraţii Livădaru Adrian, Ghiţă şi Mihai, Ilarion şi Stan. Toţi cei care sunteţi huiduiţi, goniţi, dispreţuiţi, veniţi la Prietenul Nostru care vă iubeşte! Să vă ridice din mocirlă, să vă facă oameni adevăraţi. Şi Mihai Rusu şi Ion Bădărău şi Petrică Petrăchiuţă şi toţi de sub poduri. Domnul Isus vă iubeşte pe toţi, vă cheamă cu Dragoste. El şi-a dat viaţa şi pentru voi.

VENIŢI!

FINAL.

În timpul în care partea cu predicile fratelui Marcu erau la tipografie, partea care cuprinde experienţele lor cu Dumnezeu, scrise de mână de către sora Ada, erau la mine pentru a le transcrie în calculator şi a le preda apoi tipografie. A trebuit să opresc de multe ori munca pentru a merge la sora Ada pentru lămuriri, completări. Am pornit prin credinţă editarea cărţii. Patru ani la rând sora Ada a scris şi transcris o parte din predicile fratelui Nichifor. La început le-a scris de mână pe caiete, iar apoi le-a scris la maşina de scris. Ne rugam deja frecvent ca Dumnezeu să arate dacă se vor edita sau nu. Sora Ada îmi spunea mereu aşa: „Dumnezeu îmi spune: «Scrie, nu te opri!» – deci El va purta de grijă să primim bani pentru carte.” Mereu îmi zicea la ce subiect de predică a ajuns cu transcrisul la maşina de scris. Cuvântul lui Dumnezeu este mereu viu şi lucrător, eram îmbărbătaţi toţi de ceea ce ne citea sora Ada. în primăvara acestui an am fost pe meleagurile mele la Alba Iulia. Discutam cu nişte fraţi despre înaintaşii noştri care au plătit preţ mare pentru a duce credinţa până la noi. Mi-am amintit de dorinţa sorei Ada de a edita predicile fratelui Nichifor şi am pomenit aceasta în cadrul acelei întâlniri. Cu inimă deschisă unul dintre fraţi a dorit să plătească o parte din editarea acestei cărţi. A trimis deja un avans rămânând să le mai cer în cazul în care nu voi primi suficient din alte părţi şi va mai fi nevoie. Am vorbit celor la care am avut îndemnul şi care au cunoscut adâncimea spirituală a fratelui Marcu, fraţi scumpi care nu au fost influenţaţi doar de partea umoristică a

stilului fratelui, ci în primul rând de maturitatea şi seriozitatea cu care el a făcut Lucrarea lui Dumnezeu. O lucrare care a pus de-o parte confortul personal, belşugul material sau alte nevoi şi interese personale. O lucrare care a fost făcută cu mult sacrificiu, rugăciune, post, lipsuri de tot felul, lupte de tot felul.

Apoi, pe lângă câştigul spiritual pe care îl aduc predicile fratelui Marcu din cartea de faţă, ceea ce se va strânge din vânzarea acesteia va fi donat în întregime proiectului nou deschis de către Fundaţia Humanitas-ProDeo, proiect care-i poartă numele fratelui Marcu Nichifor. Prin acest proiect se înţelege că cei care îl vor derula se vor ocupa în mod special de starea spirituală a celor ajutoraţi, a persoanelor defavorizate, pentru ca să ajungă să cunoască în primul rând relaţia cu Mântuitorul şi apoi se va pune accentul pe ajutorarea materială. Se preconizează să fie ajutaţi tineri care urmează j sa-şi croiască un viitor, o meserie, însă repet, ajutorul primordial va fi ca aceste suflete să fie salvate din ghearele păcatului, să ajungă să cunoască dragostea Domnului Isus care a murit şi pentru iertarea păcatelor lor. La foarte scurt timp după ce sora Ada a scris experienţele lor cu Dumnezeu, a căzut la pat bolnavă. Toţi ne-am mirat cum atât de brusc. L-am întrebat pe Dumnezeu. El a răspuns însă în felul Lui. Fără să înţelegem, am căutat să acceptăm voia Lui. Ne era foarte greu, cel mai greu ii era sorei Ada. Sora Slăvea, la care locuia sora Ada, a îngrijit-o cu cea mai înaltă slujire, aşa cum trebuiesc îngrijiţi sfinţii. Isus a zis: „Cine primeşte pe cineva în Numele meu, pe mine mă primeşte.” Au fost nopţi grele de veghe, de alinare, de lupte în rugăciune. Cei care aţi vegheat la căpătâiul unui bolnav în mod sigur ştiţi ce înseamnă aceasta. Ne-am rugat mult pentru vindecarea sorei, am crezut că, dacă El vrea, are puterea să o vindece. Chiar am crezut într-un timp că se va vindeca, aceasta probabil după starea de bine care o arăta în zilele acelea. A fost lucidă până în ultima ei clipă pe acest pământ. Sora Ada se ruga mereu cu multă putere, aşa cum noi o ştiam, se ruga concret şi în fiecare detaliu îl întreba pe Dumnezeu, cerea Voia Lui în viaţa ei, era supusă. N-a cârtit deloc toată perioada de boală. în ultimele zile, rugăciunea rugăciunile ei erau şoapte cu Dumnezeu; stătea cu mâinile încrucişate şi se ruga. S-a rugat până şi în ziua morţii, în agonie. A fost foarte puternică, a fost pregătită de demult, nu acesta a fost vreodată subiect de rugăciune, nu a început o pregătire în faţa morţii cum se înşeală unii că aşa se face. A avut însă momente mari de cercetare interioară, de curăţire. într-o seară ne-a mărturisit că Dumnezeu a cercetat-o până în adâncul măruntaielor. După ce ne-am rugat împreună, a cerut sorei Slăvea să transmită un mesaj special, şi-a amintit de o veche relaţie de-a ei cu care avusese o divergenţă de opinie. I-a scris repede că regretă vorbele spuse. Aceea persoană i-a răspuns la scurt timp. Cu permisiune, voi reproduce minunatele rânduri. Este atât de frumos când Dumnezeu lucrează împăcarea, mai ales împăcarea credincioşilor Lui.

Pace bună soră Ada,

15 august 2004

Acum seara am citit mesajul dumneavoastră şi am fost foarte cercetat. Cu toate că sunt foarte obosit pentru că suntem în plină campanie de lucru, vreau să vă răspund imediat.

Soră Ada, eu vă iert pentru ce v-aţi cerut iertare, dar adevărul este că cel care trebuie să ceară iertare sunt eu. Aşa că vă rog din suflet să mă iertaţi pentru toate momentele neplăcute prin care v-am trecut, pentru vorbele nepotrivite, pentru tot ce am greşit. La toate acestea se alătură şi soţia mea care este lângă mine. Sunteţi şi veţi rămâne de neuitat în inimile noastre pentru tot ce aţi făcut pentru noi, am cunoscut Mântuirea prin dumneavoastră. Vă rog să mă iertaţi că nu v-am mulţumit până acum, nu suntem în stare să vă răsplătim vreodată. întâlnirea noastră cu dumneavoastră şi fratele Marcu a fost un moment crucial al vieţii noastre, aceasta ne-a întors la Dumnezeu. Călătoria dumneavoastră pe pământ a fost una de mare succes, plină de roade îmbelşugate pentru Dumnezeu. Aţi fost şi sunteţi un exemplu de urmat. Vreau să calc pe urmele dumneavoastră pentru că şi voi aţi călcat pe urmele lui Isus. Mesajul meu se încheie aici dar noi ne vom continua comunicarea pentru că viaţa noastră este veşnică. Dacă nu ne vom mai întâlni aici pe pământ pentru că suntem departe unii de alţii, sigur ne vom revedea în Ceruri, unde bucuria noastră va fi foarte mare. Unde nu vom mai fi în trup de slăbiciune ca să luptăm cu păcatul ci vom fi Plini de Slava lui Dumnezeu.

Multă binecuvântare, vă purtăm mereu în rugăciunile noastre,

Al dumneavoastră frate în Isus,

P. V.

Era permanent preocupată cu sufletele care trăiesc în păcat, cunoscuţi pentru care ea se ruga de foarte mult timp. îşi făcea probleme câţi mai sunt de salvat, cât de mulţi încă n-au primit Mântuirea, se ruga zilnic pentru multe persoane, persoane în vârstă pentru care zicea ea că se ruga din tinereţe, pentru copiii abandonaţi de părinţi, pentru persoane care au crescut în biserică şi s-au îndepărtat de Dumnezeu, care trăiesc în păcate adânci iar duminica sunt prezenţi în biserică numai cu mintea. îmi amintesc de o soră care a vizitat-o şi care ne-a cerut să ne rugăm pentru nepoata ei care trăieşte în păcat şi nu are puterea să-i spună. Sora Ada a întrebat-o doar atât: „Vrei ca nepoata ta să ardă? Atunci du-te şi spune-i cu dragoste că o iubeşti şi pentru că tu ai descoperit păcatul ei trebuie să îi vorbeşti între tine şi ea. Dacă te ascultă, ai câştigat-o pentru Dumnezeu, dacă nu, o vei spune bisericii, ai obligaţia.”

Am înţeles într-un târziu că voia Lui n-a fost vindecarea sorei Ada ci Chemarea ei Acasă, chemarea în veşnicie. Mai dorea atât de mult să mai lucreze pentru Dumnezeu, însă El a hotărât că atât i-a fost slujirea în cinstea Lui. Şi a fost o slujire cu mare cinste, pentru El şi în El. Am văzut cum mor sfinţii. Pastorul Petrică Găină a predicat la înmormântarea ei că sfinţii lasă binecuvântări. A lăsat mari binecuvântări în inimile celor care au avut unitatea Duhului cu ea, în inimile băieţilor care au cunoscut Mântuirea prin fratele Nichifor şi mai departe prin ea. O parte din ei au ajuns la înmormântare, au plâns-o ca pe mama lor, au cântat ce i-a învăţat ea.

Pastorul Ghiţă Cornel a citit că „se duc oamenii de bine şi nimănui nu-i pasă”. Vrem Doamne să ne pese, să le urmăm credinţa!

După decesul fratelui Nichifor, sora Ada nu a ales să se retragă într-un colţişor de ţară, pe la fraţii cu care a avut părtăşie în tinereţe şi care o chemau la ei, ci a ales mai degrabă să stea în Moldova, acolo unde băieţii din stradă l-au cunoscut pe Isus, să lucreze mai departe la Mântuirea lor. A ales mai degrabă lipsurile şi nesiguranţa decât confortul ei personal. Nu a gândit o clipă că are o vârstă înaintată şi să-şi vadă de bătrâneţe, să se retragă. A luptat cu tărie pentru Dumnezeu, a fost mereu preocupată de mântuirea celor pierduţi, chemarea fratelui Nichifor a devenit chemarea ei aşa cum a mărturisit ea şi şi-a sfârşit lucrarea biruitoare. Nu s-a mulţumit doar să se roage, a fost gata să îşi pună toate energiile în slujba lui Dumnezeu, aşa cum a înţeles ea. Picta foarte mult şi dăruia picturi ca recunoştinţă celor care o vizitau şi care dăruiau bani pentru nevoile lor. A învăţat băieţii să citească, să citească Biblia, să se roage, să trăiască cu Isus, să muncească, să fie conştienţi că un creştin adevărat nu cere ci munceşte. în perioada de iarnă stătea la Arad din cauza frigului. Primăverile se întorcea la Iaşi. Scria mereu băieţilor, îmi arăta uneori ce le scria. îi îndemna mereu la curăţie în Isus, la o trăire cu Isus. îi îndemna să fie exemplu, să muncească cinstit ca unii care sunt a lui Isus iar cei de lângă ei să vadă Chipul Lui în ei. îi îndemna pe băieţi să nu le fie ruşine să vorbească Evanghelia celor pierduţi. Odată unul din băieţi i-a dus la sora Ada pe un rătăcit din ploaie, l-au îmbrăcat şi i-au vorbit de mântuire. Omul s-a dus acasă la nevastă fericit. Altădată un preot a nimerit la ei, tocmai îl furase nişte hoţi de drum. A fost o mare ocazie să vorbească cu acesta despre mântuire. Am rămas profund impresionată când am primit o scrisoare de la ea odată când era la Iaşi. Cunoştea toate satele dimprejur, se ruga zilnic pentru ele, pe nume. Redau aici mesajul dintr-o scrisoare.

Dragă Tamara,

23 iunie 2003

Iţi scriu din Valea-Ursului. Am încercat să te găsim la telefon dar ne-a răspuns robotul iar cu robotul noi nu ştiam ce să vorbim. încă scriu la predicile lui Nichifor, fiecare bucăţică de hârtie cu scrisul lui, cuprinde o piatră preţioasă.

Noaptea trecută a fost ploaie straşnică. Fiecare frunzuliţă de porumb străluceşte de bucurie acum. Ii mulţumeşte Tatălui ceresc pentru viaţa care a revărsat-o. Aici.am aer curat, pot respira. îl laud pe Tatăl pentru ploaia bogată care ne-a dat-o, vor creşte răsadurile noastre., Domnul este lângă cei ce-l cheamă, lângă cei ce-L cheamă din toată inima. „ Psalmul 145.18 ,. E1 împlineşte dorinţele celor ce se tem de El. „ Doamne iată-mă, eu sunt aceea. Inima mi-e plină de laude, mulţumire, dorinţă după Voia Ta. Orice viaţă trăită pentru sine este pierdută pentru Domnul pe când una trăită pentru alţii este câştigată pentru El. Domnul ne-a mântuit ca să aducem la El pe alţii, pe cât mai mulţi. El este plinătatea vieţii noastre, Bucuria, Scopul. Ieri am fost zdrobită în duhul meu, astăzi a venit Biruinţa. Am început să pictez, Dănuţ

zicea că tablourile mele sunt plouate iar ale Silviei sunt vesele. Vreau să învăţ să râd în tablouri.

Am putere de rugăciune şi când vin băieţii de la muncă ne rugăm împreună. Lui să-i predăm orice clipă, orice gând, orice dorinţă. Şi Dumnezeu nu rămâne dator dacă II slujeşti sincer. Aici avem lupte mari în rugăciune cu duhurile rele ale Moldovei. Duhuri de beţie, de hoţie, idolatrie, de necredinţă, atât de mulţi se pierd în păcat şi vrem să le vestim Salvarea la cât mai mulţi. Rugaţi-vă pentru noi, voi din Aradul civilizat, plin de credincioşi, de oameni cinstiţi. Cunosc pe dinafară toate numele de sate dimprejurul Iaşiului, sate sălbatice, ne rugăm zilnic pentru ele. Vrei să ţi le număr? Sunt 30 la număr: Pocreaca, Lutăria, Horpaz, Ciurbeşti, Conteşti, Proslnici, Hadimbu, Vocoteşti, Măngeşti, Mogoşeşti, Urşiţa, Domniţa, Ţibana, Dagata, Slobozia, Schitu-Stavnic, Voineşti, Lungani, Horleşti, Bogdăneşti, Scoposeni, Brătuleni, Voroveşti, Găureni, Uricani, Cucuteni, Miros lava, Balciu, Dancăş, Valea-Ursului. Şi gândeşte-te că aproape prin toate satele acestea am trecut cu picioarele. Oameni săraci, mulţi copii, fără civilizaţie, străini de Evanghelie. Astfel, mulţi copii fug de acasă, îşi croiesc soarta pe străzi, prin canale. Ne rugăm zilnic pentru băieţii care sunt aici cu mine: Valeriu, Petrică, Dănuţ, Nicolae, Mihăiţă. Şi pentru cei care nu mai sunt. Daniel s-a pocăit în închisoare, acum vesteşte Evanghelia celor de acolo. „Am citit cartea Rugul în flăcări” – Moody. Aduna copiii jerpeliţi şi îi ducea la Lumina lui Dumnezeu. Duhul Sfânt lucra cu putere, aşa ceva ne trebuie şi nouă. „în mocirlă e-un inel, Apleacă-te după el Scoate-l frate la lumină, Nu-l lăsa pierdut în tină Ce frumos, ce frumos, e inelul ce l-am scos. Cum luceşte de semeţ, e-un inel de mare preţ. O voi fraţi de prin biserici, aţi primit destule predici Coborăţi-vă şi-n Mină, scoate-ţi aur la Lumină. „ Domnul să-ţi de-a binecuvântările cereşti şi pământeşti, din belşugul Lui. Domnul să-ţi de-a biruinţă în toate problemele tale. Romani 8.37. Dragostea să ţi se înmulţească şi să dea roade spirituale din belşug. Aştept răspuns, cu dragoste,

Ada Marcu.

Familia Marcu coresponda cu fraţi din ţară despre lucrarea pe care o fac acolo la laşi. Au trecut prin perioade grele şi mai uşoare. Perioade când simţeau nevoia să-şi împărtăşească, oameni cu maturitate spirituală.

După ce au primit una din vizitele acelor fraţi, le-au scris o scrisoare care exprima teama lor de a fi neînţeleşi:

Dragii noştri, sora Paraschiva şi toată familia Haţegan,

Binecuvântările Domnului Isus să vă umple vieţile şi să vă dea izbândă în tot ce faceţi. După plecarea dumneavoastră mi-am dat seama că nu ne-aţi înţeles, adică ce înseamnă o viaţă predată în totul lui Dumnezeu: „nu mai trăiesc eu ci Cristos trăieşte în mine „. Aceasta este ceva real, viu şi experimentat în fiecare zi. Ce înseamnă aceasta? Nici eu, nici Nichifor, nu lucrăm noi pentru Dumnezeu ci El lucrează în noi şi prin noi. Când Dumnezeu i-a spus lui Nichifor „Ada e soţia ta „, el n-a comentat: „Dar e săracă, dar e urâtă, dar e slabă în credinţă şi altele. „ S-a supus şi a făcut voia lui Dumnezeu. Şi pe mine m-a învăţat acelaşi lucru. Când Dumnezeu îmi spunea: „mergipe trotuarul stâng” eu nu am comentat, mergeam şi se întâmpla

minunea. Când am orbit, Dumnezeu îmi vorbea mereu, noaptea, pe la ora 2-3 mă trezea ca să mă înveţe. Noi suntem oile Domnului Cristos şi trebuie să ascultăm de vocea Păstorului. Noi nu lucrăm propriu-zis, noi respirăm iar respiraţia noastră este Isus. Nu putem spune: „ Nu mai vreau să te ascult, că sunt bătrână. Nu-mi place să mai vorbesc despre Tine, Doamne, este destul, sunt deja bătrână. Trebuie să trăiesc pentru mine şi în confort. „ Ce durere aş face Tatălui cu asemenea păreri! Dar Domnul care este Ascultarea Personificată, m-a învăţat să ascult. Odată, când am vrut să fac ceva după mintea mea, am văzut pe Domnul Isus trist, mă mustra „atât te-am cioplit, te-am învăţat, şi nu vrei să mă asculţi!” „Doamne, în ce nu vreau să te ascult? „, Vrei să muţi albinele din Oltenia? „ Doream să mut albinele din Izvorul-Frumos, 150 km de Caransebeş, la 6 km de Caransebeş. Nu le-am mai mutat ca să 11 ascult pe Domnul. E drept că trecem prin smulgeri, despărţiri dureroase de idoli, dar aşa trebuie. La 2 Timotei capitolul 3.1-5, sunt enumerate păcatele din ultimele timpuri. Primul este iubirea de sine. Dacă am ajuns bătrâni, să intrăm în acest păcat? Mulţi ne îndeamnă la aşa ceva, dar înţelegem că îndemnurile nu sunt de la Duhul Sfânt. Unii spun că e o nebunie să fi călăuzit de Duhul, e o nebunie ne a asculta vocea Păstorului. Ne pare rău de cei care gândesc aşa, aceştia nu şi-au predat viaţa în întregime Lui, n-au scăpat de „idolul confort” şi de puternica „dragoste de sine „. Când eram în refugiu la Făget, de frică să nu mă prindă ruşii pentru că eram basarabeancă, am plecat din cămin unde eram găzduită, şi m-am dus în neştire pe străzi. Am ajuns într-o stradă care dădea în câmp. La ultima casă a ieşit o bătrânică în cale şi m-a întrebat: „ Unde te duci, unde ai să’dormi? Vino la mine!” Şi m-a primit în chiliuţa ei, în patul ei micuţ, m-a hrănit şi am rămas mult timp la ea. Era în martie şi era încă frig. Mai târziu, mi-a dat o cămăruţă din curte, mi-a găsit de lucru la C. F. R. Şi a început pocăinţa mea. Dacă bătrânica ar fi spus: Patul e mic, fata e necunoscută, mâncare am puţină” oare ar fi răsărit slava lui Dumnezeu? Şi noi vrem tot aşa să aducem slava Lui Dumnezeu în casa noastră, în inimile băieţilor alungaţi. A aduce un suflet la Cristos, este o bogăţie mai mare decât toate bogăţiile pământeşti. Anul trecut a fost adus la noi din gară un băiat amărât şi murdar. L-am primit şi natural i-am dat să citească Biblia. La o biserică din apropierea noastră, tinerii ţineau ore de rugăciune la ora 6 dimineaţa. Mai întâi în fiecare dimineaţă, apoi numai marţi şi joi. Pe ger, pe vânt, pe frig, pe ploaie, noi ne sculam şi mergeam acolo. Printre băieţii care au venit cu mine la aceste ore de rugăciune, era şi Petrică. In primăvara acelui an, s-a botezat. Şi-a găsit de lucru şi din bănuţii lui, plătea taxi pentru mine, duminica dimineaţa ca să ajung şi eu la biserică. Oare nu e o bucurie mare ca un copil adus din gară, murdar şi amărât, astăzi să plătească taxiul? Oare se poate o mai bogată inimă, mai plină de dragoste? Iată ce face Domnul Isus în scumpii noştri copii ai străzii „ cei de la urmă vor fi cei dintâi iar cei dintâi vor fi cei de la urmă”. Odată când citeam asta băieţilor, Gîlcă a sărit: „noi suntem aceia, noi suntem aceia”. Alţi băieţi crescuţi la noi în casă, aduc din lefuşoarele lor mici, nouă, acum când nu avem. Cum să nu ne e interesăm de viaţa lor, cum să nu le dorim mântuirea? Sute de copii lipsiţi de lumina adevărului, de adăpost, de

hrană, umblă pe străzi, iar noi să fim insensibili? Nu ajută studii, doctorate, dacă inima e rece şi nu simte pentru cei amărâţi. Cât priveşte pe Nichifor, el n-a putut să vă spună cât de greu îl schimbăm. Numai băieţi ştiu ce înseamnă această slujire. De aceea eu nu văd posibil să fie îngrijit de o femeie. Nici eu nu reuşesc din cauza herniei mele, a sufocării. De multe ori simt că nu am aer, îmi pierd respiraţia. Cei din jur nu înţeleg dar unii ne ajută cât pot şi Domnul va răsplăti.

Silvia dragă, o mare ispită a venit asupra mea. Am văzut la librăria apropiată cartea „Arhipelagul Gulag" de Soljeniţîn. Costă 35 mi lei. Ai citit-o? Mă rog Domnului să-mi ia ispita sau să-mi dea posibilitate de a o cumpăra. Am bani de la pensia lui Nichifor, dar nu mă îndur să cheltuiesc pentru plăcerea mea. O să vedem ce face Domnul. El ştie dacă îmi va fi de folos.

Domnul să ne lărgească inimile, să le umple de prezenţa Lui, aşa ca să nu mai trăim noi ci Cristos să fie viu în noi. Galateni 2.20: „Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine. „

Cu dragoste,

Ada şi Nichifor.

La sora Slăvea unde stătea în Arad, era o permanentă părtăşie. Se rugau mereu împreună pentru mulţi şi pentru toate lucrurile, se rugau cu cei ce le vizitau, nimeni nu pleca de la ele până nu se rugau. Aşa a învăţat de la fratele Marcu, să se roage, cel mai mult pentru păcătoşi. Fratele Marcu a fost un Evanghelist prin excelenţă, nu se lăsa de cei pe care îi căuta prin toate cotloanele oraşului, până când aceştia nu se eliberau de păcat. O parte din cei care s-au întors la Isus prin fratele Nichifor azi sunt lucrători în Ogorul lui Dumnezeu. Sora Ada a continuat salvarea sufletelor. Mărturisesc toţi cei care au cunoscut-o. N-a lăsat să treacă pe lângă ea prieteni, cunoscuţi fără să se asigure că viaţa lor este împăcată cu El. Socotea ca o pierdere de vreme toate celelalte discuţii. Mi-a scris odată că ieşise în sat şi vorbise cu un trecător despre Isus. La despărţire dorea să-i dea o Biblie dar i-a părut tare rău că nu avea una la ea. Şi-a zis în sine: „Altădată trebuie să fiu mai atentă."

Se bucura ori de câte ori primea un telefon de la Bucureşti, de la Iaşi, Otelu-Roşu, Sebeş Alba sau din altă parte depărtată de tară şi de lume unde încă locuiesc fraţi cu care sora Ada şi fratele Nichifor Marcu au avut părtaşii dulci în vremuri grele. Celor care citiţi acum cartea vreau să vă spun că v-a iubit mult; se ruga mereu pentru voi, pentru credinţa şi dragostea voastră mare pentru Dumnezeu. Enumera foarte multe nume în rugăciunile ei.

Redau aici o scrisoare care a scris-o pe când era la Iaşi, sorei Slăvea şi fiului ei Cristi, cei la care locuia pe timpul ierni şi mai apoi în perioada de boală până la plecarea ei la Domnul.

Dragă Slăvea şi Cristi,

Nu pot să fac altceva acum decât să vă scriu vouă. Mi-e inima aproape de voi. Domnul să vă dea bucurie. Mă rog pentru voi cei de acolo. Afară este are curat, vânt, aerul acesta este grozav, îmi dă energie în corp. Cea mai nare parte din timp scriu şi pictez. Am scris la maşină alte predici de-a lui Nichifor. Cuvântul lui Dumnezeu mă hrăneşte prin ele, mă bucură. Tocmai am scris o predică despre naşterea din nou, precizează cu amănuntul ce

înseamnă, astfel să nu se înşele nimeni. Am mai scris o altă predică despre creşterea copiilor, despre apariţia neghinei în viaţa noastră – atenţie Cristi. Să privim cu credinţă şi să ne bucurăm de biruinţa Domnului chiar dacă cea mai grea cădere a venit peste cineva – 2 Corinteni 7. Bucuraţi-vă în nădejde. Bucuria este un medicament.

Ne-a vizitat un om cu inima pregătită pentru Mântuire, l-am dat un Testament. Noul Testament traducere nouă nu este deloc potrivit pentru oameni simpli. Duhul lui Dumnezeu lucrează la Dănuţ, Valeriu, Petrică şi ceilalţi. Mihăiţă a luat un post de ajutor bucătar.

Mi-e dor de grupul surorilor de rugăciune din Şega dar nu pot veni acolo pe căldurile astea mari. Mă rog pentru ele. De asemenea mă rog pentru grupul de tineri din care face Cristi, pentru Silviu, Adi, Mona, Andreea, Nati, Dana, Lucian. Duhul Sfânt să-i umple, ca râuri de apă vie să ţâşnească din inimile lor. Evanghelia după Ioan 7:38 şi 10:10, aceste cuvinte să devină realităţi în vieţile lor.

Slăvea, te port neîncetat în rugăciuni. Salutări la Doina şi Tudor. Mă rog şi pentru clădirea bisericii. O sărut pe Ani Chişcă, pe Tatiana Gongola, pe Livia şi Corinuţa Ciuraş, pe Estera Cuzdriorean, Ani Adam, şi pe Oltea. Pe toţi cei care îl iubesc pe Domnul Isus, iar pentru cei care nu-l iubesc şi sunt printre noi, să ne rugăm pentru ei.

Vă sărută cu dragoste, Ada Marcu.

Nişte surori din tinereţe cu care sora Ada şi fratele Nichifor au avut părtăşie şi care acum sunt în străinătate i-au scris în perioada de boală. Au încurajat-o şi au asigurat-o de rugăciunile lor de mijlocire în faţa Tatălui. în ziua când au ajuns şi le-a citit, a fost foarte îmbărbătată prin ele. A spus tuturor celor care au vizitat-o cât de frumoase gânduri au cei de departe. A fost din nou un prilej de rugăciune pentru acei care i-au scris.

Redau aici câteva rânduri din mesajul care a îmbărbătat-o atunci.

Preaiubita noastră Ada,

4 august 2004 Chicago.

Slăvim pe Domnul pentru parfumul plăcut şi sfânt ce se înalţă de pe altar şi din viaţa dumneavoastră – un miros plăcut şi o jertfă bine primită. Dorim ca şi noi cei de aici să mergem pe calea Lui cu bucurie sfântă, aşa ca El să aibă deplin folos iar noi deplină bucurie. Nădăjduim în Cel ce poate totul, ca aceste rânduri să vă găsească mai bine cu sănătatea. Vă îmbrăţişăm, la fel şi pe sora Iaroslava, care face o slujbă aleasă.

Vă purtăm cape o comoară în inimile noastre şi în rugăciunile noastre şi vă dorim tot plinul binecuvântărilor stării Lui de faţă.

Răsună cântecul de slavă Ţie de-aici de jos din cel mai greu mormânt cu trupu-n chin cu duhu-n bucurie Te laud Doamne, Tatăl meu preasfânt!

Când deznădejdi se năpustesc spre mine Şi totul pare mai întunecos Ştiu, prin credinţă că eu sunt cu Tine Şi Tu-mi trimiţi un har mai luminos!

Dreptatea Ta va fi biruitoare, Şi adevărul sfânt mai strălucit Tu vei aduce-un timp de sărbătoare Iar planul celui rău va fi zdrobit.

Iţi mulţumesc de-a Ta făgăduinţă O, Dumnezeul meu cel minunat Iţi ‘nalt acum cântări din suferinţă Căci totul este harul Tău bogat!

Prin cruce ştiu c-ajung la biruinţă Fii lăudat, în veci fii lăudat!”

În dragoste sfântă,

Surorile dragi.

Alte momente de bucurie în perioada de boală au fost acelea când o vizita unicul ei nepot, care este din partea fratelui Nichifor. Când o anunţam că vine Nicolae cu familia să o vadă i se lumina faţa de bucurie. Erau momente de cer vizitele lor, se bucurau şi se rugau împreună.

Şi Daniel Pîslariu i-a scris din închisoare, a fost foarte îndurerat de boala ei. Ultima scrisoare i-am citit-o cu câteva zile înainte de a muri. A fost atât de bucuroasă să audă că lui Daniel nu-i este ruşine să propovăduiască Vestea Mântuirii acolo.

Scumpă sora Ada

25 august 2004

Harul, îndurarea, pacea şi dragostea să vă fie înmulţite. Vrednic este Dumnezeul nostru să primească slava, cinstea şi puterea, că El a făcut toate lucrurile şi prin Voia Lui stau înfiinţa toate lucrurile care au fost făcute. A Lui care ne iubeşte, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său, a Lui să fie slava şi gloria în vecii vecilor. Dragostea noastră să crească tot mai mult în cunoştinţă şi în orice pricepere, ca să deosebim lucrurile alese, ca să fim curaţi şi să nu ne poticnim până în ziua venirii Domnului nostru Isus Hristos (Filipeni 1.9-11). Naşterea din nou, este obligatorie pentru a fi copii ai lui Dumnezeu „trebuie să vă naşteţi din nou”, (Ioan 3:7) Trebuie să fim născuţi de sus din sămânţa care nu poate putrezii a lui Dumnezeu. Naşterea din nou înseamnă o nouă făptură (2 Corinteni 5.17) – o înnoire spirituală, o înnoire a minţii (Efeseni 2.1-9), (Tit 3.5; 2 Petru 1.4), primirea lui Isus ca Mântuitor şi Domn prin credinţă (Ioan 1.12). Dumnezeu îşi aduce la îndeplinire Voia Lui desăvârşită în viaţa mea şi aşa eu pot să aştept, să rabd, să sufăr aici în închisoare. Credinţa nu face ca vreun lucru să fie mai uşor, credinţa face ca toate lucrurile să fie cu putinţă. Dumnezeu îmi dă bucurie şi sunt uimit de cum lucrează în viaţa mea aici. Sora Ada, am primit scrisoarea şi mulţumesc pentru cântarea, Crucea-i ascultarea”, mi-am amintit şi melodia. Mulţumesc şi pentru cartea lui Ilie Tofan. A fost Mihai pe la mine şi m-am bucurat. Eu acum lucrez tot la îngrijit porcii. Am 208 de porci de crescut. Când îmi termin treaba, stau de vorbă cu deţinuţii şi le citesc Biblia. Poliţia care ne păzeşte se schimbă des şi toţi se miră de ce colegii îmi zic, pocăitul” şi nu îmi spun pe nume. Eu le vorbesc Evanghelia. Voia Lui Dumnezeu este sfinţirea noastră. (1 Tesaloniceni 4.3) Cu aceste gânduri închei această scrisoare şi aştept veşti de la voi, sunt foarte obosit. Harul Lui Isus Hristos şi dragostea Lui Dumnezeu şi împărtăşirea Sfântului Duh, să fie cu voi şi cu credincioşii de pretutindeni.

, Şi Duhul şi Mireasa zic ‘Vino ‘şi cine aude să zică ‘vino’, şi celui ce-i este sete, să vină, cine vrea, să ia apa vieţii fără plată. „ Apocalipsa 22.17 Maranatha – vino Doamne Isuse! „Bunătăţile Domnului nu s-au sfârşit, îndurările Lui n-au ajuns la capăt ci se înnoiesc în fiecare dimineaţă.
„ (Plângerile lui Ieremia 3.22-23)

El ne va întări până la sfărşit astfel să fim găsiţi fără vină în ziua venirii Domnului nostru Isus Cristos.

Salutări sfinte tuturor,

Daniel Pîslariu 1

Băieţii din Iaşi o sunau mereu, erau obişnuiţi să fie cu ei în perioada aceea de an. Fiecare în felul lui era îndurerat de boala ei, apoi de despărţirea de ea. Unul dintre băieţi a plâns ca un copil mic la înmormântare, n-a avut puterea să vină lângă ceilalţi, a stat deoparte, că aşa ştia el să-şi ducă durerea. De-acum au înţeles că vor rămâne fără ea, iar ceea ce le vorbea sora Ada să continue să aplice. El este sprijinul vostru le zicea, El nu vă lasă singuri, să-L căutaţi pe El mereu. Sora Ada începuse alte scrisori pe care n-a mai apucat să le termine. Scrisori de îmbărbătare, mângâiere, îndemnuri la sfinţenie. Redau aici o scrisoare scrisă pentru băieţii din laşi-Valea Ursului.

Dragi băieţi, Nicolae, Dănuţ, Valeriu şi Petrică Arad, Paşte 2004

Învierea lui Isus este minunată pentru că ne dă minunata speranţă că există ceva mai frumos decăt putem noi să vedem cu ochii noştri şi înţelege cu mintea. Să primim în Duhul jertfa şi învierea Fiului, iertarea de păcat. Există Dragostea veşnică, Bucuria fără sfărşit. Slavă Lui Dumnezeu că ne-a făcut parte de aşa bogăţii. Să nu mai alergăm după cele trecătoare când Domnul Isus ne-a spus clar: Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui şi celelalte vi se vor da pe deasupra. „ (Matei 6:33) încercaţi aceasta şi vă veţi convinge. Dumnezeu are un plan cu noi, un plan de Mântuire, asta pe când eram noipăcătoşi. Dumnezeu este Viu şi Puternic. Eu am predat Lui toate problemele care le am cu voi. El vă vrea pentru El, Voia Lui pentru El este sfinţirea voastră., Cerul şi Pământul vor trece dar cuvintele Mele nu vor trece. „ (Matei 24.33)

Venirea Domnului este foarte aproape, El are nevoie de oameni de rugăciune, oameni care să-L slujească. Şi voi să fiţi dintr-aceia. Dacă veţi înţelege cinstea pe care vrea El să v-ofacă El vă va binecuvânta ascultarea. Dacă îl respingeţi, El va pleca de la voi, se va lepăda de voi în faţa Tatălui. Dar trebuie să veniţi la Isus să vă schimbe viaţa, să va nască din nou, din Dumnezeu. Fără Dumnezeu nu aveţi binecuvântare. Cel rău vă amăgeşte cu plăceri de-o clipă, iar apoi vă aduce necazuri, ceartă, dezbinare. Totul depinde de voi de fiecare. Mă bucur de Mihăiţă şi de Petrică pentru că îl urmează pe Isus, şi de Dănuţ mă bucur. Valeriu şi Nicolae trebuie să vă împăcaţi. Veniţi la crucea lui Isus cu greşelile voastre; amândoi aţi greşit, trebuie să vă recunoaşteţi păcatul şi să vă lăsaţi de el. Isus este Calea, Adevărul şi Viaţa. Alegeţi-L pe Isus şi veţi avea parte numai de binecuvântări. Băgaţi de seamă că păcatul se plăteşte: „Fiindcă plata păcatului este moartea dar darul fără plată a Lui Dumnezeu este Viaţa Veşnică în Isus Hristos Domnul Nostru. „ (Romani 6.23) Veniţi înaintea Lui cu rugăciunile voastre. Eu ştiu una şi bună: rugăciunea e puterea care învinge toate. Eu mă rog ca Slava lui Dumnezeu să se arate acolo la voi la Valea Ursului. El vede toate, ştie toate, poate toate. Aştept arătarea Puterii lui acolo. Aşa vreau să vă găsesc când mă întorc la voi.

Cu dragoste în Isus, Ada Marcu.

Sora Ada simţea că i-a venit vremea să plece la Dumnezeu. în perioada de boala care a durat aproape două lun, a întrebat mereu pe Dumnl ft£Scu? «A,scns unor fraîl dln Ia?i că îşi dore*te mult 2^1 la Iaşi însă nu ştie daca se va întâmpla: „Poate Domnul mă ia acasă" Aşa' s-au s, petrecut lucrurile, Dumnezeu a chemat-o acasă la El în Slavă i septembrie 2004, unde o aştepta răsplata, unde o aşteptau toti cT

tsszr^unde nu mai este piâns' ^- tei iti aşteaptă pe toţi cei care suntem ai Lui, care am înţeles că suntem lucrători împreuna cu El. Pentru că dragostea Lu, nu ne lasă neroditon şi mci en ş Dumnezeu sa ne întărească în Harul Lui ca să lucrăm neobosit pentru El Dumnezeu sa va binecuvânteze pe fiecare cu tot ce aveţi nevoie să vă dea.

Tamara Vlaşin

7 octombrie 2004

MULŢUMIRI.

Lui Dumnezeu I se cuvine mulţumirea, slava şi cinstea. Mulţumim Lui Dumnezeu că a lucrat într-un mod minunat pentru ca această carte să vadă lumina tiparului, iar casetele cu predici să fie multiplicate. Dorim ca să fie un câştig spiritual pentru cei care citesc cartea şi ascultă casetele.

Este o mare cinste să menţionăm pe cei pe care Dumnezeu i-a folosit pentru ca această lucrare să fie dusă la bun sfârşit. Mulţumim în Numele Lui acestora: Broscăţan Neluţu (Alba-lulia); din Sebeş-Alba: Haţegan Silvia, Haţegan Beniamin, Oltean lacobel, Suciu Cornelia, Bogdan Uie, Ştefan Ioan, Lucth Magda; din Arad: Cristescu Angela, Vlaşin Ioan, Fizedean Dorina, Borza Ioan, Andru Ioan, Petroi Ioan, Horgoş Graţian, Cuzdriorean Estera, Cimil Nicolae – nepotul fratelui Marcu (Buteni); din S. U. A.: Haţegan Mihai, Haţegan Ioan, Haţegan Octavian, Guler Florian şi Burcă George Cătălin; din Australia: Crişan Lidia şi Belciu Busuioc. Este răspunsul rugăciunilor sorei Ada şi a celor care au înţeles câştigul spiritual pe care îl aduc aceste predici ale fratelui Nichifor Marcu.

De fapt, numele oficial al fratelui este Marco, majoritatea îl ştim de Marcu. Dar cel mai important este că el se chema un copil al lui Dumnezeu, şi mai mult, a trăit ca un adevărat copil al lui Dumnezeu, lucrător neobosit pentru mântuirea multora, în cinstea Domnului.

Dorim ca Duhul Sfânt să lucreze la inimile celor ce citesc şi care încă nu au înţeles ce înseamnă naşterea din nou, fie că fac parte dintr-o biserică, fie că nu au nici o legătură cu aceasta. Dorim ca viaţa noastră a tuturor să fie predată sută la sută pentru Isus, aceasta este Voia Lui pentru noi. Să înţelegem că orice viaţă trăită pentru sine este o pierdere iar trăită pentru Isus este un câştig. Că nimic din ceea ce facem pentru El nu va fi nerăsplătit. Nici măcar un pahar cu apă. Să se nască în noi dorinţa de a da pentru Dumnezeu, vom vedea cât este El de darnic.

Sora Ada mi-a încredinţat întreaga lor operă literară, de aceea pot să vă spun că mai sunt încă foarte multe predici, schiţe, scrisori, gânduri, care ar putea în viitor să fie editate, Dumnezeu ne va arăta dacă acesta este planul Său cu ele. De asemenea mai sunt încă de prelucrat multe titluri cu predici înregistrate audio. Le ofer cu toată bucuria dacă se vor găsi oameni

cu îndemn din partea lui Dumnezeu să le prelucreze. Cei care doriţi, vă rog să mă contactaţi la: tel. 0257 274767, 0745 552709 e-mail: tamisampo@yahoo.com. Cu dragoste în Isus, Tamara Vlaşin.

PARTEA AII-A.

PREDICI ALE FRATELUI MARCU NICHIFOR.

NAŞTEREA DIN NOU A OMULUI PĂCĂTOS.

Când un om este stăpânit de păcat, starea lui este caracterizată de următoarele lucruri:

1. Imposibilitatea absolută de a plăcea Lui, fără a fi născut din Dumnezeu.

Ioan 3.3: Dacă nu se naşte din nou, nu poate vedea împărăţia lui Dumnezeu.

2. Ieremia 13.23: „Poate un etiopian să-şi schimbe pielea sau un pardos să-şi schimbe petele? Tot aşa, aţi putea voi să faceţi binele, voi, cari sunteţi deprinşi să faceţi răul?”

3. Ea nu se supune Legii lui Dumnezeu.

4. Matei 12.34-36: Omul nou, omul vechi, încercările oamenilor.

1. Cea mai bună religie.

2. Cea mai înţeleaptă tălmăcire.

3. Cel mai conştiincios membru al bisericii. Este vorba de a trece dintr-o lume în alta.

§. O floare naturală, una artificială. Saltul materiei, plantelor în animale. Saltul animalelor în om.

Saltul din omul firesc în omul duhovnicesc. Bogatul şi Lazăr. Trebuie să te naşti din Dumnezeu (Ioan 12.13). Prin Cuvântul lui Dumnezeu (1 Petru 1.23; Iacov 1.18) Autorul – Duhul Sfânt (Ioan 3.5). Partea noastră – pocăinţa şi credinţa. §. Fetiţa de 6 ani. §. Ziaristă. §. Altoi.

O făptură nouă – ne-am îmbrăcat (2 Corinteni 5 17; Coloseni 3.10; 2 Corinteni 4.10). Moştenitor.

1. Nume nou (Apocalipsa 2.17)

2. Inimă nouă, de carne.

3. Un stăpân nou (Apocalipsa 2.4).

I.

II.

4. O cetăţenie nouă (Filipeni 3.20).

5. O cântare nouă (Efeseni 2.19).

6. O casă nouă (Efeseni 2.19).

7. O temelie nouă (Efeseni 2.20).

8. Un călăuzitor nou – Duhul Sfânt.

9. O hrană nouă – Cuvântul sfânt.

10. îmbrăcăminte nouă – Hristos (Romani 3.14).

11. O ţintă nouă. Să aşteptaţi venirea a doua a Domnului. Semnele că cineva e născut din nou.

1. Siguranţa că are toate păcatele iertate.

2. Are mărturia lăuntrică că e iertat.

3. Bucuria (Filipeni 4.4), pacea.

4. Simte nevoie de părtăşie (1 loan 1.19).

5. Simte nevoie de hrană – cu pâine cerească. §. Albina artificială şi cea naturală.

6. Nu ascunde greşeala, păcatul (1 loan 1.9).

§. Ţi-aduci aminte de păcatele noastre. Hermelina. AMFN!

oooOooo.

NAŞTEREA DIN NOU

(loan 3.3)

O nouă zi a Creaţiunii noi care include:

1. Răsăritul unei noi lumi. Viziuni noi, veşnice, posibilităţi noi.

2. Făgăduinţe noi. Eu sunt cu voi (loan 6.3, 7).

3. Speranţe noi. Nicidecum n-am să te las (Evrei 13.5). Fericiri noi; voi şterge orice lacrimă. Perspective noi (loan 14.23).

6. Noi relaţii interplanetare (loan 14.1-2).

Un început de experienţe noi.

Multe lucruri s-au schimbat pe faţa lumii.

1. Electricitate, radio, televizor, fizica atomică.

2. Maşinismul.

3. Astronomia, aparatele fotografice.

Cea mai mare experienţă este naşterea Domnului Isus.

1. îngerii cântă, îngerii predică bucurie, fericire. Ciobanii, magii, Irod.

2. Ciobanii, magii vin. Centrul Universului în jurul ieslei.

[[1. în jurul Lui, sărbătoare unică.

1. Sărbătoarea profeţiilor biblice. Isaia 9.6 – Emanuel. Mica 5.2 – „Şi tu, Betleeme Efrata, Ierusalime”. Sărbătoarea Cerului, a imperiilor.

2. O audiţie unică pentru planeta noastră.

3. Cerul a cântat de bucurie până acum.

4. S-a născut un copilaş.

5. Sărbătoarea magilor, a familiei. Sărbătoarea eliberării oamenilor simpli de Satan.

§. Prin sărbătoarea aceasta, oamenii termină cu păcatele lor, de azi. îngerii predică, ascultă. Hotărâri practice: Hai la Betleem, să vedem – hai la Domnul Isus.

IV. Sărbătoarea magilor. înţelepţii unei civilizaţii ascunse. Se închină unui copilaş? Cum?

Aur – rege al planetei noastre.

Tămâia – Mare preot – Mijlocitor între om şi Dumnezeu.

Smirnă – Corpul Lui. Jertfă.

V. Un mesaj unic – început de epocă a lumii noi.

1. Nu vă temeţi, Siguranţa cerească.

2. Astăzi – timpul celui mai mare eveniment.

3. Vi s-a născut – posesiv -cea mai mare avere.

4. Un Mântuitor – Unica Calitate – Cadou.

5. Hristos Domnul – Persoana cea mai indicată.

6. Semnul: Experienţa fiecăruia. Naşterea din nou. AMIN!

oooOooo.

NICODIMLAISUS.

I-a adresat un cuvânt, întâmpinându-1. începutul Misiunii. Persoana care vine la El ca să-şi vădească cunoştinţele. INicodim un om bun, dar complicat.

1. Fricos, nu are curajul să vorbească în public. Iată că-i ucenicul Lui.

2. Cine ştie ce complicaţii ar fi putut să se iveascâ dacă venea ziua! Totuşi curajos, singurul dintre învăţătorii lui Israel care-I zice: „Bun venit printre noi!" Dar o spune pe furiş.

3. Om curat la suflet să meargă la Domnul Isus. Nu-L învinuieşte cu nimic.

4. Sincer, naiv în discuţii, putea să tacă dacă nu înţelegea ceva.

5. Unul care recunoaşte că nu înţelege. Cum?

6. Cercetează foarte serios oriunde poate învăţa.

— nu se mulţumeşte cu ce este

— nu se mulţumeşte cu cât ştie

— nu se mulţumeşte cu tot ce i-a putut da lumea.

7. Riscă să cerceteze Adevărul cu preţul vieţii.

II. Tendinţe înalte ale acestui suflet, care îl scot din rândul fariseilor şi al cărturarilor.

§. Ca o corabie din largul oceanului, spre port.

1. Şi-a dat seama că nu-L poate ocoli pe Domnul.

2. Caută să stea personal de vorbă cu El. Haina de fariseu cade. Cel mai mare eveniment din viaţa lui a fost atunci când a venit în faţa | Mântuitorului. A sparge găoacea, a ieşi din ţarcul necredinţei.

3. In Noul Testament i se pomeneşte numele de trei ori.

4. Ca să stea de vorbă cu Domnul Isus îi trebuie trei lucruri:

— un timp

— un loc

— ce anume să spună.

a. Avraam vorbea noaptea cu Dumnezeu.

b. Samuel vorbea noaptea cu Dumnezeu.

c. Ghedeon a avut o mare biruinţă noaptea. Vorbele.

III. Precizia cu care se apropie Nicodim de Domnul.

1. Ii recunoaşte superioritatea: „Ştiu". a

2. Intre a şti şi a avea o atitudine e o distanţă vitală, o legătură vitală.

3. Aici se naşte fariseul. Ştim:

— fruntaşii au discutat în secret

— ne-am încredinţat

— ne-am lămurit

— am prevăzut

— Te-am privit cu dragoste. Tu eşti Acela. Ioan Botezătorul a alarmat Palestina că vei veni.

1. A mărturisit că a văzut deschis.

2. Noi am trimis informatori, rapoartele curgeau.

3. Cei de bună credinţă ne bucurăm.

Numai după ce s-a încredinţat deplin a venit.

1. Oare trăind te-ai încredinţat cine e Domnul Isus?

2. Nu mă interesează. N-ai rezolvat nimic. Te-ai încredinţat că El e Mântuitorul tău?

§. Du-te la tribunal şi vei vedea ce fac judecătorii cu cei care nu ştiu legile.

1. Ştim. Rezultatul serioaselor cercetări.

2. De la Dumnezeu. Originea Lui.

3. Dacă Dumnezeu nu e cu El. Autoritatea Lui.

4. Exclusivitatea. Nimeni. Precizie, claritate, chibzuinţă, calitate, înţelepciune.

5. Nicodim face o greşeală: nu spune nimic despre El. Sunt eu curat? Ce fac? Când vii la El ce-I spui?

Mai repede a ajuns tâlharul. Petru, foarte păcătos.

IV. De şase ori a spus „adevărat”. Baza e Adevărul.

„Adevărat, adevărat, dacă un om nu se naşte din nou nu poate vedea împărăţia lui Dumnezeu.” Adevărurile din lumea spirituală nu sunt înţelese în lumea materială.

El credea că poate înţelege toate lucrurile veşnice.

Nimic nu înţelegea. încuiat, zadarnic.

1. Atâta şcoală.

2. Atâta experienţă.

3. Atâta înţelepciune, religie, Biblie.

4. Atâtea fapte bune.

5. Atâta osteneală a civilizaţiei, creştere a părinţilor.

Domnul Isus îi arată că pe temelia pe care stă el nu poate fi nici:

— luminat

— ajutat

— învăţat

— nu poate vedea împărăţia lui Dumnezeu.

El nu are capacitatea de percepţie pentru lumea spirituală. Omul trebuie să fie născut din nou, din Duhul Lui.

V. Născut din Dumnezeu (Ioan 1.12).

1. Am fost făcuţi fii şi moştenitori (Efeseni 1.11).

2. Pentru împărăţia nouă, spirituală (Marcu 1.15).

3. Avem o lumină nouă.

4. O cale nouă.

5. O lege nouă.

6. O hrană nouă.

7. O putere nouă.

8. Roade noi: pace, bucurie, dragoste, biruinţă. Aici nu-s cârpăceli de lucruri vechi şi noi. „Eşti un învăţător venit de la Dumnezeu” – lasă-te învăţat. „Eşti Mântuitorul” – lasă-te mântuit. „Eşti Domn” – predă-I viaţa.

Noi locuim în lumea în care ne-am născut. Ea ne pune tot ce are la dispoziţie.

VI. Nicodim e la marginea puterilor de înţelegere.

1. Cunoştinţa lui nu-i foloseşte la nimic.

2. Teologia lui nu-i foloseşte la nimic.

3. Moralitatea lui nu-i foloseşte la nimic.

4. Experienţele lui nu-i folosesc la nimic.

5. Curăţenia lui nu-1 ajută.

Nicodim nu vrea să rămână la marginea drumului. El întreabă: „Cum?” E stăruitor. El vrea să înţeleagă. Stând între Farisei, să-L aibă de Dumnezeu de partea lui.

Dacă ar fi gândit un pic.

— Corpul omului la naştere e mic: să vadă, să audă, să plângă, să mănânce. Lumea pentru El este străină aici.

— Apoi începe să vadă pe mama, să meargă, să înveţe, să asculte, să lucreze.

Cel mai rău om e cel mai bun – tâlharul. VII. Cum se naşte cineva din nou?

1. Când se vede ca Apostolul Pavel – nimic bun nu este în mine.

2. Când vede falimentul total.

3. Când vine ca fiul pierdut – îşi dă seama de falimentul lui.

— Şi-a dat seama că nu-L poate ocoli.

— Şi-a dat seama că de El depinde viitorul. O întâlnire personală, directă.

O întâlnire convingătoare, revelatoare. O întâlnire noaptea, cu scopuri sfinte. 1. Nicodim este un cercetător serios, nu se potriveşte felului de a fi al celorlalţi cărturari. Este uriaş în sinceritate, umilinţă, viaţă, jertfă.

— Hotărârea ca el personal să cerceteze.

— Curajul să vină la Domnul Isus.

— Curajul să-şi exprime convingerea.

— Nu amână timpul – să vină cu alţii.

2. Nicodim are şi slăbiciuni ca ceilalţi oameni, măcar că este serios. Se deosebeşte de ceilalţi farisei:

— Vine noaptea.

— N-are nici o problemă.

— Nu-şi vede starea lui.

— E greu de cap.

3. Nicodim se deosebeşte de ceilalţi farisei prin seriozitatea lui.

— Recunoaşte superioritatea Domnului Isus.

— Se umileşte înaintea Lui – Rabi, cărturar.

— îşi arată sincer limitele – „Cum se poate.”

4. Domnul Isus răsplăteşte pe căutătorul serios:

— Discută cu El cele mai adânci probleme ale împărăţiei. Noaptea, sus pe acoperiş.

— Asigură de şase ori.

— Condiţia fundamentală a împărăţiei.

— Nicodim stă la uşa împărăţiei, a mântuirii. Ce lucruri serioase!

Seara – îngerii la Sodoma. Seara – Iuda la preoţi. Seara – Nicodim la Domnul Isus. Ce simplu e Adevărul – să-1 caute!

Domnul Isus îi arată că NAŞTEREA DIN NOU nu se poate evita. VIII. Ce înseamnă faptul acesta: trebuie să te naşti din nou!

1. Aceasta arată o poruncă ce nu se poate evita.

— El îi face complimente, recunoaşte, se bucură.

— Ca să poţi să te bucuri cu adevărat, vezi, înainte trebuie să te naşti din nou.

— Ca să intri în cer – o singură posibilitate.

— îl roagă, îl sfătuieşte, îl îndeamnă. De ce?

2. Aceasta înseamnă decadenţa totală a omului.

— Nimic bun nu locuieşte în mine.”

— O natură care nu se poate supune lui Dumnezeu (Romani 8.7).

— O natură care este vrăjmaşă lui Dumnezeu.

— O natură care nu se poate schimba.

— O natură care se răscoală împotriva lui Dumnezeu.

— Inima omului este nespus de înşelătoare şi deznădăjduit de rea.” (Ieremia 17.9)

— O casă putredă poate fi reparată?

— Poate etiopianul să-şi schimbe pielea?

3. Asta înseamnă că Dumnezeu are o singură soluţie şi numai una.

— Orice ai face altceva, calci soluţia Lui.

— Orice ai face altceva, nesocoteşti soluţia Lui.

— Orice ai face altceva, te socoteşti mai presus de El.

4. Uitaţi-vă la Domnul Isus: nu-1 învinovăţeşte pe Nicodim de nici un păcat.

— Poate fi fără nici un vicleşug, ca Natanael.

— Poate fi fără răutate, ca loan.

— Poate fi fără păcate, ca tânărul bogat.

În trup. Acesta-i omul pentru care intervin eu. N-are natură dumnezeiască. Cel duhovnicesc – născut din Dumnezeu.

Domnul Isus îi arată că trebuie naştere din nou, ceea ce-i doreşte. IX. Seriozitatea constă în faptul că niciodată, nimeni, cu nimic nu va putea înlocui naşterea din nou. Există pentru om o singură posibilitate. §. Şi Moise şi Iane şi Iambre fac minuni. Care sunt de la Dumnezeu?

1. La un moment dat omul se poate înşela.

2. Se poate acomoda într-un mediu – rămâne crezând, fără naştere din nou.

3. Ar putea să predice – Iuda predica.

4. Ar putea să cânte frumos.

5. Ar putea să se roage frumos.

6. Ar putea să devină darnic, să creadă.

7. Ar putea să trăiască o viaţă retrasă.

8. Ar putea să se amăgească, crezând că dacă e botezat, e născut din nou.

9. Ar putea să se amăgească, crezând în Evanghelie.

10. Ar putea să se amăgească – ce mie nu-mi place, altuia nu fac.

11. Ar putea să se laude cu o viaţă exemplară.

12. Ar putea să creadă că dacă îl laudă alţii, îl linguşesc, e născut din nou.

13. Ar putea să spună: şi eu citesc Biblia, psalmii.

14. Ar putea să spună: sunt de religie catolică, ortodoxă, baptistă. Negru african, botezat, spăla sticle pe dinafară. înăuntru rămâneau nespălate. Aşa e cel nenăscut din nou. Curat pe dinafară.

Eşti născut din nou? Nu? Pleacă!

1. Eu asist la toate serviciile de cult. Pleacă!

2. Eu ţin toate posturile. Pleacă!

3. O să mă lepăd de păcate. Pleacă!

a) Tare mi-e frică de tine, ascultătorule, că nu eşti născut din nou.

— Viaţa ta arată o lipsă.

— Viaţa ta arată o uşurătate – că nu eşti născut din nou. Tu trebuie să te naşti din nou. Ca Pavel, Petru, loan.

b) Caracterul neînduplecat al acestei cerinţe.

„Am cea mai frumoasă religie. Am terminat Teologia." „Ce îngustime dragă! Auzi? Numaidecât născut din nou!"

Numai aşa, cum spune acolo!

„Ce oameni înguşti! Puţin mai largi să fie."

Aşa zice cel nenăscut din nou: „Frate Marcu, aşa-i că nu-i rău dacă vindem alcool? Ce dacă nu vindem noi? Vând alţii."

Fratele Marcu: „Acel ce vinde băuturi alcoolice este răspunzător de toate relele pe care le face cel ce cumpără." Prăvăliile cu băuturi spirtoase au dat faliment toate. Dumnezeu Şi-a arătat părerea. Cel fără naştere din nou îşi permite toate. Şi să predice. „Vai dragă, ce înapoiere, ce lipsă de largheţe!"

Cine adaugă ceva de la El – trece peste norme. Cine scoate, Dumnezeu îi va scoate.

„Auzi colo! Toate vin învelite la cap! Biserica nu-i operă." c) Calea îngustă, calea largă.

Aceasta-i o demnitate cerută de Dumnezeu.

d) Afară sunt mincinoşii, hoţii, preacurvarii.

Domnul Isus îi arată că naşterea din nou este cel mai mare privilegiu. X. Cerinţa acestei mari porunci, de a ne naşte din nou ne arată marele privilegiu pe care ni-1 dă Dumnezeu acum. EL TOT.

1. Să fii născut din nou. Să fii născut din Dumnezeu.

2. Să ai o natură nouă, dumnezeiască.

3. Să fii fiul lui Dumnezeu. Moştenitor.

4. Cea mai mare privelişte de sub soare.

Dumnezeu sărută pe fiul rătăcit! Duhul Sfânt vine! Aceasta-i o bucurie infinită. O lucrare imposibilă pentru puterile omeneşti.

1. Cum să mă nasc pe mine din nou? De sus?

2. Cum se poate aşa ceva jos?

3. Până aici a fost bună cultura, teologia. Acuma hop! stai!

4. Nicodim stă în faţa unei lumi noi. Stelele sclipesc. Cum se poate? Cum se poate?

1. Adevărata religie vine în primul rând din contactul cu lumea nepătrunsă a lui Dumnezeu.

2. Această lucrare numai El o poate face.

Când poate face Dumnezeu această mare minune?

1. Când păcătosul vine la Dumnezeu.

2. Când păcătosul îşi recunoaşte starea decăzută.

3. Când păcătosul se predă lui Dumnezeu.

4. Când păcatul este înlăturat (Faptele Apostolilor 2.38).

Lazăr şi piatra. Bunicul şi fetiţa.

În 1 Ioan 1.7 stă scris: „Şi sângele lui Isus Hristos ne curăţeşte de orice păcat.” Eşti sigură? Sunt absolut sigură, am murit în credinţă tare. Vino la Acela: – care poate face o lucrare desăvârşită – o relaţie cu Dumnezeu.

care te aduce într-o nouă împărăţie.

Relaţia cu Dumnezeu – ca Tată.

Relaţia cu Domnul Isus – ca Mântuitor.

Relaţia cu Duhul Sfânt – ca Mângâietor.

Relaţia cu Cerul – ca Moştenitor.

Relaţia cu îngerii – colaboratori.

Relaţia cu Biblia – Noul Testament. 7. Relaţia cu cei născuţi din nou – Familia Lui. Tu trebuie să te naşti din nou.

1. Aşa arată Cuvântul – Ioan 3.3.

2. Aşa arată decadenţa firii – Romani 5.12.

3. Altfel nu poţi vedea, intra – Ioan 3.5.

4. Vino la Acela care dă viaţă.

§. Doi fraţi au tras la sorţi. Valurile morţii aşteptau. Cel născut din nou nu păcătuieşte (1 Ioan 3.9).

1. Este un text greu. Mulţi s-au oprit ca în faţa Sfinxului.

2. Cel născut din nou nu poate păcătui.

3. Contrazice alte texte: 1 Ioan 1.8, 10; Romani 3.10.

4. Aici aşa, în alt loc, altfel. Ce să mai cred?

5. Oamenii uşuratici se pierd din pricina uşurătăţii.

§. Aşa cum beţivul face ţuică din porumb – hrana copiilor. Să cercetăm în original – nu face păcate, nu practică. §. A premedita, a înscena contra cuiva, a profita de pe păcate, a se acomoda cu păcatul.

Nu cumva se contrazice versetul cu învăţătura Domnului Isus?

— Fiţi desăvârşiţi, după cum şi tatăl vostru este desăvârşit.” (Matei 5.48)

— Iubiţi pe vrăşmaşii voştri.” (Luca 6.27)

— Rugaţi-vă pentru cei ce se poartă rău cu voi.” a. Ni se cere o atitudine categorică, desăvârşită cu păcatul, faţă de păcat. b. O atitudine categorică, desăvârşită faţă de păcătos.

c. O atitudine categorică faţă de Domnul Isus.

d. O atitudine de trăire întocmai faţă de Cuvânt.

Sentinţa de condamnare este făcută:

— Cine urăşte e ucigaş – e de la diavolul.

— Cine zice nebunule este pedepsit cu focul gheenei.

— Cine nu iartă nu i se iartă – Matei, capitolele 5 şi 6.

— Cine păcătuieşte, minte, e de la diavolul – Ioan 8.44, 1 Ioan 3.8.

Există vreo posibilitate în viaţa aceasta ca omul să nu poată păcătui?

1. Aşa ceva n-am auzit. Tocmai în Biblie? 3500 de ani.

§. Nu cumva omul, crezând să fie dus în eroare?

§. Nu cumva mâine, poimâine, să ajung infailibil? ca Papa?

2. Aşa ceva nu se găseşte în toată ştiinţa, o astfel de metodă practică, filosofie, e bună pentru oricine.

3. Ce lucru mare să mă pomenesc că nu mai pot:

— urî pe vecini – îi iubesc.

— cleveti – vorbesc de bine.

— minţi – spun adevărul.

— bea, fuma – beau apă, respir aer curat.

4. Nici nu pomeneşte acolo de condiţii măcar:

— să fii undeva aşa, singur

— să fii între oameni buni, sinceri

— să ai tot ce-ţi trebuie – altfel: neînţelegeri, certuri, scandaluri, păcate, bătăi.

— să cunoşti Biblia aşa de bine – s-o ştii pe de rost.

— poate să ai şcoală multă, Teologie

— între hoţi, şmecheri, vicleni, mincinoşi, răutăcioşi, nesuferiţi, cum să fi? Ca ei!

§. într-un atelier de cizmărie – ceartă, gălăgie, cât nu s-au bătut. Aici parcă imposibilul devine posibil.

1. Biblia este cartea tainelor dumnezeieşti, unde imposibilul devine posibil.

2. Cea mai frumoasă cunoştinţă.

— Fără zbucium

— Fără frământări

— Fără încercări de neizbândă

3. Cea mai adâncă cunoştinţă.

— Aici nu-i ceva omenesc

— Pătrundem în terenul tainic al Creatorului

— Aici nimeni nu-i favorizat

4. Cea mai minunată practică.

— Ce viată frumoasă

— Ce viaţă curată

— Ce viaţă fericită

5. Această mare minune există pentru că însuşi Dumnezeu ne-o arată.

— Dacă noi ne dăm seama de măreţia acestei lucrări, El ne-o arată.

— Dacă noi ne dăm seama de slăbiciunile noastre, El intervine.

— Dacă noi ne dăm seama de posibilităţile noastre, El rezolvă.

6. Această mare realitate este vrednică de crezare pentru că însuşi Dumnezeu o spune. Şi o putem verifica practic în viaţa ucenicilor. Care este semnul că cineva este născut din nou? Nu poate păcătui.

XI. Cine sunt aceia care se bucură de acest mare privilegiu?

1. Nu poate păcătui, fiindcă este născut din nou. Este născut dini Dumnezeu.

2. Ce posibilitate extraordinară!

§. Dacă ai citit cărţi câte încap pe pământ, nu eşti născut din nou. Eşti o molie care rumegă cuvinte, idei – mort faţă de Dumnezeu.

3. Nu zice că acela care ascultă Cuvântul e născut de sus. Irod, Pilat, Iuda au ascultat, dar n-au fost născuţi de sus.

4. Nu zice că aceia care vin la biserică – Anania, Safira, Dima, sunt născuţi din nou.

5. Lucruri bune, fără de care nu se poate, totuşi nu sunt născuţi din nou.

6. Nu zice că aceia cărora le place sunt născuţi din nou.

7. Nu zice că acela care ia hotărâri frumoase este născut din nou.

8. Nu spune că acela care face o rugăciune frumoasă este născut din nou.

9. Nu zice că acela care are cunoştinţe biblice are naştere din nou. Acestea sunt mijloace de care se poate folosi spre naşterea din nou.

10. Nu e vorba de refacere, reînviere, reîmprospătare, ci de naştere din nou, naşterea omului din Dumnezeu.

§. Două zeci de ani am ascultat şi n-am înţeles.

Trebuie să vă naşteţi din nou. Când vezi păcatul lucrând, reacţionezi.

1. Cu mare gingăşie, atenţie, să nu te înşeli.

2. Părinţii să înţeleagă pentru ei şi copiii pentru ei, naşterea din nou părinţilor nu poate trece peste părinţi.

§. Orb pe orb nu se poate călăuzi. Trebuie fiecare pentru El. Fiecare poate veni la Domnul Isus şi fiecare are nevoie de El.

Transmiterea naturii dumnezeieşti în viaţa omului (Efeseni 4.21; Colosem 3.10; Galatem 2.20).

1. Un nou început de viaţă.

2. O nouă putere creatoare s-a transmis.

3. O putere conducătoare, ea apare în primul rând (Ezechiel 36.25-27; 2Connteni5.17).

Siguranţa copiilor lui Dumnezeu că au viaţă şi putere din Dumnezeu. Măr pădureţ, sălbatic – altoit. Trandafir altoit.

1. Scârbă de păcat.

2. Groază împotriva firii. Raţa şi porumbelul.

Condiţia ca cineva să se bucure de această posibilitate. Cum se face această naştere din nou, din Dumnezeu? (1 loan 1.8) Care sunt semnele că această naştere s-a făcut?

1. Nu poate lipsi din mijlocul celor care se roagă.

2. Nu critică, nu urăşte, nu poate. Chipul Domnului e în El.

3. Este natural, nu-i făţarnic – acasă, la biserică, la serviciu, e acelaşi.

O fată care a început să citească Evanghelia, n-a mai putut să se dea cu ruj, cu negru pe la ochi, simţea că mmte. Pentru cine?

4. Recunoaşte păcatul pe care i-1 arăţi.

5. Nu se poate dezlipi de Scriptură.

6. Nu poate rămâne în păcate. Original.

7. O atitudine plină de dragoste faţă de cel care-i arată păcatul. Ce faptă mare! a coborât Dumnezeu în om.

Ce furtuni, vifore, de păcate să fie oprite! Ce urâciuni, de păcate să fie ţinute sub puterea morţii, în fiecare se ascunde un Cain, schimbat în Chipul Domnului. §. Ce chinuri groaznice pentru cei nenăscuţi din nou, care vor să imite viaţa de credincioşi.

1. Ce privelişte tristă!
2. Ce conştiinţă pătată.
3. Ce păcate ascunse!
4. Ce făţărnicie adâncă, să arate ceea ce nu este!
5. Ce oboseală teribilă, să lupţi cu raţiunea, împotriva firii!

Ca şi o broască ce ar vrea să se convingă că ea trebuie să zboare, nu să sară. Ca un pui de găină între puii de raţă. Ai vrea să-ţi dai drumul la rugăciune, dar nu-i părtăşie.

6. Ascunde cât poate falimentul.

Petec nou la haine vechi.

Cum ajunge la naşterea din nou? Ioan 1.12-13. La jertfa cu tot falimentul.

XII. Mijloacele pe care le-a pus Dumnezeu la îndemâna credinciosului contra păcatului.

1. O lege care să-1 descopere.
2. Un Mântuitor, Care să-1 ierte, să-1 scape.
3. Duhul Sfânt, Care să ţină firea răstignită.
4. O Evanghelie, care să mărturisească contra păcatului.
5. O familie de credincioşi cu care să se bucure.

Ce prilej mare să fii născut din Dumnezeu, izbăvit de păcate!

1. Dumnezeu găseşte toată plăcerea în familia Lui.
2. Dumnezeu se bucură în familia Lui.
3. Dumnezeu dă toate binecuvântările Lui fiilor Săi.
4. Ei sunt ţinta lucrării lui. Te cheamă.

Cum se împacă 1 Ioan 1.8, 10 cu 1 Ioan 3.9, ale acelora care nu pot păcătui?

Vulcani mai există, cutremure, fum, pagube, pământul însă este frumos.

XIII. Urmări naturale pentru cei născuţi din nou.

1. Ce greu este pentru credincioşi să păcătuiască.
2. Să calce în picioare Tribunalul Suprem.
3. Să calce Cuvântul Lui.
4. Să-L izgonească pe Hristos!
5. Să fie părăsit de pace, fericire.

§. Cum să-ţi batjocoreşti părinţii? E anormal. Experienţa confirmă.

1. Martirii- 100.000.000.
2. Apostoli.
3. Ţipau pentru că au păcătuit – au fost cazuri. Nu pot!

Nu poţi? Atunci nu eşti născut din nou. Vino la EL Albinele şi şoarecele. Albinele l-au înţepat până a murit, apoi i-au făcut un înveliş de ceară. AMIN!

oooOooo.

NICODIM.

Un om care recunoaşte adevărul imediat, oriunde ar fi. O persoană mare, sânge nevinovat.

1. O raţiune foarte pătrunzătoare.
2. Un om sincer, care caută Adevărul.
3. Un om de o convingere puternică.
4. Un om de mare curaj – să vorbească.
5. Un om de mare vază-fruntaş.
6. Tăcere.

I. Experienţa lui indirectă, mare, cu Domnul Isus.

1. Autoritatea lui în lumea materială – transformată – ce avea.
2. Autoritatea lui în lumea spirituală – închinăciune.
3. Curăţire.

Toate experienţele cunoaşterii despre Domnul Isus le avea. înţelepţii lui Israel discutau: „Ai văzut?” Luau cărţile profeţilor (Maleahi3.1).

4. Zvonurile curgeau de pretutindeni.
5. Nicodim urmăreşte pe Domnul Isus.

Cunoşteai viaţa tatălui tău. Auzeai vorbind despre viaţa mamei tale. Ai cunoscut viaţa fraţilor şi a surorilor tale. Acum?

II. Nicodim ia o hotărâre mare: să discute.

1. Nicodim, aşa pe încet, pe departe urmăreşte.
2. El alege locul – domiciliul Domnului.
3. El alege timpul – noaptea.

El nu este inferior lui Moise pe Sinai, lui Ilie.

Poc, poc, poc. „Şalom.” „Poftiţi.” „Rabuni din Nazaret?”

Material de discuţie – simplu – Avraam, Isaac, Iacov.

Cum îi bătea inima! Cum nu ştia de unde să înceapă!

Şi azi emoţiile sunt aceleaşi când Domnul stă de vorbă cu tine.

Ai trecut prin ele?

III. Nicodim spune vorbe mari, dar nu ştie ceea ce trebuie să ştie. Pipăia în duh.

Ştie multe despre Domnul Isus, despre sine nu ştie nimic.

1. Recunoaşte superioritatea învăţătorului.
2. Recunoaşte originea Lui – „de la Dumnezeu”.
3. Recunoaşte autoritatea lui – „dacă”.
4. Recunoaşte exclusivitatea ales, nimeni. Complimente – „bine zici”.

Despre El – nimic, păcatul, nemântuit. Nu câte ştii, ci câte ai.

Mulţi ştiu să spună vorbe mari despre Domnul, dar şi păcate mari ştiu | să facă.

Domnul Isus spune adevărul cel mai mare.

1. Aici se ascunde programul împărăţiei Lui.

§. Ca să fii cetăţean al unei ţări, trebuie mai întâi să te naşti în acea ţară.

2. Aici este începutul, temelia, prima literă a alfabetului spiritual. §. Creştinismul este o credinţă extraordinară.

3. Cum ai putea vorbi despre Dumnezeu ca Tatăl tău – când nu eşti născut din El? în cinci versete, de cinci ori „trebuie”.

Reacţia lui Nicodim – asfinţea în vid.

Toată cultura lui – pierdere totală.

Toată teologia lui – pierdere.

Toate experienţele lui – nimic nu-1 ajută.

Toată moralitatea lui, rugăciunile, nu ajung la Dumnezeu.

Toate faptele lui bune sunt o haină mânjită (Isaia 64.6).

Toţi marii înţelepţi au rămas în umbră – totul a eşuat.

Criza făpturii umane, ultimatumului Divin – TREBUIE.

Toţi au aceleaşi drepturi – imposibil de îndreptat. Nici o îmbunătăţire. Ultimatumul TREBUIE. Nicodim intră în tăcere mare, vede că nu ştie. Trebuie să devină om nou, pentru o lume nouă – născut din Dumnezeu. Trebuie să aibă o hrană nouă. Trebuie să aibă o învăţătură nouă. Trebuie să aibă o lumină nouă. Trebuie să aibă o creştere nouă, prin Dumnezeu. Trebuie să aibă o putere nouă, de la Dumnezeu. Trebuie să fie în lumea spirituală – Legea Duhului de Viaţă. §. La stabilizare, banii vechi nu mai corespundeau. §. Un sac de bani nu valora nimic.

IV. Domnul Isus îl ajută să înţeleagă, după ce va fi născut. După ce va fi înălţat, să crezi. AMIN!

oooOooo.

SCHIMBAŢI-VĂ GÂNDURILE.

I. Sentimentul este o temelie pe nisip. Aici valuri.

Aici furtuni HAOS.

Aici întuneric.

Doctor, inginer, ofiţer – trebuie precizie. Electrician, astronom, mecanic de tren – trebuie precizie. Ucenicii – câte prăpăstii nu fac, câte nenorociri!

II. Uitaţi totul, dezbrăcaţi-vă (Efeseni 4.22).

1. Neştiutori, naivi, simpli, doritori de a avea.

2. „Aruncă dar aurul în ţărână, aruncă aurul din Ofir în prundul pâraielor şi atunci Cel Atotputernic va fi aurul tău, argintul, bogăţia ta.”

3. Când vii îmbrăcat cu înţelepciunea ta.

4. Când vii plin de tine însuţi.

5. Când vii cu duh de critică.

6. Când vii cu duh de nemulţumire.

7. Dumnezeu îţi vorbeşte: „Ascultă fiică, vezi şi pleacă-ţi urechea; uită de poporul tău şi casa tatălui tău.” (Psalmul 45.10)

III. Desţeleniţi-vă un ogor nou al cunoştinţei, dacă vreţi un seceriş bogat. Ecleziastul e raţiunea normală a omului.

IV. Eşti preaiubitul fiu a lui Dumnezeu (Coloseni 4.12; Luca 9.33). Scriptura întreagă arată:

1. El te vede îmbrăcat în măreţia Fiului Său.

2. Vrei să-L insulţi prin necredinţa ta?

3. îl văd pe Domnul pe cruce, cu sângele şiroind pe frunte, din mâini, din picioare, scuipat, batjocorit de cei tari, şi tu nu primeşti jertfa Lui. „Vedeţi ce dragoste ne-a arătat Tatăl – Să ne numim copii ai Lui Dumnezeu?” (1 Ioan 3.1)

Cum te porţi în faţa Celui Prea înalt, Care te iubeşte, te ocroteşte, Care nu mai poate de bucuria ta?

Atitudinea zilnică – Focul Dragostei planează asupra ta? Eşti în pace cu El? „Avem o soră micuţă, nedezvoltată, nu e în stare să iubească.” (Cântarea Cântărilor 8.8) Nu poate să se ocupe de suflete.

§. „Fiule, dă-Mi inima ta şi să găsească plăcere ochii tăi în căile Mele.” (Proverbele 23.26). Ce atitudine iei când eşti în faţa Celui ce te iubeşte – în adunare, pe drum, acasă?

§. „Ochii Mei sunt cu luare aminte la toate căile lor.” (Ieremia 16.17)

§. Urechile Mele vor asculta.

§. „Nu soarele îţi va sluji ca lumină, nici luna nu te va lumina cu lumina ei; ci Domnul va fi lumina ta pe vecie, şi zilele suferinţei tale se vor sfârşi.” (Isaia 60.19)

Surioara micuţă e un monstru, n-are milă, n-are Dragoste. Nu simte lipsa Domnului. Nu-L aşteaptă. Nu poate să se ocupe de suflete. Este un creştin necrescut. O biserică moartă.

000O000.

CRED ÎN MAREA FORŢĂ A TRANSFORMĂRII.

Dacă o piedică poate fi transformată prin jertfa Domnului Isus într-o treaptă de aur, atunci viaţa noastră merge pe trepte de aur.

Dacă printr-o ispită, încercare, Domnul Isus ne ajută să trecem într-o biruinţă mai mare, atunci ce multe şi mari sunt biruinţele ce stau înaintea noastră în viaţă!

Dacă o încercare, o furtună, îl face pe Domnul Isus să stea lângă noi, atunci mediul încercărilor, este mediul în care prezenţa Lui se arată deosebit de puternic: cei trei tineri în cuptorul cu foc, Daniel în groapa cu lui.

Dacă din ceea ce încearcă să ne mănânce, iese dulceaţă, atunci multă dulceaţă avem!

Mi-e tot una că sunt într-un palat, sau într-un cort, căci în mine cer întreg şi pe Dumnezeu îl port. AMIN!

000O000.

O FĂPTURĂ NOUĂ.

Surprins-niciodată. Nemulţumit, decepţionat-niciodată. Extremele neîntâlnite.

Curăţenie desăvârşită. Smerenie desăvârşită. Ascultare desăvârşit Dragoste desăvârşită.

Totdeauna au mers progresiv. Sinceritate desăvârşită. Prieten desăvârşit al păcătoşilor.

Slobozenia desăvârşită.

Autoritate desăvârşită asupra oamenilor, demonilor, animalelor. Putere desăvârşită. Legătura cu Dumnezeu desăvârşită Stăpân desăvârşit al materiei.

Milă desăvârşită, ca şi Dumnezeu. Acesta este Domnul şi Mântuitorul nostru Isus Hristos. Slavă şi mărire Lui! AMIN!

oooOooo.

RUGĂCIUNEA (I)

Rugăciunea este primul canal prin care puterea lui Dumnezeu poate să vuiască în om.

Aleargă la rugăciune ca la un izvor răcoros.

Aleargă la rugăciune ca la un izvor întăritor.

Aleargă la rugăciune ca la o posibilitate de ieşire din mediu.

Orice problemă, îngrijorare, nelinişte, se rezolvă la Domnul Isus.

Grădina vieţii se schimbă atunci când canalul funcţionează.

1. Neliniştea e piedică pentru pace şi rugăciune.

2. Tulburarea dărâmă pacea şi puterea (Psalmul 105.4).

3. Păcatul pândeşte – fugi la Domnul în rugăciune. Vegheaţi, rugaţi-vă, ca să nu cădeţi în ispită.

Vegheaţi, puterea Satanei e la lucru. David căzut, Petru zdrobit.

Domnul Isus atacat, fără El nu-i biruinţă.

Deseori, regreţi părtăşia cu oamenii, dar cu Domnul Isus, niciodată.

Căutaţi să fiţi cu El, în mijlocul altora. Căutaţi să fiţi cu El, în drum.

Căutaţi să fiţi cu El în casă. Nu veţi regreta.

AMIN!

oooOooo.

LEGĂTURA NOASTRĂ CU DUMNEZEU.

ITaina credinţei într-un cuget curat. „<!

II. Taina regenerării. A împrospătării (Isaia 40). ‘ • tV- ‘

HITaina dezvoltării în Dumnezeu. Iţi dă aripi. l •

IV. Taina, secretele reîmprospătării vieţii (Isaia 38).

V. Secretele revărsării apelor vii. Secretele întineririi (Isaia 40.29).

VI. Taina revărsării Harului. „învăţaţi de la Mine” (Matei 11.29).

Celor smeriţi le dă har. „Invitaţii la nunta – să ia locul cel mai de pe urmă.”

Asigurări: Isaia 57.15. Principiul lui Titulescu. Din punct de vedere al creştinismului: Linia centrală, sau care e scopul central al vieţii noastre? Centrul nostru în viaţă – să beneficiem de dragostea Lui, de harul Lui, de mântuirea Lui.

Ne întrebăm: această prietenie, relaţie, la ce duce? îmi arată, îr înfăţişează mai mult pe Isus? îmi arată din nemărginirea Lui pe care n-£ observat-o? Mă va apropia sau mă va depărta mai mult de El?

Orice relaţie prin care eu nu mă pot armoniza, echilibra cu Dumnezeu, cu duşmanii mei, cu mine însumi, cu aproapele, trebuie înlăturată. Orice relaţie, orice discuţie, orice prietenie prin care fiinţa mea e în contradicţie din punct de vedere social cu scopul pentru care am fost creat, o rup, ocolesc. Prietenia transformă pe oameni în robi sau în sfinţi. îndobitoceşte sau eliberează. Atitudinea noastră trebuie să fie fermă faţă de prieteni, la felij şi faţă de duşmani. Cele mai mari ravagii le fac nu duşmanii, ci prietenii. Prietenii care cruţă conştiinţa, curăţenia şi nu arată adevărul nu sunt de folos.

Orice prieten în care nu tronează Domnul Isus, e un şarpe de casă, care lasă venin, rănile se cicatrizează, greu se vindecă, un prieten fără rugăciune, distruge pe credincios.

Prieten îl aleg pe acela pe care 1-a ales Domnul Isus de prieten.

AMIN!

oooOooo.

RUGĂCIUNEA (II)

Prin rugăciune, omul îi dă lui Dumnezeu un punct de reazim, în ţinutul pământului nostru. Cine se predă 100%, îi oferă lui Dumnezeu loc de poposire pe câmpul de luptă, din care va lucra Duhul Sfânt, va stărui din punctul acesta în Numele lui Isus, biruitorul, ca vrăjmaşul să se retragă. Este Singurul Nume, de care se teme şi în faţa căruia cedează.

Rugăciunea îl ţine în legătură vie cu Mântuitorul, în cea mai frumoasă slobozenie şi veselie. Credinţa încrezătoare în Numele Lui, biruitor, îl face pe Satana să nu poată sta împotrivă şi să se retragă.

De pe această temelie a biruinţelor Lui să stăm în legătură cu El. Să ne rugăm şi dacă s-a strecurat cea mai mică necredinţă, îndoială, întâi lichidăm acest întuneric, printr-o smerenie şi pocăinţă, apoi să mulţumim că ne-a iertat şi că tronează în noi. Smeriţi şi curaţi

Domnul Isus, când era în corp omenesc, era Atotputernic, nelimitat asupra tuturor bolilor, neputinţelor, asupra morţii ca şi asupra naturii, furtunilor valurilor, asupra peştilor. Putea să hrănească 5000 de oameni cu 5 pâini şi 2 peşti, dar când era vorba de starea noastră, de maturizarea, de creşterea noastră în duh, în biruinţă deplină, atunci ne îndeamnă şi stăruie asupra faptului că trebuie să ne rugăm necurmat. Să ne decuplăm din unitate cu lucrurile din jur, care roiesc împrejurul nostru şi să intrăm în unitate cu El. Vorbirea să fie aşa, ca şi când ţi-ar vorbi cineva între patru ochi, te-ar ţinea de mână şi s-ar uita la tine. Omul trebuie să pună capăt împotrivirii faţă de El. Trebuie se înceteze orice luptă cu Dumnezeu. Să caute voia Lui. Tot ce faci, spui, înainte de a te preda 100%, este şarlatanie, nu-i altceva decât a arăta că totul este bine. Orice rugăciune sau o faptă bună care încearcă să înlocuiască predarea, este o scârbă, o urâciune. Opriţi orice, până Dumnezeu nu-i pe tron şi n-aveţi spălare desăvârşită şi o siguranţă deplină, că El tronează liber, deplin.

Orice ai face, înainte de a fi a Lui, în întregime, înseamnă o înlăturare, ca El să nu troneze şi tu să-L ţii afară, să-L înlături, dar foarte dibaci, cum numai firea poate s-o facă, cu politeţe, cu dibăcie, cu vorbe, dar în fond cu aspecte stranii ale eului, care nu cedează, în realitate este o revoltă, o nesupunere, ca şi Amalec, despre are e scris că a ridicat mâna împotriva Celui Preaînalt.

Şi dacă nu ajutăm Mireasa să se subordoneze 100% Mirelui. Nu ca să cochetăm ne-a chemat Mirele, ci să fim predaţi total. Adevărurile centrale trebuie spuse aşa cum sunt, fără nici o perdea. Repetate adeseori, pentru ca să se imprime, să fie însămânţate, să crească şi să dea rod la timpul când Dumnezeu le va uda. Credincioşii trebuie priviţi ca o logodnică, în preajma nunţii, care nu-şi găseşte bucurie, fericire decât în alesul ei, dacă mai are

atracţie pentru ce e înjur, atunci condiţia termică e insuficientă (nu este nici rece, nici în clocot).

Nimeni să nu-şi piardă nădejdea din pricina filisteanului acestuia.

Dacă n-aş fi avut Duhul de rugăciune, n-aş fi făcut nimic.

Jos armele răzvrătirii faţă de Dumnezeu, înapoi la spălare desăvârşită, la o predare de 100% şi aşteptare bucuroasă, fericită a Mirelui.

Omul trebuie adus de-a dreptul la Lumină. Voia ta în loc de voia Lui? trebuie să înceteze orice împotrivire faţă de Dumnezeu. Orice faci, spui sau te rogi, în loc de a te supune, sa a l te preda 100% Lui, este păcat. Pentru că le foloseşti ca mijloace ca să-L ţii la distanţa. Deci este o împotrivire, oi luptă foarte dibace împotriva Lui. Orice amânare a predării, în realitate este o nesinceritate, un mijloc de a-i da întâietate eului, a ţine ce nu-ţi aparţine, a face voia ta, care în realitate este o luptă, o revoltă ascunsă contra lui Dumnezeu.

Prin pocăinţă, să depunem armele: nesupunerea, voia proprie, joSj armele de luptă contra Lui. Păcatul ţinut în viaţă, loveşte, atacă, pentru că omul păcătos este soldatul Satanei, care-1 plăteşte. „Şi plata păcatului este i moartea veşnică.” Marile dileme în care Domnul Isus punea pe ucenici (Marcu 11.30-33). In marile lupte publice, El îi dezarmează pe potrivnicii! lui, arătându-le cursele, vicleşugurile, nepriceperea. Ii descopere ca pe unii care stau sub oblăduirea lui Satan (Marcu 12; Ioan 8.44).

Fiul lui Dumnezeu vede toate, preîntâmpină, ştie toate, descopere toate şi merge încet şi liniştit pe drumul spre moarte, în moarte şi p: moarte (Marcu 14).

Aspecte întunecoase din Măreţia Jertfei din Tabloul Răstignirii, în Marcu 14.18, vinderea, descoperirea vânzătorului, lepădarea lui Petru de trei ori, este la Marcu 14.30-31. Două mari realităţi: la Marcu 14.50-52. Ei nu trebuiau să se supere. Ei trebuiau să analizeze viaţa şi faptele, nu să rupă o zdreanţă (Marcu 14.61-64). în mărginirea noastră ca oameni, noi avem mărginiri înspăimântătoare (Marcu 14.66-72). în împărăţia întunericului, e grozav să aduci lumină. Toţi se năpustesc s-o stingă. Petru era în mijlocul furtunii.

În împărăţia întunericului, când oamenii vor fi puşi să aleagă între un o care este Lumină şi altul care este întuneric, totdeauna vor alege întunericul, iar Lumina o vor stinge. La fel batjocorit, chinuit, lepădat şi omorât, acela care mărturiseşte că Domnul Isus era Dumnezeu (Marcu 15.33-47).

Se diformează temelii veşnice şi pentru veşnicie, atenţie constructori (Luca 6.48-49). Ceea ce îl deranjează pe un observator cinstit: „Nu tei mai osteni atâta, că nu-s vrednic.” (Luca 7.6) Omul face cel mai mare sabotaj Creatorului, în legătură cu propria lui viaţă (Luca 7.30). Psihologia care sincer, care vine la El (Luca 7.37). El este foarte atent cu neatenţia oamenilor (Luca 7.44-47). Omul întotdeauna este gata să cadă în prăpastia auto-înşelării (Luca 8.18). Ucenicii Lui, chiar lângă El, câteodată nu sunt în siguranţă de atacurile celui rău.

Demonii trebuiau să se legitimeze în faţa Lui şi cu greu le venea (Lu 8.30). Ce greu le era să ceară milă, ei care nu ştiau ce e mila, chinuind oameni (Luca 8.30-31).

oooOooo.

RUGĂCIUNEA (III)

Rugăciunea de trei ori pe zi. Roagă-te de trei ori pe zi, timp de o lună şi vei vedea înrâurirea minunată ce o va avea aceasta asupra vieţii de fiecare zi, la fel ca în viaţa lui Daniel.

Amănuntul acesta ne este dat ca făcând parte din fondul acestui mare om a lui Dumnezeu, care în felul lui n-a fost depăşit nici până astăzi.

Aici e vorba de formarea unui caracter în care prezenţa lui Dumnezeu ocupă locul central. Toate problemele lui au fost rezolvate prin prezenţa lui Dumnezeu. Dumnezeu participă din plin la lucrarea pe care o avea, pentru binele poporului din care făcea parte. Dumnezeu vrea să participe cu fiecare dintre noi la lucrarea ce o avem pentru fericirea celor din jur.

Ce frumos, după rugăciunea de consacrare, pe care o avem dimineaţa, să avem la amiază un moment de rugăciune de recunoştinţă, de mulţumire, pentru că prezenţa Lui a rămas cu noi şi ne-a binecuvântat, ne-a sprijinit.

Rugăciunea de la amiază să fie o recunoştinţă plăcută, bucuroasă, pentru că El a rămas de dimineaţă cu noi. Ce frumos se înregistrează în caracterul nostru marea realitate a Prezenţei Lui în noi. Ceasul de la amiază este aşteptat în mod deosebit. Când Cel Preaînalt ocupă un punct central al zilei, când El este recunoscut ca centrul vieţii noastre.

Şi ce frumos e să mai repetăm şi un verset înainte de a veni la Domnul cu mulţumire, cu laudă, pentru viaţă, pentru binecuvântările primite şi, în special, pentru prezenţa Lui. înainte de a ne obişnui să umblăm toată ziua cu El, trebuie să stabilim pentru noi ceea ce făcea Daniel – se ruga de trei ori. Poate suntem obosiţi şi avem nevoie de ajutor, poate suntem tulburaţi, nervoşi, şi avem nevoie de pace, de odihnă sufletească, de reîmprospătare şi ce frumos să vii în mijlocul zilei, la picioarele Aceluia, la locul unde a stat Măria. Toţi sfinţii au stat la picioarele Lui. Şi dacă El ţi-a hărăzit şi ţie un loc, de ce să lipseşti?

„Căci Tu ai fost un loc de scăpare pentru cel slab, în necaz.” Şi ce frumos dacă tu şi El, staţi faţă în faţă. Neputinţa şi slăbiciunea faţă în faţă cu Atotputernicia Aceluia, despre Care se spune: „Căci Tu ai fost un loc de scăpare pentru cel slab, în necaz.” (Isaia 25.4) „Deschide-ţi gura larg, Şi Eu ţi-o voi umple.” (Psalmul 21.10) Cu toată sinceritatea „şi Eu ţi-o voi umple” cu mulţumire, cu recunoştinţă. „Eu te voi izbăvi, iar tu Mă vei proslăvi.” (Psalmul 50.15)

Câte probleme apar până la amiază! Şi câte aşteaptă rezolvare. E bine să colaborăm cu Dumnezeu, ca fiinţa noastră să se lărgească faţă de Dumnezeu, ca Duhul Sfânt să ne umple mai mult, să ne dăm seama cât de dulce este prietenia cu Dumnezeu. Ce frumos este ca în timpul amiezii să ne rugăm cum să petrecem timpul liber după amiază. Cu ce bucurie Dumnezeu ne luminează, dacă suntem curaţi şi plini de lumina Lui şi de Duhul Lui. Şi ce frumos să te laşi condus de Duhul Lui. „Pentru că ceij conduşi de Duhul Sfânt sunt fii Lui.” (Romani 8.14) Şi ce bucurie şi fericire în această sfântă colaborare! Ce siguranţă a prezenţei Lui, şi ce biruinţă!

Rugăciunea de seară este rezultatul bucuriei şi fericirii unei zile trăite 1 cu Dumnezeu. Deseori veneam acasă şi nu puteam vorbi. Citeam, meditam j şi mă rugam. De rugăciunile de seară depind binecuvântările de dimineaţă, j De aceea să fim cu multă băgare de seamă, se poate ca Duhul Sfânt să fie j întristat de anumite greşeli, de anumite slăbiciuni, de anumite lucruri pe care neapărat trebuia să le facem, înţelegând că aceasta era voia Lui, şi nu j le-am făcut. Nu cumva Duhul Sfânt să rămână întristat. Orice deranjamente] să fie scoase la iveală, printr-o mărturisire sinceră, înaintea Domnului cu pocăinţă.

Să nu apună soarele peste mânia, greşeala, slăbiciunea noastră. Psihologii spun că în creierul nostru se înregistrează zilnic vreo zece milioane de imagini, tot ce am acceptat ca bun, chiar dacă e rău, să facă l parte din fiinţa noastră. Acest lucru e verificat de zece ori şi găsit adevărat. Dacă gândul, imaginea, gestul, sau fapta nepotrivită este acceptată, aceasta întristează Duhul Sfânt, iar apoi această mânie sau răutate, începe să facă aderenţi în relaţii, împânzind şi întunecând ca un nor faţa lui Dumnezeu j pentru noi. De aceea să fim nevinovaţi ca nişte copilaşi, care se culcă liniştiţi, după ce mama îi spală.

Dar să nu uităm să ne rugăm Domnului ca dis-de-dimineaţă să ne dea predispoziţie pentru a petrece suficient timp în citirea Cuvântului, în I rugăciune, şi până la şcoală sau la serviciu să putem învăţa câteva versete faimoase din Biblie ca să ne întărim memoria, şi prin ele, prin această nouă! Lumină cerească, unitatea noastră cu Dumnezeu să se cimenteze.

AMIN! „

000O000.

TIMPUL ŞI LOCUL RUGĂCIUNII.

Noi oamenii avem un timp şi un loc pentru toate – muncă, rezolvarea diferitelor probleme, pentru anumite întâlniri, când şi unde să prânzim, să cinăm. Tot aşa şi credinciosul, are un timp şi un loc anumit pentru întâlnirea cu Dumnezeu. Lucrul acesta este de mare importanţă pentru formarea noastră spirituală, pentru caracterul nostru, pentru temeinicia unităţii noastre cu Dumnezeu.

Dacă ne uităm la Sfânta Scriptură, vedem că Avraam avea părtăşie cu Dumnezeu în liniştea nopţilor senine cu cerul înstelat. Isaac avea întâlnire cu Domnul în serile răcoroase, în mijlocul naturii. Profetul Ilie îşi avea locul favorit pe muntele Cârmei, unde de mai multe ori a coborât foc din cer. De asemenea, pentru probleme mai grele şi mai mari, Dumnezeu îl trimitea la muntele Sinai. Elisei, în odaia de sus; Habacuc, probabil pe turnul cetăţii care înconjura oraşul său natal; David în patul său; Petru pe acoperiş; Pavel în temniţă, în miez de noapte; Isaia în Templu; Moise în pustie; Daniel în camera lui, de trei ori pe zi. Domnul Isus în liniştea nopţilor şi dis-de-dimineaţă, Se retrăgea pe muntele Măslinilor sau în Ghetsimani.

Dacă nu ai un timp şi un loc precis unde să stai în faţa Celui Prea înalt, în fiecare zi, atunci nu vei avea niciodată, şi nicăieri parte de adevărata fericire a legăturii tainice cu Dumnezeu.

Aş vrea să mai citez cazuri de credincioşi care au găsit un timp şi un loc pentru fericirea cu Dumnezeu. „Când mergeam la locul de întâlnire şi

părtăşie cu Dumnezeu, prezenţa Lui era aşa de simţită şi aşa de puternică, spune cineva, încât credeam că voi muri de fericire.” Un altul spune că trebuia să se rupă de la bucuria unităţii cu Dumnezeu ca de la o suferinţă. Altcineva povesteşte că fericirea pe care o avea era compatibilă numai cu fericirea cerului.

Această deprindere se capătă prin rezervarea unui anumit timp de dimineaţă, pentru citirea Bibliei, pentru meditaţie şi rugăciune. Israeliţii se hrăneau cu mana pe care o adunau înainte de răsăritul soarelui. Credinciosul care doreşte să aibă parte de fericirea prezenţei lui Dumnezeu, de plinătatea Duhului Sfânt, de o viaţă de biruinţă deplină, trebuie dis-de-dimineaţă să stea pentru acest lucru, în faţa Tatălui. Credinciosul sincer este un cetăţean al cerului, un reprezentant al Celui Prea înalt. El este ca un scafandru, care trebuie să se scufunde într-o lume plină de toate întinăciunile, de toate vorbele murdare, de toate glumele şi vorbele cu dublu înţeles, cântece deochiate, de glume şi înjurături, de patimi şi păcate.

Cum ar putea să se menţină curat în mijlocul unei mări întunecate de necuraţii, care caută în fiecare clipă să-1 asimileze, să-1 facă una cu toţi cei din jur? Aici se ascunde puterea Cerului. Legătura cu Dumnezeu ne umple în aşa măsură încât cei din jur nu au unde pune necurăţiile lor.

Numai acei care sunt plini de Duhul Sfânt şi din care se revarsă râuri de pace, fericire, bucurie cerească, rămân mereu curaţi. Orice credincios care nu are timp dimineaţa să-şi refacă forţele spirituale în unitate cu Dumnezeu e gol. Toate ispitele din jur îl umplu, este mereu în luptă spirituală, devine nervos, dur în relaţiile cu cei din jur şi până la urmă, viaţa lui devine o grădină, răsadniţă a celui rău.

Ca să rămânem curaţi şi biruitori peste toate ispitele zilnice, trebuie în fiecare dimineaţă să ne aprovizionăm, ca nişte călători care trebuie să treacă printr-o pustie aspră şi fără strop de apă, fără fructe şi alimente.

Să luăm pildă de la înaintaşii noştri. Biblia a fost scrisă pentru învăţătura şi îndrumarea noastră. Dumnezeu spune: „Suie-te dis-de-dimineaţă la Mine pe munte şi nimeni să nu se suie cu tine.” (Exodul 34.2-] 3) Oricine îşi înalţă sufletul la Dumnezeu, se suie în sferele veşniciei. „Fă-mă să aud dis-de-dimineaţă bunătatea Ta.” (Psalmul 143.8) „El îmi trezeşte urechea în fiecare dimineaţă să ascult, cum ascultă nişte ucenici.” (Isaia 50.4) Biruitorii care au ajuns în slavă au răzbit prin ispitele vieţii, pentru că au preţuit părtăşia cu Dumnezeu de dimineaţă! De ce dimineaţă? Sunt mai multe motive care ne fac să înţelegem de ce omul – creatura şi Creatorul şi-au ales cel mai bun timp de părtăşie dimineaţa. „Adam atunci a auzit glasul Domnului Dumnezeu, Care umbla prin grădină, în răcoarea dimineţii.” (Genesa 3.8)

1. Pentru că dimineaţa, imediat după trezire, fiecare îşi poate organiza un timp liber dedicat rugăciunii şi meditaţiei, timp care poate fi pregătit cu o seară înainte.

2. Pentru că este ora cea mai liniştită. Sufletul nu este tulburat, neliniştit, nu este prins de alte obligaţii, memoria nu este obosită, j poate învăţa mai uşor.

3. Este ora care îşi lasă amprenta asupra întregii zile.

4. A fost ora preferată a oamenilor mari ai lui Dumnezeu şi ora preferată a Domnului Isus.

5. Pentru ca să scăpăm de multe surprize neplăcute din viaţa noastră, să nu uităm în fiecare zi să ne dezbrăcăm de tot ce e firesc şi să I ne consacram Domnului. Consacrarea, ca jertfă adusă Celui Prea înalt, să fie prima lucrare de fiecare zi.

„Doamne, sunt al tău cu totul, tot ce-i al meu, tot ce-mi dai Tu, depun la picioarele Tale. întrebuinţează-mă azi cum vrei în slujba Ta. Foloseşte-Te de gândirea, voinţa, buzele, mâinile şi picioarele mele. îndepărtează orice plan, orice gând, care nu vine de la Tine. Ajută-mă să nu pot face decât voia Ta. Amin!”

Despre Moise, marele bărbat a lui Dumnezeu, de trei ori ne spune Biblia că a lucrat fără rugăciune şi de fiecare dată a făcut câte o greşeală dureroasă, care a costat mult. (Numeri 20.11)

Dumnezeu, Care-I Dragoste, vrea să ne scape, luând contact cu noi, în orice problemă.

(Exodul 2.11; 4.13-14; Numeri 20.11) AMIN!

ODĂIŢA

Să nu vă rugaţi niciodată fără o conştiinţă trezită şi o reală comunicare cu Dumnezeu.

„Ci tu, când te rogi, intră în odăiţa ta, încuie-ţi uşa şi te roagă Tatălui tău, care este în ascuns, şi Tatăl tău, care este în ascuns, îţi va răsplăti.” (Matei 6.6)

Dumnezeu este Duh şi cine I se închină Lui, trebuie să se închine în Duh şi în Adevăr (Ioan 4.24).

Dumnezeu este Duh, Duhul nu poate fi văzut, Duhul este pretutindeni de faţă, El este ascuns de vederea noastră fizică. Domnul Isus de două ori accentuează: „Tatăl tău, Care este în ascuns. Şi Care vede în ascuns.” (Matei 16.8) Prin aceasta, Domnul Isus ne spune că tot ceea ce facem noi, tot ce gândim, tot ce dorim, tot ce simţim, toate acestea se petrec ca pe o tribună înaintea Tatălui.

„Căci în El avem viaţă şi mişcare.” (Faptele Apostolilor 17.28)

Când venim înaintea Lui într-o odăiţă, primul lucru de care trebuie să ţinem seama, este că El este Duh şi că este de faţă, a văzut toate. Cunoaşte toate motivele care ne determină să facem anumite păcate. Aşa că trebuie să venim în Duh şi-n Adevăr. Adică să-I spunem adevărul curat. Când venim în faţa unei icoane, facem o formă. Când fiinţa noastră vine în faţa lui Dumnezeu, înăuntrul nostru se înregistrează marea realitate a Prezenţei Lui şi fiindcă El ştie totul, şi mă cunoaşte în întregime, de aceea nu încerc să ascund ceva, sau să ocolesc ceva din ceea ce conştiinţa mea îmi arată că nu e bine. „.căci nu-mi ajunge cuvântul pe buze şi Tu îl cunoşti în totul.” (Psalmul 139.4) Cercetarea aceasta smerită, care-1 ţine pe om în faţa lui Dumnezeu, este adevărata stare pe care ar trebui s-o avem, de a spune o vorbă.

Odăiţa aceasta, unde tu, o creatură a lui Dumnezeu, vii ca să stai în faţa Tatălui cu toată sinceritatea, în tot adevărul, este singura cale sau posibilitate de a-L cunoaşte pe Dumnezeu.

Într-o dimineaţă, în timpul războiului, vine la mine un tânăr şi-mi spune: „Rugăciunile mele nu-s ascultate.” „Ce ai făcut?” „Nimic” ,Să ne rugăm.”

În timpul rugăciunii, am văzut în duhul meu că legătura între El şi Dumnezeu era în întregime ruptă. M-am sculat de la rugăciune fără să mă rog şi l-am rugat, în Numele Domnului, să-mi spună sincer ce s-a întâmplat. El mi-a spus. I-am spus să ne rugăm din nou şi ce mi-a spus mie, să mărturisească Domnului şi să ceară iertare. Când ne-am sculat de pe genunchi, faţa lui strălucea de bucurie şi fericire. Dumnezeu s-a coborât în viaţa lui. N-a fost un păcat mic. A fost un atac satanic, prin mândrie. Dacă ar fi stat în odăiţă, sincer în faţa Tatălui, mărturisindu-şi vina şi cerându-şi iertare în Numele Domnului Isus, ar fi venit la mine liber, bucuros, fericit şi biruitor, nu legat, chinuit şi deznădăjduit.

Dumnezeu poate fi găsit pretutindeni, dar în special după uşa încuiată. Numai în această retragere din lumea firii poţi avea întâlnire în lumea duhului. Doi stau faţă în faţă, izolaţi de restul lumii, a universului, în care cel mai mic caută unitatea desăvârşită cu Acela care umple totul. Aici, nu trebuie ascuns nimic din ceea ce ar deranja această unitate.

Duşmanul sufletului, care caută să saboteze această unitate, se foloseşte de elemente provenite din trei lumi:

— din lumea materială: bani, pâine, alimente şi tot ce există în lumea materială;

— din lumea sufletească – oameni, aspiraţii, idealuri, artă, mândrie, prăbuşiri, nădejdi, deznădejde;

— din lumea duhului – o închinăciune adusă Domnului, dar fără moartea eului, fără răstignirea firii, fără o judecare severă asupra unui gând satanic, a unei nemulţumiri, a unei dorinţe care nu îşi are | izvorul în Duhul lui Dumnezeu; o lipsă de dragoste, de sensibilitate, o stare de împotrivire faţă de prezenţa Lui. Toate acestea trebuie aduse cu toată sinceritatea numai înaintea Lui. Cui îi place să-şi dezbrace zdrenţele în faţa altora?

Deseori oamenii au pe deasupra haine respectabile, dar dacă ar trebui să asişti la dezbrăcarea lor totală, te-ar prinde spaima şi nu te-ai mai putea uita niciodată la ei. Toate lucrurile trebuie mărturisite nesilit, libere, şi cauzele care le-au dat curs, lui Dumnezeu, care a pus în noi ideea nemuririi, a pus gândul veşniciei, dar şi dorul desăvârşirii, a frumuseţii.

Noi dorim ca acei cu care venim în contact zilnic, să-i vedem într-o ţinută demnă, fizică, sufletească, şi mai ales spirituală. Ori pentru aceasta, mai întâi de orice, să trecem prin odăiţă. Descoperindu-ţi starea, cu toată jalea, şi nedesăvârşirea, El ţi se va descoperi în toată dragostea şi desăvârşirea. Aici în faţa Lui, niciodată nu trebuie să apari altfel de cum eşti. Trage zăvorul la o parte, dă perdeaua în lături. „. deschide gura larg şi Eu te voi umplea.” Trebuie să ai curajul să apari aşa cum eşti. După cuvintele: Dezbrăcaţi-l de hainele murdare de pe El” urmează: „.îmbrăcaţi-1 cu haine de sărbătoare.” (Zaharia 3.4)

Pentru a-L proslăvi pe Dumnezeu cu adevărat, când apari în mijlocul acelora pe care i-a creat El, trebuie să apari într-o ţinută vrednică de Slava Lui, plin de pace, fericire, de dragoste, şi într-o stare mai mult decât biruitor. Dacă nu poţi să te retragi cu Dumnezeu, în singurătatea odăiţei tale, atunci nu vei putea să umbli cu El nici în mijlocul mulţimii.

Deseori în odăiţă a trebuit să mă rog cuvinte care mă cutremurau: „Doamne, bucurie n-am, pace n-am, dragoste n-am, cum să apar în faţa celora pe care Tu îi iubeşti atât?" Şi cât de zdrobit eram în faţa Tatălui! Dar când ieşeam din odăiţă, eram în întregime schimbat, ca unul care a stat în faţa tronului de har, în faţa Tatălui Luminilor.

Niciodată să nu ieşi din odăiţa ta de dimineaţă, până ce între tine şi Dumnezeu nu-i totul în ordine.

Slavă Ţie Tată, Mântuitorule, Duhule Sfânt!

AMIN!

000O000.

RUGĂCIUNEA,

MIJLOC DE ÎNŞELARE DE SINE ŞI LUPTĂ CONTRA LUI DUMNEZEU.

Deşi faptul acesta ni se pare curios, totuşi aşa este. Ascultarea preţuieşte mai mult decât jertfele şi^rugăciunile. Noi trebuie să ne dăm seama ce anume vrea Dumnezeu de la noi. înainte de a ne ruga trebuie să ne cercetăm cum stăm cu voia lui Dumnezeu.

Odată, un elev îl ruga pe profesorul său: „Domnule profesor, dacă nu mă treceţi la obiectul dumneavoastră, atunci voi pierde anul." Profesorul, foarte liniştit, îi răspunse: „Eu te-am rugat un an întreg să înveţi şi nu m-ai ascultat, iar tu mă rogi o dată şi să te ascult?"

Dacă nu ne dăm seama ce anume vrea Dumnezeu de la noi, dacă sun-j tem aşa de insensibili faţă de dragostea Lui faţă de noi, atunci rugăciunea noastră este mai mult o înşelare de sine şi un mijloc de a ne împotrivi, de a nesocoti voia lui Dumnezeu, prin cuvintele noastre, prin rugăciunile noastre.

„Duhul Meu nu se va lupta pururea cu omul."

Adică Dumnezeu vrea să ne curăţim de orice păcat, El vrea să ne elibereze de orice idol, de orice neascultare, de orice împotrivire, iar noi, neţinând seama de voia Lui, nesocotind-o, cerem altceva. Dar dorinţele noastre neverificate, nerăstignite, sunt în acelaşi timp o răzvrătire contra lui Dumnezeu. Dacă în caracterul nostru, în felul nostru de comportare, sunt anumite lucruri care produc tulburări, nemulţumiri, răzvrătiri, iar noi, nebăgându-le de seamă, nu ne smerim, nu le mărturisim înaintea lui Dumnezeu şi nu le recunoaştem ca rele, cerându-le iertare celor din jur, orice alta ne-am mga, rugăciunea este o scârbă, o urâciune.

„Dacă-ţi aduci darul la altar şi-ţi aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă darul tău acolo şi du-te de te împacă cu fratele tău." „Dacă cineva nu ascultă legea, rugăciunea lui este o scârbă."

Dacă în adâncul sufletului sunt legături necinstite faţă de altă persoană, sau prietenii al căror scop nu este sfinţirea, cunoaşterea Domnului, părtăşia în Duh, adică moartea omului vechi şi răstignirea firii, astfel de relaţii sunt vrăşmăşie împotriva lui Dumnezeu, oricât de frumos te-ai ruga. Potrivit

cu Lumina lui Dumnezeu: „Suflete preacurvare, nu ştii că prietenia cu lumea este vrăşmăşie împotriva lui Dumnezeu?” (Iacov 4.4)

Dumnezeu m-a învăţat ca prieteniile mele să fie foarte precise, mai ales cu acei care iubesc pe Dumnezeu, acei care doresc o viaţă predată Lui 100%, cu acei care doresc să crească în cunoaşterea lui Dumnezeu, în plinătatea Duhului Sfânt. Totuşi, ca tânăr, căutam să menţin legătura cu tineri. In fiecare vedeam o posibilitate nemărginită a dragostei lui j Dumnezeu.

Făcusem cunoştinţă cu un tânăr frumos, prezentabil. Era destul de inteligent şi nu ştiu cum s-a întâmplat că se mutase la gazda unde stăteam cu I alţi tineri. M-a surprins însă unele apucături pe care le avea. Făcea glume, I ironii foarte isteţe, pline de haz, pe seama unor credincioşi, analizânduj le cu multă ingeniozitate defectele, viaţa, despicând firul de păr în patru. I Lucrul acesta a mers câteva zile, când eram la masă, când eram la serviciu, I sau în alte ocazii. Când am văzut că El ne întinează şi acesta era felul lui de | a fi, i-am spus pe când eram la masă cu alţii: „De astăzi n-o să mai vorbesc] nimic cu dumneata până când nu vei vorbi despre păcatele şi greşelile dumitale ca să te pocăieşti, şi nu despre alţii ca să râzi.” Ceilalţi au aprobat j această atitudine.

Veneam la masă vreo patru tineri. Nimeni nu-i dădea „bună ziua” sau „pace”. Chiar dacă mă uitam la el, pe faţa mea nu se schiţa nici un gest. iar de pe buzele mele nu se auzea nici un sunet. Când priveam în direcţia lui, parcă mă uitam în vid. Faptul acesta îl zguduia, îl îngheţa, mai ales că era o fire comunicativă.

Intr-o seară, era pe la ceasul 23, eu citeam din frumoasele cărţi ale lui C. H. M., el însă dormea. Deodată a ţipat cât 1-a ţinut gura:Aoleo! Aoleo!” Era ceva înfiorător: un tânăr înalt, frumos, să ţipe ca un copil îngrozit. A încercat să ne explice cum vreo şase duhuri fioroase se apropiau de El. A început să se roage: „Doamne, ai milă de mine!” Duhurile îl ironizau, îl îngânau: „Ai milă de mine”. El din nou s-a aigat: „Doamne, îndură-te de mine”. Ele din nou l-au ironizat. Apropiindu-se mai mult de El au zis: îndură-Te de El”. El din nou s-a rugat: „Doamne, nu mă lăsa!”. Duhurile se apropiau şi mai mult, ironizându-1: „Nu-1 lăsa, nu-1 lăsa!”. Apropierea duhurilor i-a produs o groază aşa de mare, că a răcnit cât 1-a ţinut gura.

Din partea Domnului am avut lumină să spun un mare adevăr, care este valabil pentru oricine se află în aceleaşi împrejurări: „Atunci când păcatul şi necurăţia stăpânesc viaţa ta, şi în loc să te pocăieşti sincer continui să te rogi lui Dumnezeu din obicei, atunci rugăciunile tale pogoară duhuri rele.”

Ca să n-ajungă rugăciunea noastră un mijloc de înşelare de sine şi de împotrivire, luptă contra lui Dumnezeu, când ne apropiem de tronul harului, să ne cercetăm bine, dacă nu cumva între noi şi creatura Dragostei divine, omul, aproapele nostru, s-a întâmplat ceva sau dacă nu cumva între noi şi Tatăl nostru este ceva. Dacă observăm ceva, să venim cu sinceritate deplină şi cu smerenia deplină a copilaşului: „Doamne, Tată, ai văzut ce s-a întâmplat între mine şi X, sunt vinovat, iartă-mă, învaţă-mă cum să mă smeresc şi să

recunosc partea mea de vină.” Stai liniştit, vei primi lumină, şi fă cum îţi vorbeşte Tatăl tău. Dacă între tine şi Tatăl ceresc s-a întâmplat ceva, e absolut necesar să-I mărturiseşti şi vei primi siguranţa iertării, ca să poţi cere şi alte lucruri. Dacă însă simţi inima împietrită, atunci e absolut necesar să mergi la cineva de care eşti sigur că-i una cu Dumnezeu şi să îndeplineşti cuvântul de la Iacov capitolul 4.

Siguranţa iertării. 1 Ioan 1.9:„Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept ca să ne ierte.”

AMIN!

oooOooo.

RUGĂCIUNEA ŞI FOCUL.

În Vechiul Testament, ideea de jertfa era legată de ideea de rugăciune. In Noul Testament, Domnul Isus este jertfa de ispăşire a păcatelor noastre şi orice rugăciune se face în Numele Lui. Ideea de jertfă rămâne. Focul nu j lipsea de la nici o jertfă, aşa că în rugăciune ideea de jertfă era asociată cu ideea de foc.

Domnul Isus ne arată că noi vom fi botezaţi cu Duhul Sfânt şi cu foc. Cu Duhul Sfânt înţelegem şi ne place, cât despre foc, nu înţelegem şi nu ne place. Totuşi, Domnul Isus leagă rugăciunea de foc.

Duhul Sfânt ne arată că noi suntem o jertfă vie (Romani 12.1). Fiecare jertfă, când se aducea, trebuia să fie arsă de focul sfânt. Focul sfânt se cobora direct din cer, sau era adus de slujitorii altarului. Era acelaşi foc, dar mereu întreţinut prin jertfele care se ardeau.

Focul reprezintă judecata. O jertfă fără foc era o insultă la adresa lui Dumnezeu, era ceva urât, infect. Animalele de pe altar, jertfite, dar nearse, netrecute prin foc, cine mai putea trece pe acolo? Şi dacă ar fi trecut, ce înfiorător miros! Aceasta ne face să înţelegem că atunci când venim înaintea lui Dumnezeu în rugăciune, trebuie să aducem ceva în focul judecăţii lui Dumnezeu, să ieşim curaţi şi îmbrăcaţi în puterea prezenţei Lui.

Altarul consacrării, este tot odată altarul judecăţii. Altarul lui Dumnezeu este în primul rând altarul focului. Cain, venind înaintea lui Dumnezeu, n-a trecut prin judecată, prin foc, mânia ce o avea împotriva fratelui său, Abel.

Duhurile rele l-au luat în primire şi a ajuns dintr-un închinător, un criminal. Anania şi Safira n-au trecut prin focul judecăţii mândria lor de a avea întâietate între fraţi, n-a rămas ascunsă în minciună. Au fost judecaţi şi condamnaţi de Domnul Isus însuşi. „Dacă ne-am judeca singuri, n-am fi judecaţi.” (1 Corinteni 11.31)

Nadab şi Abihu, fii lui Aron, când au venit să jertfească, n-au judecat uşurătatea, nepăsarea de a prezenta înaintea lui Dumnezeu foc străin, se poate că au şi băut ceva ameţitor, şi focul judecăţii i-a ars pe loc.

Saul, primul împărat a lui Israel, când a venit să aducă jertfă lui Dumnezeu, n-a judecat neascultarea, nerăbdarea, graba lui în cele sfinte. La sfârşitul jertfei lui, Dumnezeu îi spune lui Samuel: „L-am lepădat pe Saul”, iar Samuel îi spune lui Saul: „Oare îi plac Domnului mai mult arderile de tot şi jertfele decât ascultarea de glasul Domnului?” (1 Samuel 15.22)

Venind înaintea lui Dumnezeu, sau judecăm tot răul de care am fost atinşi şi-1 dăm afară prin pocăinţă, sau justificând răul, ne unim cu el, şi atunci, căzând sub judecata lui Dumnezeu, El ne leapădă, iar în viaţă vine răceala, nepăsarea, împietrirea, moartea spirituală. Dumnezeu Şi-a retras Duhul de Viaţă.

Focul sfânt pe altarul lui Dumnezeu trebuie să ardă necurmat. „Fiecare om va fi sărat cu foc.” (Marcu 9.49) înseamnă că trebuie să ardă acolo, pentru ca ceea ce e veşnic să rămână strălucitor şi plin de viaţă. Adevăratul închinător e o jertfă vie, o durere vie. Focul Slavei Celui Prea înalt s-a pogorât peste un rug în pustie, peste un mărăcine şi de acolo îi vorbea lui Moise. Rugul ardea, era în flăcări, şi totuşi rugul nu se mistuia. Adevăraţii închinători sunt o flacără de foc, acolo e focul Sfânt, acolo e biruinţă şi fericire. Focul sfânt cade judecând tot ce întristează starea de faţă a Celui Prea înalt, tot ce produce poticnire, jignire, orice egoism, orice lipsă de dragoste faţă de duşmani şi tot ce nu se încadrează în voia şi starea de faţă a Celui Prea înalt, iar acestea trebuie să-şi aibă locul în flăcările judecăţii Celui Prea înalt.

Trebuie să creştem în sensibilitate atunci când venim în faţa luminii cereşti, a desăvârşirii Celui veşnic, în faţa Dreptăţii desăvârşite, a Dragostei desăvârşite a Celui ce S-a jertfit pentru noi. Dacă nu judecăm orice lăstar de amărăciune, orice necurăţie, orice duh de judecată, orice mânie care s-a cuibărit în noi, orice zgârcenie, împietrire sau neascultare, atunci venim ca nişte iresponsabili, ca şi când ai venit să-ţi baţi joc de Acela în faţa căruia ai venit, sfidându-L în faţă.

Când vii cu păcate necondamnate, păcatul este o răzvrătire, o insultă la adresa lui Dumnezeu. Păcatul în universul moral strigă şi cere răzbunare. Când nesocoteşti aceasta, rugăciunea este o scârbă şi eşti lăsat pe seama duhurilor rele.

„Fiţi înţelepţi şi vegheaţi. Degeaba ierţi pe cel rău, căci El nu învaţă neprihănirea.” „Să ştii cum să te porţi în Casa lui Dumnezeu.”

Este o taină ascunsă aici, pe care mulţi n-o vor vedea niciodată. Acei care erau străini de Templul lui Dumnezeu, de descoperirea Slavei Sale pe altarul judecăţii. Privind, ei nu puteau vedea nimic altceva, decât focul judecăţii care mistuia tot ce era animal, şi coarne, şi copite, şi piele exterioară, oricât era de frumoasă, cu păr, cu tot, şi inima, şi intestinele, Şi capul cu tot, cu ochi, cu urechi. Şi era un miros tare neplăcut. Miros de animale arse. Tot ce era animal era ars în întregime.

Mulţi nu văd în pocăinţă decât o pedeapsă. Ei se uită cu spaimă la orice judecată aplicată omului vechi, instinctual şi animal, şi fiindcă nu predau flăcărilor judecăţii totul, ei nu vor ajunge niciodată să treacă dincolo, în Sfânta Sfintelor, în faţa Celui Prea înalt. Ei nu vor gusta niciodată din desfătarea cu Dumnezeu, să mănânce roadele din Pomul Vieţii. Ei nu vor fi în stare să vadă cum prezenţa Lui într-un stâlp de foc luminează şi umple totul. Ei nu vor gusta din bucuria de a sta la masă cu Dumnezeu. Dar dacă l-au predat tot ce-i firesc, Dumnezeu li se descoperă pe Sine în ei şi lângă ei.

Cei trei tineri din Babilon L-au cunoscut pe Dumnezeu în mijlocul flăcărilor. Oare aceasta nu ne spune nimic? AMIN!

000O000.

MATURITATEA CELUI CE SE ROAGĂ.

Nu-i vorba de o maturitate a viaţii spirituale, o maturitate a cunoaşterii lui Dumnezeu, a legilor lumii spirituale, ci este vorba de o orientare simplă, dar precisă a celui ce se roagă. Adică să ştiu precis, în legătură cu ceea ce ne-a descoperit Dumnezeu, dacă am păcatele iertate sau nu. Dacă starea în care mă găsesc este o stare plăcută lui Dumnezeu sau nu. Să-mi dau seama cam ce piedici sunt între mine şi Dumnezeu. Dacă rezolvarea lor depinde de mine, de aproapele sau de Dumnezeu. Să fac o deosebire între problemele spirituale, cele sufleteşti şi cele materiale. întotdeauna problemele care deranjează unitatea mea cu Dumnezeu trebuie să fie primele probleme aduse în rugăciune şi să aibă întâietate, după Cuvântul Mântuitorului: „Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui, şi toate celelalte vi se vor da pe deasupra.” De cele mai multe ori greutăţile ispitei, încercările, necazurile şi nenorocirile năvălesc în viaţa noastră pentru că Dumnezeu e scos din viaţă.

O tânără venise la nişte examene. Stând de vorbă cu alţi tineri, aceştia i-au spus: dacă vrea să treacă de examen, să vină să vorbească cu mine. Ea venise la mine cu mama ei. Fiindcă mai erau şi alţi tineri, am discutat foarte sincer şi pe faţă lucrurile. l-am zis: „Dacă vrei să reuşeşti la examen, să te rogi Domnului foarte sincer: „Doamne Isus, iartă-mâ că în împrejurarea de faţă n-am nevoie de Tine, de Dragostea Ta, de Mântuirea Ta, ci ajută-mă să trec la examen” Ea n-a avut curajul sincerităţii deşi era din părinţi credincioşi, dar nu era mântuită. Natural, nici n-o interesa mântuirea. N-a trecut la examen pentru că n-a avut curajul să se roage sincer.

Este o taină a lui Dumnezeu în legătură cu rugăciunea: „Orice veţi cere în Numele Meu, veţi primi.” Totuşi, avem nevoie de multă lumină spirituală. Aceste cuvinte sunt adresate ucenicilor Lui, acelora care au primit mântuirea şi pe Dumnezeu în viaţa lor. Deci orice deranjamente între ei şi Dumnezeu sunt înlăturate. Ei au lumină din partea lui Dumnezeu ce să ceară şi ce să nu ceară. Un copil născut într-o familie şi trăind în ea ştie ce să ceară de la părinţi. El cere acele lucruri a căror lipsă ar strica armonia, pacea, fericirea şi ar dezonora prestigiul familiei. Unui copilaş nu i se poate da un cuţit, deşi îl cere insistent. El poate cere o lumânare aprinsă, sau chibrituri. De aceea, creşterea noastră spirituală, înţelegerea, pătrunderea şi orientarea sunt de mare însemnătate. Pentru că la un moment dat poţi cere lucruri care să-ţi facă mai mare rău decât bine, şi dacă te ambiţionezi şi stărui, se poate să primeşti, dar primindu-le vei rămâne nenorocit. Deseori am întâlnit suflete care, plângând, mi-au mărturisit aceasta.

Cercetând adânc Scripturile, vedem că dorinţa cea mai mare a lui Dumnezeu, este să ne curăţească în mod desăvârşit (Evrei 7.25). Fie ca El să umple viaţa noastră, eul nostru trebuie să fie dat morţii, voia noastră să fie răstignită. El să fie bucuria, fericirea, desfătarea noastră.

În felul acesta, râurile de apă vie, prezenţa Lui, pot să se reverse prin noi, înjur. El este Dragoste! (Ioan 4.16), deci această Dragoste trebuie să se

reverse peste toţi cei din jur, mai ales peste duşmanii noştri. în familia lui Dumnezeu, trebuie să ne acomodăm ca la noi acasă, în faţa Lui.

Nu ca străini sau ca oaspeţi, ci ca fii. Străinii şi oaspeţii caută să profite, iar fiii sunt îmbrăcaţi în bucurie, în fericire, în dragoste.

Israeliţii nu se puteau acomoda la starea aceasta înaltă, ci se bucurau de prezenţa lui Dumnezeu, fără să-şi dea seama că ei nu corespund prin viaţa lor. Ei nu-şi dădeau seama de tragedia mare care-i aşteaptă, necunoscându-se nici pe ei, nici pe Dumnezeu. Ei mergeau contra duşmanilor cu mare bucurie, înconjurând Chivotul Slavei, prezenţa Celui Preaînalt cu osanale şi cântări de biruinţă, dar nu-şi dădeau seama că El nu are loc în viaţa lor, în inimile lor.

Deseori, israeliţii, în mijlocul celor mai mari bucurii, au avut cele mai mari înfrângeri şi cele mai ruşinoase pedepse (Iosua 7.5; 7.25; Judecătorii 2.14-15; 4.2).

Faptul că cineva se roagă nu înseamnă mare lucru: „Cine se laudă, să se laude că Mă cunoaşte.” (Ieremia 9.23-24) „Viaţa veşnică este aceasta: să te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat şi pe Isus Hristos pe Care L-ai trimes Tu.” (Ioan 17.3)

A trăi cu Dumnezeu, a te bucura cu Dumnezeu, bazat pe Lumina Cuvântului Său, este mai mult decât orice rugăciune. Din starea aceasta nu poţi cădea în obiceiuri religioase, în formalism dogmatic, rece şi mort, dar nici în misticism, isterie necontrolată, când omul poate cădea pradă duhurilor.

Rugăciunea nu-i un scop, nu-i ţinta vieţii; ea este un mijloc pentru menţinerea vieţii! Acei ce fac din rugăciune un scop, o ţintă, deseori se trezesc pe făgaşe greşite. Trăirea cu Dumnezeu, umblarea cu Dumnezeu, prietenia cu Dumnezeu, desfătarea în Dumnezeu, la toate acestea poate participa rugăciunea, dar nu ca scop, ci ca un mijloc. Când noi suntem ceea ce trebuie să fim în Casa lui Dumnezeu şi în relaţia cu Dumnezeu, rugăciunea este mijlocul prin care Dumnezeu îşi face lucrările Sale în mijlocul lumii.

AMIN!

000O000.

RUGĂCIUNEA PE BUZE, IAR IDOLUL PE TRONUL INIMII.

Când vrem să ne rugăm lui Dumnezeu, primul lucru pe care trebuit să-1 clarificăm este starea relaţiei dintre noi şi Dumnezeu.

Aşa după cum, când mergem la cineva în legătură cu o problemă căutăm să vedem dacă nu cumva între noi şi persoana în cauză a interveni ceva. Dacă este ceva, primul lucru pe care trebuie să-1 facem este şi rezolvăm situaţia.

Linia normală între noi şi Dumnezeu trebuie să rămână mereu aceasta „Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău şi cu toată puterea ta, şi pe aproapele tău ca pe tine însuţi.” „Domnul să-ţi fie desfătarea şi El îţi va da tot ce-ţi doreşte inima.”

De obicei, noi ca oameni suntem nepăsători, insensibili la relaţiile cu ceilalţi. Numai atunci ne punem viaţa în rânduiala cu cineva când avem nevoie de El. Felul acesta nu-i cel mai potrivit, însă este bun. Deseori Domnul dirijează împrejurările pentru ca noi să avem mare nevoie de El. Este bine din

partea noastră, oricât ar fi furtunile şi valurile de mari, în primul rând să ne trecem trecutul printr-o revizuire fulgerătoare şi judecându-ne fără nici o cruţare, să descărcăm poverile, împietrirea, răceala, nepăsarea, să ne spălăm cu sângele Lui, cu multă căinţă înaintea Lui, apoi să spunem şi celorlalţi.

La orice rugăciune sinceră, cinstită, primele cuvinte trebuie să fie în legătură cu ceea ce s-a interpus între noi şi Domnul.

Mi-aduc aminte cum mă rugam şi plângeam când eram copil în credinţă: „Vezi Doamne, inima ţi-am predat-o Ţie, şi când colo, X a intrat în ea.”

Ce frumos a început rugăciunea un tânăr: „Doamne, mi-e ruşine de ceea ce am făcut. Te rog, iartă-mă”. Dar altul, pe când îi cerea iertare cineva, i-a spus acestuia că 1-a iertat ori de câte ori cerea iertare, „dar tu nu-1 ierţi pe fratele tău care ţi-a greşit”. îndată s-a sculat, a luat trenul şi a plecat la persoana în cauză şi a cerut iertare pentru că de 10 ani nu 1-a iertat.

Sinceritatea trebuie să stea la temelia legăturii noastre cu Dumnezeu. Sufletul nostru a fost pe deplin eliberat de Domnul Isus, se bucură de cea mai mare slobozenie, iar ispititorul caută să ne facă robi şi să ne ducă în robie.

Prin faţa noastră sunt perindaţi idoli de tot felul, imagini, gânduri, care ne duc bucurii sau spaime. Fiecare zi îşi are asalturile ei, luptele ei, furtunile ei, ca slava lui Dumnezeu să fie umbrită, întunecată, iar altceva să-i ia locul. Aşa cum un instrument muzical nefolosit se dezacordează, tot aşa, sufletul nostru, trecând prin diferite împrejurări, trebuie acordat pe linia centrală a unităţii cu Dumnezeu.

AMIN!

oooOooo.

STĂRUINŢA IN RUGĂCIUNE ŞI BIRUINŢA

1 Ioan 4.4: „Voi copilaşilor sunteţi din Dumnezeu şi i-aţi biruit, pentru că Cel ce este în voi este mai mare decât cel ce este în lume.”

I. Lupta noastră şi biruinţa Lui (1 Ioan 4.4)

1 Timotei 6.12: „Luptă-te lupta cea bună a credinţei.” „Luptă-te!” Când trecem dincolo de Cruce – Răstignire împreună cu Hristos, ca să avem parte şi de înviere împreună cu Hristos, şi aşezare (şedere) împreună cu Hristos în locurile cereşti.

2Corinteni 10.4: „Căci armele cu care ne luptăm sunt puternice, nu sunt supuse firii pământeşti, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu; ca să surpe întăriturile.” Cât este de real! 2 Corinteni 10.5: „Noi răsturnăm izvodirile minţii omeneşti şi orice înălţime care se ridică împotriva conştiinţei lui Dumnezeu, şi orice gând îl facem rob ascultării de Hristos.”

II. Când suntem în Duh suntem biruitori.

Isaia 54.15: „Dacă urzesc uneltiri, nu sunt de la Mine; oricine se va uni împotriva ta, va cădea sub puterea ta.” „Căci aşa vorbeşte Domnul

Dumnezeul lui Israel: «în linişte şi odihnă va fi mântuirea voastră, în seninătate şi încredere va fi tăria voastră.»„

Romani 8.9: „Totuşi în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela Care ne-a iubit.” Când eşti în fire, eşti în faliment. Isaia

8.9: „Scoateţi strigăte de război cât voiţi, căci tot veţi fi zdrobiţi; luaţi aminte, toţi cei ce locuiţi departe, pregătiţi-vă oricât de luptă căci tot veţi fi zdrobiţi.” Romani 8.9 „Voi însă nu mai sunteţi pământeşti, ci duhovniceşti, dacă Duhul lui Hristos locuieşte în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Dumnezeu, nu este al Lui.”

Isaia 30.2,5, 7,12-13: „Ei se coboară în Egipt, fără să Mă întrebe, ca să fugă sub ocrotirea lui Faraon, şi să caute un adăpost sub umbra Egiptenilor!

Dar toţi vor rămâne de ruşine, din pricina unui popor, care nu le va fi de folos, nici nu-1 va ajuta, nici nu le va folosi, ci va fi spre ruşinea şi ocara lor. Căci ajutorul Egiptului nu este decât deşertăciune şi nimic, de aceea eu numesc lucrul acesta: zarvă fără nici o ispravă. De aceea, aşa vorbeşte Sfântul lui Israel: «Fiindcă lepădaţi cuvântul acesta, şi vă încredeţi în silnicie şi vicleşuguri, şi vă sprijiniţi pe ele, de aceea, nelegiuirea aceasta va fi pentru voi ca spărtura unui zid înalt, care, spărgându-se, ameninţă să cadă, şi a cărui prăbuşire vine deodată, într-o clipă.»„

Proba de foc a umblării cu Dumnezeu: „Moise a zis: «Predaţi-vă azi în slujba Domnului, chiar cu jertfa fiului şi fratelui vostru, pentru ca binecuvântarea lui să vină astăzi peste voi.” (Exodul 32.27,29)

Ce înseamnă prezenţa Lui? Exodul 33.3: „Suie-te în ţara aceasta unde curge lapte şi miere. Dar Eu nu Mă voi sui în mijlocul tău, ca să nu te prăpădesc, căci eşti un popor încăpăţânat.” Exodul 33.5: „Şi Domnul a zis lui Moise: «Voi sunteţi un popor încăpăţânat. Numai o clipă de M-aş sui în mijlocul tău, te-aş prăpădi. Aruncă-ţi acum podoabele de pe tine, şi voi vedea ce-ţi voi face.»„

Luptele dinăuntru – ispitele, noi le judecăm cu toată seriozitatea.

Cucerirea Canaanului. Lupta împotriva păcatului. Numeri 25.9 -Fineas face o judecată împotriva curviei cu madianiţii – 24.000 de oameni sunt omorâţi.

III. LuptadinCanaandepepoziţiadebiruinţă, luptaprezentândjudecataLui.

„Veniţi să ne judecăm.” Isaia 1.18: „Veniţi totuşi să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele noastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roşii ca purpura, se vor face ca lâna.”

Reprezentând punctul de vedere a lui Dumnezeu: 2 Corinteni 10.5 „Orice gând îl facem rob ascultării de Hristos.”

Poziţia rămânând normală: „Dumnezeu se va lupta pentru voi, dar voi staţi liniştiţi.” (Exodul 14.14) Dumnezeu luptă în afară.

1. Prin mielul pascal – trecuţi de judecată (Exodul 12).

2. Faraon – armata lui e judecată (Exodul 14.24-28). Pedeapsa pentru idolatrie judecată- 24.000 de oameni omorâţi.

3. Ierihonul este judecat (Iosua 6).

4. Acan nu este judecat (Iosua 7.12). De aceea copiii lui Israel nu pot să ţină piept vrăşmaşilor lor la Ai. Pierd oameni.

Ce înseamnă umblarea cu El?

1. Hrănirea din pomul vieţii – Biruinţa în părtăşie cu Domnul Isus.

2. Hrănirea din pomul morţii – părtăşia cu lumea – înseamnă înfrângere, dezastru. Unde păcatul e mai mare? Când moartea e în tine. Sau când Viaţa e în tine – o vorbă arată.

Spargerea tablelor legii. Moise sparge tablele legii (Exodul 32).

Părtinirea firească. Numeri 22, 31.8 – Balaam.

Saul luptă cu armata contra filistenilor (1 Samuel 31). Este biruit, părăsit de Dumnezeu.

David luptă cu Goliat (1 Samuel 17.12). Dumnezeu este cu El, este biruitor.

Tragedia cea mai mare a lui Israel e şi tragedia noastră.

Judecătorii 1.21, 27-28, 35; 2.1: cruţând pe Canaaniţi, erau biruiţi. Cruţând păcatul, eşti biruit.

Biruinţa lui Dumnezeu în noi, pentru noi. Atitudinea dezinteresată pentru ce este al meu. Mama poate deveni o problemă firească, soţia, copilul, slujba, o problemă de judecată a firii, predica, teologia.

Vezi răul – faci observaţie (în dragoste)? O acuzaţie – o primeşti? Ai un interes – eşti părtinitor?

Jertfeşti Adevărul pentru interesele tale? (Judecătorii 2.1-4)

Cauza neputinţei – lipsa de dragoste, egoismul.

Lipsa de activitate. Lipsa de ajutor pentru altul.

Cauza mărginirii:

1. Inactivitate.

2. în dragoste.

3. în împărăţia Lui.

Judecata se face prin îngerii slujitori, prin oameni, prin animale. Punând la punct în noi tot ce-i dezordine, Dumnezeu lucrează pentru noi.

AMIN!

oooOooo.

RUGĂCIUNE

„Doamne, sunt al Tău pentru totdeauna, nu îngădui să mă îndoiesc vreodată de lucrul acesta sau să-1 uit.

Doamne, Tu ştii că vechile noastre legături sunt aceleaşi. Eu sunt al Tău şi Tu eşti al meu pentru totdeauna.

Cum să ridic ochii spre faţa Ta, aceea plină de sânge, fără să zic: „Rămân robul Tău de bună voie, pe vecie.”

A rămâne în Hristos şi a lăsa pe Hristos să rămână în noi, iată totul, (încetează cu frământările, lasă-L pe EL)

Să ne încredem întotdeauna în Domnul, să credem că starea lui de faţă nu este întreruptă şi să ne bizuim pe El din ceas în ceas, din clipă în clipă, iată totul.

A avea ţinută lăuntrică de ascultare şi încredere nemărginită în El, a trăi în ţinuta aceasta în ciuda împrejurărilor, iată cheia.

A avea pace în mijlocul împrejurărilor cele mai grele.

A avea bucurie în faţa nereuşitei şi a falimentului şi aparenţelor, iată ce poate face Domnul meu.

Nimic nu-1 poate vătăma pe cel ce este în Dumnezeu. Când un sfânt porunceşte, Dumnezeu îl ascultă. AMIN!

000O000.

NAŞTEREA LUI (I))

Viaţa noastră este o casă de poposire pentru suflet. în casele de poposire vin mulţi. Ori că mai stau, ori că mai pleacă, e acelaşi lucru.

Gemem în corpul acesta, plini de dorinţa de dezbrăcare (2 Corinteni 5.6).

Dacă suntem în trup, pribegim departe de casă (2 Corinteni 5.6).

„Şi Cuvântul S-a făcut trup şi a locuit printre noi, plin de har şi de Adevăr.” (Ioan 1.14)

I. Casa de poposire este locul unde vin mulţi. §. O legiune de duhuri n-au rămas afară.

1. „Iată Eu stau la uşă şi bat.” (Apocalipsa 3.20)

2. „Dacă mă iubeşte cineva, va păzi Cuvântul Meu şi Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el şi vom locui împreună cu el.” (Ioan 14.)

3. Dumnezeu a venit la Avraam.

4. îngerii au venit la Lot.

5. Domnul Isus a venit la Zacheu. Tragedia se ascunde aici: casa a goală. Cauzele care fac casa să nu fie locuită:

— deseori n-are loc chiar în casa de poposire.

— simplu şi dureros deseori e străin chiar în mijlocul nostru.

Nu L-am cunoscut, n-am mers cu El.

„Niciodată nu v-am cunoscut.” „Noi am făcut minuni, am predicat.” „Degeaba, nu v-am cunoscut.” (Matei 7.23)

Au ocupat tot apartamentul vieţii numai pentru ei. Toată viaţa lui are o întrebuinţare precisă. El ştie tot, el face tot, el plănuieşte tot, el controlează tot, el dirijează tot.

„Cine vrea să vină cu Mine, să se lepede de sine.”

O condiţie la şcoală: să te laşi învăţat. Zi de zi învăţat.

Trei sferturi din ucenici n-au putut învăţa, au fugit.

§. O femeie în munţi căuta drumul. Trebuia să asculte ce o învăţau alţii.

Pentru El, drumul e liber în toate. Chiar când ai lumina Lui, spune-o Lui.

§. Am fost aseară la cineva. îi era frică să nu I se schimbe nimic din socotelile lui.

„Veniţi după Mine. Fericirea păcii. „Nu vă temeţi, vă aduc o veste bună. O mare bucurie pentru tot poporul.”

AMIN!

oooOooo.

NAŞTEREA LUI. SE CAUTĂ CENTRUL UNIVERSULUI.

Telegrama Cerului, trimisă. Mai multe cuvinte îşi. au însemnătatea lor unică.

Astăzi – timpul.

Vestea bună. Aici începutul, din gura îngerilor, nu de la şarpe. Cea mai frumoasă veste ne leagă de cer. Calitatea este cea mai bună veste.

1. Cea mai necesară.

2. O veste care-l interesează pe toţi.

3. Cerul întreg se bucură, se interesează. Numele: HRISTOS DOMNUL.

I. Arătarea Slavei lui Dumnezeu, prin naşterea Lui, pe baza martorilor. 1. Chiar dacă Dumnezeu lucrează tainic, are motive. Ca orice acţiune deosebită, are martori. §. Cu cât are cineva mai mulţi martori, cu atât este mai crezut. §. La ieşirea din Egipt, 600.000; 20% copii, 50% soţii, părinţi. Ce fel de martori are Dumnezeu?

2. Din fiinţele omeneşti.

3. Fiinţele şi lucrurile materiale: peştera, fânul, ieslea, vitele. Cauza martorilor: credinţa bine întemeiată, să nu aibă îndoieli.

1. Primul martor: Dumnezeu. „Tu eşti Fiul Meu, astăzi Te-am născut.” (Evrei 1.15)

§. Cine trimite pe îngerul omenirii pierdute: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, de El să ascultaţi.” Să ai pe Dumnezeu ca martor!

2. Duhul Sfânt ca martor. „Duhul Sfânt se va pogorî peste tine, şi puterea Celui Preaînalt te va umbri” a spus îngerul.

3. Profeţii.

4. Măria, când I s-a vestit aceasta, s-a dus la Elisabeta, mama lui loan Botezătorul.

5. losif, care a vrut s-o alunge. I s-a arătat un înger, care i-a spus: „Iosife, fiul lui David, nu te teme să iei pe Măria nevasta ta, căci ce s-a zămislit în ea este de la Duhul Sfânt.

Profeţiile: „Fecioara va naşte un Fiu.” „Un Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat.”

6. îngerul care a adus vestea bună, care a transmis mesajul sfânt.

7. îngerii, care au cântat „Slavă lui Dumnezeu!”

8. Ciobanii, care au ascultat mesajul.

9. Magii, care au venit din răsărit.

10. Stelele. O stea a avut o misiune specială. Balaam (Numeri 22).

11. Ieslea din Betleem.

12. Vitele.

Scriitorul Luca ar fi combătut aceste mărturii, pe baza mărturiilor contemporanilor.

II. Primirea acestor telegrame.

Arătarea Slavei lui Dumnezeu, pe baza revelaţiilor îngerului, cu privire la naşterea Lui.

1. O telegramă cerească.

2. O lumină în întuneric.

3. începutul împărăţiei Lui.

„Un Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat şi domnia va fi pe umărul Lui; îl vor numi „Minunat, Sfetnic, Părintele veşniciilor, Dumnezeu tare, Domn al păcii.” (Isaia 9.6)

Efectele exterioare:

1. Bucuria – rezultatul acestei veşti bune.

2. Cutremurarea printre îngeri.

3. O groază printre demoni.

4. O mare bucurie pentru cei sinceri, simpli: ciobani. O precizare cerească celor direct interesaţi.

Vouă, tuturor ascultătorilor – toţi au mare nevoie de un mântuitor, cu o misiune unică, specială.

Pentru cei căzuţi în păcate, patimi.

Pentru cei ce stau în întuneric.

Pentru cei deznădăjduiţi.

Pentru cei legaţi de groaza morţii.

Pentru cei îngroziţi de grozăvia iadului.

Hristos Domnul:

1. Domn al cerului şi al pământului.

2. Domn peste cei vii şi peste cei morţi.

3. Domn chiar dacă e nesocotit, lepădat.

4. Domn chiar lepădat, şi atunci când era mic, în iesle. Lepădat pe Golgota, lepădat când mijloceşte, lepădat la judecată, lepădat la răstignire.

Această revelaţie ne uluieşte. Stă mintea în loc.

Din strălucirile veşniciei, din lumina cerească – în grajd!

Cea mai mare distanţă parcursă.

Extremele se întâlnesc!

De pe tronul slavei, în iesle, în scutece.

Nemărginirea Slavei, Atotputerniciei, într-un Copil!

„Iată-mă, trimite-mă!” (Isaia 6.8)

Cerurile nu-L pot cuprinde!

Mintea iscoditoare stă copleşită.

Din mijlocul îngerilor, oştilor cereşti, între vite!

0, adâncul înţelepciunii dumnezeieşti şi a dragostei! Dreptatea şi rezolvarea tuturor problemelor.

MRezultatul pe care 1-a avut această descoperire asupra ascultătorilor:

1. S-au dus în grabă.

2. Au primit – au mers să vadă.

3. Au văzut minunea – un copil mic.

4. Au spus cum cerul clocotea în osanale.

5. Cum cerul a sărbătorit naşterea Lui.

6 Au venit şi magii. Steaua s-a arătat. Au adus:

— aur. Domnul tuturor bogăţiilor, Rege.

— smirnă. Jertfă. Va trebui să fie jertfit.

— tămâie. Mare preot. • Omenirea L-a primit în iesle, locul cel mai neînsemnat, umil. Să deschidem inima, să-L primim pe tronul inimii. AMIN!

oooOooo.

NAŞTEREA LUI (II)

Ce a produs naşterea Lui. învăţaţii timpului cercetau viitorul.

I. Căutarea neliniştitoare a magilor.

1. N-a fost acolo ceva la întâmplare.

2. N-a fost acolo vreunul.cu vreo părere.

3. Creatorul venise – să-L căutăm.

II. O întrebare precisă: Unde-i steaua lui Israel?

1. Unde-i împăratul care va avea toată puterea, slava, înţelepciunea, toată Dragostea? El va ridica blestemul păcatului.

2. Unde a proorocit Balaam şi unde este Răsăritul?

III. Ceva proaspăt.

1. Cea mai mare veste a lumii – de curând născut – să-L căutăm, pe urmele Lui.

2. Ierusalimul, luat prin surprindere.

3. Cărturarii, fariseii, preoţii, Irod, dornici să ştie.

IV. l-am văzut steaua din Răsărit – reflecţie de sus căutată jos.

1. Răsăritul fierbe.

2. Delegaţiile vin.

3. Nădejdea omenirii.

V. Un singur scop avem: să ne închinăm.

1. De nimic altceva n-avem nevoie!

2. Ce depăşire grozavă. Acum avem căruţa, avion.

3. Pentru noi jertfit – învăţător, Mântuitor.

4. Să ne închinăm! închinarea din cer, o realitate jos pe pământ.

VI. Ce a produs venirea Creatorului? O mare tulburare – la nivelul Creatorului.

1. Irod: Scaunul meu se clatină!

2. Cărturarii: înţelepciunea lor se clatină.

3. Preoţii: Preoţia lor se clatină.

4. Irodiada: viaţa de păcat se clatină.

VII. O cercetare stăruitoare a locului naşterii.

1. Delegaţii de la Irod, de la romani.

2. Cum să găseşti un ac în carul cu fân?

3. Informatorii lui Irod, dornici să afle.

4. în Biblie – noi avem cărţi sfinte.

Omenirea caută urmele Creatorului, oriunde – în stele, în Biblie.

— au găsit armoniile cereşti – stele, ghid.

— în Biblie, în cărţi.

— au stabilit coordonatele locului. VIII. Totdeauna în legătură cu Domnul Isus.

1. Tot întunericul iese afară – negură mare.

2. Nepăsarea poporului lui Dumnezeu.

3. Adormirea cărturarilor, a preoţilor.

4. Şiretenia lui Irod: „Căutaţi, pentru că vreau să mă închin şi eu.” IX. Când au ieşit din Ierusalim, au ieşit din negură.

1. Apare steaua.

2. Mergea înaintea lor.

3. S-a oprit deasupra lor.

4. N-au mai putut de bucurie. AMIN!

oooOooo.

NAŞTEREA DOMNULUI ISUS.

Cea mai mare sărbătoare a omenirii.

IPentru că Dumnezeu Şi-a îndeplinit promisiunile – profeţiile, făcute neamului pământesc.

1. El a vorbit personal în Eden.

2. El a vorbit prin profeţi (Isaia 7.5).

3. „Un copil ni S-a născut.”

4. Simion, ultimul dintre oameni mari.

5. îngerii.

III.

II. Prin îngeri ne vesteşte împlinirea profeţiei.

1. Prima predică.

2. Astăzi – timpul. _

3. în cetatea lui David – locul.

4. Un Mântuitor – Emanuel – persoana. Hristos Domnul. Numai atunci e bucurie când e primit.

Îngerul precizează semnul:

— prunc în iesle

— prunc între animale, îngerii cântă.

1. Este un program al sărbătorii Lui.

2. Cei mai de jos, oameni simpli în jurul Lui.

3. De ce 90% sunt oameni simpli pe planetă? Aceştia sunt mai j potriviţi pentru împărăţia Lui. Doar n-o să-Şi umple Cerul cu bogaţi şi egoişti. Când au cântat îngerii? Când au apărut înaintea celor mai umili oameni – păstorii de pe câmpia Betleemului.

Dacă ar fi fost primit într-o casă.

1. Ieslea la naştere.

2. Crucea la moarte, mormântul gol.

3. Domnul prezent pretutindeni.

Bucurie, pentru că la iesle se face înfrăţirea tuturor oamenilor. Magii, mgerii, ciobanii, profeţii, fiinţele superioare, oamenii simpli.

1. Cine ar fi ajuns în palat la Irod?

2. Cu oricine te poţi înfrăţi la iesle.

1. Mândria dispare.

2. înţelepciunea dispare.

3. Răutatea dispare. Hai la iesle.

VII. Bucuria pentru că Hristos a venit.

1. Are toată puterea în cer şi pe pământ.

2. îngerii îi spun Domnul.

3. David îi zice Domnul.

4. El bate la uşă, vine cu daruri.

VIII. Cuvintele cântării: „Pace între oamenii plăcuţi Lui!”

1. între cei plăcuţi Lui? Cine sunt? Care sunt? Unde sunt? _

2. Poate vrei să fii tu? Vino acum la El – El te primeşte. Te iartă, te spală, te primeşte. Te iubeşte.

Da, vino, Doamne Isuse! AMIN!

oooOooo.

IV.

V.

VI.

NAŞTEREA LUI ISUS

[. Sărbătoarea marilor bucurii.

Dumnezeu îşi îndeplineşte făgăduinţele Lui. Generaţii au aşteptat, au cercetat, au nădăjduit.

Două laturi trebuiau să se unească:

1. Dorinţa profundă a suferinţelor.

2. Făgăduinţa lui Dumnezeu. De la atotputernicie la slăbiciune.

II. Domnul aduce bucurie prin felul minunat cum împlineşte promisiunea. Extreme – palat şi iesle. Ce ar fi fost dacă s-ar fi găsit o casă? Tot pământul ar şti.

De ce nu L-a primit o văduvă, un bogat, un sărac? Faţa arată: e loc sau nu e?

Naşterea Domnului aduce bucurie prin urmările ei imediate, îngeri, coruri îngereşti, ciobani, magi, pace, unitate. Cerul deschis. Apare Dumnezeu în corp (în materie). Bogăţie – în El – cum este El.

1. în dragoste de Tatăl – părăseşte.

2. în ascultare – Cuvântul.

3. în smerenie – ultimul loc.

4. în iertare – prima grijă.

5. în sinceritate – adevăr.

6. în curăţie – orice gând rob ascultării de Hristos (2 Corinteni 10.5).

7. în rugăciune – stăruinţă. Legea Ascultării.

8. Orice tendinţă supusă Lui – Legea uceniciei, învăţaţi de la Mine, căci Eu sunt blând şi smerit cu inima.

1. Cum este El, aşa şi noi.

2. Legea Unităţii – Contopirea – Eu în ei şi ei în Mine. Locul. Poziţia. Biruinţa.

AMIN!

oooOooo.

POMUL VIEŢII ÎN EDEN, POMUL VIEŢII ÎN APOCALIPSA.

Omul privit ca un pom. Libertatea.

I. Lasă-te sădit de Tatăl tău, lasă-te smuls din grădina păcatului şi răsădit în Edenul lui Dumnezeu.

§. Spini, scaieţi, mărăcini a lăsat păcatul. Pomul, nu omul se lasă sădit. Pom sădit lângă apă (Psalmul 1). Pom care trei ani n-a rodit.

II. Libertatea omului de a-şi înfige rădăcinile în izvorul vieţii sau în izvorul morţii.

1. Urmările faptului că n-avea rădăcină.

N-are rădăcină în El, ci ţine până la o vreme (Matei 13.35).

2. Rădăcina dirijată greşit.

Pomul îşi opreşte rădăcina când ajunge la petrol sau la altceva otrăvitor.

Multe feluri de rădăcini trebuie tăiate, curăţate. Ramurile de asemenea. „Iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor.” (1 Timotei 6.10) „Să dea

lăstari de amărăciune.” (Evrei 12.10) „Să nu fie printre voi nici o rădăcină care să aducă otravă, pelin.” (Deuteronomul 28.18) „Eşti plin de fiere şi-n lanţurile fărădelegii.” (Faptele Apostolilor 8.23)

Banii – rădăcini amare: Iuda, Balaam – înşelăciuni; Dina stătea la poartă să vadă fetele Canaanului; Iacov – neascultare; Saul – credincios superficial, cu interese materiale; profetul din ţara lui Iuda – nesupus; Ieroboam – neascultător; Solomon – femeile; Absalom – ură, răzbunare.

Izvorul mântuirii – rădăcină bine înfiptă în dragoste (Efeseni 3.18).

Izvorul tăriei Lui întăreşte în toată puterea, potrivit cu tăria Slavei Lui.

Iosua – în Lumina Lui.

Domnul este locul către care se îndreaptă rădăcinile. III. Asigurarea rodirii pentru cel ce se lasă sădit în Hristos.

1. Lângă râu – nu se teme de secetă.

2. Nu încetează să aducă roade (Ieremia 17.8).

3. Frunzele slujesc la vindecarea neamurilor.

4. îi voi da să mănânce din pomul vieţii (Apocalipsa 22). Libertatea lui Dumnezeu de a curăţa grădina (Isaia 27; Evrei 6).

1. Admiţând păcatul, te vei smulge din pământul celor vii (Psalmul 52.5, Proverbele 2.22).

2. Admiţând necredinţa, cei necredincioşi vor fi smulşi din pământul celor vii (Proverbele 22.2).

3. Este smuls din cortul unde se crede la adăpost (Iov 18.14). IV. Fericirea omului care şi-a înfipt rădăcinile în izvorul vieţii.

Cel care nu are rădăcină.

1. Cauza: nu s-a prins.

2. Nu creşte.

3. N-are roadă.

4. Viermii îi atacă rodul.

De ce băţul lui Aron a rodit migdale? Domnul voia să-i arate alegerea Sa.

Şi astăzi cei aleşi de Domnul aduc roade. Domnul are nevoie de lucrători sinceri, dezinteresaţi de cele materiale. Sufletele păcătoşilor sunt mult mai scumpe decât orice câştig pământesc. Vino la Domnul Isus. El Şi-a jertfit viaţa pentru cei păcătoşi. El vrea ca şi cei mântuiţi să simtă Dragostea lui şi să-şi predea viaţa pentru salvarea celor pierduţi.

„Rugaţi dar pe domnul secerişului să scoată lucrători la secerişul Lui.” (Matei 9.38)

AMIN!

BINECUVÂNTĂRI.

I. Dumnezeu vrea să ne dea binecuvântări cu mult mai mari decât am primit. Vrea să ne facă surprize.

Este un foc sfânt, o dorinţă, care-L arde pe Dumnezeu să ne dea lucruri frumoase. Dacă ai avea de toate, cum ai mai aduce copilului tău banane, smochine, nuci de cocos, cârnăciori!

Cum aşteaptă şi aşteaptă El să ne binecuvânteze!

Să fim plini de lummă, foc, putere, dragoste, plini de Duhul Sfânt.

El ar vrea ca noi să stăm lângă izvoarele binecuvântărilor.

Cei ce au găsit izvoarele patimilor, fac ce fac şi tot aleargă după o ţigară. Cu aceasta îşi arată demnitatea lor. Suflă fum în nasul altora. Fac ce fac şi iarăşi la pahar. Fac ce fac şi iar înjură, fac ce fac şi iar înşeală.

„Pasărea pe limba ei piere.” Aceea ce are în inimă, aceea arată în afară. Mulţi copii îşi fură părinţii.

1. Cinstea părinţilor e furată, banii părinţilor sunt furaţi.

I.

2. Avutul părinţilor furat; pe ce pune mâna dispare.

3. Slava Lui e furată, puterea Lui e furată, binecuvântările Lui sunt furate. Ei cred că binecuvântările sunt date ca să se arate ei cine sunt. Cred că mântuirea e dată ca ei să se slăvească.

4. Că tot ce aud aici e ca să se mândrească că ştiu mai mult.

5. Când Dumnezeu vrea să-i corecteze, ei zic: aceasta se potriveşte cu alţii. Toate acestea sunt date spre proslăvirea Lui, spre sfinţirea noastră, spre formarea în noi a Chipului Său. Spre Slava Harului Său, pe care L-a revărsat prin Domnul Isus. De la El, prin El şi pentru Slava Lui. Toate sunt date pentru a-L descoperi.

AMIN!

oooOooo.

DRAGOSTEA.

Dacă Mă iubeşte – Marea Libertate în Dragoste (Ioan 14.23).

1. în general, noi iubim când cineva ne iubeşte.

2. Noi iubim când cineva are consideraţie pentru noi.

3. Noi iubim când cineva ne preţuieşte.

4. Noi iubim când cineva se poartă frumos cu noi. Domnul Isus ne arată Dragostea Sa:

1. Lasă slava cerească.

2. Vine ca un copil sărac, în iesle.

3. Ne dă învăţătură ca să primim mântuirea.

4. Ne arată Dragostea, prin Marea Sa Jertfă.

5. Ne-a făcut după chipul Său. Domnul Isus ne-a căutat şi ne-a mântuit.

II. Condiţiile ca cineva să-L poată iubi:

1. Să se lase spălat (Evrei 7.25).

2. Să se lase umplut de prezenţa Domnului (Efeseni 5.18).

3. Să primească eliberarea deplină – mântuirea (Romani 8.37).

4. Să ajungă Templul Său (1 Corinteni 3.16).

5. Pentru aceasta trebuie să se pocăiască (Marcu 1.13).

Pentru ca Dumnezeu să vină în viaţa noastră, trebuie să I-o predăm de bună voie (Romani 12.1).

1. Numai acela care se eliberează de păcat.

2. Numai acela care se eliberează de puterea firii.

3. Numai acela care se eliberează de puterea eului.

4. Numai acela care se eliberează de sub puterea lui Satan poate iubi pe Domnul Isus. însuşirile pe care le aduce Dragostea în sufletul care iubeşte:

1. Dragostea îl face foarte atent, grijuliu, ca o mamă.

2. îl face să analizeze de aproape orice lucru.

3. Să observe orice, cu băgare de seamă.

4. Cercetează orice.

5. îndeplineşte orice condiţii.

6. Foarte stăruitor în ceea ce îl îndeamnă Dragostea.

7. Loial cu toată încrederea.

8. Devotat.

IV. Dragostea uneşte – vom veni la El şi vom locui împreună cu El. (Ioan 14.23)

Prietenii se vizitează:

1. Avraam vizitat de Dumnezeu (Genesa 15.1, 18.2).

2. Moise vizitat de Dumnezeu în rugul aprins (Exodul 3.2).

3. Pavel a ajuns la al treilea cer (2 Corinteni 12.2).

V. Dragostea face posibil să locuim împreună cu Dumnezeu. Templul, altarul, Masa cerească (Psalmul 73.17).

Pe cine? Pe Domnul fac locul meu de adăpost (Psalmul 73.28).

„Domnul mi se arată de departe: Te iubesc cu o iubire veşnică, de aceea îţi păstrez bunătatea Mea.” (Ieremia 31.3) „Ai preţ în ochii Mei, eşti preţuit şi te iubesc.” (Isaia 43.4) „A Lui, Care ne iubeşte şi ne-a spălat cu Sângele Lui.” (Apocalipsa 1.5)

Dragostea şi gingăşia arătată de Dumnezeu oamenilor se vede din toată Scriptura. Cum putem răspunde la această Dragoste? Numai deschizând inimile zăvorâte de păcat, numai pocăindu-ne, ca inima să se deschidă.

Domnul Isus intră, o spală, devine Domn şi Stăpân al nostru.

„Din inima lui vor curge râuri de apă vie” (Ioan 7.38) peste cei ce ne înconjoară.

AMIN!

oooOooo.

ALEGEREA.

IHarul ucenicilor: (1) Sunt cunoscuţi pe nume:

1. „Te chem pe nume; eşti al Meu.” (Isaia 43.1)

II.

„Cunosc pe cei ce i-am ales.” (Isaia 44.1) „Eu îmi cunosc oile Mele.” (Ioan 10.1; 13.23) „Oile Mele ascultă glasul Meu.” (Ioan 10.27; 13.23) „Cele şapte stele pe care le-ai văzut în mâna Mea.” (Apocalipsa 1.20) „El ţine cu mâna sufletele a tot ce trăieşte.” (Iov 12.10) „El ţine stele sub pecetea Lui.” (Iov 9.7; Efeseni 1.13) 8. „Te cunosc pe nume, eşti al Meu. Nicidecum n-am să te las.” (Evrei 13.5) j (2) Sunt ţinuţi în cunoştinţă. în anumite împrejurări:

1. Dumnezeu se simte obligat: „Să ascund eu de Avraam ce am să] fac?”(Genesa 18.17)

Ahab s-a smerit (1 împăraţi 21.29): „Ai văzut cum s-a smerit Ahab înaintea Mea? Pentru că s-a smerit înaintea Mea nu voi aduce nenorocirea în timpul vieţii lui.” (Faraon, Amos, Amaţia)

2. „Unul din voi mai mă va vinde.” Prevenirea lui Iuda ca să se pocăiască (Matei 26.21).

Privilegiile pe care le are cel ce a primit alegerea.

1. Necesitatea sufletului de a sta lângă izvorul vieţii.

2. „Veţi scoate apă cu bucurie din izvoarele mântuirii.” (Isaia 12.3)

3. „Ioan stătea la masă, culcat pe pieptul lui Isus.” (Ioan 13.23)

Ce mare intimitate, ce prietenie, şi tu eşti chemat la această prietenie. Vino!

4. Creatorul şi creatura în cele mai strânse, mai dulci relaţii.

— La înălţimea Cuvântului lui: „Vino cu Mine din Liban.” (Cântarea Cântărilor 8.4)

— în adâncimea valurilor (Psalmul 40).

— „în fiecare dimineaţă” (Isaia 50.14).

— Acolo avea totul.

Ce dragoste mare a nesocotit Esau.

Trebuie putere mare pentru a sta la pieptul Lui. (Trebuie cea mai i slăbiciune, zdrobire, ca să stai la pieptul Lui) Ilie, Saul (Pavel). Să-ţi dai seama de prezenţa Lui. Să stai lângă El. Necesitatea sufletului de a prelungi această stare: Avraam, Moise.

1. „El bea în timpul mersului.”

2. „Deschide-ţi gura larg şi ţi-o voi umplea.” (Psalmul 81.10)

3. „Ferice de cei flămânzi şi însetaţi după neprihănire, căci ei vor săturaţi.” (Matei 5.6)

Mănâncă trupeşte, dar şi sufleteşte şi duhovniceşte; bea trupeşte dar şi sufleteşte şi duhovniceşte. Lucrează trupeşte, dar şi sufleteşt şi duhovniceşte. Priveşte trupeşte, dar şi duhovniceşte. Aceas înseamnă a ţine seama de prezenţa Lui.

Fiecare dintre componentele omului – trup, suflet şi duh are necesităţile lui. Trupul are nevoie de hrană materială – pâine, fructe, carne etc. Sufletul are nevoie să-şi găsească sentimentele, să-şi exercite voinţa, să-şi dezvolte şi să folosească gândirea.

Duhul are credinţa de a-şi curaţi conştiinţa cu Sângele Mielului, să aibă Comuniune cu Tatăl, să primească revelaţie în intuiţia sa.

De asemenea, duhul este acela care primeşte de la Duhul Sfânt Lumina şi Puterea de a dirija sentimentul, voinţa şi raţiunea omului.

Duhul este acela care trebuie să aibă întâietate, celelalte vin pe urmă. Să nu ne lăsăm duhul subjugat de sentiment, voinţă sau raţiune.

Pavel vorbea nu cu înţelepciunea vorbirii, ca nu cumva „Crucea lui Hristos să fie făcută zadarnică.” (1 Corinteni 1.17)

Acela trăieşte care iubeşte, trup, suflet, şi duh. Cine dă tonul? Ce frumoase sunt convorbirile cu acei care stau rezemaţi pe pieptul Domnului (Maleahi 3.16).

Diavolul caută să-i împrăştie. O nedumerire adâncă îi cuprinde. Ce facem? Întrabă-L pe El. E aici.

4. împrejurări grele, furtuni înjur. Duhul, sufletul şi trupul au nevoie să fie tot mai aproape de Acela Care potoleşte furtuna, Care înmulţeşte pâinile, Care vindecă bolile. Suntem aleşii Lui, trăim prin El, cu El. El dă totul.

Slavă Tatălui, Fiului, Sfântului Duh!

AMIN!

oooOooo.

ASCULTARE.

Ascultători cu inima bătătorită ca drumurile. Cei care au ajuns în starea cea mai nenorocită. O veste bună îi place, dar n-o primeşte. Se bucură de Lumina Domnului Isus, dar nu urăşte păcatul. Omul cu două feţe şi-a deformat chipul.

Nimeni nu-1 poate determina. Nimic nu-1 poate determina. Nici puterea Cuvântului, nici Lumina dumnezeiască, nici dulceaţa Dragostei dumnezeieşti. A devenit un automat.

Deprins cu Biblia, cu păcatul, cu Dumnezeu, cu diavolul, cu minciuna, cu biserica. Vorbeam cu unul, dădea din cap.

Deschide drum liber – deschide-ţi inima! >

II. Ascultători morţi. Ascultau Cuvântul Vieţii, dar totul era închis, nici o(mişcare. Nu se deschideau. Erau asfixiaţi.

Eşti mort, dragă. Totul zăvorât – moarte.

Diavolul a furat şi a închis (Faraon, Festus, Pilat, Irod, Iuda).

E înspăimântător! (Evrei 3.7; 2 Cormteni 6.2)

De aceea, cum zice Duhul Sfânt, „.astăzi, dacă auziţi glasul Lui, nu vă împietriţi inimile, ca în ziua răzvrătirii, ca în ziua ispitirii în pustie. ci îndemnaţi-vă unii pe alţii în fiecare zi, câtă vreme se zice «Astăzi», pentru ca nici unul din voi să nu se împietrească prin înşelăciunea păcatului".

„Căci El zice: «La vremea potrivită te-am ascultat, în ziua mâhnirii te-am ajutat. Iată că acum este vremea potrivită, acum este ziua mântuirii.»„ (Isaia49.8) „Trezeşte-te tu, care dormi!" (Efeseni 5.14) _

III. Ascultători cu inima împietrită, superficială. Ascultători entuziasmaţi de Evanghelie. Se înflăcărează, se bucură – „bine a predicat". Aduc şi pe alţii, la fel de superficiali.

1. E atinsă simţirea (sentimentul) nu conştiinţa. Spune: „Dacă acesta e Adevărul, toţi să vină!" Foc de paie care repede se stinge.

Şi tu eşti aşa, nu numai ei. _

Nu fumează, n-are tabacheră, nu miroase a ţuică, se roagă, plin de J păcate. _

Cei superficiali sunt foarte simţitori. Eşti mântuit, eşti un fiu, ai viaţă veşnică. Bucură-te!

Costică de la Constanţa nu putea veni nici la biserică. Cum a auzit, a şi primit, dar. N-a avut timp să se pocăiască. N-a avut timp să scoată păcatele j la suprafaţă. La Anul Nou a băut ţuică. Era beat mort. Stând nepăsător, dezminţea ce cunoştea. Făcând caz de religiozitate, rămânea în păcate. Pe tine cum te va găsi?

Când a răsărit soarele, sămânţa a pălit. Când îl lauzi, îi place, când îi spui Adevărul, se ofileşte. Ceea ce poate să-i dea viaţă îl ofileşte. Nu ajută lacrimi, spaimă, emoţii, şovăieli.

Se uită, se entuziasmează cum alţii se pocăiesc, se botează, se recunosc.

N-au rădăcini în pocăinţa sinceră, serioasă. N-au credinţă nevinovată, predare totală, necondiţionată, umblă după emoţii.

Sunt duşmani ai crucii lui Hristos. Trezeşte-te!

IV. Ascultători înceţi – şi cu Mamona şi cu Hristos. înjumătăţiţi.

Întuneric + Lumină. Veştezi, fără viaţă rodnică.

1. O lipsă de judecată sănătoasă.

2. Neputinţa de a face deosebire – dreapta de stânga. Mâncare aleasă, băutură, serviciu, grija zilei. Mântuirea sufletului, secundară.

3. Ogor cu spini, pălămidă, orzul, grâul, porumbul, îngălbenite. Faptul că mâine trebuie scoşi cartofi, e tot aşa de important ca şi mântuirea. Şcoala, căsătoria, poziţia socială, ciorapii, mobila, covoarele, pe acelaşi plan cu salvarea sufletului propriu sau a altora.

4. Cuvântul este sufocat, înăbuşit.

Porumbul mic, galben. Plantele sălbatice sug vlaga, ogor de grâu înecat. O cârciumă, o tavernă e la fel.

„Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui, şi toate celelalte vi se vor da pe deasupra.”

O poziţie nedecisă. Un ochi la făină, altul la slănină. Aleargă după mulţi iepuri. „Nu mă atrage Hristos.” Păcate ascunse. (Sicriul lui Mahomed atârnă, susţinut de un magnet între pământ şi magnet.)

Semănătorul aruncă sămânţa peste tot. Avem o mare responsabilitate. Soarta noastră depinde de ascultarea Cuvântului Sfânt.

„Tot aşa şi Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine tară rod, ci va face voia Mea şi va împlini planurile Mele.” (Isaia 55.11)

Dumnezeu îţi pune bariere, semne. Pe drum o căruţă răsturnată, o maşină răsturnată barează drumul. Domnul ne atrage atenţia.

El împarte pe ascultători, clasificându-i. Lucrurile serioase să fie la locul lor, cele uşoare în alt loc.

Ascultătorul deseori nu se cunoaşte pe sine. Lumina lui Dumnezeu i-1 descoperă.

Cu ocazia primei zile din an, să ne cercetăm.

V. Ascultători de ocazie şi de interese. „Aţi venit pentru că aţi mâncat din pâinile acelea.” Vin la sărbători, la botezuri, dar acestea nu sunt spectacole, sunt porunci.

Vine un doctor la adunare: „Aş dori o fată, care să nu mă înşele.” O tânără: „M-aş căsători cu un bărbat fără vicii.”

VI. Ascultători critici: „Nu-mi place cutare”. Caută pete şi în soare. Pretutindeni vede praf, pământ, gunoi. Duhul Sfânt îl atrage, diavolul îl ţine strâns.

VII. Ascultători smeriţi: „Vorbeşte Doamne, căci robul Tău ascultă”. Vin la Sângele Lui, la rănile Lui, sunt spălaţi, eliberaţi, şi folosiţi spre slava Tatălui.

În ce categorie te găseşti?

Vino la Sângele Domnului Isus, primeşte iertarea, spălarea.

Vino la Crucea Domnului Isus, primeşte răstignirea omului vechij învierea împreună cu Hristos, ca om nou.

AMIN!

oooOooo.

ASCULTAREA

(Luca 5.5) „Depărtează la adânc şi aruncaţi-vă mreaja pentru pescuit.” (Ioan 21.6) „Aruncaţi-vă mreaja în partea dreaptă a corăbiei şi veţi găsi.” Ascultare cu sila.

1. Soţia îl aşteaptă acasă, mrejele zvântate.

2. Toată noaptea s-a trudit şi n-a prins nimic, era obosit, flămând, ud.

3. Poate cu altă ocazie.

(1) Cât de lesne ascultă omul de sine, de prieteni, de plăceri, oricât de; j păcătoase.

1. Cât de greu i-a venit lui Levi să plece de la vamă pentru Domnul.

2. Cât de greu i-a venit femeii păcătoase să intre la fariseul Simon.

3. Cât de greu le venea fraţilor Zebedei să-şi lase bărcile, pe tatăl, mrejele.

Din ascultarea aceasta trebuie să iasă toate binecuvântările. „Puţin”, ce mică pretenţie:

1. „Du-te la scăldătoarea Siloam, arată-te preoţilor.”

2. „Prinde un peşte şi scoate o rublă din gură.”

3. „Ridică-ţi patul şi umblă.”

I. Cea mai mică ascultare, cea mai frumoasă experienţă.

Nu poţi scăpa de păcat – o noapte de trudă. Peştii se uitau la Domnul, j aşteptau porunca Lui, ca să-L asculte.

II. Cea mai mică ascultare, aduce o descoperire: Domnul – Stăpânul Creaţiunii. „Pleacă de la mine, căci sunt un păcătos.”

III. Cea mai mică ascultare – băiatul cu cinci pâini şi doi peşti, vede înmulţirea pâinilor – minunea hrănirii a cinci mii de oameni. Neascultarea – scufundă în plăceri, ambiţii, mândrie, faţă în faţă cu; glasul profeţilor, apostolilor. Scriptura deschisă. Chemarea Lui. Omul. când fuge de ascultare, fuge de Dumnezeu, „.dar la Cuvântul Tău” experienţa unei vieţi.

1. Cine se opune, contrazice pe Dumnezeu.

2. îndoiala şi necredinţa.

3. Singurul lucru pe care n-ar trebui să-1 faci.

Simţământul lăuntric de opoziţie. Tocmai acum? Pentru aşa ceva vroiam dispoziţie. Să umplu mrejele de alge?

Moise se codea să meargă la Faraon.

Anania se temea să meargă la Saul din Tars.

Dar simţământul de înjosire faţă de alţii?

Petru, fiul lui Iona, pescuieşte de faţă cu alţii.

Vor să tragă mrejele goale, ca de paradă. E zi, nu se prind peştii ziua. învăţătorul nu-i pescar. Nu ştie.

Ei trag mrejele în văzul tuturor, ca să se vadă neputinţa.

Anania şi Safira (Faptele Apostolilor 5).

Împotrivirea de la Faptele Apostolilor 7.51 „.oameni tari la cerbice, netăiaţi împrejur cu inima.”

A minţit pe Duhul Sfânt (Faptele Apostolilor 5.8): „Anania, pentru ce ţi-a umplut Satana inima, ca să minţi pe Duhul Sfânt?”

A huli pe Duhul Sfânt (Marcu 3.29): „Dar oricine va huli pe Duhul Sfânt nu va căpăta iertare.”

Strategia de luptă. 1. Mai întâi se pune pe faţă o faptă bună – Anania vine moşioara, apoi minte. îl minte pe Duhul Sfânt.

Domnul cheamă:

— Vino!

— De unde?

— Din păcate.

„Vino!” – timpul: chiar acum, nu amâna.

„Daţi mâna Domnului.” (2 Cronici 30.8) „Vino” – împrejurările grele.

„Vino” – timpul: chiar acum, nu amâna. Când se opreşte în faţa ta.

„Vino” – asigurare: „Eu sunt cu tine.” (Matei 28.20) „Vino” – unde voi fi Eu, va fi şi slujitorul Meu (Ioan 12.26).

Cea mai mare fericire pe pământul acesta este a umbla în Lumina Lui, a face voia Lui în orice timp, în orice loc, în orice împrejurare.

Asta înseamnă a-l preda toată fiinţa Lui: trupul, sufletul şi duhul. Asta înseamnă a fi o jertfă de ardere de tot spre Slava Celui Prea înalt!

Vino, la fericirea aceasta. El te aşteaptă.

„Iată-mă, trimite-mă!”

AMIN!

oooOooo.

MĂRIA LA PICIOARELE DOMNULUI ISUS

(Luca 10.39)

I. A sta la picioarele Lui şi a-L asculta. A se smulge din aparenţe.

Fugăriţi în orice parte – fugăriţi în toate părţile.

A te hrăni, a te întări, a te lumina.

Care-i voia Lui? Nici unul să nu se piardă.

II. A sta la picioarele Lui – a simplifica totul.

A se înrădăcina în El, în viaţa Lui, la cele mai mari realităţi – în El.

1. Ea nu stă de vorbă cu ea însăşi.

2. Ea nu stă de vorbă cu alţii.

3. A avea toate rezolvate cu El, în părtăşia cu El.

III. A sta la picioarele lui, a-I da locul şi autoritatea supremă, a privi Slava Lui.

Slava Acelui ce are Ceail şi pământul.

Nici Moise, nici Ilie.

A sta la picioare Lui înseamnă a lua singura stare corespunzătoare în faţa Celui Preaînalt, când omul e la locul lui.

1. Smerenie.

2. Subordonare.

3. Ascultare.

El i se descoperă. „Vorbeşte Doamne, căci robul Tău ascultă.”

IV. Singurul loc pentru a-L cunoaşte, de a-L sluji – la picioarele Lui.

V. îndrăzneala Măriei – o femeie între bărbaţi.

1. A înlăturat obiceiul sacru al Fariseilor.

2. L-a nesocotit. Il slujeşte. E cu Domnul ei.

3. In multă smerenie, dar cu respect. Nu s-a încurcat.

4. Tăcere.

VI. Măria a descoperit:

1. Izvoarele Vieţii.

2. Oceanele Dragostei.

3. Oceanele Păcii. AMIN!

oooOooo.

MARTA.

I. Marta aleargă să-L întâmpine. Caracter categoric, sincer, impulsiv, domină împrejurările: „Zi-i să-mi ajute”. Ea discută liber, degajat. Aici putem vedea ce părere aveau prietenii intimi despre El: „Dacă ai fi fost aici n-ar fi murit fratele meu.” Descoperă cauza morţii.

1. Autoritatea morţii îndepărtată de El.

2. Moartea nu-i stăpână pe un prieten al Lui.

3. Cu alte cuvinte – „dacă ai fi aici.”

4. Moartea are o singură cauză.

Aceste gânduri apar numai în prezenţa Lui, numai. „Ştim că orice vei cere, capeţi.” Despre nimeni altul nu s-a spus aşa ceva.

II. Domnul Isus nu-Şi diminuează pretenţiile absolute în ochii altora. Domnul Isus le cere o smerenie absolută; nu spune: „Prea mult crezi.”

Niciodată.

III. Afirmaţiile absolute ale Mântuitorului:

1. Fratele tău va învia.

2. Eu sunt învierea.

3. Eu sunt Viaţa.

4. Cine crede în Mine, nu va muri niciodată.

IV. Marta echilibrată, refăcută prin discuţia cu Domnul Isus. învăţătorul: „Auzi lucrul acesta?” „Da, Doamne.” „Du-te şi cheamă pe Măria.”

V. Marta o cheamă pe Măria: „A venit învăţătorul şi te cheamă.” Măria vine la Domnul Isus ca o pasăre rănită.

1. Repetă vorbele Martei: „Dacă ai fi fost.”

2. S-a aruncat la picioarele Lui.

3. A început să plângă. Nici o vorbă, nimic.

Domnul Isus plângea. „Unde l-aţi pus?” Iudeii plângeau. A patra zi. Jale, crize.

VI. Domnul Isus îi porunceşte lui Lazăr: „Ieşi afară!”

1. Minunea Dragostei.

2. Minunea Mângâierii reale.

3. Minunea îndepărtării cauzei nenorocirii.

— Minunea din Cana Galileii, binecuvântarea familiei.

— Minunea cu Lazăr, echilibrarea familiei. AMIN!

oooOooo.

MĂRIA LA PICIOARELE DOMNULUI ISUS

(Luca 10.39)

I. A sta la picioarele Lui şi a-L asculta. A se smulge din aparenţe.

Fugăriţi în orice parte – fugăriţi în toate părţile.

A te hrăni, a te întări, a te lumina.

Care-i voia Lui? Nici unul să nu se piardă.

II. A sta la picioarele Lui – a simplifica totul.

A se înrădăcina în El, în viaţa Lui, la cele mai mari realităţi – în El.

1. Ea nu stă de vorbă cu ea însăşi.

2. Ea nu stă de vorbă cu alţii.

3. A avea toate rezolvate cu El, în părtăşia cu El.

III. A sta la picioarele lui, a-I da locul şi autoritatea supremă, a privi Slava Lui.

Slava Acelui ce are Cerul şi pământul.

Nici Moise, nici Ilie.

A sta la picioare Lui înseamnă a lua singura stare corespunzătoare în faţa Celui Preaînalt, când omul e la locul lui.

1. Smerenie.

2. Subordonare.

3. Ascultare.

El i se descoperă. „Vorbeşte Doamne, căci robul Tău ascultă.”

IV. Singurul loc pentru a-L cunoaşte, de a-L sluji – la picioarele Lui.

V. îndrăzneala Măriei – o femeie între bărbaţi.

1. A înlăturat obiceiul sacru al Fariseilor.

2. L-a nesocotit. Il slujeşte. E cu Domnul ei.

3. In multă smerenie, dar cu respect. Nu s-a încurcat.

4. Tăcere.

VI. Măria a descoperit:

1. Izvoarele Vieţii.

2. Oceanele Dragostei.

3. Oceanele Păcii. AMIN!

oooOooo.

MARTA.

I. Marta aleargă să-L întâmpine. Caracter categoric, sincer, impulsiv, domină împrejurările: „Zi-i să-mi ajute”. Ea discută liber, degajat. Aici putem vedea ce părere aveau prietenii intimi despre El: „Dacă ai fi fost aici n-ar fi murit fratele meu.” Descoperă cauza morţii.

1. Autoritatea morţii îndepărtată de El.

2. Moartea nu-i stăpână pe un prieten al Lui.

3. Cu alte cuvinte – „dacă ai fi aici.”

4. Moartea are o singură cauză.

Aceste gânduri apar numai în prezenţa Lui, numai. „Ştim că orice vei cere, capeţi.” Despre nimeni altul nu s-a spus aşa ceva.

II. Domnul Isus nu-Şi diminuează pretenţiile absolute în ochii altora. Domnul Isus le cere o smerenie absolută; nu spune: „Prea mult crezi.”

Niciodată.

III. Afirmaţiile absolute ale Mântuitorului:

1. Fratele tău va învia.
2. Eu sunt învierea.
3. Eu sunt Viaţa.
4. Cine crede în Mine, nu va muri niciodată.

IV. Marta echilibrată, refăcută prin discuţia cu Domnul Isus. învăţătorul: „Auzi lucrul acesta?" „Da, Doamne." „Du-te şi cheamă pe Măria."

V. Marta o cheamă pe Măria: „A venit învăţătorul şi te cheamă." Măria vine la Domnul Isus ca o pasăre rănită.

1. Repetă vorbele Martei: „Dacă ai fi fost."
2. S-a aruncat la picioarele Lui.
3. A început să plângă. Nici o vorbă, nimic.

Domnul Isus plângea. „Unde l-aţi pus?" Iudeii plângeau. A patra zi. Jale, crize.

VI. Domnul Isus îi porunceşte lui Lazăr: „Ieşi afară!"

1. Minunea Dragostei.
2. Minunea Mângâierii reale.
3. Minunea îndepărtării cauzei nenorocirii.

— Minunea din Cana Galileii, binecuvântarea familiei.

— Minunea cu Lazăr, echilibrarea familiei. AMIN!

oooOooo.

ÎNDRĂCITUL

(Matei 9.32)

Nu se putea face nici o comunicare în afară.

O mare nenorocire – îndrăcit. Pentru ce ţi-a umplut Satana inima?

3. Nenorocirea era că el nu simţea această nenorocire.

Chiar se simţea între fruntaşii lucrării.

5. Când Satan e îmbrăcat în înger de lumină.

Orb, nu vedea. O grozavă imagine a păcatului. Putea să fie soare, puteau să fie străluciri edenice, puteau să fie râuri cristaline, nori – nimic. Să nu vezi Dragostea Lui, să n-ai zâmbet de bucurie, să nu vezi cerul deschis.

Ştefan vede cerul deschis. Pavel vede că-i în al treilea cer. loan vede slava veşnică a fiilor lui Dumnezeu.

Dumnezeu îl întreabă pe Ieremia: „Ce vezi? M-am dus la locul meu j de strajă. Ce vezi? Văd cum Domnul Isus moare pentru mine. îl văd, dar nu acum. îl privesc, dar nu de aproape."

Mutul. Nu putea spune: „Doamne, iartă-mă."

El nu putea spune: „Ai milă de mine!" El nu putea spune: „Am păcătuit i| împotriva cerului. Am stat mut, în tăcere."

Ce înseamnă când oamenii nu pot fi sinceri? Ce înseamnă când oamenii nu spun ce sunt? încercarea de a-L izola pe Dumnezeu de popor. Să-L atace în public.

Începutul a fost foarte mic. Domnul Isus încearcă să le dovedească: Satana contra lui Satana. Nu se poate.

„Fii voştri, cu cine îi scot? Dar dacă Eu scot dracii afară cu Duhul lui Dumnezeu, atunci împărăţia lui Dumnezeu a venit peste voi."

AMIN!

oooOooo.

ORBUL BARTIMEU (I)

Noi trăim într-o lume multilaterală. Nu vedem tot ce este în ea. Fenomenele din Univers. Explozii în galaxii. Cunoaştem lumea atomilor – savanţii. Cunoaştem lumea microbilor, combinaţii chimice. Dar lumea spirituală o cunoaştem? Cunoaştem lumea veşnică?

Trebuie dedicaţie specială pentru cunoaştere? Omenirea beneficiază pe urma consacraţilor dedicaţi unei cauze.

Fără ucenicia Domnului Isus n-ar şti ce-i mântuirea, fericirea. Dumnezeu, salvarea.

I. Salvarea lui era aceea că ştia că e orb. îşi cunoştea problema.

II. Salvarea orbului, a familiei se face pe baza atingerii de Domnul Isus. Atmge-te: limba, urechile, buzele, mâinile, picioarele, umblările. Sesizarea Lui: leproşii toţi, morţii toţi se vindecă.

1. Mâinile Lui lucrează.

2. Oamenii L-au ţintuit pe cruce.

3. Şi azi ele conduc universul, destinele lumii.

§. în Alsacia, un neamţ asculta o predică. La terminarea ei, a fost vindecat de lepra păcatului.

Condiţiile pe care le cere pentru a ne lăsa vindecaţi:

1. Să fim atinşi.

2. Nu fugi de Acela care te poate vindeca.

3. Dacă ţii chiriaşi, El nu va putea lua în primire casa sufletului tău – idoli.

4. Dacă vii sincer la El.

§. Să-ţi arăţi locul de atins. Estera, dacă nu atingea toiagul lui Ahaşveroş, era moartă. îngerul a atins jertfaa ieşit foc (Judecători 6.21).

Prin atingere de smoală, te murdăreşti; prin atingere de apă, săpun, te curăţeşti. A venit învăţătorul şi te cheamă.

Salvarea orbului e că şi-a dat seama că Isus e de faţă.

1. Se gândea: acum ori niciodată; ori, ori.

2. O să se întâmple ceva.

3. Lucruri nemaipomenite în faţa Lui: un vameş sfânt, o păcătoasă sfântă.

4. Niciodată nu-L vedem pe Domnul Isus mărginit.

5. Domnul Isus poate orice – să salveze, să sfinţească.

III. Orbul stă smerit în faţa Lui, nici o vorbă.

1. Fă ce poţi, fă ce ştii, fă ce vrei.

2. Orbul e ca unul care nu poate nimic.

3. Toate uşile deschise, oraş deschis.

4. Cel ce vine la Mine nu va fi dat afară.

5. Nu rămâne de ruşine.

IV. Salvarea orbului e că se lasă adus la Domnul Isus, să-1 ia de mână.

1. Orbul nu-I zice: „Unde mă duci?”

2. De ce mă scoţi din sat?

V.

Lui,

3. Cine mă aduce înapoi?

A lua de mână – Marea Roşie, Iordanul, vulturii. 1. ‘

Când cineva nu vede la încrucişare de drumuri.

Când cineva nu vede, cade în prăpastie.

Daţi mâna Domnului.

Mi-am întins mâinile toată ziua.

§. Deseori unul dă mâna celuilalt. De ce pui mâna pe mine? §. „Mamă, e mâna ta!” Copilul bandajat la faţă, rănit. Salvarea orbului este că se lasă adus la Isus. Nu rămâne izolat de Domnul Isus. La curentul electric – fire izolate. Maşmă în foc.

Dumnezeu 1-a scos pe Avraam din Ur.

Dumnezeu 1-a scos pe Lot din Sodoma.

Dumnezeu 1-a scos pe Noe din lume.

Dumnezeu 1-a scos pe Moise din Egipt.

Dumnezeu a scos pe Israel din Egipt.

Dumnezeu vrea să ne scoată din relaţiile noastre suprasensibile. §. Problema tineretului – căsătoria, goana, vânătoarea, a fugi din mâna, a-L lăsa.

1. Să mă uit în ochii lui (a ei), să sărut.

2. Dumnezeu face căsătoriile sau omul?

3. Dumnezeu vrea să ne izoleze de răul din noi.

„Nu vreau, nu pot, îmi place!” Eşti liber. El (ea) îţi va scoate sufletul! Crucea ta!

VI. Salvarea orbului este că-L lasă pe Domnul Isus să lucreze.

1. L-a luat de mână.

2. L-a dus afară din sat.

3. A scuipat pe ochi.

4. A pus mâinile.

5. A vorbit.

VII. Orbul nu L-a întrerupt pe Domnul Isus de la lucrul Lui, nici nu a reacţionat.

VIII. El răspunde Domnului Isus. Nu vede bine. Oameni ca nişte copaci | (Marcu 8.24). IX. Salvarea Lui. îl lasă să-Şi pună mâinile pe ochi. A văzut desluşit.

Lasă-te şi tu pe mâna Domnului Isus!

AMIN!

oooOooo.

ORBUL BARTIMEU (II)

Domnul Isus în mijlocul ucenicilor.

Ce spaimă pe părinţii lui, că s-a născut orb. în mijlocul Lumii Lui, de ce trăieşte orbul acesta? Unii spun: suferă pe drept, alţii au milă.

1. Să se vadă, să iasă în evidenţă.

2. Să se cunoască slava Lui.

3. Să se manifeste liber puterea Lui.

4. Să fie adusă la lumină lucrarea Lui.

5. Sub ochii tuturor să fie puse faptele Lui.

6. Să fie văzut de toţi ceea ce lucrează El.

7. Să se descopere în văzul tuturor Slava Lui.

I. Prin cine a făcut cele mai mari lucrări?

1. Prin tâlharul de pe cruce.

2. Prin femeia samariteancă.

3. Prin Matei, vameşul.

Fiinţa umană, distrusă prin păcat.

1. în fiecare se vede lucrarea celui rău.

2. Domnul Isus a venit să se vadă lucrarea lui Dumnezeu.

3. Cea mai mare misiune a omului: să-L lase pe Domnul Isus să se vadă în El lucrarea Lui.

4. Omul, prin excelenţă, e lucrarea Lui. Domnul Isus a venit să dărâme lucrările celui rău dm viaţa ta, din familia ta, din anturajul tău.

II. In orb se trezeşte simţământul că Dumnezeu poate să arate şi în El lucrările Sale.

1. Gândul – să vadă – a strălucit.

2. El îţi apleacă urechea – prezenţa Domnului l-a cimentat.

3. Adică eu să devin teren de lucru pentru El?

4. Chiar despre mine spune.

Soarele străluceşte peste întunericul sufletului lui.

Toţi cei din jur l-au înconjurat cu un zid de necredinţă.

Mama şi tata spun: niciodată n-o să vadă. Fraţi şi surori: niciodată n-o să vadă.

Prietenii dm copilărie: niciodată n-o să vadă. Rabinii, preoţii: niciodată n-o să vadă.

Nimeni n-a spus: Mare e puterea Lui!

Acela care a făcut ochii îi poate deschide. Pentru Domnul, toate sunt cu putinţă. Femeie, nu dispera. Israel are un Dumnezeu.

1. Care a despicat Marea Roşie.

2. Care a dat apă din stâncă.

3. Care a hrănit 40 de ani milioane de oameni în pustie.

4. Care a oprit soarele în loc.

În jurul lui era garda necredinţei – toţi ţineau isonul.

Nimeni nu îndrăznea să spargă zidul necredinţei.

Domnul Isus depune mărturie, în faţa cerului, a ucenicilor, a lumii.

El s-a născut orb ca să se vadă în El puterea lui Dumnezeu. Imposibil,! asta prin noi trebuie să se vadă, ziceau cărturarii şi fariseii.

Râdeau, ca la fetiţa lui Iair. III. Domnul Isus demonstrează practic ceea ce afirmă teoretic.

1. Orbul a dat voie Domnului Isus să fie El. Nu i-a spus: „Pleacă de aici”, cum l-au spus gadarenii, samaritenii, nazaritenii.

2. Orbul a consimţit ca Domnul Isus să-i vorbească despre El. „Te rog să nu vorbeşti despre mine.”

A acceptat ce a spus. Domnul Isus a atins ochii lui cu noroi. Orbul n-a spus: „Ce ai cu mine? Abia m-am spălat, şterge-mă, lasă-mă!” Orbul ascultă

porunca: „Du-te şi te spală în Scăldătoarea Siloamului!” 5. Orbul îndeplineşte porunca.

Cum să faci ca să se arate posibilităţile Lui, Slava Lui, Lumina Lui, Dragostea Lui?

Pocăiţi-vă, recunoaşteţi, judecaţi-vă. Condiţia este pocăinţa, apoi fiecare să fie botezat. Toţi cei care au trăit în cele urâte s-au pocăit şi au fost botezaţi. Toţi cei care şi-au bătut joc de mântuire s-au pocăit şi au fost botezaţi.

Profesorul, când cere un plan de lucrări, cere:

1. Precizie.
2. Claritate.
3. Formă estetică.

Spaima şi groaza duşmanilor Lui:

1. Dar dacă face o minune9
2. Dar dacă o să lucreze?
3. Dar dacă vine vindecat? Dacă ar pleca măcar. S-a adunat în fugă Sinedriul, pentru judecată. Incapabili să judece, ar fi trebuit să fie înlăturaţi.

1. Tendinţa de a-L scoate din minune. Un motiv de acuzare.
2. Tendinţa de a-1 ridica pe cel vindecat împotriva Domnului Isus.

IV.

V.

VI.

şi un apărător

3. Tendinţa de a găsi şiretlicuri în minune, pentru a fi găsit că e hulitor.
4. Tendinţa de a-L nesocoti – omorât cu pietre.
5. Nu erau slobozi, înghiţeau cămila, judecau ţânţarul.
6. Nu erau plini de dragoste, ci de ură.
7. Erau plini de nemulţumire, interese personale.
8. Erau robii puterilor întunericului.
9. S-au jucat cu necredinţa.
10. S-au jucat cu îndoiala. Fondul lor a fost înlănţuit.
11. S-au jucat cu răutatea.

Orbul, martor viu al dumnezeirii Domnului Isus înverşunat al Adevărului.

1. Un orb nenorocit, vede mai bine decât cărturarii, preoţii, fariseii.
2. Un cerşetor devine mai bogat în Lumina Domnului Isus.
3. Omul care trăia din mila lor, devine judecătorul lor.
4. Omul care, văzând, e dispreţuit, alungat, nesocotit, scuipat. „Mai bine rămâneai orb. Taci!”
5. Curaj, îndrăzneală – sinceritate, deschis.

0 nouă întâlnire cu Domnul Isus s-a încheiat. „Cred, Doamne.” Cruce, suferinţă – aşa trebuie.

1 s-a închinat. AMIN!

oooOooo.

ROBUL NECREDINCIOS

(Luca 17; Matei 25.10-12)

Domnul Isus îl numeşte rob netrebnic. „Iar pe robul acela netrebnic, aruncaţi-1 în întunericul de afară. Acolo va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor.” (Matei 25.36)

Soarta îi este pecetluită. Ce are i se ia, dezbrăcat de autoritate şi de drepturile sale. Nu este numit nici fiu, nici servitor, ci rob netrebnic. N-are nici speranţă, nici răsplată: „Aruncaţi-1 în întunericul de afară!”

I s-au luat toate drepturile, n-a beneficiat de ele. S-a dezbrăcat de chemare. S-a lepădat de frumuseţea colaborării, de bucuria muncii, de rugăciune. Nu s-a ridicat la nivelul de fiu, la bucuriile cu familia, bucuriile în lucru, în colaborare.

Domnul Isus îl numeşte rob viclean şi leneş. „Rob viclean şi leneşK Ai ştiut că secer de unde n-am semănat, că strâng de unde n-am vânturat, se cădea să-Mi fi dat banii la zarafi şi la venirea mea eu Mi-aş fi luat înapoi cu dobândă ce era al Meu. Luaţi-i dar talantul şi daţi-i celui ce are zece talanţi.; Căci celui ce are i se va da.”

Avea gânduri eronate, neîntemeiate. Despre stăpân îşi făcuse idei greşite. Din locul de muncă făcea speculaţii, intrigi, sofisme, taifas, trântoreală, nu sudoare. Era bun de gură, rău de lucru. Ogorul unui om leneş se umple de buruieni. O vie părăginită, netăiată, necurăţată, mărăcini şi spini, gard rupt, poarta încuiată, ogor desţelenit, porci, gunoaie, câini, j intrigi, necurăţie.

Mi-a spurcat ţarina – aruncaţi-1 afară; plânsul şi scrâşnirea dinţilor în întuneric. Nu-i vrednic nici picioarele să spele.

Domnul Isus îl numeşte, rob rău” (Matei 24.48). „Dar dacă este un rob rău care zice în inima lui: «Stăpânul meu zăboveşte să vină.» Bate pe tovarăşii de slujbă, foloseşte cuvinte stricate, mănâncă şi bea cu beţivii « (mediu fără rugăciune), stăpânul robului aceluia va veni în ziua neaşteptată, J în ceasul neştiut, îl va tăia în două; soarta lui e soarta făţarnicilor, în plânsul şi scrâşnirea dinţilor.”.

„Dacă ar şti stăpânul casei la ce ceas va veni hoţul, ar veghea şi n-ar lăsa să-i spargă casa.” (Luca 12.39) „Să ştiţi că dacă ar şti stăpânul casei la ce strajă din noapte va veni hoţul, ar veghea şi n-ar lăsa să-i spargă casa.” (E sigur că Domnul Isus se compară cu un hoţ. De ce?). ‘, „Adu-ţi aminte cum ai primit şi auzit! Ţine şi pocăieşte-te! Dacă nu vegheaţi, voi veni ca un hoţ şi nu vei şti în ce ceas voi veni peste tine.” „Iată că eu vin ca un hoţ. Ferice de cel ce veghează şi păzeşte hainele ca să nu se trezească dezbrăcat înaintea Lui.” (Apocalipsa 16.15)

De ce apare un nou stăpân? De ce hoţ? Cuvântul „rob” apare câne omul îşi ia titlul de „stăpân” al casei, nesocotindu-L pe Creator în lucrarea Lui., _

Omul are capacitatea de a deforma, de a perverti lucrarea Lui, ca şi când El ar fi stăpân.

„Robilor, ascultaţi de stăpânii voştri.” (Efeseni 6.5) Un predicator, un papă mic, un ofiţer de Securitate cu pretenţii mari faţă de sufletele lui Hristos.

Membru din Comitet cu pretenţii mari: „Biserica mea, biserica noastră, afacerea noastră, socotelile noastre, problemele noastre” – Hristos afară! Adevărata Biserică a lui Hristos este ascunsă.

1 Timotei 3.15 – „Să ştii să te porţi în Casa lui Dumnezeu.” „Hristos să locuiască în inimile voastre.” (Efeseni 3.17)

Dacă Mă iubeşte cineva, Tatăl meu îl va iubi. Noi vom veni la El, vom locui împreună cu El.” (loan 14.23)

Fiecare mădular ajutat să atingă statura plinătăţii lui Hristos, la starea de om mare. Adică la starea de cel mai mic, ultimul. La romani era salutul: „Servus!”, adică sluga ta, stăpânul casei eşti tu. Nu căuta să te emancipezi, să faci studii, doctorate – slavă deşartă (Luca 17). Ajută-i să-i ridici la starea de predare. Biserica este o familie care trebuie crescută, întărită, astfel ca El – Domnul să troneze în viaţa fiecăruia, a tuturor.

Ce zice Domnul Isus la această schimbare (metamorfozare)? Atitudinea Domnului Isus este categorică faţă de lucrarea fărădelegii şi la răpire.

„Odată ce Stăpânul Casei se va scula şi va încuia uşa şi voi veţi fi afară şi veţi începe să bateţi la uşă şi să ziceţi: „Doamne, Doamne, deschide-ne!” „Nu ştiu de unde sunteţi, depărtaţi-vă, voi toţi, lucrătorii fărădelegii!” (Luca 13.25-27) Aceasta este ultima sentinţă. Care e soluţia de acum? „Şi când eşti poftit, du-te şi stai jos în locul cel mai de pe urmă.”, ultimul în atitudine, ultimul la milă. Cel mai de jos în rugăciune (Luca 15.21). Fiul a zis: „Tată, am păcătuit împotriva cerului şi împotriva Ta. Nu mai sunt vrednic să mă chem fiul Tău.” „Mulţi îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne, n-am prorocit noi în numele Tău, n-am scos noi draci în Numele Tău?» Atunci le voi spune: «Niciodată nu v-am cunoscut. Depărtaţi-vă de la Mine, voi care lucraţi fărădelege!»„ (Matei 7.22-23) „A venit Mirele; cei ce erau gata au intrat în odaia de nuntă, s-a umplut de oaspeţi şi uşa s-a încuiat. Pe urmă au venit şi celelalte fecioare: «Doamne, Doamne, deschide-ne!» «Adevărat vă spun că nu vă cunosc.»„

Concluzie: „Mulţi chemaţi, dar puţini aleşi.”

Celui ce va birui nu-i va fi şters nicidecum numele din Cartea vieţii. (Apocalipsa 3.5)

Domnul ne dă totul ca să fim biruitori. Şi-a dat Viaţa jertfa pentru păcatele noastre. Şi-a vărsat sângele pe pământ ca să ne spele de toate răutăţile firii vechi, ne dă belşug de hrană ca să creştem, e cu noi în fiecare clipă, ca să ne lumineze, să ne ocrotească de orice primejdie şi aşteaptă să-I înmulţim talanţii. Oare vom rămâne „robi netrebnici” care nu au grijă de ceea ce e a Stăpânului lor?

Ne-a pus să şedem împreună cu El în locurile cereşti (Efeseni 2.6), să privim prin ochii credinţei. De ce ne băgăm în mocirla materialismului, a îmbogăţirii, a lăcomiei celei trecătoare?

Domnul ne vrea unelte în domeniul spiritual, acolo unde Duhul Sfânq lucrează din plin, unde se vede slava Lui şi unde Satana nu ne atinge. Veniţi1! la El, predaţi-vă în totul Lui! Aceasta este o bucurie mai mare decât tot cei este pe pământ. Slavă Lui, laudă, mulţumire în vecii vecilor!

AMIN!

oooOooo.

ROBUL.

O asigurare dată aceluia ce se recunoaşte rob: „Iată Robul Meu pe care-L sprijinesc. Alesul Meu, în care îşi găseşte plăcere sufletul Meu.’i (Isaia 42.1)

1. Pus Robul Meu pe care-L sprijinesc.
2. Alesul Meu în care îşi găseşte plăcerea Duhul Meu.
3. Am Duhul Meu peste El (Isaia 42.1).

O slujbă minunată are acela care e robul Lui – ridicarea celor smeriţi.

1. El nu-şi va ridica glasul (Isaia 42.2).
2. Trestia frântă n-o va zdrobi – pe cei ce oscilează (Isaia 42.3).
3. Mucul care fumegă nu-1 va stinge.
4. Te voi lua de mână şi te voi păzi.

O atitudine cerească are acela care e rob.

Cine e orb, dacă nu Robul Meu? (Isaia 42.19)

Surd, ca Robul Meu?

Orb ca Prietenul lui Dumnezeu (în Lumină).

Orb ca Robul Domnului.

Robul Meu, să fii Lumina Neamurilor.

„Nu te teme de nimic, robul Meu, Israelul Meu, pe care l-am ales.” (Isaia 44.1)

Scopul pentru care lucrează robul. „Tu eşti robul meu în care Mă voi slăvi.” (Isaia 44.3) „El m-a întocmit ca să fiu robul Lui.” (Isaia 49.5) Robul Meu va ridica pe cei slabi – seminţiile lui Israel (Iacov). Să fii Lumina Neamurilor. Linia de rob – smerenie desăvârşită. Maşina de spălat – e robul omului; electricitatea – e robul omului. Apa e robul omului. Robul celor puternici (Isaia 49.7).

Ascultare desăvârşită. Robul Meu va propăşi (Isaia 52.13).

1. Rob – dependenţă totală.
2. Rob – sacrificarea libertăţii.

Cine este orb. ca Robul Meu (două vederi) şi surd ca Robul Meu? (Isaia 42; 19)

Spală picioarele, merge la sutaş. O atitudine desăvârşită. Indiferent faţă de tot ce nu vine de la Tatăl. Este în mijlocul vameşilor la masă. Cine vrea să fie mare, să fie robul tuturor. Cum se ajunge să fii rob? (Filipeni 2.4-10)

Predare totală în mâna Domnului. Adevăratul rob.

Eu nu pot face nimic de la Mine (Ioan 5.30; 8.28; 12.49; 14.6).

1. Spală picioarele ucenicilor.
2. Veghează asupra lor atunci când e furtună pe mare.
3. Merge unde este chemat – la sutaş, la fetiţa lui Iair.
4. Este în mijlocul celor doi care merg la Emaus.
5. Este în mijlocul vameşilor, la masă.
6. Le dă mâncare la ucenici, care toată noaptea n-au prins nimic. „Iată eu sunt cu voi până la sfârşitul veacului.” (Matei 28.20)

Un viitor asigurat – o progresivitate.

Robul Meu va propăşi (Isaia 52.13). Robul Meu se va sui. Robul Meu se va ridica. Robul Meu se va înălţa.

Numai cei care merg pe urmele Domnului, în stare de rob, în ascultare desăvârşită, cei care nu fac nimic din eul lor, cei a căror iubire de sine e răstignită, sunt robii Domnului şi fac adevărata lucrare a Lui.

Slavă Lui! Aleluia!

AMIN!

oooOooo.

INTENŢII, DORINŢĂ ŞI ŢINTĂ

(Ioan 14.24)

Domnul Isus vrea ca noi să ţinem seama de cea mai mare dorinţă a Lui: să vină la noi şi să locuiască împreună cu noi. El vrea ca noi să ne organizăm viaţa ţinând seama că El este în mediul nostru, în viaţa noastră, în familie şi în casele noastre. Noi trebuie să ţinem seama de această nouă realitate. „Unde sunt doi sau trei în Numele Meu, să ştiţi că Eu sunt chiar acolo."

Cea mai mare realitate nu-i aceea că-i spunem Lui, ci aceea că El este chiar în faţa noastră. El dovedeşte aceasta cu făgăduinţa Lui: „Iată Eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârşitul veacului."

Dumnezeu vrea să ne acomodeze în relaţii intime de fii. Şi această acomodare trebuie s-o facă în toate aspectele. Orice viaţă în univeri este condiţionată de Dumnezeu. Fiind Creator şi Acela care o întreţine, o echilibrează, o condiţionează, Dumnezeu vrea ca noi să ne dăm seama» de viaţa noastră fizică, sufletească şi spirituală, care este condiţionată de| legătura noastră cu Dumnezeu. Aşa cum viaţa peştelui e condiţionată de apă, a păsărilor de aer, şi a plantelor şi animalelor de pământ, viaţa, duhul nostru, e condiţionat de Duhul lui Dumnezeu. Duhul nostru, împreună cu Duhul lui Dumnezeu, mărturisesc că suntem copii ai lui Dumnezeu.

„Nu ştiţi că voi sunteţi Templul lui Dumnezeu şi că Duhul lui Dumnezeu locuieşte în voi?" (Romani 8.15; 1 Corinteni 3.16)

Dumnezeu vrea să ne acomodeze ca un tată desăvârşit în relaţii de familie spirituale, ca fii ai Săi. El ne-a pregătit moştenirea veşnică. In relaţii de fii sunt bucurii veşnice.

În relaţii de fii sunt gingăşii, bucurii, fericiri.

El vrea ca venind în mediul nostru, să-1 transforme în paradis. El, în mijlocul nostru înseamnă un colţ de rai. Ce bucurie şi ce gingăşie sfl ascunde între părinţi şi copii! Cam aşa relaţii ar vrea Dumnezeu să avem cu El în familiile noastre.

„Domnul iubeşte popoarele, toţi sfinţii sunt în mâna Lui." (Deuteronomul 33.3) „Oile Mele ascultă glasul Meu, nimeni nu le va smulge din mâinile Mele." (Ioan 10.7-18) „îmi este Efraim un fiu scump, un copil iubit de Mine; când vorbesc de El, îmi aduc aminte cu gingăşie de El." (Ieremia 31.20) „Cu mulţumire şi cu laudă venim înaintea Lui, pentru că a luat în primire proprietatea Lui." AMIN!

oooOooo.

FURTUNA

(Matei 8.23-27; Marcu 6.45-52) i.

n.

Nu era nici o posibilitate de scăpare; trebuia să dai lupta cu valul; ori el deasupra, ori tu.

1. Nu se putea ocoli.

2. Erau lăsaţi pe seama valurilor.

3. Valurile mari, unul după altul, se năpusteau asupra lor.

Pe Domnul Isus nu-L poţi urma decât peste valuri, prin valuri, pe sub valuri.

Toţi lucrau din greu, dar stihiile nu se lăsau domesticite, îmblânzite. Ucenicii L-au văzut pe Domnul Isus şi au ţipat. Furtuna stârnea valurile, întunericul şi frica îi stăpâneau de asemenea. Toţi ştiau să înoate, dar nu era cazul.

III. Ucenicul Domnului Isus nu trebuie să se uite la valuri, ci la Domnul lui.

1. Aţintiţi-vă privirea la Marele Preot (Evrei 3.21).

2. Să ne uităm drept înainte.

IV. Domnul Isus cheamă pe ucenici să vină la El pe valuri.

Petru, după o noapte de trudă, de chin, încearcă îndrăzneala credinţei.

„Vino, i-a zis Isus.” „Porunceşte-mi.”

El ar fi putut cere să se oprească vântul. Să se oprească valurile.

V. Când Domnul e ţintă vieţii noastre, nu ne scufundăm. Când nu-L pierzi pe Domnul, nu te scufunzi.

Când nu te uiţi la valuri, eşti biruitor. Numai prezenţa Lui alimentează credinţa.

VI. La Petru se vede o maturitate – El nu încearcă să înoate. Aici se vede naivitatea, sinceritatea, dragostea ucenicilor.

VII. Petru a ascultat de Domnul Isus.

1. Domnul Isus învaţă şi Petru ascultă.

2. Domnul Isus merge pe valuri şi Petru încercă. El ne cheamă să păşim peste năpârci, şerpi.

VIII.în momentul critic, El ajută deplin şi imediat.

1. El niciodată nu întârzie.

2. El niciodată nu părăseşte. „Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi.” în cele mai mari furtuni se vede puterea Lui cea mai mare, „Nu trebuie să te temi nici de săgeata ce zboară ziua, nici de ciuma care umblă în întuneric.” (Psalmul 91) „Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine şi râurile nu te vor îneca!” Isuse drag, Tu porunceşti furtunii să se potolească, după ce copilul tău învaţă să umble pe valuri. Suntem în mijlocul valurilor, dar privim la Tine. Tu eşti ţinta vieţii noastre. Slavă Ţie! AMIN!

oooOooo.

ÎN EL SAU AFARĂ DE EL.

Viaţa în El, cauza pentru care eşti în El, în continuare cu El, asigurare în Ek|

I. Cea mai puternică poziţie. Unde suntem noi este şi El.

1. în Sfânta Sfintelor.

2. în faţa Tatălui.

II. Cel mai frumos privilegiu. Cum este El suntem şi noi – sfinţi, curaţi.

1. Ca El.

2. Chipul Lui e în noi. _

III. Cea mai frumoasă pasiune. Ce are El avem şi noi – pace, fericire, viaţă. J Moştenire veşnică, toată puterea.

IV. Cea mai frumoasă ocazie, să trăim cum a trăit El.

1. Biruinţele Lui.

2. Umilinţa Lui.

Peştii scoşi din apă mor. Aşa şi noi, scoşi din Hristos, murim. jCârtiţele scoase din pământ şi ţinute afară se prăpădesc.

V. Nu faptul că ne rugăm e ceva, ci faptul că rămânem în El. „Rămâneţi în Mine şi Eu voi rămâne în voi. Căci despărţiţi de Mine nu puteţi face nimic.” (Ioan 15.4-5) în fire sau în Hristos?

Binecuvântările nu se pot primi oriunde. Cel mai sigur adăpost, poţi rezista în orice loc cu El.

Copacii, florile nu rezistă în mediu infectat.

Mimoza senzitivă vrea soare, căldură, apă.

Lucrurile cereşti împreună cu Hristos. Mediu pentru cei sfinţi.

VI. Numai în mediul credinţei se ajunge la sfinţenie, înrădăcinaţi în El.

Pomii smulşi şi aruncaţi – mor. Vâscul are rădăcină în pomi.

1. Trăim.

2. Umblăm.

3. Stăm.

4. Ţinuţi.

5. Sfinţiţi. Prin credinţă.

VII. Prin credinţă ajungem morţi cu Hristos.

1. Crucificat.

2. Mort faţă de păcat.

3. Mort faţă de lume.

VIII. Prin credinţă ajungem înviaţi.

„Ne-a pus să şedem în locurile cereşti, la dreapta Lui.”

Plini de har, aici, acum.

Petru pe apă, Toma, Pavel, Ştefan.

A rămâne sau a ne ruga?

Pe înălţimi – Himalaia – furtuni, fulgere.

Carul de biruinţă – ieşi din El ca să culegi fiori, şerpi, lupi.

Lupta afară de El înseamnă faliment.

1. Chiar dacă ar fi să trec prin valea umbrei morţii, nu mă tem de nimic.

2. Chiar dacă ar fi să treci prin foc, nu te arde, chiar dacă ar fi să treci prin apă.

ÎN EL AVEM TOTUL (nu ce avem în noi). Trăind de parte Lui, avem ce are El.

a. Cea mai frumoasă stare:

1. Pace vouă.

2. Dragoste.

3. Moştenirea Lui.

4. Trecerea Lui.

b. Cea mai frumoasă poziţie. Suntem acolo unde este El.

1. La dreapta Lui, în locurile cereşti (Efeseni 2.6).

2. în faţa tronului de har. 3.în Sfânta Sfintelor.

4. Străini şi călători pe pământ.

c. Cel mai mare privilegiu. Cum este El, aşa suntem şi noi.

1. Preaiubiţi lui Dumnezeu.

2. Chipul lui e în noi.

3. Când se arată El, vom fi ca El.

d. Cea mai frumoasă ocazie. Să trăim cum a trăit El. 1. Experimentare.

2. Consecinţele crucii.

3. Imensitatea dragostei. AICI, ACUM, TOTUL. A fi în casă nu-i acelaşi lucru cu a fi afară. Nu poţi duce soarele, lumina în casă, lumina vine pe geam. a. Un copil nu se îngrijorează

1. Creşterea lui – pom altoit.

2. Mâncarea lui – îi pune mama în gură.

3. Ocrotirea lui – Tată, pune mâna peste mine.

b. Ceea ce eşti tu pentru copilul tău, aceea e Dumnezeu pentru mine.

1. Nu trebuie să te lupţi cu firea.

2. Nu trebuie să lupţi cu patimile. 3. Nu trebuie să lupţi cu păcatele.

TREBUIE SĂ FII UNA CU HRISTOS!

O casă unde te-ai lupta cu şerpi, frig, lupi, murdărie.

În carul de biruinţă a Domnului eşti biruitor peste toate.

c. Orânduirile casei lui Dumnezeu:

1. Unitate.

2. Armonie, Dragoste, Bucurie.

3. Fericire.

4. îmbelşugare. _ Spărtură – Acan care a ascuns. Puterea i-a părăsit. Dacă dai drumul I

la păcat, nesinceritate cu Dumnezeu, puterea Domnului nu te mai ţine în 1 biruinţă.

Scoate răul afară şi biruinţa va reveni. Domnul să ne păstreze în El.

AMIN!

oooOooo.

DOMNUL ISUS.

Singuraticul străin, care-şi caută prieteni.

„Tu eşti singurul străin?” (Luca 24.18)

Domnul Isus ne-a devenit prieten, cum să devenim noi prietenii Lui?

Când recunoaştem dragostea Lui. Când I-am spus tot, tot.

Domnul Isus, ca prieten, nu ne-a ascuns nimic.

1. Să ascund ceva lui Avraam? (Genesa 18.13)

2. V-am spus totul.

Isus ca prieten, nu refuză pe nimeni (Ioan 14.13).

Domnul Isus – Singurul prieten, în toate încercările, împrejurările, greutăţile.

1. Prietenii se aseamănă – Sundar Singh – El e Domnul Isus.

2. Prietenii îşi însuşesc felul de a fi a celuilalt.

3. Prietenii îşi însuşesc defectele celuilalt.

Prietenii se vizitează reciproc şi se invită. Enoh, Ilie, la Avraam - Dumnezeu, Isaia, Pavel, Ioan. Răpirea.

Prietenii se şi despart: „Duceţi-vă de la Mine!” Durerea despărţirii.

II.

III.

IV.

V.

VI.

Lipit de mobilă, maşină, sarmale, Dalila.

Cât de mult doreşte Domnul Isus prietenia noastră, cum aşteaptă să-I vorbim! El, Creatorul Universului, aşteaptă să-I adresăm un cuvânt, să-I mărturisim stările deprimare, de răcire, de împietrire. Cât doreşte El să ne vadă mai sensibili faţă de El, mai dornici de comunicare cu El, mai sinceri, mai deschişi!

„Vino Doamne Isuse în inima mea zdrobită, îndurerată, singuratică şi alm-o cu dragostea Ta. Tu care Ţi-ai vărsat sângele pe cruce, Tu care ai fost batjocorit, urât, omorât, pentru păcatele mele, umple-mă cu dragostea Ta, ca s-o dovedesc altora.”

Notă: Mâine, 6 decembrie, trebuie să se boteze copilul lui Nichifor – cel care a venit la noi alcoolizat, iar Domnul Isus, prin Evanghelie, 1-a vindecat. Petrică, cel cu care Nichifor se bucura în discuţii, în prietenie.

Doamne Isuse, umple sufletul lui Petrică cu Duhul Tău Sfânt, ca acolo unde ar fi, să nu uite mântuirea Ta. Slavă Ţie Tată, Fiule şi Duhule Sfânt!

AMIN!

oooOooo.

ÎN CARUL LUI DE BIRUINŢĂ

„Domnul se va lupta pentru voi, dar voi staţi liniştiţi.” (Exodul 14.14) „Nu vă temeţi de nimic. Staţi pe loc şi veţi vedea izbânda.” (Exodul 14.13) „Porneşte fericit în strălucire Ta, suie-Te în carul Tău de luptă!” (Psalmul 45) „Am necurmat pe Domnul înainte ochilor mei; pentru că El este la dreapta mea, nu mă clatin.” (Psalmul 16.8) „Păzeşte-mă ca lumina ochiului.” (Psalmul 17.8) „Cel ce te păzeşte nu va dormita.” (Psalmul 121.3)

Aceste cuvinte s-au atribuit numai Domnului Isus. Astăzi se atribuie şi celor care sunt în El, chiar şi mie.

Toată osteneala omului la chemarea lui Dumnezeu este doar să stea în carul de triumf şi de biruinţă al Domnului. Biruitor pretutindeni şi în toate. Mai mult decât biruitor în Cel care a biruit toate. Credinţa îl pune pe Dumnezeu înaintea tuturor lucrurilor bune sau rele. Prin credinţă, în secunda aceasta sunt atât de aproape de Dumnezeu, încât niciodată mai aproape nu poţi fi. Pretutindeni, faţă în faţă cu Dumnezeuîn Isus Hristos.

El este înaintea mea, El este la dreapta mea, mă reazim pe El şi El mă poartă în carul Lui de biruinţă.

Lupta e mare, diavolul loveşte, mii cad la stânga ta, zece mii la dreapta ta, dar de tine nu se va apropia, căci Domnul Isus este lângă tine. Nu mai!

alergi, nu te mai zbuciumi, nu te mai frământi, ci mergi biruitor cu Cel ce a biruit toate. Carul de luptă include numai doi: pe Domnul Isus şi pe copilul Său. Uneori, trecând prin lupte mari, ne înfricoşăm, tremurăm şi uităm că suntem în carul de biruinţă şi că suntem cu El, că El e împrejurul nostru, că nu suntem singuri. Necredinţa fuge de Dumnezeu şi îşi caută loc în valea umbrei morţii. Viaţa, în valea plângerii caută biruinţă. în fundul deznădejdii caută pace, bucurie. Necredinţa, când trece prin cea mai mică primejdie, fuge de la Dumnezeu.

Credinţa însă stă în carul de biruinţă. Când ajunge în cuptorul cu foc, priveşte spre Domnul, vorbeşte cu El, îl vede şi n-are timp să piardă] cu flăcările, cu cei care pun lemne pe foc, cu cei mai mari care dirijează | cuptorul: credinţa n-are timp de pierdut cu nimicuri, cu carne şi cu sânge. Ea priveşte spre Dumnezeu; ea trece prin foc biruitoare şi nici nu ştie când a biruit, nu s-a străduit, ci a privit spre strălucirea Celui Care e mai arzător şi mai strălucitor decât orice flăcări.

Eşti nevoit să stai lângă un leu care răcneşte şi care e gata să te înghită. Nu te uita cu frică în gura leului, că n-ai timp de pierdut; lasă-1 în treaba lui. Ce vrei să te lupţi cu un leu şi astfel să ieşi din carul de biruinţă şi să rămâi cu leul în întunericul necredinţei? Credinţa nu ispiteşte pe leii iadului. Ea merge biruitoare în carul de biruinţă şi trec peste ei ca peste nişte bieţi melci. Credinţa, imediat ce vede leul, îl pune pe Dumnezeu între ea şi leu, iar leul fuge biruit. Necredinţa-i necredinţă; ea ia carul de triumfa lui Dumnezeu şi fuge după leii lumii, se ia la luptă cu ei şi ajunge cu toate oasele zdrobite în valea umbrei morţii.

Dacă vezi că gândurile firii pământeşti se năpustesc în roiuri de viespi şi şerpi veninoşi, foarte bine, nu te speria, ci urcă-te în carul de biruinţă, 4 odihneşte-te, priveşte, aţinteşte-ţi la toate Biruitor şi vei avea parte dej Marea lui Biruinţă. îndoieli, stânci falnice, valuri ameninţătoare, furtuni; | năprasnice, nori, neguri, şi întuneric; se pare că totul se pierde şi nimic nu mai rămâne, şi se pare că din clipă în clipă vei fi făcut ţăndări. E tăcere şi tremuri şi aştepţi, inima îţi bate aşteptând, dar tu zâmbeşti biruitor. Eşti în Carul Maiestăţii Sale, eşti în faţa Regelui, eşti în Carul de Biruinţă a lui Dumnezeu. De ce-ţi pierzi timpul cu valurile, cu furtunile, cu tot ce e firesc şi ţărână? Iarăşi ai uitat că eşti în Carul de Biruinţă?

Laudă-L, preamăreşte-L, înalţă-l osanale, pierde-te în desfătările Lui, care sunt mai dulci ca mierea, şi atunci abia vei vedea cum eşti purtat pe aripi de vultur, în car de foc, în Carul Lui de Biruinţă. Când îţi vei avea privirea pironită numai spre El şi nu vei avea timp, în duhul tău, să ocheşti înjur, vei vedea munţii de greutăţi topindu-se, fluvii de amărăciune oprindu-şi cursul; vei vedea mările de ispite despicându-se, stânci uscate dând apă, şi abia atunci vei vedea şi vei înţelege că a rămâne în El şi în Carul Lui de Biruinţă este Binecuvântarea binecuvântărilor.

,în linişte şi în odihnă va fi Mântuirea voastră, în seninătate şi încredere va fi tăria voastră.” (Isaia 30.15)

Rămâneţi în El!

AMIN!

oooOooo.

INTRODUŞI ÎN CHIPUL FIULUI

„I-a hotărât mai dinainte să fie asemenea Chipului Fiului Său.” (Romani 8.29)

Scopul pentru care suntem mântuiţi şi aduşi la rangul de a fi fiii lui Dumnezeu este ca să-I semănăm, să fim ca El (1 Ioan 3.2), adică să fim introduşi în chipul Preaiubit al Fiului lui Dumnezeu.

Creaţiunea veche, vechiul Adam, firea pământească cu toate pretenţiile ei se retrage, îşi pierde însemnătatea, păleşte în faţa noului Adam, a Domnului Isus Hristos, Care-i ia locul. Oricare ar fi, altă prezenţă, bani, prieteni, eul meu, soţie, rang, câştiguri, faţă-n faţă cu Hristos Domnul, pălesc, sunt umbre care pier, sunt fără însemnătate, sunt, cum le zice Pavel, „gunoaie” (Filipeni 3.8). Ce jale, că viaţa multor oameni se rezumă la aceasta: „Cantitate egal cu ani, şi calitate egal cu bârlog” sau o cantitate de materie pentru consumul viermilor.

Pentru mine, restul e de puţină însemnătate. Atâta vreme cât Cel Prea înalt a coborât în adâncul fiinţei mele, în Sfânta Sfintelor, a Sanctuarului Sfânt, asta înseamnă că în afară nu voi fi cu toată simpatia faţă de ce e în jur.

Asta înseamnă exclusivitate absolută faţă de tot ce nu este El, şi a tot ce nu vine de la El, dar şi inclusivitate absolută a Prezenţei Sale şi a tot ce vine de la El. Măsura binecuvântărilor este în mâna noastră. Cu cât ne deşertăm condamnăm tot ce-I ţine locul, în aceeaşi măsură, El ia în primire adâncimile fiinţei noastre.

A fi introdus în chipul Fiului Său înseamnă să te laşi prin credinţă să fii copleşit din plin şi pretutindeni, în orice împrejurare de prezenţa Celui ce umple totul, afară de inima care nu e spălată de sângele Lui şi de mima leneşă care nu crede acest Adevăr, cu toată sinceritatea şi naivitatea unui copil. Credinţa care răsare, dar care prin puterea Duhului Sfânt nu mai asfinţeşte, ci creşte mereu, până ce ajunge matură, adică la părtăşia sfântă de unitate, în cel mai înalt grad, în care nimic nu e nenatural dar totul e curat, sfânt. Creştinismul pe pământ este Hristos, transfigurarea fiinţei sale pe aburii vieţii noastre pământeşti. Trebuie să ajungem la slava aceasta de plinătate a vieţii Lui Hristos Domnul în noi, încât cei ce-L deosebesc în viaţa noastră să se simtă atraşi de Prezenţa Lui minunată.

Aşa, încetul cu încetul, începe armonizarea vieţii noastre lăuntrice, începe să intre în faza încercărilor, pentru că mulţi au dragoste, dar sunt într-o totală lipsă de răbdare sau îndelungă răbdare. Alţii au bunăvoinţă, dar au o trăsătură de zgârcenie. Alţii sunt plini de râvnă, dar fără umilinţă şi pace, semn că Hristos nu poate lua Chip în ei (Galateni 4.19). Alţii sunt înfrânaţi la vorbă şi privire, dar sunt plini de tristeţe. Alţii sunt invers, plini I de bucurie, dar fără înfrânare. Nu e o bucurie sănătoasă.

Aceasta este cea mai înaltă şcoală spirituală a Duhului Sfânt unde El însuşi lucrează ca profesor, încălzeşte, arde lutul vieţii ca să imprime chipul 1 lui Dumnezeu, pe care 1-a pierdut strămoşul nostru – Adam. Chipul vechi, I desfigurat de păcat, a ajuns înlocuit în prezent prin Hristosul viu şi prezent, care e viaţa noastră şi izvorul ei, fondul şi caracterul ei. Aşa că depindem de

El mai mult decât de noi, şi din părtăşia neîntreruptă izbucnesc fericiri, bucurii de nedescris, trecând biruitori prin greutăţi. Domnul Isus ne poartă în Carul Lui de Triumf. Slavă Lui!

AMIN!

ISUS.

Stânca veacurilor, în mijlocul lumii clocotitoare şi înfuriate, dar şi Trandafirul ei cel mai frumos. Diamantul, mărgăritarul cel mai preţios al Universului, dar şi pâinea celui mai bicisnic credincios. Măreţia Lui umple cerurile, dar şi inima celui mai mare păcătos, care îi cere iertare. Nici un pictor n-a putut să-L redea îndeajuns, şi nici un scriitor n-a putut să scrie despre El totul. Aceasta este prima dată în istoria artelor când nici un geniu nu ne poate reda realitatea.

Atât de simplu, de bun şi de blând, încât copiii cei mai sfioşi se adunau în jurul Lui şi îi atingeau veşmântul cu mânuţele lor, iar El îi lua în braţe (Marcu 9.36). Dar şi atât de puternic încât la cuvântul Lui blând demonii fugeau, morţii înviau. bolnavii se vindecau, furtunile şi valurile spumegânde se linişteau, ca prin farmec. în jurul Prezenţei Lui se topeau frământărilor vieţii, grijile ei, era ceva din minunile prezenţei Atotputernicului Creator între muritori încât şi dacă n-ar fi făcut nici o minune. Chiar dacă n-ar fi vindecat nici un bolnav, şi atunci mii şi mii de oameni l-ar fi ascultat şi L-ar fi unnat, pentru că El, prin Prezenţa Lui, era pentru ei ceva mai scump decât viaţa lor. El era pâinea pentru sufletele lor amărâte.

Azi, tot atât de reală ca şi atunci. Creştinismul nu este centralizat în jurul unui sistem de teologie, sau în jurul unei învăţături, sau în jurul unui sistem nou de filozofie; creştinismul este centralizat în jurul unei persoane reale, în jurul lui Hristos, în Hristos. Forster a înţeles acest lucru când a zis: „De s-ar fi născut Hristos de mii de ori în ieslea din Betleem, dacă nu s-a născut în inima ta, pierdut eşti pe veci.” Creştinismul ca fond nu constă în comentarii, în diferite sisteme de filozofie, în diferite tâlcuiri a Scripturilor sau a filozofiilor izvorâte din Sfânta Scriptură, ci se bazează pe Domnul Isus care a ajuns să trăiască în vieţile oamenilor (Galateni 2.20).

Cărturarii vremii nu ştiau de frica vorbelor Lui, pentru că era bun, dar când privirea Lui tăcută, senină şi mai grăitoare decât orice vorbe îi întâlnea, ei se înfricoşau, căci vedeau cum El citeşte în cartea ascunsă a vieţii lor ca într-o carte deschisă. Privind spre El, se vedeau dezbrăcaţi de toate măştile lor, necunoscute de nimeni şi, înfioraţi de sentimentul decăderii lor, fugeau ruşinaţi.

Astăzi, după aproape 2000 de ani, îl vedem apărând în mijlocul furtunilor, greutăţilor, în noaptea tristă a vieţii noastre şi mai măreţ, şi mai senin ca oricând, îmbrăcat în mărire şi strălucire, în dragostea Sa a tot înţelegătoare, de care nu 1-a putut dezbrăca nici o critică şi nici o făptură. El ne este mai necesar decât orice prieten, decât orice mâncare şi decât orice cunoştinţă. El s-a văzut prezent în viaţa apostolului loan, Petru, Pavel, şi a multor altora, sute de mii şi milioane. El aşteaptă să îl primeşti în viaţa ta, ca ea să-I fie templu şi El îţi zice: „Iată Eu stau la uşă şi bat.” (Apocalipsa 3.20) Se resemnează aşteptând. Ce zici, îi deschizi uşa inimii tale creatorului tău,

sau nu? Este pentru tine Isus o figură legendară, un sfânt pictat pe pereţii reci ai bisericilor, sau este stăpânul creaţiunii, părintele veşniciilor? (Isaia 9.6) Ce vezi în copilul născut în ieslea Betleemului? Un sfânt, sau pe Cel ce ţine misterele eternităţii, a vieţii şi ale creaţiunii, şi care e numit de profeţi.,Dumnezeu tare”? (Isaia 9.6). Vezi în El un moralist, un fondator de o nouă religie sau pe Singurul Mântuitor care a vărsat sângele Lui pentru ca să spele multele tale păcate?

Senin şi liniştit, plin de dragostea cerească nemaivăzută, a parcurs acest pământ în luptă cu Ispititorul, postind 40 de zile în pustie. Când’ lumea înflăcărată dorea să-L facă împărat, sau când dorea să-L omoare, aceeaşi faţă senină, sfântă, înţelegătoare şi blândă o vedeau toţi cei din jur. El îi înţelegea şi îi iubea. Senin şi liniştit, când vorbea furtunilor, copiilor, sau morţilor, sau păcătosului cel mai decăzut, în vocea Lui răsuna armonia dragostei dumnezeieşti, în timp ce pe faţa Lui se vedea chipul lui Dumnezeu. O veşnicie întreagă, răsunetul de cor de îngeri, de heruvimi, de serafimi şi de toate ostile cereşti nu-L vor putea lăuda de ajuns, iar pe faţa Lui senină şi liniştită vom vedea urmele suferinţelor, agonia Lui, pentru răscumpărarea noastră.

Încetează cu toate frământările tale, priveşte pe Cruce, cum moare în locul tău. Acolo a vărsat sângele Lui pentru păcatele tale şi crede că eşti iertat pe deplin de toate nelegiuirile tale.

Slavă şi laudă Salvatorului nostru.

Eşti încă zi de zi

Printre noi şi cu noi

Fi-vei cât va fi lumea.

AMIN!

PRIVILEGII PIERDUTE

— Pilat -

Cercetează de aproape, trage concluzia, urmăreşte Adevărul.

Deşi Pilat auzise despre El, putea să vorbească cu Domnul Isus. Era v. Persoană neobişnuită. Era Cineva care ar fi trebuit să stârnească interesul lui Pilat. O Persoană neobişnuită, cu Putere neobişnuită, cu o învăţaţi neobişnuită.

Ar fi putut Pilat să facă o masă mare şi să discute de aproape ct Domnul Isus. Nu era cazul să-L ocolească. I. Era cel mai mare privilegiu în viaţa lui.

Să întâlnească pe Creatorul său.

Faţă-n faţă, vrând, nevrând, tot L-a întâlnit.

Întâlnirea Omului cu Dumnezeu este o Carte Mare.

Vieţile Apostolilor, a lui Ilie, a proorocilor, experienţele lor, sunt tezaure în Istoria Omenirii.

Pilat credea că Domnul Isus vrea să fie cineva, să-Şi facă o carieră, un renume.

Venirea Lui avea un scop veşnic, mult mai înalt. Scopul vieţii Lui era clarificarea vieţii veşnice pentru omenire.

Lui Pilat nici prin cap nu-i trecea aşa ceva.

Oricare ar fi ţinta vieţii tale pe pământ, să ştii că mai există o altă ţintă veşnică, de care e bine să ţii seama.

În general vorbind, oamenii ocolesc această problemă. Totuşi, fiecare om are clipe, timp când nu poate ocoli.

Pilat nu-i uşuratic, ca Irod; nu-L poate ocoli pe Domnul Isus. Ar fi dat mult să ocolească acest drum.

În veşnicie vom vedea ce posibilităţi a pus El fiecăruia.

Ce i-ar fi spus Domnul Isus lui Pilat? „Ştiu, admiri faptele Mele, învăţătura Mea, dar tu Mă vei judeca, Mă vei condamna, Mă vei da la moarte. Pleacă din postul tău, primeşte Mântuirea, pleacă din Palestina şi-ţi vei salva viaţa temporară şi viaţa veşnică."

Dar nu I-a dat prilej Domnului Isus.

II. Domnul Isus îi dă cel mai mare dar lui Pilat: să-i vorbească, să audă Cuvântul Lui:

1. „împărăţia Mea nu este din lumea aceasta."
2. „Eu sunt împărat, pentru aceasta M-am născut."
3. „Am venit să mărturisesc despre Adevăr." „Ce-i Adevărul?"
1. Eşti creatura Lui.
2. Te iubeşte din veşnicie.
3. M-a trimis să răscumpăr Omenirea.
4. Să-ţi iert toate păcatele.

Cel mai mare privilegiu dat omului este să audă Cuvintele lui Dumnezeu.

1. Ţi s-a dat să auzi Cuvinte din gura Celui Preaînalt.

2. N-ai nici o obligaţie faţă de El. Să cunoşti Adevărul. Pilat era convins să acesta-i Adevărul. Adevărul îl frigea.

Domnul Isus a venit să deschidă un drum curat, desăvârşit, între El şi • noi şi intre ceilalţi.

III. Rezultatele auzirii Cuvântului – a celui mai mare privilegiu. O luptă grozavă: Nicodim, Tânărul bogat, Zacheu, Matei. Luptă între Lumină şi întuneric.

Trebuia să-L judece, să-L condamne, dar nu putea. De vreo trei ori L-a întrebat.

Conştiinţa strigă: e nevinovat, mai nevinovat ca Cezarul, ca mine, ca slujitorii mei, ca Fariseii, ca Marele Preot, ca toţi oamenii, e nevinovat., Vreţi să vărsaţi sânge nevinovat cu mâinile mele. Nu puteţi suporta nevinovăţia Mielului. II duceţi la junghiere.

Dacă nu puteţi suporta Lumina Soarelui, scoateţi-L din cer. Justiţia Romană are alte temelii decât ura patimilor voastre.

„Răstigenşte-L! Răstigneşte-L!"

Cine se face prieten cu Cel Care se face împărat este duşmani Cezarului.

Scaunul lui Pilat se clatină din temelii.

„Ce ai făcut?"

O mare întrebare i se pune lui Acan, Cain, Saul, Iona; aceeaşi întrebare i se va pune lui Pilat.

„Cine m-a pus Judecător?”

Din două una: Ori Il condamn la moarte, sau recunosc că e Fiul Celui Preaînalt. „Soţia lui i-a trimis vorbă: «Să n-ai nimic a face cu neprihănitul acesta: căci am suferit mult în vis azi din pricina Lui.»„ (Matei 27.19) „Ce să fac?” In faţa lui se pune problema căutării drumului spre Lumină din negură.

Pavel: „Doamne, ce vrei să fac?”

La prima predică a lui Petru, 3000 de oameni au ascultat predica şi au întrebat: „Fraţilor ce să facem?” – „Pocăiţi-vă şi fiecare să fie botezat în Numele lui Isus Hristos.” 3000 de oameni au primit Mântuirea.

Sutaşul Corneliu a primit Cuvântul, s-a pocăit şi a fost botezat.

Temnicerul din Filipi: „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” „Crede în Domnul Isus şi vei fi mântuit tu şi casa ta.” (Faptele Apostolilor 16.31)

Atacul Conştiinţei.

— Balanţa Judecăţii.

1. Lumea striga una: „Răstigneşte-L!”

2. Slujba îi cerea alta.

3. Conştiinţa îi arăta calea.

IV. Responsabilitatea omului care are mari privilegii.

„Ce ai făcut? De ce Il urăsc Irod, Iuda, străjerii, Fariseii, Preoţii?”

Pilat Il leapădă.

Ascultă de lume.

Este unealta de execuţie a Crimei.

Pilat încearcă să se dezvinovăţească. j îşi spală mâinile. Toate oceanele nu-i pot spăla vina. Mereu îşi spală. ‘] mâinile şi în Elveţia pe muntele Pilat. Pierdut pe vecie.

V.

Fiul lui Dumnezeu, împăratul Universului a dorit să-1 salveze. Şi pe tine te cheamă, doreşte să te salveze. Nu scăpa Prilejul. Vino, chiar acum. AMIN!

oooOooo.

ZACHEU

[. Zacheu este în stare să dea toate piedicile la o parte.

1. A alergat.

2. A chibzuit drumul.

3. S-a suit în dud.

Dar dacă n-a veni pe aici?

II. Distanţa cea mai scurtă între păcătosul care-L caută pe Mântuitorul. El a făcut tot ce a putut (Matei, Petru, Ioan, Levi – vameşul).

1. El credea că Domnul va trece nepăsător.

2. El credea că va putea zări măcar haina.

III. Domnul face tot ce poate:

1. S-a oprit.

2. A ridicat ochii.

3. l-a zis: „Dă-te jos de grabă. De pe dreapta ta, de pe neprihănirea ta, de pe religiozitatea ta.”

IV. Domnul ne dă ocazii noi şi diferite numai dacă ştim să le prindem.

1. Pe cine să trimit să meargă pentru Noi? „Iată-mă trimite-mă!” (Isaia 6.8)

2. „Samuele, Samuele!” – „Vorbeşte, Doamne, căci robul Tău ascultă!” (1 Samuel3.10)

3. „Adame, unde eşti?” (Genesa 3.9)

4. „Pentru ce, ţi s-a posomorât faţa?” (Genesa 4.6) Altă dată vorbeşte prin oameni.

Lui Ahab prin Ilie (1 împăraţi 18.1). Lui David, prin Natan (2 Samuel 12.1). Lui Corneliu prin Petru (Faptele Apostolilor 10.26-28). Când e vorba de Mântuire – ocazii, ocazii. Ierusalimul, Ierihonul, un oraş al decadenţei.

V. Zacheu căuta să-L vadă. Care este? Mulţimea îl îmbulzea, îi astupa vederea micului Zacheu. Şi noi care credem mari, să nu închidem vederea pentru cei mici, să-L astupăm pe Domnul Isus.

Zacheu a văzut toate, a avut toate.

VI. Zacheu este în stare să dea toate piedicile la o parte.

Domnul Isus este Alfa şi Omega – începutul şi Sfârşitul. (2 Corinteni 6.2; Evrei 3.7, 14) Amână încă 5 minute şi în 5 minute a venit prăpădul – catastrofa.

„Iată Eu stau la uşă şi bat.” „Iată Eu am ieşit înaintea ta ca să-ţi staui împotriva.” (Numeri 22.32)

Curăţire deplină, iertare.

Trebuie! Domnul Isus se invită. în ce calitate? Ca şi Creator.

Ca Cel ce te iubeşte. O scrisoare o citeşti imediat. Ar fi bine să măi pocăiesc. Aş vrea să mă pocăiesc.

N-ai ce face.

1. Să întreb pe Rabin, pe preot?

2. Să întreb pe soţie?

3. Să întreb pe copilul meu. Să mi se dicteze ce să fac?

Trebuie să mănânci, să bei, să dormi, să vezi.

Zacheu nu a întrebat pe nimeni. Poate soţia o fi zis: „Invită-L!”, dar El nu se aştepta la o aşa mare cinste. El nu se aştepta ca Acela despre care se | vorbea atâta să dorească să intre la un păcătos ca Zacheu. El nu s-a văzut vrednic. Şi Domnul 1-a văzut şi i-a zis: „Zachee, dă-te jos degrabă, căci astăzi trebuie să rămân în casa ta.” Zacheu s-a dat joc în grabă şi L-a primit cu bucurie.

Tu cum îl primeşti pe Mântuitorul tău? Astăzi, cu bucurie? AMIN!

oooOooo.

TÂNĂRUL BOGAT.

Vom avea ocazia să vedem că oamenii se pierd nu numai din cauza păcatelor, patimilor, caracterului rău, ci se pierd oamenii buni, fără păcate.

I. Caracterul acestui tânăr.

1. El s-a dezvoltat după gustul său.

2. Fiecare are predispoziţii multiple.

3. Conştiincios şi punctual, prinde prilejul, e gata.

4. Sunt tineri care niciodată nu pot fi gata – plini.

§. Ionatan şi David. §. Daniel şi prietenii lui de rugăciune.

II. Stăruitor – a alergat.

Daţi-vă toată silinţa (2 Petru 1.5).

1. Ceea ce trebuie făcut, să se facă.

2. Daniel se ruga de trei ori pe zi.

3. Cuvântul Tău – bucuria şi veselia mea. [II. Independent, liber. Conştiincios, studia.

1. Să ai o părere (nu se uita în jur).

2. Să ai o linie.

3. Să nu-ţi pese atât de mult de cei din jur.

4. El cade în genunchi în faţa Domnului.

5. Fariseii, cărturarii, preoţii nu s-au închinat în faţa Domnului. [V. Evlavios şi curat. Toate le-am păzit cu grijă, din tinereţea mea.

1. Curăţenia, floarea cea mai aleasă.

2. Păzirea Cuvântului.

3. Se uita în ochii Domnului Isus. §. Nu-l reproşează, ca samanteanca.

4. Nu se putea spune „Vai vouă”, ca fariseilor.

5. Bine crescut – „Bunule învăţător” – avea cei şapte ani de-acasă. Recunoştinţă, apreciere, bunăvoinţă.

V. Să facem distincţie între caracter şi a fi mântuit. Toţi erau mulţumiţi de caracterul lui. Problemele care-l frământă pe acest tânăr:

1. Dacă Enoh, Ilie au fost răpiţi.

2. Dacă sunt îngeri, este un loc.

3. Avraam, Isaac, Iacov, profeţi, Noe, Iov.

4. De ce n-aş fi şi eu?

5. Păcate n-am, dar nici siguranţă n-am.

§. Tu, mai dormi, că nu-i aşa de mare graba.

VI. Persoana cu care vrea să discute este acest învăţător. Problema centrală: soarta şi viitorul lui.

Domnul Isus e învăţător luminat, e doctorul cel mai bun. Cu Gămăliei am mai discutat, e director al Şcolii Teologice. Cu Ioan Botezătorul aş vrea, dar e închis. Tânărul are minte pătrunzătoare. Cu marii preoţi Ana, Caiafa, s-a întâlnit. Vine la Domnul Isus ca păcătos, nu ca Natanael, Ioan, Petru. Sincer, dar cu orizont îngust. Curat, dar fără vedere spirituală.

§. „Trebuie să vin la acest învăţător”, nu se lasă până nu ajunge.

VII. Un tânăr care vine la Domnul Isus şi asistă la rezolvarea problemelor vieţii – o operaţie spirituală.

1. Ce-mi mai lipseşte? Ce să mai fac?

2. Să avem curajul cercetării. Nu trebuie frică.

3. Să întrebăm tinerii, bătrânii, cei trişti, cei deznădăjduiţi.

IX.

X.

XI

§. în vizită, discută probleme, întrebări, frământări. Să le predici? Sal discuţi? Mare curaj.

VIII. Lumina divină 1-a copleşit. Pavel a căzut jos, orb, Ioan pe insula Patmos’ a căzut ca mort, Daniel a leşinat, tânărul se tocmea cu Dumnezeu.

1. „Am venit să deschid ochii orbilor.” (Isaia 42)

2., Să scoţi din temniţă pe cei legaţi şi din prinsoare pe cei ce locuiesc în întuneric.” (Isaia 42.7)

3. Ce să fac, Doamne? Cerul s-a deschis.

4. Vinde tot ce ai, părăseşte tot ce ai, leapădă tot ce ai, întoarce spatele la tot ce e pământesc. Apoi vino şi urmează-Mă.

Un tânăr care stă la răscruci.

1. Două lumi, două oferte, două forţe.

2. Care să aibă întâietate?

§. O tânără care te-a refuzat. Când te-ai hotărât pentru alta, are pretenţii, plânge.

3. Marea chibzuinţă. Aici e Adevărul. Ce fac? Marea tăcere. Omul se I retrage în sine.

Marea hotărâre.

Marele refuz.

Plecarea în lumea materiei, a negurii. 7. Despărţirea de lumină. §. Uită-te înapoi, priveşte-1 o dată.

Un tânăr de caracter, care vine la Domnul Isus şi căruia Domnul Isus îi rezolvă cea mai grea problemă, dar care nu trece de partea Domnului. Cine-1 refuză?

1. Acela căruia i-a dat libertatea de a alege.

2. Acela pentru care a părăsit cerul.

Acela care a primit educaţie religioasă din copilărie. Acela care-I cere lămuriri.

5. Acela care stă de vorbă cu El.

6. Acela care are un caracter mai bun decât alţii.

7. Acela care era frământat de marea problemă.

8. Acela care era iubit de Domnul Isus. Nu cumva acela eşti tu?

Cum se pot înşela oamenii cu noi. Să nu le dăm prilejul.

1. la uită-te cum stă în genunchi – e ucenicul Lui.

2. la uită-te cum vorbea cu El, curajos, în văzul tuturor.

3. Religia adevărată nu este exteriorul, ci inima.

XII. Marile piedici – nu păcatele lui.

1. Poziţia socială.

2. Titlurile lui.

3. Averea lui.

4. Religia lui.

5. Ar fi vrut să se căsătorească. XIII. Cineva pe patul morţii şi-o fi zis:

1. M-am încrezut în avere – mă leapădă.

2. M-am încrezut în înţelepciune – mă leapădă.

3. M-am încrezut în soţie, copii – mă leapădă.

4. M-am încrezut în societatea distinsă – mă leapădă. Nu i-am lăsat eu, mă părăsesc ei.

Din cauza lor L-am părăsit pe Domnul şi eu sunt părăsit. Voi tineri şi bătrâni să nu faceţi ca mine.

Preţuiţi cercetarea Lui, Dragostea Lui. NU NESOCOTIŢI ZIUA CERCETĂRII! AMIN!

oooOooo.

MARTA ŞI MĂRIA

(Luca 10.38)

Aici vedem o lucrare precisă.

1. Nu spune că se gândea, se frământa.
2. Să spună că în viitorul apropiat, la anul.
3. Să spună că va cere părerea Marelui Preot, a fariseilor.
4. Să spună – casa mea e prea mică – la margine.
5. Să spună – să vină la El, dar ucenicii – e prea mult.
6. Nu se mulţumeşte cu jumătate, să stai de vorbă pe drum.

— Să-L întrebi ceva

— Să mă închin.

— Să-L cheme Lazăr, Marta.

Ce mare fericire să-L poţi primi pe Hristos. §. Cum au fost primiţi negrii la Congres.

1. A fi creştin înseamnă a-L primi pe Domnul Isus.
2. A fi creştin înseamnă a-L avea în inimă.
3. A fi creştin înseamnă a fi una cu El.

II.

IV.

III.

Natura se supune Creatorului, îl lasă liber.

1. Grădina Ghetsimani L-a lăsat să sufere în ea – păcatele lumii.
2. Pustia uscată L-a lăsat să postească.
3. Staulul şi ieslea L-au lăsat să se nască. Animalele L-au lăsat.
4. Măgăriţa lui Balaam a ascultat porunca.
5. Crucea cu braţele ei larg deschise L-a lăsat pe ea.
6. Mormântul gol L-a lăsat pe ea.
7. Marea înfuriată s-a lăsat potolită.
8. Fântâna lui Iacov i-ar fi dar apă.

Omul este o creatură minunată, îl putea primi şi totuşi, unii L-au refuzat.

Tânărul bogat. Nicodim – poziţie înaltă. Cei din Nazaret. Gadarenii.

5. Fariseii, care una simţeau, alta vorbeau.
6. Cărturarii mari îl dispreţuiau – Fiul tâmplarului.
7. Marii Preoţi – erau prea sus.

Cine sunt aceia care pot vedea măreţia slavei Lui şi totuşi nu-L pot primi?

1. Ce stare îngrozitoare!
2. Ce înspăimântătoare! Ce cumplit! Cine sunt aceia?

a. Poate acela care L-a vândut. A stat cu El.

b. Poate acela care L-a scuipat, L-a bătut.

c. Poate acela care L-a pironit.

d. Poate acela care l-a batjocorit pe cruce. Pentru ei s-a rugat: „Iartă-i, că nu ştiu ce fac!” O categorie specială.

1. Acei care ascultau chemarea Lui şi n-o primeau.

2. Acei care călcau îndurarea Lui.

3. Acei care-şi cunoşteau povara şi n-o lăsau. Duhurile rele care ştiau că El este Domn.

1. Nu ne trimite în adânc – în porci trimite-ne.

2. Te ştiu cine eşti.

Cine sunt aceia care L-au primit?

1. loan şi Andrei au vorbit cu Petru.

2. Samariteanca – Zacheu.

3. Femeia păcătoasă – Tâlharul. O singură problemă – L-ai primit?

V.

VI.

Ce ai primit până acum?

1. Mândriile lumii?

2. Plăcerile lumii?

3. Minciunile lumii?

4. Toate obiceiurile, tradiţiile, formele lumii? Cum ai ajuns după ce ai primit toate astea?

1. Negru, plin de păcate. Cine mă va izbăvi?

A ajuns duşmanul lui Dumnezeu.

A ajuns sub stăpânirea diavolului.

A ajuns sub judecata, condamnarea Lui.

Nici o nădejde, fără ajutor. Cum îl poate primi cineva pe Domnul? 1. Să-şi recunoască singur starea – pierdut, nenorocit.

Cel mai mare păcătos.

Să ceară iertare, milă.

4. Să vină de pe calea largă la El.

5. Astăzi. Să nu amâne.

O familie întreagă îl primeşte.

1. Domnul Isus dintr-o dată are întâietate.

2. în vorbire – Măria ascultă.

3. în ascultare, în servire – Marta îl servea.

4. In rezolvarea problemelor.

Ce fericire când Domnul Isus rezolvă toate.

1. Probleme mici, mari.

2. Cât de des se termină Dragostea, fericirea.

3. Câte valuri, tulburări.

4. Când El este pierdut din vedere.

Familii despărţite: „Tată, de cine să ascult, de tine, de mama?” §. Fata izgonită din casă. Soţia care l-a primit – bătută. Copiii pe drumuri.

De ce l-ai primit? Izgoneşte-1, părăseşte-1.

§. O copilă L-a primit pe Domnul Isus, a fost zdrobită.

L-ai primit cu toată familia?

Cum l-aţi primit pe Hristos, aşa să umblaţi.

1. Mântuitor – umblaţi în Mântuire.
2. Lumină – umblaţi în Lumină.
3. Cale – umblaţi pe Cale.
4. Pâine – Hrăniţi-vă, săturaţi-vă din El.
5. Apă vie – daţi altora.
6. Dragoste – iubiţi pe duşmani.
7. Mirele – fiţi gata!
§. Soneria sună: Vine Mirele!
Vino, Doamne Isuse, Da, Eu vin curând!
AMIN!
oooOooo.
FOND
1. „Sufletul Meu e cuprins de o întristare de moarte.” (Matei 26.38)
2. A ajuns într-un chin ca de moarte. Sudoarea I se făcuse ca nişte picături mari, de sânge (Luca 22.44).
3. „Ava, Ţie toate lucrurile îţi sunt cu putinţă, depărtează de la Mine paharul acesta, totuşi, facă-se nu ce voiesc Eu ci ce voieşti Tu.”
4. „Eşti tu Hristosul, Fiul Celui Binecuvântat?” – „Da, Sunt.”
Şi unii au început să-L înjure, să-i acopere faţa, să-L bată cu pumnii şi să-i zică: „Prooroceşte!” Iar aprozii L-au primit în palme (Matei 26.28, Marcu 14.65). Isus tăcea.
Acuzaţii:
1. „Eşti Tu Fiul Celui Preaînalt?” – „Da, Sunt.”
2. „Eşti Tu împăratul iudeilor?” – „Da, Sunt.” – „Aţâţă la răscoală!”
3. „Pe care din doi vreţi să slobozesc, pe Isus, sau pe Baraba?” Greşeli de judecată. „Eu am vorbit lumii pe faţă.” „Trebuie să moară! S-a făcut pe Sine Fiul lui Dumnezeu. Minunile. Vineri (Joi noaptea).
1. Atunci I S-a arătat din cer un înger.
2. A vindecat urechea lui Malhu.
3. Mântuirea tâlharului.
— Soarele s-a întunecat.
— Catapeteazma s-a rupt.
— Cutremurul. învierea morţilor.
§. Sutaşul: „Cu adevărat omul acesta era neprihănit.” în Ghetsimani. „Eu sunt!” ei s-au dat înapoi şi au căzut jos. Batjocuri. L-au legat la ochi (loan 18.6).
Ostaşii dregătorului I-au dat haine stacojii. Au pus cunună de spini. I-au dat trestie.
Trecătorii: „Tu, care strici Templul, pogoară-Te de pe cruce.” Matei 27.40
4. Preoţii, cărturarii îşi băteau joc, ziceau: „Pe alţii î-a mântuit, să Se mântuiască pe Sine însuşi.”
5. „S-a încrezut în Dumnezeu, – să-L scape acum. dacă-L iubeşte. Căci a zis: Eu sunt Fiul lui Dumnezeu – Hristosul, împăratul lui Israel. Să se pogoare acum de pe cruce. Să vedem ca să credem.”
AMIN!

oooOooo.

RUGĂCIUNE.

Nimeni nu-mi vine în ajutor. Psalmul 22.11 Nu Te depărta de la Mine, căci se apropie necazul. Mi se lipeşte limba de cerul gurii. Psalmul 22.13 Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit? oooOooo.

PUTERE DE LA EL.

Puterea de a asculta

1. Domnul mi-a deschis urechea.
2. Nu m-am împotrivit.
3. Nu m-am tras înapoi. Puterea de a suporta nedreptatea

1. îi băteau obrajii, spatele.
2. îi smulgeau barba. Puterea de a suporta înjosiri

1. Scuipări.
2. Ocări.

Puterea de a sta continuu sub ascultarea de Dumnezeu „Celce M-a trimis este cu Mine; Tatăl nu M-a lăsat singur, pentru că întotdeauna fac ce-I este plăcut.”

Puterea de a nu se ruşina pentru El (Evrei 12.1-2). „Să ne uităm ţintă la Căpetenia şi Desăvârşirea credinţei noastre, adică la Isus, care pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a dispreţuit ruşinea şi sade la dreapta scaunului de domnie a lui Dumnezeu.”

Dacă prin prezenţa Domnului Isus în viaţa noastră orice greutate, orice piedică poate fi transformată într-o nouă treaptă de aur, pentru a ne urcai biruitori, atunci ce privelişte minunată se desprinde înaintea ochilor noştri! duhovniceşti! Nesfârşite trepte de aur ne aşteaptă să înaintăm biruitori pe ele, conduşi de Acela care a biruit totul, dacă n-ai fugi de aceste trepte.

Dacă tot ce ne sfâşie, tot ce ne doare, tot ce e gata să ne zdrobească în sufletul nostru, dacă vedem cum duhul nostru, prin puterea Domnului Isus, e transformat în putere de refacere, în dulceaţă, atunci observăm cum puterile morţii sunt izgonite, iar izvoarele vieţii veşnice, răcoritoare şi înviorătoare asaltează viaţa noastră de jur împrejur.

Dacă orice întunecare ne este ajutorul prin care Domnul Isus ne trece prin tunelul firii într-o lumină mai mare, mai frumoasă, deschizându-ne orizonturi nebănuite, pline de străluciri din veşnica lumină, abia atunci ne dăm seama ce mare nevoie avem de tuneluri de trecere, prin care privirea noastră să piardă senzaţiile trecătoare, pentru a privi veşnica lumină. Dacă orice furtună, valuri ameninţătoare îl fac pe Domnul Isus să vină imediat în corabia vieţii noastre, atunci începem să înţelegem ce mare nevoie avem de valuri, de furtuni înspăimântătoare; atunci învăţăm ce înseamnă odihna ‘ lângă Domnul şi Stăpânul valurilor, prin care sufletul nu poate trece fără a fi umplut de o putere tot atât de mare ca şi ispita.

Dacă bucuriile vieţii sunt hrana sufletului nostru prin care Domnul J Isus ne hrăneşte, atunci amărăciunile, întristările, durerile devin forţe nebănuite, prin care suntem ridicaţi şi trecuţi dincolo, obişnuiţi să stăm în locurile cereşti, ca acasă la noi. Şi iarăşi înţelegem, împotriva raţiunii, ce mare nevoie

avem de amărăciuni, de întristări, de dureri, de cuptoare de foc, de gropi cu lei.

Dacă tot ce ni se opune, ispitele, piedicile, încurcăturile de tot felul şi toate câte ar veni şi oricum s-ar numi ne ajută prin Domnul Isus să ne cunoaştem pe noi, să-1 vedem pe Domnul Isus în strălucirea Lui cerească, să creştem în prezenţa Lui, în biruinţele Lui, atunci vedem orizontul din faţa noastră care e plin de piedici, că nu sunt altceva decât elementul necesar dezvoltării bieţii, în care trebuie să trăim şi să umblăm cu Dumnezeu. Deci nimic nu mă poate surprinde, nimeni nu mă poate găsi nepregătit.

Dacă înfrângerile, zdrobirile şi tot ce întunecă viaţa, deseori ne cuprind | şi întunecă viaţa noastră ca intrarea într-un tunel, atunci o mare lumină ne este pregătită. De aceea, fraţilor, cu atât mai mult, căutaţi să vă întăriţi chemarea şi alegerea voastră, căci dacă faceţi lucrul acesta nu veţi aluneca niciodată (1 Petru 5.10).

AMIN!

000O000.

IZBĂVIRE.

Îmi este Efraim un fiu mai scump, un copil iubit de Mine? Căci atunci când vorbesc de El, îmi aduc aminte cu gingăşie de El, de aceea [mi arde inima în Mine, pentru El. Şi voi avea milă negreşit de El, zice Domnul (Ieremia 31.20).

Grijă că ai învăţat să oferi casa ta, dar inima ta?

Când ne rugăm înseamnă că o luăm în serios cu vrăşmaşul.

N-ai lumânare pentru Dumnezeu, dar nici vătrar pentru Satana.

oooOooo.

GRĂUNTELE DE MUŞTAR.

Un cuvânt rostit, o rază de lumină în suflet. O putere nevăzută este neîncetat la lucru, spre a-i sluji omului. Cu câte are de luptat sămânţa, viaţa din plante!

Dumnezeu i-a dat putere să biruiască!

Vântul, gerul, furtunile, că-i călcată şi păscută, că-i inundată, ea trebuie să-şi aducă la îndeplinire misiunea, să-i dea omului pâinea.

Cuvântul Meu nu se întoarce la Mine fără rod. Are de partea lui ploaia, soarele, norii, omul care o îngrijeşte, o curăţă şi aşteaptă rodul.

AMIN!

oooOooo.

Din primele predici ale lui Nichifor.

NUMAI CU ISUS

Încetează frate, soră, cu toate frământările, şi lasă-1 pe Isus să pătrundă în mima ta, înlăuntrul tău.

Stai în faţa Lui şi priveşte-L adânc. Nu te grăbi la vorbe ci taci şi priveşte spre El. în tăcere stau şi stelele pe cer, şi cât de măreţe sunt! Tot aşa, în tăcere şi pătruns de măreţia prezenţei Lui adu-I închinăciunile tale!

Crucea, care-ţi pare prea grea şi de multe ori te apasă şi te gândeşti poate că ce bine ar fi fost să mă fi zdrobit odată, atunci aş fi pierdut de pe

pământ ţărâna ce a fost pe mine şi aş fi scăpat la libertate. Crucea aceea se schimbă şi capătă o Lumină nouă, numai stai în tăcere cu El. (în Sfânta Sfintelor, în singurătate cu Dumnezeu.)

În zorii dimineţii, până n-a început zbuciumul zilei, prezenţa Lui] tăcută vorbeşte mai puternic decât orice veselie şi decât orice valuri aduse de furtuni. Prin prezenţa Sa, se umple toată fiinţa ta şi vei vedea cum valuri] de fericire te vor inunda.

Ce să te mai plângi? Ce să-ţi mai arăţi crucea şi suferinţa ta? Ele dispar când eşti cu El, singur (slujind pe Cel Preaînalt).

Nu te mai doare nimic, nu mai doreşti nimic. Ai totul pentru că Il ai pe El. El este al tău, şi tu eşti al Lui. Ai fost smuls din lanţurile care te legau şi acum stai cu El.

Eşti în faţa lui Isus, împăratul Păcii. El a binevoit să intre în inima şi viaţa ta, pentru ca s-o sfinţească.

Sfinţenia este podoaba casei Tale, Doamne! (Psalmul 93.5) în locaşul Tău, toate strigă: Slavă! (Psalmul 29.9)

Ai rămas numai cu El singur şi nu mai doreşti altceva decât pe El.

Cererile Ţi-au amuţit pe buze, căci avându-L pe El ai în El mult mai mult decât te-ai gândit vreodată să ai. Inima ţi-a devenit locaşul lui. Te uneşti cu tot ce este locaş al Lui şi strigă:

MĂRIRE CELUI PREAÎNALT! AMIN

(O zi minunată de octombrie. Belşug de lumină, linişte, singurătate, şed în marchiză şi scriu. Prezenţa Domnului e aici. Slavă Ţie, Stăpân Atotputernic!)

000O000.

RĂMÂNEŢI ÎN EL.

În El, înseamnă:

I. Posesiune, bogăţie, – „Am ce are Hristos”. Omul intră în bogăţiil Harului.

1. Acestea sunt pentru păcătoşi.

2. Milioane şi milioane de păcătoşi.

3. înjură, crime, mişelii, păcate.

II. Dragostea îi înconjoară.

1. Sunt luminaţi.

2. Domnul Isus bate.

3. Domnul Isus te cheamă.

IL

4. Domnul Isus te aşteaptă.

5. Domnul Isus te primeşte.

[|1. Valuri, vânturi, plasele divine te înconjoară.

1. Sămânţa, semănători.

2. Trenuri, avioane pretutindeni. §. Isus te cheamă.

IV. Cine fuge de Hristos merge spre pierzare. Vei merge de aici cu Dumnezeu sau fără El?

V. Bogăţiile nepătrunsă în Hristos (Efeseni 3.8).

1. Cea mai minunată schimbare – Dragoste nemărginită. Spălare continuă.

§. Azi la adunare, mâine – ţuica zboară pe gât.

§. Azi se roagă, mâine minciună.

§.10 ani de credinţă, 10 ani de necredinţă. Jale, durere.

2. Devastare, prăpăd. Domnul Isus spală, reface.

§. Haina murdară (Isaia 64.6).

Domnul Isus atrage, zâmbeşte. Eşti zidirea unei noi Creaţiuni! §. Ai căzut în groapă cu o viperă. Domnul Isus te scoate. Ai curaj! Vino la El!

AMIN!

oooOooo.

PERICOL, ATENŢIE!

1. „Să fii Tu pentru mine un izvor înşelător?” (Ieremia 15.18)

2. Oare dă puţin şi cere mult?

3. Ai fost mai tare decât mine şi m-ai biruit (Ieremia 20.7)

4. Ce eşti acum, aceea şi în veşnicii – Fiul Lui. „El ne-a înviat împreună şi ne-a pus să şedem împreună în locurile cereşti, în Hristos Isus.” (Efeseni 2.6)

5. Ce posedă El. posedăm şi noi – moştenirea veşnică (Ioan 3.16).

6. „Priviţi şi vedeţi, ce dragoste ne-a dat.” (1 Ioan 3.1)

7. Poziţia noastră temporală şi veşnică: „în adevăr, după cum Tatăl învie pe morţii şi le dă viaţă, tot aşa Fiul dă viaţă cui vrea.” ‘• Ameţitoare realitate, nu cuvinte.

1. Ce a fost viziunea lui Iacov? Scara cerului (Geneza 28.12).

2. Ce au fost viziunile lui Ezechiel, Isaia? (Isaia 35, Ezechiel 36)

II.

III

3. De ce ne-a descoperit aceste tame?

4. Pentru că „Te iubesc cu o iubire veşnică, de aceea îţi păstrezj bunătatea Mea.” (Ieremia 31.3)

Scopul: „Să ne dea un Duh de înţelepciune în cunoaşterea Lui” Moise pe Muntele Nebo (Deuteronom 34.1). Să vadă ţara cea minunată, cu portocale, rodii, struguri. Felul de a lucra al Duhului Sfânt.

1. Ne arată dragostea Lui, planurile lui.

Treapta a doua: Să eclipseze valea umbrei morţii.

2. Nu ne trece cu vederea ceea ce am fost. Profunzimea – abisul decadenţei.

1. Să cunoaştem înspăimântătoarea stare în care ne găsim.

— Morţi în păcatele noastre. Pecetea morţii, a păcatului, este pusă.]

— Puterea păcatului a descompus, a măcinat.

— Gazele ucigătoare ale păcatului.

Cel păcătos, cel al firii, încuiat, cel al lumii, cel al diavolului.

2. Schimbarea sensului vieţii, a puterii văzute.

§. Peştele mort e dus la vale de apă. §. Vulturul mort – cade jos.

3. Voia firii – în gândire – copii ai mâniei. In orice clipă sub sentinţa condamnării.

IV. Bogăţiile dragostei lui Dumnezeu. Ne-a adus daruri, cadouri. Bunătatea lui Dumnezeu (Romani 2.4). Dragostea cea mare cu care ne-a iubit (Ioan 3.16; 1 Ioan 3.1). O mireasă pentru Fiul Său (Ioan 3.22; Apocalipsa 21.9). Ne-a mântuit (Luca 7.50).

6. Un loc de adăpost, de odihnă (Isaia 4.6).

7. El m-a dus în casa de ospăţ (Cântarea Cântărilor 2.4).

8. înaintea feţei Tale sunt bucurii nespuse şi desfătări veşnice la dreapta Ta (Psalmul 16.11).

9. Cei răzvrătiţi vor locui şi ei lângă Domnul Dumnezeu (Psalmul 68.18).

Nici un merit

1. Poezia lui Dumnezeu.

2. Zidiţi în Hristos (Efeseni 2.20).

3. Pentru faptele bune pe care El ni le-a pregătit (Efeseni 2.10).

4. Aşezarea cortului, amănunţit (Exodul 33.7, 36). Aduceţi-vă aminte (Evrei 10.32; Apocalipsa 2.5).

Cei ce se îneacă strigă, îşi aduc aminte de toate păcatele.

V.

1. Posibilitatea de mândrie, dacă uiţi de unde ai fost scos de El.

2. Fără Hristos (Efeseni 2.12).

3. Fără cetăţenie – fără făgăduieli (Efeseni 2.12).

4. Fără nădejde – legăminte, fără Dumnezeu (Efeseni 2.12). Chemarea culmilor.

VI. Culmea binecuvântărilor:

1. Pace cu Dumnezeu (Ioan 14.27).

2. Pace cu oameni (Luca 2.14).

3. Pretenţiile lui Dumnezeu împlinite (Romani 3.21-24).

4. Intrarea liberă în faţa Tatălui.

5. Cetăţenia cu sfinţii în faţa lui Dumnezeu.

— unii în casă se simt străini (nu s-au predat total).

— unii în casă se simt orfani.

— unii în casă se simt săraci, cerşetori.

— unii în casă se simt flămânzi, bolnavi.

— unii în casă se ruşinează – sunt în zdrenţe. Fiul e acasă, la El, bucuria lui, fericirea lui.

1. „Mai bine o zi în curţile Tale, decât o mie în altă parte.”

2. Locaş al lui Dumnezeu – în Duh. Alegi – făgăduinţele fără făgăduinţe, înfierea fără nădejde, răscumpărarea fără Hristos, moştenire fără cetăţenie.

Pecetluirea – fără Dumnezeu.

Domnul te cheamă la cea mai mare promisiune: „Hristos în voi, nădejdea slavei.” (Coloseni 1.27) AMIN!

oooOooo.

Din predicile de tinereţe.

RĂMÂNEŢI ÎN HRISTOS!

Rămâneţi în Hristos! Taina lipsei de pace. Odihna, pacea este numai în Hristos, numai în Prezenţa Lui minunată (Ioan 15.4, 9). Dacă în viaţa noastră mai există un lucru asupra căruia Domnul Isus nu Şi-a dat consimţământul,

atunci pacea lui Dumnezeu, care este legătura de unitate cu El, este întreruptă.

Lipsa de pace înseamnă lipsa de credincioşie, sinceritate. El nu poate domni în viaţa ta; aici e vorba de predare, nu de sfătuire.

Totul trebuie să I se supună, din cer şi de pe pământ; acest jug, această povară e povara fericirii. In măsura ascultării, a renunţării la povara personală, acest jug dumnezeiesc produce atâtea haruri şi fericiri, pe care nimeni şi nimic nu le poate înlocui niciodată.

Omul nepriceput, în loc să se lege de Dumnezeu se leagă de lucrurile lumii, ca de o piatră mare, care stă pe munte şi când piatra mişcă sau se rostogoleşte, cade şi El, zdrobindu-se de tot.

Domnul Isus vrea să te dezlege – acest bine pe care-1 face îl numeşte jug. Matei 11.28-29: „Luaţi jugul Meu asupra voastră, căci Eu sunt blând şi smerit cu inima; şi veţi găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul meu este bun şi sarcina mea este uşoară.”

Te dezleagă de robia banilor, nu de dreptul de a munci şi de a avea bani. Când predai totul, atunci în chip cu totul firesc, golul e în locuit cu prezenţa Lui minunată. Acela e slobod care şi-a predat totul Mântuitorului. Tu mai ai secrete ascunse în tine şi El nu poate domni în viaţa ta. A te bizui pe tine înseamnă a te nimici, a te încrede numai în El înseamnă a fi desăvârşit, adică a primi desăvârşirea pe care El a câştigat-o pentru tine. El vrea să ne supravegheze şi să ne completeze în cele mai mici amănunte – în toate mărunţişurile vieţii, pentru că numai în felul acesta ne poate ocroti şi scuti de orice legătură sau zdruncinătură care ne-ar smuci spre lumea materială. Ne atrage atenţia: cine iubeşte pe mamă, tată, fiu, fiică sau chiar pe sine mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de mine – adică nu se poate acomoda în vieţuire în împărăţia Spirituală, unde Domnul Isus tronează.

Un astfel de om e legat mereu în lanţ, prezenţa lui Dumnezeu nu-1 poate dezlega – nu se lasă. Suflet amărât, chinuit, atacat şi împovărat, vino la Hristos! Părăseşte ale tale şi intră în ale Lui. Dacă nu laşi, nu poţi primi cele cereşti. Dacă nu te dezbraci de tine, nu poţi să te îmbraci în El. Nu a te forţa, nu a te sili, căci aceasta tulbură, ci a părăsi, a veni la El cu legăturile lanţurilor şi El te va dezlega.

Odihna Lui înseamnă că ai totul şi când eşti obosit, te aşezi şi te odihneşti. Când te predai Lui, te odihneşti. N-ai nici o grijă de nimic, căci totul e în mâna Lui. E interesant că această credinţă odihnitoare vine numai după cele mai adânci taine ale sufletului. I-au fost descoperite şi aduse la picioarele Mântuitoailui, cu toată sinceritatea şi seriozitatea. Această deschidere nu o poţi înlocui cu nimic. Cu posturi, rugăciuni, cu studii, cu predici de zeci şi zeci de ani. Aici fiecare trebuie să părăsească.

Mulţi aici sunt ca Israeliţii în pustie, mereu spre Canaan, dar niciodată nu ajung, înconjoară pustia lumii zeci de ani, şi când sunt gata-gata să intre, se întorc iarăşi, până când mor toţi bătrânii ieşiţi din Egipt. Din experienţă se vede că dacă cineva nu s-a predat complet Domnului Isus ca prezenţa Lui să-i umple, se silesc, se forţează mereu; astfel, trăiesc o viaţă prin puterea lor. nu prin Hristos. Pe viaţa lor se văd urmele grijilor, a nemulţumirii, a

autorităţii, a stricteţii, a unui formalism sec şi uscat, ca şi pustia sufletului lor. Bănuitori şi pândari, jandarmi şi poliţişti, cei ce au pus mâna pe cheile împărăţiei şi nici ei nu intră şi nici pe alţii nu-i lasă să intre. Pe faţa lor, chipul Domului Isus nu se vede, pacea şi fericirea, mulţumirea cerească nu sunt ca un fluviu. Ioan Botezătorul, tare şi neclintit ca pietrele în ceea ce priveşte credincioşia.

Oamenii care sunt duşmani ai lui Hristos schimbă harul în autoritate şi facerea voii lor.

Să predăm toate ascunzişurile, toate dorinţele, toate plăcerile Domnului Isus, să dispună de noi în toată libertatea, pentru ca bucuria eliberării de lanţuri să ne umple inima. Slavă Tatălui, Fiului şi Sfântului Duh!

AMIN!

oooOooo.

SIMON LEPROSUL

(Matei 26.6) în puţine locuri a luat masa Domnul Isus, la Zacheu, la Marta, Levi, Petru, Ioan.

1. Ce frumoasă-i o masă cu El!

2. Ce masă înspăimântătoare, fără El! Irod, Faraon.

I. Un suflet fără Domnul Isus e plin de păcate şi la masă, chiar dacă-i camuflat.

1. Aveau ascunzişuri: COMPROMISURI.

2. Aveau nemulţumiri.

3. Aveau gânduri de judecată: VULCAN ACOPERIT.

4. Aveau totul întors pe dos.

Domnul Isus este sfârşitul haosului, al păcatelor, a rezervelor. Domnul Isus vrea să facă lumină.

1. Domnul Isus vrea să spună ceva.

2. De ce ai gânduri rele în suflet? De ce Mă prigoneşti? De câte ori am vrut.

De ce mă judeci?

5. „Eu îţi şterg fărădelegile ca un nor şi păcatele ca o ceaţă: întoarce-te la Mine căci Eu te-am răscumpărat.” (Isaia 44.22)

II.

III.

IV.

6. „Iată, Eu stau la uşă şi bat.” (Apocalipsa 3.20)

7. „De ce ţi s-a posomorât faţa?” (Genesa 4.6).

8. „Iată Eu am ieşit ca să-ţi stau împotrivă, căci drumul pe care mergi este un drum care merge la pierzare, înaintea Mea.” (Numeri 22.32)

9. „Dacă din toată inima vă întoarceţi la Domnul, scoateţi din mijlocul vostru Dumnezeii străini.” (1 Samuel 7.3)

Domnul Isus are ceva de spus prietenilor, ucenicilor, duşmanilor, lui Petru, Iuda, Irod, Pilat.

1. „Dumnezeu vorbeşte când într-un fel, când în altul, dar omul nu ia seama.” (Iov 33.14)

2. „Cine nesocoteşte Cuvântul Domnului se pierde.” (Proverbe 13.13)

3. Ultimul Cuvânt – „Duceţi-vă de la Mine, voi care lucraţi fărădelege.” (Matei 7.23) „Vezi tu femeia aceasta?” (Luca 7.44)

1. O păcătoasă sinceră = o sfântă.

2. O căzută la picioarele mele = o ridicată.

Doi necuraţi în faţa Lui – Simon şi femeia păcătoasă. Unul din ei nu poate începea de celălalt.

La un moment dat, necuratul, fiindcă ţine necurăţia în El, pare a fi mai curat, iar cel sincer, care scoate afară necurăţia, pare mai murdar.

Unul ascunde necurăţia, altul o scoate la iveală. Acel care o ascunde nu începe de ce care o scoate la lumină.

§. Cain şi Abel; Saul şi David. Psalmul 32.51.

Dacă ai o necurăţie în suflet, trebuie să ai şi ură, răutate şi pe Satan, să nu începi de cineva.

V. Venirea Domnului Isus în casă răstoarnă temelia lui Simon, de mare curăţenie. Niciodată nu s-a rugat: „ai milă de mine, păcătosul”.

O femeie păcătoasă, sinceră = devine sfântă. La un moment dat, pare că păcătoşii abuzează.

1. Matei, cu prietenii lui – vameşii.

2. Femeia păcătoasă, parcă era la ea acasă.

3. Nu ţin seamă când trebuie şi când nu trebuie să vină la EL

4. El le spune pilde cu oaia pierdută, cu fiul risipitor.

5. „Ăsta îs eu” îşi zic ei.

VI. Domnul Isus scoate lucrurile ascunse la iveală – Lumina Sa să aibă loc.

1. Doi datornici – au venit. Unul datora mult, altul puţin (Luca 7.41). „Vezi tu femeia aceasta, o păcătoasă sinceră e iertată.” (Luca 7.44)

2. Vezi Tu, femeia aceasta, o căzută la picioarele Domnului Isus – e ridicată.

3. Vezi tu, femeia aceasta, o defăimată – e o sfântă.

4. Vezi tu, femeia aceasta, o zdrobită – e fericită, eliberată.

VIL Nu ce zic alţii despre tine, nu ce zici tu despre tine, ci ceea ce zice Domnul Isus.

§. Saul-am îndeplinit ce ai poruncit (1 Samuel 15.13). VllLDomnul Isus probează judecata pârâşului (Luca 7.43).

„Drept ai judecat.” Când?

1. Când îţi vezi păcatele tale, nu începi de ele.

2. Când vezi păcatele familiei tale.

3. Când nu-ţi este ruşine să te smereşti.

4. Când nu laşi nici o necurăţie. §. Tatăl lasă o scrisoare fiului.

IX. De trei ori. Domnul accentuează.

Le spune altora: Păcatele care-s multe sunt iertate.

S-a uitat în ochii lor.

Îi spune ei: „Iertate îţi sunt păcatele.”

Şi s-a uitat la ei.

Domnul Isus în mijlocul lor lucrează.

Domnul Isus o încredinţează: „Credinţa ta te-a mântuit – du-te în pace!

AMIN!

oooOooo.

LA CAUZE MARI, EFECTE MARI

1. O cauză mare trebuie să aibă efecte mari. Chiar şi duşmanii Lui au trebuit să recunoască că El este Fiul Celui Preaînalt.

1. Cum ar fi putut atunci soarele, pământul, natura să tacă?

2. Cum ar fi putut ca în templu să se vadă aşa ceva?

3. Cum s-ar fi putut ca în lumea fiinţelor vii, care au murit şi aşteaptă timpul venirii Lui, să nu se arate?

4. Cum ar fi putut fi lumea îngerilor curaţi, să nu fie cutremurată de această bucurie?

5. Dacă natura n-a putut suporta când toate păcatele lumii au fost îngrămădite peste cel nevinovat?

Toţi necuraţii se bucurau: în sfârşit scăpăm!

Când Sfântul sfinţilor suferea, Cel mai nevinovat cu cei vinovaţi.

Când însuşi Creatorul suferea ca Cel mai batjocorit ruşinea.

Oare la învierea Lui nu trebuia să se vadă, să se vadă la cauze mari? Oare faptul că acelaşi Evanghelist spune despre două cutremure, nu ne 1 dă de gândit? Cutremurul de la moarte şi acel de la înviere.

Dar acel de la înviere e deosebit. Plânsul Durerii şi al Bucuriei suntj deosebite.

1. Evanghelistul Matei adaugă: s-a făcut un cutremur mare de pământ. Acel de la moarte este caracterizat: „Pământul s-a cutremurat, Stâncile s-au despicat, mormintele s-au deschis, morţii au înviat.”

2. Cutremurul de la înviere îl numim „un salt de veselie a pământului”.

3. O răsuflare liberă, după povara grea a pământului.

4. Cum să nu sară, de bucurie că Isus ieşise biruitor din groapă?

5. Pământul a săltat ca prim efect al învierii, piatra s-a prăvălit. Efectul învierii asupra morţii – spaimă, groază pe oamenii necuraţi.

6. Străjerii au rămas ca morţi – spaimă, groază. Ce strigăte la cer şi azi, că mulţi zişi creştini stau amorţiţi în păcate, în îmbuibări, în nedreptate. Dacă nu ne vom trezi, pământul, pietrele vor striga.

Pământul, natura, nu-i ceva mort, un hău, ci este concret, armonizat de un Creator.

O frică mare la duşmanii Domnului (Matei 28.4) Străjerii au tremurat de frica lui (a îngerului) şi au rămas ca nişte morţi.

Duhul de viaţă, de bucurie, frumuseţe la ucenici.

Nu există început fără sfârşit, cum nu este nimic ascuns care să nu iasă la Lumină.

Marea bucurie a fost a duşmanilor lui. Ei şi-au arătat puterea lor, dibăcia lor, aplicarea sentimentelor lor, 100 de lovituri, ţintuit, atârnat pe cruce. înăuntrul lor era frică de Cuvântul Lui, nu cumva.

Le era frică de Cuvântul Lui, îi stăpânea teama, ca dovadă:

1. „Sigilaţi mormântul.”

2. „Puneţi gărzile romane pentru ca, dacă ar învia, să-L omoare în întregime.

Sigiliu şi soldaţii. Cea mai mică mişcare de Viaţă s-o reducă la tăcere. Ei s-au asigurat 100% de marea lor frică. Frică de poporul pe care l-au aţâţat. Frică de guvernatorul roman, pe care l-au forţat. Frică de păcatul lor, de acţiunea lor, n-aveau acoperire în conştiinţă, învierea lui a dezlănţuit o groază veşnică în inima lor chinuită.

1. A înviat! De ce nu l-aţi lovit mai tare, eraţi mulţi, înarmaţi.

2. „Am căzut ca morţi, pe când El a strălucit ca un soare.

3. Dacă a fost o înfrângere mare pentru duşmanii Lui, aici a fost.

II

4. De când este iadul, o aşa zguduire mare n-a fost ca la învierea Lui.

5. „Poate vi s-a părut, uite aici nişte bani ca să beţi, să petreceţi, nu mai vorbiţi despre aceasta.”

6. Fie-vă frică, acei care faceţi păcate, fărădelegi, lucruri ascunse. III. învierea Lui aduce mare Bucurie credincioşilor. Matei 28.10.

Cine râde la urmă râde mai bine.

Aşteptaţi în tăcere Ajutorul Domnului. întristarea ucenicilor s-a transformat în bucurie... Peste puţină vreme Mă veţi vedea şi nimeni nu va răpi bucuria voastră.” (loan 16.22)

Frica dispare, după ce păcatele sunt iertate. Când sufletul e curat.

Bucurie mare că El domneşte, că El a zdrobit puterile întunericului, a morţii!

Bucurie mare că a rupt cătuşele păcatului, care ne ţinea robi.

Bucurie mare că ne-a adus slobozirea de păcat.

Bucurie mare că a adus pacea.

Bucurie mare, că murind, ne-a iertat toate păcatele!

AMIN!

oooOooo.

PROBELE ÎNVIERII.

Proba istorică şi juridică se bazează pe mărturia martorilor selecţionaţi din toate clasele sociale.

Proba vizuală a celor 11 ucenici.

Proba atingerii de mâinile şi picioarele Lui, pentru convingere personală.

Proba practică: a cerut mâncare şi a mâncat miere, pâine, peşte.

Proba demonstrării raţionale a ucenicilor, că El trebuie să moară pentru ispăşirea păcatelor – în zeci de locuri, şi să învieze, aşa cum au spus prorocii şi El de multe ori.

Proba efectelor în viaţa celor ce L-au văzut. Proba Puterii în Viaţa urmaşilor, care au crezut» Proba răspândirii Evangheliei cu mare Putere.

Proba în viaţa mea – Bucurie, Pace, Fericire.

Probează şi tu, pocăieşte-te! Primeşte iertarea şi vei avea dovadă că Domnul Isus este viu şi că dă Bucurie, Pace şi viaţă şi astăzi. Vino la El.

AMIN!

oooOooo.

ISPITA.

Cauzele: „Dacă în adevăr aţi gustat ce bun este Domnul, apropiaţi-vă de El.”(I Petru 2:3)”

Criza este provocată de nevegherea omului-ţărână (Matei 13.24). Criza este provocată de intenţia rea a vrăjmaşului (Matei 13:28). Criza este provocată de neveghere; vrăjmaşul prinde momentul oportun. Maturitatea răului lăsat liber – răul trebuie să crească, să atingă maturitatea

§. Tenia îşi pune ouăle în muşchii omului, acolo se dezvoltă.

§. Insectele care adorm alte insecte. Numai vezi că iese altceva. De unde? Când înfloreşte neghina, e prea târziu.

§. Să nu semănaţi două feluri de seminţe pe acelaşi ogor. Identificarea omului cu ce e rău = fiul celui rău.

Toate pricinile de poticnire trebuiesc smulse. Şi pe cei ce săvârşesc fărădelegea. Cam la coacere, ieşea la iveală şi neghina. Neghina stătea în sus, grâul era aplecat în jos.

Neghina se slujeşte de aceleaşi drepturi – pământ lucrat, soare, ploaie.

Omul este între două lumi: colaborează cu Dumnezeu, sau cu Satana.

Ce pui în pământ, aceea creşte.

Ferice de acela care seamănă pretutindeni, deasupra apelor.

Orice om necurat este terenul de lucru al celui viclean»

Evanghelia este puterea lui Dumnezeu şi această putere este colosală.

Dacă El zice că-i putere atât de mare, această putere este pusă la dispoziţia celor mântuiţi.

Omul a intrat într-o lume nouă, ca şi puiul care iese din ou.

Cerul s-a pogorât în om, Glasul Lui răsună în om.

Cuvântul S-a făcut trup. Dumnezeu ia fiinţă, e o bucurie şi o fericire spirituală mare. Ţarina la îndemâna Duhului Sfânt. Intrarea în taina a doua a împărăţiei este o urmare naturală, nu spirituală.

Pe când dormeam (mulţumirea de sine, nevegherea) cel rău veghea. Vrăjmaşul n-a semănat puţină neghină. Oricum s-ar păzi, omul nu poate să nu treacă pe aici. Domnul a fost atacat în pustie.

1. Faza a doua este caracterizată prin atacuri puternice, prin surprindere. Daca ar şti când vine hoţul, omul ar veghea, dar fiindcă nu ştie, trebuie să vegheze necurmat.

2. Vrăjmaşul vrea să compromită sălăşluirea lui Dumnezeu în om. să întunece lumina.

3. Tulburarea conştiinţei, întunecarea conştiinţei.

4. începutul atacului poate fi în suflet, în familie, în Biserică.

5. Uşa ispitelor se deschide – vântul rece. crivăţul îngheaţă.

6. Credinciosul este rănit, trebuie lecuit, vine Samariteanul milostiv.

7. Vede răul – negura. Credeam că la credincioşi li se deschid ochii. Ispita şi posibilităţile de a ieşi din ea.

8. Firea aţâţată în lupta aceasta hrăneşte neghina sa.

9. Puterea întunericului începe să se instaleze.

10. Lupta pentru cucerirea omului începe, războiul duhovnicesc se arată. El va ţine până la urmă.

11. Aceasta va urgenta separarea de lume, sau unirea cu Satana. Moartea sau predarea totală Domnului Isus.

12. Credinciosul se vede izgonit în întuneric (Mica 7.7).

Acum începe creşterea Mărgăritarului. Domnul Isus vine la credincios.

Cel dintâi şi cel de pe urmă.

Cel ce a murit şi a înviat – necesitatea neghinei ca să se arate că nu e ceva mort. Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi (Apocalipsa 2.12).

Se lucrează. Se împotriveşte celui rău.

Necaz, sărăcie, dar eşti bogat (Apocalipsa 2.9).

O luptă precisă, limitată 10 zile (Apocalipsa 2.10).

Cel ce va birui nu va fi vătămat de moarte a doua (Apocalipsa 2.11).

Slavă Ţie, Doamne!

AMIN!

oooOooo.

DETRONAREA EULUI ŞI A MÂNDRIEI

(Luca 14.26)

I. Pentru ca Dumnezeu să poată lua locul central, eul trebuie detronat, iar mândria şi afirmarea de sine înlăturate.

Învăţarea smereniei (Matei 11.28). Sutaşul, canaaneanca, David (Psalmul 131).

Tu să iei ultimul loc. Celor smeriţi le dă har (Isaia 57.15). Ori de câte ori judecăm firea, lăstarii – ne lărgim pentru El.

II. Detronarea urii, a răutăţii, a nemulţumirii, a mândriei, întronarea dragostei, a păcii, a milei.

Eul e şuerta de şarpe.

1. Orice simţământ de mulţumire de sine.

2. Orice simţământ de încredere de sine.

3. Orice simţământ de apreciere de sine., _ §. Am avut un profesor care ori de câte ori cineva ar fi vrut să îl tragă în jos, el era şi mai jos.

Detronare întunericului şi întronarea Luminii.

III. Cu cât opoziţia e mai mare, cu atât crucea e mai grea, cu atât Fiul dă viaţă mai multă. Ca Dumnezeu să poată lucra, trebuie cruce.

1. „Dacă voieşte cineva să vină după mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să Mă urmeze.” (Matei 16.24)

2. „Dacă cineva vrea să Mă urmeze şi nu-şi urăşte viaţa, nu poate fi ucenicul Meu.”

3. Concluzia: „Dacă nu-şi iubeşte duşmanii. Dar Eu vă spun vouă cari Mă ascultaţi: iubiţi pe vrăşmaşii voştri, faceţi bine celor ce vă urăsc, binecuvântaţi pe cei ce vă blastămă, rugaţi-vă pentru cei ce se poartă rău cu voi.” (Luca 6.27-28)

Imposibilul făcut posibil – aceasta-i creşterea.

Trei tineri în cuptor, Daniel în groapa cu lei, Iona în peşte, David trei ani şi jumătate urmărit de duşmani, Moise 40 de ani cioban, Iosif la închisoare, Pavel bătut, închis, Domnul Isus răstignit. N-ai cruce, n-ai nici lumină, nici putere, nici dragoste, nici pe Domnul Isus.

IV. Unitatea credinciosului cu Dumnezeu se face în furtuni, în suferinţe, în încercări, în cuptor.

Proba unităţii cu Dumnezeu se face în furtuni, în suferinţe, trăsnete neexplicate, neguri, certuri.

1. Fereşte-te de flecăriile lumeşti (1 Timotei 6.20).

2. „O formă de evlavie. dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceştia.” (2 Timotei 3.5)

3. „Fugi de poftele tinereţii.” (2 Timotei 2.22)

4. „Nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstar vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare şi mulţi să fie întinaţi de ea.” (Evrei 12.15) „Dar dacă voi găsi mărăcini şi spini, voi merge la luptă împotriva lor şi îi voi arde pe toţi.” (Isaia 27.4)

1. Temelia bună: „El ne-a mântuit.” (Efeseni 2.8)

2. Siguranţă- 100% iertat.

3. El tronează (1 Ioan 4.4). Revizuiţi-vă pe voi, harul, haine, lume.

4. El ne aşteaptă să ne ia.

5. Părtăşie cu sfinţii, preaiubiţilor.

6. Mulţumiţi lui Dumnezeu Tatăl pentru toate.

V. Ultima salutare de Dragoste a Domnului Isus de pe planeta noastră către mireasa Lui, în Apocalipsa: „Ferice de cine citeşte şi de cei ce ascultă cuvintele prorociei din cartea aceasta.” (Apocalipsa 22.7) AMIN!

oooOooo.

VEGHERE – TREZIRE.

Domnul Isus a petrecut de obicei nopţile singur, în rugăciune.

Veghere – vaporul pe apă, veghere – avionul are observator. Inginerul este acela care veghează asupra uzinei. Doctorul veghează asupra bolnavilor, agronomul veghează la recoltă, la păsări, la animale trebuie veghere.

1. Vegherea şi ura.

2. Vegherea şi nepăsarea.

3. Vegherea şi strigarea.

4. Vegherea şi nelinişte a.

5. Vegherea ca prezenţa Lui să fie, Ca El să nu fie neglijat.

6. Minunea le arată credincioşilor să nu se teamă de nimic, toate imposibilităţile devin posibilităţi. Vegherea şi adormirea.

Vegherea şi viclenia – se opun, opresc.

Câştigul, binecuvântările vegherii, sfârşitul vegherii.

1. Curăţirea ochilor sufleteşti.

2. Creşterea puterilor sufleteşti.

3. Strângerea relaţiilor între cei ce veghează.

4. Privirea sufletului se odihneşte asupra Domnului.

5. Mari proroci au vegheat.

6. Orb pe orb dacă conduce, cad amândoi. Primul lucru care nu se vede e făţărnicia. Unde a dus lipsa de veghere?

Saul – pierderea vieţii veşnice.

Moise – pierderea intrării în Canaan.

Petru – prin neveghere s-a lepădat de Domnul de trei ori.
Eva este întâia pierdere a luminii, puterii spirituale.
Ce înseamnă vegherea? Cine trebuie să vegheze?
Cei ce au plinătatea binecuvântărilor spirituale.
Ce să vegheze? Să nu piardă cununa (Apocalipsa 3.11).
AMIN!
oooOooo.
MAHRAMA
2 Corinteni 3.16 „Dar ori de câte ori vreunul se întoarce la Domnul, mahrama este luată.”
1. Vechimea acestei mahrame. Durata. „Când a încetat să le vorbească,: şi-a pus o mahramă pe faţă. Când intra Moise înaintea Domnul, ca să-I vorbească, îşi scotea mahrama până ce ieşea; iar când ieşea, spunea copiilor lui Israel ce I se poruncise.” (Exodul 34.33-34)
2. însemnătatea acestei mahrame.
3. Devine o parte organică. Cel născut orb. Mahrama individuală – înşelăciune. Diferite feluri de mahrame.
1. Mahrama unei neprihăniri personale, în zel, în râvnă firească.’ Petru, Saul.
2. Mahrama dorinţelor spirituale. în fond sunt alte cauze – Elima (Faptele Apostolilor 13.8). Căsătorie din interese.
3. Mahrama de aparenţe strălucitoare – Femeia lui Ierobog (1 împăraţi 14), Saul (1 Samuel 15.20-22).
4. Vicleşugurile celui rău de a-ţi oferi mahrame.
Mahrama autoînşelării.
A pierdut dragostea dintâi – motivează.
2. Are un păcat camuflat.
3. Nu se uită bine la un frate şi totuşi îl linguşeşte.
4. E mort şi totuşi vrea să apară viu.
5. Urmările temporale ale trăirii fără mahramă.
6. Avantajele unei mahrame: apari ceea ce nu eşti.
1. Slobozenie.
2. O privire unică. Nu umbli cu două gânduri.
3. Pavel, Ioan, Petru, Natanael – oameni dintr-o bucată, fără vicleşug. Ce zic ei? Galatem 2.20; Colosem 1.27; Efesem 3.17; 1 Petru 3.15;
1 Ioan 4.4;
1 Ioan 2.9 – „Cine zice că e în lumină şi urăşte pe fratele său, este încă în întuneric până acum.” I. Urmări veşnice
Ca El, nu-Şi lua cinstea singur, îi dădea Tatăl.
Strălucirea veşnică.
„Scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiţi de El.”
II. O viaţă scumpă. O moarte sfântă (Luca 15).
1. A recunoscut păcatul – pocăinţă.
2. A crezut în jertfa Lui, a primit-o (Romani 10.13).
3. A recunoscut prezenţa Lui s-a predat (Romani 12.1). Numele sunt scrise în ceruri (Evrei 12.23).

4. „Iată Eu stau la uşă şi bat.” (Apocalipsa 3.20)

III. O viaţă scumpă înaintea Domnului.

1. Săracul Lazăr şi bogatul nemilostiv.

2. Ioan Botezătorul şi Irod.

3. Moise.

IV. „Scumpă moartea celor iubiţi ai Lui.” (Psalmul 116.15) O problemă de a fi plăcut: „Tatăl nu M-a lăsat Singur, pentru că întotdeauna fac ce-I este plăcut.” (Ioan 8.29)

1. Singurul lucru: trebuie să-L avem pe Domnul Isus în inimă.

2. Iubirea lui Dumnezeu care este în Hristos. (Romani 8.39)

3. Iubirea Duhului (Romani 15.30). §. Femeia care vine la copilul ei.

1. Iubirea păcatului.

2. Necurăţenia.

3. Inima ocupată.

4. Pierdut cheia (de unde a rupt legăturile cu El).

5. Neobişnuinţa de a sta de vorbă cu Domnul Isus. Vino Doamne Isuse şi refl tot ce ai stricat. AMIN!

oooOooo.

DRAGOSTEA MAI TARE CA MOARTEA

(Cântarea Cântărilor 7)

Coasta străpunsă ne arată că păcatele ne sunt iertate. Nimeni nu se poate îndoi. 1. Chiar dacă ierţi, El nu învaţă. Anania şi Safira, Iuda.

Un aspect dureros. Ce face omul când I se iartă păcatele.

Suliţa urii, a vicleniei, a mândriei, a nepăsării, a uşurătăţii, a poftelor lumeşti. în numele cui lovea: a conştiinţei, a religiei, a nepriceperii.

S-au deschis izvoarele mântuirii, a vieţii, a porţilor cereşti.

O întrebare: oare o fi vreunul indiferent, cu ură, cu răutate?

N-a fost uşor. Ioan privea. Diavolii n-au îndrăznit aşa ceva.

Cine o fi mama Lui? Care o fi sfârşitul?

Verificarea morţii pentru omenirea întreagă.

Prin coasta Domnului vedem pe Dumnezeu.

Prin coasta Lui, vedem lumina Lui.

Cauza morţii: prea mare durere, supărare. Sângele vine în jos.

Oamenii pe care I-a creat, 1-a iubit.

Vedem cum oamenii îşi loveau conştiinţa. Slugile iadului.

Cererea lămuririi.

Dar ei nu erau slobozi.

Să nu întrebăm niciodată, dacă nu suntem slobozi, dm critică, dini mânie, curiozitate. Să întrebăm din Dragoste de Adevăr (Matei 22.18).

Traşi la răspundere (Faptele Apostolilor 4.9).

„Să ştiţi toţi.” „După cum bine ştiţi” „L-aţi răstignit.” (Faptele Apostolilor 2.23) „Piatra lepădată” (Psalmul 118.22; Matei 21.42; Marcu 12.10; Luca 20.11; Faptele Apostolilor 4.11; 1 Petru 2.7).

AU ÎNŢELES. judecaţi voi (Faptele Apostolilor 5.1-12).

Începutul mişcării (Faptele Apostolilor 8.4-30); Faptele Apostolilor 22).

Secretul puterii.

Păstorul cel bun (loan 10; Psalmul 23; Isaia 40.11)

Pentru necredincioşi – o poticnire.

Pentru credincioşi – o cinste.

II. Părtăşia strânsă între El şi oi (Psalmul 23) „Eu cunosc oile mele şi ele Mă cunosc pe Mine.” (loan 10.14)

O cunoaştere reciprocă a slăbiciunilor şi a calităţilor. Oile mele – o afecţiune „deosebită.

III. Dăruire Lui, pentru veşnicie.

Cât ţine omul la viaţă? Ce n-ar da pentru prelungirea ei?

IV. Asigurarea biruinţei pentru cei credincioşi. „Nimeni nu le va smulge din mâna mea.” (loan 10.29) Nu strădania lor, ci puterea Lui.

Condiţii pentru a ajuta pe alţii.

1. Viaţă biruitoare, plină.

2. Cu duhul blândeţii, Dragoste.

3. Cu rugăciune.

4. Cu credinţă.

5. Cu smerenie.

6. Mă voi lăuda cu slăbiciuni, ca puterea Lui să rămână (2 Corinteni 12.9).

AMIN!

oooOooo.

SAUL

1. Orice întoarcere la Domnul este o minune.

2. Saul a descoperit o grozăvie. Saul în faţa Domnului, conştiinţa se trezeşte.

3. Cel mai curat, bun, drept, sfânt, învăţat.

Studiu analitic ce e cu neputinţă la oameni, dar nu la Dumnezeu. Nu păcatul, nu necredincios, ci răsculat împotriva Domnului Isus. Acesta era păcatul cel mare.

4. în unele oficii – religios, dar cel mai mare persecutor al credincioşilor.

5. Până ce nu se întâlneşte cineva cu El, e necredincios, e antichrist.

I. O imposibilitate a devenit posibilă la Domnul Isus, să iubească aşa de mult pe cel mai mare păcătos, duşman.

1. Toţi credincioşii vedeau pe Saul antichrist.

2. Erau convinşi că iadul e al lui. Pentru aşa un om, nu este altă cale.

Lopata şi hârleţul (Iadul).

II. El 1-a iubit, a mijlocit în suspine a îndeplinit poruncă:

1. Să iubeşti pe vrăşmaşul tău (Matei 5.44).

2. Să-1 ierţi, e vrednic de mila ta.

3. Este incapabil de a face binele.

4. El este gata să discute în dragoste cu cel mai mare duşman. Trebuie să ne doară durerea care îi aşteaptă, să simţim suferinţa lor.

III. Aceasta ne arată să îndrăznim acolo cu Evanghelia unde se vede că nu este nici o nădejde omenească. „Aruncă pâinea pe ape.”

IV. Domnul Isus I se arată şi-I vorbeşte ca o dovadă a Dragostei.

În ce calitate: Mântuitor, Creator, învăţător, Prieten. îi cere socoteală: „Saule, Saule, pentru ce mă prigoneşti?” îngăduitor, înţelegător, iartă, plin de răbdare, va tăcea în Dragostea Lui”.

Îi voi refuza prietenia? Cu păcătoşii să rămân?

O dovadă a Dragostei dumnezeieşti este că îi arată ADEVĂRUL.

1. L-a trântit la pământ – mândru, călare.

2. Nu-I trebuie omului mai multă pedeapsă decât să-I spui adevărul.

3. „Şi-au rupt hainele, aruncau cu ţărână” – nu suportau adevărul.

4. Tu eşti acela – tu eşti omul acesta (2 Samuel. 14.7).

„Tu nenoroceşti pe Israel!” „Nu eu nenorocesc pe Israel, ci tu şi casa tatălui tău, fiindcă aţi părăsit poruncile Domnului şi v-aţi dus după baali.” (1 împăraţi 18.17-18).

„Om plin de fiere amară.” (Faptele Apostolilor 8.23) De ce nu poate suporta Adevărul?

— Conştiinţa atacată, rana e mare. O prietenie bazată pe linguşire, pe minciună, pe mândrie, pe etichetă. Dacă-i vorba, eu pot să mp orice legătură cu tine. L-a umilit. Adevărul îndepărtează numai pe cei nesinceri.

V. A doua imposibilitate omenească – devenită posibilă la Hristos. El vorbeşte celor ce sunt gata să-L asculte. Ce vrei să fac?

1. Saul are un caracter masiv, dintr-o bucată. Are o voinţă ca de fier – 300 km, la Damasc. Nimic de pe pământ nu-1 poate abate de pe calea persecuţiei. El nu este ca Iona – aude una şi face alta. Stă ca Iuda la masă cu Domnul Isus, cu fariseii şi cărturarii. Acum, capitulare fără condiţie: „Ce vrei să fac?”

1. Nu vreau să fac ce-mi place, eu n-am voinţă.

2. Duhul Sfânt aici încearcă să ne aducă.

§. Ce bine ar fi dacă în viaţă, în familie, baza – ce vrei tu să fac. Aici se miră toţi: ce-i cu ăsta?

1. Intră în Damasc.

2. Ca să asculte, cineva trebuie să vadă.

3. Ce să fac? Ce să fac? Vino la El. Primeşte iertarea, apoi ţi se va arăta ce să faci. Facă-se voia Ta.

Moise la Faraon, Pavel la Nero.

Evreii doreau să meargă în Canaan cu jumătate de inimă.

6. Femeia lui Lot dorea să scape de pieire cu jumătate de inimă.

7. în Damasc Prietenii şi gândurile lui, izolat.

În adunare-ce trebuie? Doamne, dă-mi un suflet pe care să-1 ajut! N-ai vrea să te predai Domnului? N-are cine să-1 ajute. Să rămânem în urmă, la rugăciune.

1. Uşurătate, cochetărie.

2. Lipsă de evlavie – nu-I bună.

§. 20 de ani ucenic, o haină halal de ea.

VI. A treia imposibilitate lumească, posibilă la Dumnezeu. Saul, Pavel vede pe ceilalţi, nimic deosebit.

1. Ochii lor erau adormiţi.

§. Isaia vede măreţia slavei cereşti, ceilalţi nu văd.

2. unul stă în adunare-visează, la altul Domnul îi arată lucruri mari.

§. Ce ştim noi asupra cui vine focul sfânt?

3. Unul rămâne gol, flămând, altul se umple.

4. Aici intrăm în compartimentul unde El lucrează.

— Dacă suntem duhovniceşti, suntem asistenţii lui Dumnezeu.

— Eu am venit în lumea aceasta, pentru judecată: ca cei ce nu văd, să vadă, şi cei ce văd să ajungă orbi.” (Ioan 9.39)

— Se uită în ochii lui – deschişi, dar nu vede.

— Citeşte, dar nu înţelege. Nu trăieşte.

— Ascultă, parcă-i în cer. Lumină, Judecată, iertare, Dragoste. VII. Imposibilitatea omenească este cum Domnul Isus se lasă învăţat de Anania – nu se laudă, nu se jigneşte.

1. Nu-i porunceşte, nu-1 sileşte, un om evlavios (Fapte 9.12-16).

2. Domnul Isus îl ascultă, nu-1 contrazice, îi explică.

3. Cea mai mare lucrare pentru care l-a pregătit pe Anania: să-1 întâmpine pe Saul.

4. Domnul încredinţează lucrarea Lui celui mai pregătit (mai smerit)

5. Aruncă-te la o fiară şi ea te sfâşie (Anania vedea în Saul fiara). Puterea spirituală de care dispunea Moise, Ilie – de a merge la cei mai umpluţi de ură, la cei mai fioroşi – faraon, Ahab.

1. Anania îi explică toate lucrurile

2. îi spune amănunte.

3. Spune tot ce are pe inimă.

4. Spune clar şi precis.

Curajul lui. I-a explicat Domnului tot ce face Saul. Nu scapă nimic

— totul.

Simplitatea şi sinceritatea

1. Ca şi când ar vorbi cu un prieten.

2. Ce amănunte îi spune – a auzit de la mulţi. Pericolul de a ne uita la om.

1. Israel la Goliat, la Anac.

2. Ghehazi la sirieni. Acesta mă sfâşie ca pe un miel.

oooOooo.

PRIVIREA LA ISUS

1. Habacuc 2.1: „M-am dus la locul meu de strajă, şi stăm pe turn, ca să veghez, şi să văd ce are să-mi spună Domnul şi ce-mi răspunde la plângerea mea.”

2. Spre ceruri (Faptele Apostolilor 1.11).

3. Cetatea. Evrei 11.10: „Căci El aştepta cetatea care are temelii tari.”

4. Spre Isus. Evrei 12.2: „Să ne uităm ţintă spre Căpetenia şi Desăvârşirea credinţei noastre, adică la Isus.”

I. Trezeşte cugetul. Matei 26.21: „Adevărat vă spun că unul din voi Mă va vinde.”

II. Descoperă păcatul.

III. Ne îndeamnă să căutăm îndurare (Evrei 4.16).

1. Sacrifică relaţiile cu tine, ca să-I dai prioritate Lui.

2. Sacrifică vorbirile goale şi deşerte cu cei din jur.

3. Sacrifică gândurile goale de nemulţumire, de judecată, de condamnare Stai şi adapă-te din izvoarele apelor vii (Ioan 4.14; Apocalipsa 7.17). El bea în timpul mersului (Judecători 7.5).

Cea mai bună rugăciune e aceea care se face în tot timpul, în tot locul şi în orice împrejurare (Romani 12.12).

§. în timp ce striga la El, pacea şi fericirea se revărsa din El.

1. Când sunteţi doi, bucuria voastră cu a treia persoană va creşte.

2. Chiar în mijlocul prietenilor, El să nu fie neglijat.

3. Umblă cu El, viaţa fără El să-Ţi fie o neputinţă.

4. Oamenii îţi vorbesc, îţi spun multe şi nu înţeleg bucuria ta

5. Pentru ochii lor, aceste taine sunt acoperite,

6. E taina miresei.

7. Ea umple tot sufletul, tot timpul, toate problemele, toate relaţiile, Prezentul şi viitorul.

8. El lângă tine mereu, în timp ce lucrezi, când mergi pe drum, oriunde ai fi, El e cu tine. Fii sensibil faţă de prezenţi.

§. Femeia care spală rufele, fericită cu El.

9. încet, încet, te vei încetăţeni cu cerul şi rugăciunea va deveni lucrul central al vieţii tale. Bucuria, Puterea, Biruinţa.

IV. Ucenici ai celei mai mari fericiri. Isus S-a dat pe Sine. Isus tăcea.

1. Plăcerea noastră să fie Smerenia

2. Cele mai mari făgăduinţe, cele mai puternice care au fost date pe pământ, au fosta date de El.

„Toată puterea Mi s-a dat în cer şi pe pământ.” (Matei 28.18) „La Cuvântul Lui, morţii înviau, bolnavii se vindecau, furtunile şi valurile se opreau, o legiune de demoni la Cuvântul Lui îl ascultau.” (Matei 8.27) „Vegheaţi şi rugaţi-vă căci pârâşul fraţilor voştri dă târcoale.” (1 Petru 5.8) „Toate sunt gata.” (Matei 22.4) AMIN!

Pin ultimele predici ale lui Nichifor.

CASA ZIDITĂ PE STÂNCĂ.

Oriunde, oricine poate găsi o stâncă.

Diferenţa este: unii trebuie să sape adânc, alţii puţin. Nu oricine poate vedea stânca, oricine o poate găsi. Mulţi lasă pe alţii să le zideascâ casa, nu se ocupă.

Casa zidită pe nisip şi casa zidită pe stâncă.

Omul trebuie să se uite, nu cumva să se despartă de stâncă.

Vestea bună a trebuit să vină întâi prin îngeri, şi ei au vorbit scurt şi răspicat. Oricine sapă mai adânc, dă de stânca care este Domnul (Ieremia 29.13).

Cineva trebuie să dea la o parte molozul. între zidire şi stâncă, terenul trebuie curăţat. Secretul stabilităţii este biruinţa prin curăţenie.

§. Casele din munţi.

Condiţia de ocrotire – în Hristos. Porumbeii îşi fac cuiburi în stânci.

„Porumbiţa din crăpăturile stâncii.” (Cântarea Cântărilor 2.14)

El să fie Căpitan. Călăuzirea Duhului (Romani 8.14). El e neclintit în apărarea, pază, hrănire, miere din stâncă, grădină.

Ideea de stâncă ne sugerează statornicie veşnică în Planul lui Dumnezeu cel veşnic.

1. Dumnezeu e veşnic şi Ocrotirea e veşnică.

2. Mântuire veciniei.

3. Fericire veşnică. La Domnul Isus găsim exact ce vă trebuie, puţin şi mai mult.

Pe Cruce – Ispăşire.

La tronul Harului, primeşte pe fii pierduţi. îi cheamă pe Calea Lui. El ne aşteaptă în faţă, la intrare: „Vino, slugă bună şi credincioasă.” „Dumnezeu este Stânca mea. Cetăţuia mea.” (Psalmul 51.3)

Mi-a vorbit „Stânca lui Israel.” (2 Samuel 22.2; Isaia 44.8; Psalmul 19.14; Psalmul 62.2).

Cum s-a mutat stânca de la locul ei (Iov 14.18). De pe tronul de judecată pe tronul de Mântuitor.

„Să stai pe Stâncă înaintea Mea.” (Exodul 17.6) „Să vorbeşti Stâncii şi ea îţi va da apă.” (Exodul 17.6) „El (vulturul) locuieşte în stânci, acolo îţi are locuinţa.” (Iov 39.23) -îşi face locuinţa în stânci. El preface stânca în iaz.” (Psalmul 114.8)

Slavă şi mulţumire Lui!

AMIN!

oooOooo. ->.

Din ultimele însemnări a lui Nichifor.

IOAN 14.23 „Dacă Mă iubeşte cineva, va păzi Cuvântul Meu, şi Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la El, şi vom locui împreună cu El.” (loan 14.23) Cea mai mare dorinţă a Lui, este să intre în inimă. Orice altceva ai face. „Iată Eu stau la uşă şi bat. Dacă aude cineva glasul Meu şi deschide uşa voi intra la el, voi cina cu el şi El cu Mine.” (Apocalipsa 3.20)

I. Domnul doreşte viaţa noastră ne stâncă (Matei 7.21) sau pe nisip? Hristos e stânca.

1. Iubiţi pe vrăjmaşii voştri, cei ce vă blastămă, vă urăsc (Matei 5.44).

2. Binecuvântaţi pe cei ce vă blastămă şi vă urăsc.

3. Faceţi bine celor ce vă urăsc.

4. Când vă rugaţi, iertaţi orice aveţi împotriva cuiva (Matei 6.14-15).

5. „Când îţi aduci aminte că cineva are ceva împotriva ta, du-te şi împacă-te cu pârâşul tău.” (Matei 18.14-15)

6. „Nu judecaţi, ca să nu fiţi judecaţi.” (Matei 7.1)

7. Paiul şi bârna (Matei 7.3). Greşeala cuiva şi tulburarea ta. §. Unde cineva vede paiul, acolo El are o bârnă.

Cum se scoate paiul? Pleava? §. Un doctor la Seminar, se spăla de vreo 20 de ori. Curăţenie desăvârşită, ca să poţi scoate paiul.

Concluzia: ca să fiţi fii ai Tatălui vostru din Cer (Matei 5.5). Verificare.

II. Creşterea noastră, ca fii şi moştenitori (Efeseni 5.15-21; loan 1.12). Hrăniţi-vă cu pâinea cerească (1 loan 3.3).

III. Biruitori (1 Ioan 4.4, Ioan 10.10; Ioan 10.23,29; Ioan 7.33). Creştem la înălţimea staturii Lui – în smerenie.

AMIN! •*

CRUCEA.

Atâta vreme cât Crucea Lui e vestită, numai prin Crucea Lui se descoperă marile realităţi ale vieţii.

1. Puterea păcatului

2. Plăcerea filosofilor: Ce-i frumos, nu-i rău.

Păcatul introdus în închinăciune – două feţe. Păcatul Introdus în practica vieţii – la necesitate.

1. Să scapi uşor, ieftin.

2. Să nu-i faci rău, spunându-i Adevărul.

3. Păcatul ţesut în viaţă – ca un element al vieţii.

4. Păcatul e scos la iveală, demascat, spus pe nume. Făţărnicia e făţărnicie.

Minciuna e minciună.

Linguşirea e linguşire.

Ura e ura.

§. Apa otrăvitoare, vitele mureau.

Uşurătatea e uşurătate.

Păcatul e demascat, e condamnat.

Din plin, de toată răutatea. Bar-Isus (Faptele Apostolilor 13.6).

De ce ai minţit pe Duhul Sfânt? Anania şi Safira (Faptele Apostolilor 5).

Aici se dă lovitura de moarte păcatului.

Ce-i viaţa noastră, de 40-80 ani?

Care-i scopul Mântuitorului pe Cruce?

De ce a venit?

Sarcina de pregătire a omenirii pentru veşnicie.

Clarificarea poziţiei.

§. Bogatul nemilostiv. II. Atâta timp cât Crucea lui Isus se vesteşte, Lumina lui Dumnezeu pătrunde în suflet.

Un secret al Planului divin.

Lumina vine prin rănile, prin sângele Lui.

Lumina vine prin Smerenia Lui. Hristos.

Lumina vine când II vedem atârnat pe lemn.

Aici, în faţa acestei realităţi se produce pocăinţa.

1. Nu se pocăiesc de spaimă.

2. Nu se pocăiesc de conştiinţă.

3. Nu se pocăiesc de cunoştinţa păcatului.

4. Nu se pocăiesc de muzică, de tablouri. III. SE POCĂIESC PRIN CRUCEA LUI.

Atâta vreme, cât Crucea se vesteşte, posibilitatea Mântuirii e vestită pentru oricine.

1. Domnul Isus cheamă.

2. Tatăl aşteaptă.

3. Biserica înnoită aşteaptă.

IV. Atâta timp, cât Crucea se vesteşte, cei ce au venit sub Cruce au parte de ocrotire deosebită.

1. Personală

2. Pretutindeni.

3. Permanentă.

Cu toată luarea aminte., Cntcea-i ascultarea Domnului Isus Cea mai naltă jertfă care s-a adus Darul cel mai mare, preţul ne-ntrecut Ca sa mântuiască ce era pierdut. Crucea-i slava Ta, Crucea-i Pacea mea Din blestem m-a scos Jertfa Lui Hristos Slavă lui Hristos, Slavă lui Hristos! Crucea e iubirea Domnului Isus. Nu-i cuvânt să-nalţe Dragostea mai sus Nu-i nimic s-arate-atât de strălucit, Dragostea cu care Tatăl ne-a iubit. Crucea-i Biruinţa Domnului Isus, El a-nvins, când Singur morţii S-a supus. Şi-a zdrobit Vrăjmaşul, când S-a umilit, Preamărit e Mielul, Fiindcă S-a Jertfit!" AMIN!

DUHUL SFANŢ.

Duhul Sfânt. Duhul Adevărului. Duhul de Viaţă nouă. Duhul Mângâietorul va veni.

I. Scopul venirii – Mă va proslăvi, va descoperi lucruri tainice. Originea noastră duhovnicească – născuţi din Duh.

1. Cine este născut din carne, este carne. Cine este născut din Duh, este Duh.

2. Dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre (Ioan 3.6). Căci toţi cei ce sunt călăuziţi de Duhul Lui, sunt fii (Romani 5.5) ai lui Dumnezeu.

Dacă trăim prin Duhul, să şi umblăm prin Duhul (Galatem 5.25).

Sensibilitatea călăuzirii (Romani 5.19).

II. Duhul ne-a dat încredinţarea că suntem ai Lui. Ne-a turnat în inimă arvuna Duhului (Galateni 4). Ne-apecetluit cu Duhul Sfânt (Efeseni 1). Călăuzirea:

1. Curăţenia

2. Dorinţa de a cunoaşte voia Lui.

3. Sensibilitatea de a fi mişcaţi.

4. Dorinţa vie de a împlini voia Lui.

III. Duhul Sfânt suferă pentru neascultarea noastră. Duhul mijloceşte cu suspine negrăite (Romani 8.28). Duhul ne ajută în slăbiciunile noastre (Romani 9.26). El vrea să ne umple.

IV. Duhul Sfânt a făcut din noi Templul Măririi Lui (1 Corinteni 3.16).

1. Dorinţa Lui este ca noi şi fim Templu.

2. Curăţenia, recunoaşterea păcatelor, îndrăzneală de a-L recunoaşte pe El ca Domn. Semnele: Viaţă schimbată. Naşterea din nou. Duhul Sfânt dă o linie precisă Primei Biserici.

El vrea să ne facă biruitori (Faptele Apostolilor 2.42). Sensibilitate.

V. Atitudinea noastră faţă de Duhul Sfânt. Nu întristaţi Duhul Sfânt (Efeseni 4.30).

Nu vă împotriviţi Duhului Sfânt (Faptele Apostolilor 7.31).

Nu minţiţi Duhul Sfânt (Faptele Apostolilor 5.3).

Lupta împotriva Duhului Sfânt (Genesa 6.3).

„Ferice de cei ce se lasă spălaţi deplin.” (Apocalipsa 22.14) Hainele albe, ulei în candela, mijlocul încins.” (Matei 25) „Ferice de cine cunoaşte.” (Isaia7.14) „Ferice de cine se lasă de spurcăciuni, de discuţii.” (Matei 3.11-13) Ferice de cine-i la dispoziţia Domnului. Filip (Faptele Apostolilor 3.26-29). Ieremia, în tot timpul vieţii lui. Mulţumiţi totdeauna prin Duhul.

AMIN!

COBORÂREA DUHULUI SFANŢ.

Atmosfera coborârii Duhului Sfânt. Poate cântau, citeau, se rugau, predicau. Singura condiţie indispensabilă – Prezenţa Duhului Sfânt (Faptele Apostolilor 2.2). Vântul are putere de întreţinere a vieţii. (1000 de litri în 24 ore). Vântul are putere de regenerare.

Fără mâncare se poate trăi 40 zile, fără apă 3 zile, fără aer – 3 minute. Cum ai văzut pe Duhul Sfânt? Cine a văzut aerul? Cine a mirosit? Cine a pipăit? Cine a gustat aerul? Aşa e Duhul Sfânt.

Suferinţa, Frica.

Elihu spune: „îmi voi deschide buzele şi voi răspunde. Nu voi căuta la înfăţişare, nu voi linguşi pe nimeni; căci nu ştiu să linguşesc; altfel, într-o clipeală m-ar lua Ziditorul meu. Duhul lui Dumnezeu m-a făcut, şi suflarea Celui atotputernic îmi dă viaţă.” (Iov 2.20; 33.4) „Duhule, vino din cele patru vânturi, suflă peste morţii aceştia, ca să învieze!” (Ezechiel 37.9-10) „Aşa vorbeşte Domnul: Iată, vă voi deschide mormintele, vă voi scoate din mormintele voastre, poporul Meu. Voi pune Duhul Meu în voi şi veţi trăi; vă voi aşeza iarăşi în tara voastră.” (Ezechiel 37.12-14)

Planeta noastră, fără aer, fără vânt, un cimitir, o spaimă. Ce caut pe lună?

O viaţă fără Duhul Sfânt, e un cimitir de pierduţi. I. Focul, simbolul curăţirii şi a transformării-locomotive, avioane, maşini. sateliţi şi altele, nu pot fără foc.

Cele şapte sfeşnice din Templu, cele şapte stele (Apocalipsa 1.16; 2.1).

„Din scaunul de domnie ieşeau fulgere, glasuri şi tunete.” Lumină şi desăvârşire Un foc de flacără strălucitoare – noaptea. (Isaia 4.5).

Focul judecăţii este Sodoma. „Atunci Domnul a făcut să plouă peste Sodoma şi peste Gomora pucioasă şi foc de la Domnul din Cer.” (Genesa 19.24)

Focul judecăţii peste Israel în pustie. „Domnul v-a vorbit faţă-n faţă pe munte din mijlocul furtunii.” (Numeri 16.35) „Tot poporul auzea tunetele şi sunetul trâmbiţei şi vedea flăcările muntelui, care fumega.” (Ejy^iul 20.18) Simbolul zilei mari, flăcări de foc în formă de limbi de foc (Faptele Apostolilor 2.2).

„Deodată a venit din Cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic şi a umplut toată casa, unde şedeau ei. Nişte limbi ca de foc au fost văzute împărţindu-se printre ei, şi s-au aşezat cate una pe fiecare dintre ei. Şi toţi s-au umplut de Duhul Sfânt şi au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească. Şi se aflau atunci în Ierusalim Iudei, oameni cucernici din toate neamurile cari sunt sub cer. Când s-a auzit sunetul acela, mulţimea s-a adunat şi a rămas încremenită; Fiecare îi auzea vorbind în limba

lui, Toţi se mirau, se minunau, şi ziceau unii către alţii: „Toţi aceştia care vorbesc, nu sunt Galileeni? Cum dar îi auzim vorbind fiecăruia din noi în limba noastră, în care ne-am născut? Părţi, Mezi, Elamiţi, locuitori din Mesopotamia, Iudeea, Capadochia, Pont, Asia, Frigia, Pamfilia, Egipt, părţile Libiei, dinspre Cirena, oaspeţi din Roma, Iudei sau prozeliţi, Cretanii şi Arabii, îi auzim vorbind în limbile noastre lucrurile minunate ale lui Dumnezeu.” Toţi erau uimiţi, nu ştiau ce să creadă şi ziceau unii către alţii: „Ce vrea să zică aceasta? Dar alţii îşi băteau joc şi ziceau: „Sunt plini de must.”

Atunci Petru s-a sculat în picioare cu cei unsprezece, a ridicat glasul şi le-a zis: „Bărbaţi Iudei şi voi toţi cari locuiţi în Ierusalim, să ştiţi lucrul acesta şi ascultaţi cuvintele mele! Oamenii aceştia nu sunt beţi cum vă închipuiţi voi, căci nu este decât al treilea ceas din zi, ci aceasta este ce a fost spus prin prorocul Ioel: „în zilele de pe urmă, zi ce Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii şi fetele voastre vor prooroci, tinerii voştri vor avea vedenii şi bătrânii voştri vor visa visuri.” (Ioel 2.26-29)

O limbă de foc e ceva grozav.

Din gura Lui iese o sabie cu două tăişuri (Apocalipsa 1.16). Evanghelia este cea mai puternică judecată a Lui. Focul judecăţii: Veniţi totuşi să ne judecăm. (Isaia 1.18) Când suntem în faţa Crucii, în faţa Sângelui ce curge pe Cruce, ne vede păcatele. „Uită-te ce au făcut păcatele tale! Uită-te ce au făcut fărădelegile tale!”

O Evanghelie fără a judeca păcatele, fără a aduce la Lumină tot sufletul, Lumina Prezenţei Lui nu e ceva ieftin. Ea scoate la iveală totul.

§. Unul a venit cu un revolver în buzunar, ascultând Evanghelia, s-a răzgândit, a scos din Buzunar ce avea şi a mărturisit.

O Evanghelie cu limbi de foc; nici o putere omenească nu i se poate împotrivi.

Lui Bunyan i s-a spus: „Te eliberăm, dacă taci.”

Sundar Sîngh: „Te omoram, dacă nu taci.” L-au aruncat într-un puţ cu capac şi lacăt, Dar Domnul Isus 1-a eliberat şi a doua zi a vestit din Cuvântul Salvării la tibetani. Biruinţa este a Domnului Isus. Slavă Lui!

AMIN!

CĂLĂUZA.

Ce frumuseţe, minune. Ajutor! însoţitor nedezlipit pe drumuri noi, pe valuri, vifor, noapte, lupi.

1 Suspinul – creşte în experienţă 2. Creşterea – întărirea Credinţei, Saul

3. Creşte în proslăvirea Lui.

1. Călăuzirea directă din partea lui Dumnezeu.

2. Este un Har pe care-1 pot avea toţi aceia care sunt sinceri.

3. El este semnul distinct al unui copil al lui Dumnezeu.

I. Proba că cineva este un copil al lui Dumnezeu – de cine eşti călăuzit?

1. Cum merge, cum umblă’/

2. Care este scopul lui în viaţă?

3. Mintea cea mai sclipitoare, geniul cel mai mare, nu este din călăuzirea lui Dumnezeu.

Călăuzirea lui Dumnezeu, sau Satan, firea? §. Faraon, Irod, Festus,

1. Cine nu-L are pe Domnul cu adevărat, e mincinos.

2. Această taină n-o poate pătrunde decât cei credincioşi, născuţi de sus.

3. El poate judeca pe toţi, în schimb, El nu poate fi judecat de nimeni.

4. El personal nu se judecă, pentru că ascultă de Dumnezeu. CUM? Plin de Lumină.

Plin de ocrotire în pustie. Plin de biruinţă – Marea Roşie. Plin de siguranţă.

II. O afirmaţie categorică în prezent (Romani 8.14) e destinată la:

1. Toţi cei ce sunt călăuziţi de Dumnezeu, sunt copii ai lui Dumnezeu.

2. Ar vrea să fie fiu al?! Da, de siguri Nu se poate lăsa!#

3. Au cunoscut Mântuirea, pocăinţa? Gata, trebuie şi călăuzirea!

4. Au puterea de a se lăsa călăuziţi?

5. Nu zio^ Cei ce fac fapte bune, sunt fii.

6. Nu zice: Cei ce se roagă.

7. Nu zice: cei ce vorbesc cu dibăcie despre Sfinţenie.

8. Nu zice: Cei ce-şi văd greşelile. Simplu: Cei călăuziţi de Duhul Sfânt.

Este un criteriu suficient, o dovadă îndestulătoare.

1. Numai călăuzit şi gata! Uşor. Prea uşor. Călăuzire.

2. Da, aşa ceva e de ajuns.

§. Am un cal, arată-mi căruţa. Nu călărie, nu cursă.

3. Să ne cercetăm fără cruţare, să vedem cursa Satanei. §. Călăuzit de Duhul Sfânt. La ce se referă? Simţurile tale sunt dirijate (călăuzite) de Duhul Sfânt?

Dorinţele tale sunt dirijate de Duhul Sfânt? întoarce-mi privirea de la lucruri deşarte.

1. Mâncarea.

2. Prietenia.

3. Părtăşia cu teren deschis.

§. Nu-mi permit să iubesc decât pe aceia pe care îi recunoşti Tu.

1. Cine-ţi dirijează simţurile tale – înălţarea, frica, poftele, lumea, diavolul, lăcomia, lăudăroşenia.

2. Dacă lumea simţurilor tale nu-i dirijată de Duhul Sfânt, e haos, negură, nelinişte.

Gândurile tale

1. El poate călăuzi o minte plină de Lumină, Cunoştinţă, nu de pofte şi patimi.

2. Capacitatea de a primi Lumina lui Dumnezeu.

§. Unui om i s-au ars ochii cu var. Cu becul în ochi: vezi, vezi? Orb.

3. Capacitatea de a lăsa gândirea Duhului Sfânt s-o călăuzească. Să surprinzi Lumina sfântă.

Dispoziţiile tale sau indispoziţiile tale răsturnând idolii.

1. Atunci când cineva îţi greşeşte.

2. Atunci când cineva nu-ţi intră în toane.

3. Rămâi sub călăuzire: Mie nu-mi place, ţie da? Duhul Sfânt în hrănire spirituală şi în rugăciune. Te saturi de bunătăţile cereşti.

Călăuzirea lui Dumnezeu cu privire la Mântuirea altora.

Anania stă la îndemâna lui Dumnezeu.

Fiinţa lui Anania se răscoleşte, căci ştia cine-i Saul – prigonitor al credincioşilor. Totuşi Duhul Sfânt îl îndreaptă. III. Cauza care îl face pe Duhul Sfânt să ne călăuzească.

1. Căile Lui pentru noi sunt desăvârşite.

2. Are pentru fiecare din noi o statură la care să ne crească, un scop de viaţă.

3. Are pentru fiecare din noi planuri, gânduri.

4. Imposibilitatea noastră de a corespunde pentru El.

5. Orbiţi de idei fixe.

6. Orbiţi de viţei de aur.

7. Legaţi în propriile mreje fireşti.

8. Imposibilitatea noastră de a ne conduce pe noi înşine spre bine.

§. Vapoarele străine când vor să intre în portul nostru, cedează conducerea, intrarea în port.

§. Vaporul s-a înecat n-avea cui să predea conducerea.

IV. Pentru că suntem străini şi călători.

1. Merge, spre veşnicie zi de zi.

2. Călătorii au nevoie de călăuză.

V. El vrea ca niciodată să nu greşim.

1. Iuţeala cu care ne facem nouă înşine nebunii.

2. Iuţeala cu care facem altora blasfemii.

VI. Calitatea de a ne judeca gândurile, prietenii.

Condiţiile pe care trebuie să le îndeplinească acela care vrea să intre sub călăuzirea Lui.

, 1. Să recunoască că are o fire rea, care nu se supune şi nici nu poate să se supună lui Dumnezeu.

2. Să recunoască: O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?

3. Să recunoască faptul că el singur nu poate să se conducă. Când un orb conduce pe un alt orb, firea conduce, cad amândoi.

4. Să recunoască, că pe cât este cerul de sus faţă de pământ, aşa şi gândurile lui Dumnezeu, faţă de gândurile noastre.

5. Nici un om nenăscut din nou, nu poate înţelege aceste lucruri.

§. „De altfel, toţi cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi prigoniţi.” (2 Timotei 3.12)

1. Omul firesc nu pricepe, cel duhovnicesc nu poate fi judecat.

2. Cine-şi dă dreptate, răstigneşte pe Hristos.

VII. Urmările călăuzirii divine din viaţa omului.

1. înseninează viaţa, ne zâmbeşte bucuria.

2. Ne scoate de pe linia morţii.

3. Transformă durerile în bucurii.

4. Usjurează drumul vieţii. Saul – Pavel.

5. Luminează mintea, ca să-L vezi pe Hristos.

6. O viaţă de biruinţă – Statornicie.

VIII. Cauzele pentru care este înlăturată călăuzirea.

1. împietrirea, interese, păcate ascunse.

2. Lipsa de putere spirituală.

IX. Cum intrăm sub călăuzirea lui?

Prin predarea Raţiunii, Sentimentului şi a Voinţei.

„Nu mai trăiesc eu ci Hristos trăieşte în mine.” (Galateni 2.20)

AMIN!

DESFĂTAREA

„Domnul să-ţi fie desfătarea şi El îţi va da tot ce-ţi doreşte inima.” Ce bine e să ai prieteni sfinţi pentru clipe grele. Starea progresivă. Ce se discută cu trei prieteni sfinţi?

1. Apropierea de Dumnezeu.

2. Primirea mântuirii – la Cruce.

3. începutul umblării în Lumină.

4. Lupta între Lumină şi întuneric.

5. Predarea – odihnă.

6. Desfătarea cu Dumnezeu.

I. Condiţiile Desfătării – întâietatea Lui. Nebunia Eului. Dumnezeu în viaţă. „Să iubeşti pe Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu tot cugetul tău.” „Aruncă aurul în ţărână, aruncă aurul din Ofir în prundul pâraielor! Şi atunci Cel atotputernic va fi aurul tău, argintul tău, bogăţia ta. Atunci Cel atotputernic va fi desfătarea şi îţi vei ridica faţa spre Dumnezeu, Il vei ruga şi te va asculta.” (Iov 22.24-27)

1. Dumnezeu —Centrul Vieţii.

2. Cartea lui Iov se ocupă cu Centrul Vieţii.

3. întreabă pe oricine – Dumnezeu răspunde la cei ce întreabă. Iacov s-a prăbuşit la Iaboc (Genesa 32.25).

Iosif s-a prăbuşit în temniţă (Genesa 40.23).

Avraam, Isaac la altar (Genesa 22.14). Avraam a pus locului aceluia numele „Domnul va purta de grijă”.

Saul s-a prăbuşit pe drumul Damascului (Faptele Apostolilor 9.4). „Printr-o lovitură îţi voi răpi ce ai mai scump.” (Ezechiel 24.16)

II. A doua condiţie a comorilor sfinte: Căutări de desfătări duhovniceşti. „Comori de preţ şi untdelemn sunt în locuinţa celui înţelept.” (Proverbele 21.20) „Ci îşi găseşte plăcerea în Legea Domnului şi zi şi noapte cugetă la Legea Lui.” (Psalmul 1.2) „Mă desfătez în poruncile tale, căci le iubesc.” (Psalmul 119.47)

Aşteptarea: „Cuvintele Tale au fost bucuria şi veselia inimii mele!” (Ieremie 15.16) „Vorbeşte, Doamne, căci robul Tău ascultă.” (1 Samuel 3.9) „Zi şi noapte cugetă.” (Psalmul 1.2) Alimentarea.

§. Băluţ cel orb.

Desfătarea în Lumina Lui.

II. „Orânduirile Tale sunt desfătarea.” (Psalmul 119.16)

1. Faraon – primii născuţi – Evrei scăpaţi din robie. (Exodul 13.22)

2. Haman – Mardoheu (Estera 7.9; 8.15).

3. Izabela-Ilie(I împăraţi 13.21-23).

4. Irod – copii ucişi (Matei 2.16).

5. Iacov a înşelat odată pe Esau; Laban – 20 ani.

III. Sfinţii care sunt în ţară, sunt toată desfătarea mea. Părtăşia cu Lumina (Psalmul 16.3).

§. în cuptorul de foc, Puterea Mea. Trei tineri şi încă Unul (Daniel 3.2). Pavel cu tovarăşii de lucru (Faptele Apostolilor 16.25). Părtăşia cu Tatăl. Paşii mei se ţinea pe urmele Lui.

1. Sinceritate deplină.

2. Deschiderea inimii deplină.

3. Adevărul deplin

4 Sensibilitate şi gingăşie.

5. Călăuzirea Domnului. Pe Filip Te voi lua de mână.

6. Umblarea cu Domnul. Enoh a umblat 300 ani cu Dumnezeu.

IV. A treia condiţie a desfătării.

Ridicarea gândirii la înălţimea gândirii cereşti. Ce-1 frământă pe credincios?

Alesul Meu în care sufletul Meu îşi găseşte plăcerea (Matei 12.18). Porumbiţă, din crăpăturile stâncii, fă-mă să-ţi aud glasul (Cântarea Cântărilor 2.14).

Eu sunt preţuit înaintea Domnului (Psalmul 49.5).

1. în curăţenie deplina Sufletească.

2. în dragoste. De ce mă iubeşti aşa?

3. în slobozenie. Mireasa.

4. Ce să fac cu gândul acesta? îmi place. Ti-1 predau, Doamne Isuse!

5. Am să te întreb ceva. Cu Bucurie.

6. In nevinovăţie. Ieremia: Cum ar trebui ca să-ţi fiu plăcut? Umblarea cu Dumnezeu. Enoh -300 ani.

1. Sunt neagră, dar sunt frumoasă (Cântarea Cântărilor 1.5).

2. „M-a scos din groapa pieini, din fundul mocirlei, mi-a pus picioarele pe stâncă şi mi-a întărit paşii.” (Psalmul 40.2)

V. A patra condiţie a desfătării: „Să iubeşti ceea ce Dumnezeu doreşte!”

1. îndrăzneala în orice împrejurare, o putem avea chemându-L pe Hristos.

2. In boală. în bucătărie. §. Sofia spălătoreasă.

3. La locul de muncă.

4. Pe stradă.

Bucuria lui Dumnezeu – Fiul. „Domnul Dumnezeul tău este în mijlocul tău, ca un viieaz care poate ajute. Se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în Dragostea Lui, şi nu va mai putea de veselie pentru line.” (Ţefania 3:17)

S-a bucurat în Duhul Sfânt şi a zis: „Veniţi binecuvântaţii Tatălui. Intră în bucuria Stăpânului Tău.” (Matei 25.34; Matei 25.23)

Slavă Ţie, pentru Desfătările Tale!

AMIN!

ŞAPTE BIRUINŢE

1. Domnul să-ţi fie desfătarea şi El îţi va da tot ce-ţi doreşte inima (Psalmul 37^2).

2. Transformarea tuturor condiţiilor în rugăciune. Mulţumire, laudă, în viaţa personală.

În viaţa familiară în viaţa de pârtăşie, zi de zi, prezent continuu, biruitor prin răbdare. Răbdarea aduce Biruinţă (Romani 5.4).

1. Suferinţa.

2. „Şi dacă suntem copii, suntem şi moştenitori, împreună cu Hristos, dacă suferim cu adevărat, împreună cu El, ca să suferim împreună cu El ca să fim proslăviţi cu El.” (Romani 8.28) Plinătatea Duhului Sfânt este condiţionată de 2 Corinteni 2:9: „Harul Meu îţi este de ajuns, căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârşită.” „Deci mă voi lăuda mai mult, mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în Mine.” (2 Corinteni 12.9)

3. „Ca nişte întristaţi şi totdeauna suntem veseli. Ca nişte săraci, şi totuşi îmbogăţim pe mulţi; ca neavând nimic, şi totuşi stăpânim toate lucrurile.” (2 Corinteni 6.10)

4. îmi saltă inima de bucurie în toate necazurile noastre.

5. „Dimpotrivă, Bucuraţi-vă, întrucât aveţi parte de patimile lui Isus Hristos, ca să vă bucuraţi şi să vă veseliţi şi la arătarea Slavei Lui.” (1 Petru 4.13)

6. „Cu privire la Hristos, vouă vi s-a dat Harul nu numai să credeţi în El, ci să pătimiţi pentru El.” (Filipeni 1.29)

7. El n-a promis calea noastră fără necaz, dar ne promite că va fi cu noi.

8. Biruinţă printr-o ascultare desăvârşită. Condiţiile Creşterii, predarea şi ascultarea. Condamnarea răului, fără nici o cruţare personală şi cu alţii.

I. Biruinţă prin pocăinţă sinceră, constantă (Apocalipsa 12.11). Recunoaşterea sinceră a greşelilor. Divulgaţi spinii, neghina, ca urmare este creşterea.

Biruitori prin spălare cu sângele Lui (Apocalipsa 12.11). Biruitori prin ascultare deplină de Cuvânt.

Biruitori prin plinătatea Duhului Sfânt.

II. Mielul fără apărare între lupi.

III. Tronarea Lui în noi (Isaia 44.22; Apocalipsa 3.21).

„Eu îţi şterg fărădelegile ca un nor şi păcatele ca o ceaţă.” „Celui ce va birui îi voi da să şadă cu Mine pe scaunul Mau de domnie, după cum şi Eu am biruit şi am şezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de Domnie.” (Apocalipsa 3.21) Iată Eu stau la uşă şi bat. Daca aude cineva glasul Meu şi deschide uşa, vai intra la El, voi cina cu El şi El cu Mine.” (Apocalipsa 3.20)

IV. Biruitori prin părtăşia sinceră cu Tatăl (loan 14.23).

„Dacă Mă iubeşte cineva va păzi Cuvântul Meu, şi Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la El vom locui împreună cu El.” (loan 14.23) „Doi sau trei în Numele Meu sunt şi Eu acolo.” (Matei 18:20) „Dacă umblăm în Lumină după

cum El însuşi este în Lumina, avem părtăşie unii cu alţii şi Sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curăţeşte de orice păcat.” (1 loan 1.7)

Biruitori, e o viaţă de a fi cu învăţătorul şi a-L urma.

Lepădarea de sine: „Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia Crucea şi să mă usmeze.” (Matei 16.24)

A-şi urî viaţa. A trăi în Lumină. „Eu sunt Lumina lumii. Cine mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea Lumina Vieţii.” (loan 8.12)

V. Biruitori, prin a spune tot Adevărul.

A trăi Adevărul, trebuie să spunem tot Adevărul. Să n-avem nici o legătură cu întunericul. Viaţa trebuie pusă în rânduială la Crace. Totdeauna spălat, orice întuneric, este locuinţa Satanei. O viaţă fără întuneric, tară compromisuri.

VI. Biruitori prin a spune Adevărul în Smerenie.

Răsplata Biruitorului: „Cel ca va birui, îi voi da să şadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum şi Eu am biruit şi am şezut cu Tatăl Meu, pe scaunul Lui de domnie. „Eu sunt al Lui, eu sunt a Lui, să ştii tu Cer şi tu pământ, cu nu mai sunt al nimănui, eu sunt al Lui, al Lui.”

Biruitori printr-o predare desăvârşită. 100% (loan 14.23). Cu mult mai mult, cei ce primesc în toată plinătatea, harul şi darul neprihănirii, vor domni în Viaţă prin Acel Unul Singur, Care este Isus Hristos! (Romani 5.17)

Primirea Lui în viaţă: „Căci Domnul îşi întinde privirile peste tot Pământul, ca să sprijinească pe aceia a căror inima este întreagă a Lui.” (2 Corinteni 16.9) „Inima lor este împărţită, de aceea vor fi pedepsiţi” (Osea 10.2) „Cine zice: «Il cunosc» şi nu păzeşte poruncile Lui, este un mincinos şi adevărul nu este în El.” (1 loan 2.4)

Biruitori prin îndeplinirea Cuvântului Lui. Nimic ascuns de El. Nimic ascuns de soţ/soţie. Orice cochetărie trecătoare cu trecutul e întuneric.

1. Iubiţi pe duşmani (Matei 5.44).

2. Iertaţi pe greşiţi. (Matei 6.14).

3. împacă-te cu pârâşul (Matei 3:25).

4. Nu judecaţi (Matei 7.1). Nu faceţi ceea ce nu face Tatăl. Biruitori prin a sta liniştiţi şi a se ruga, când îţi arată cineva greşelile.

1. A sta liniştit, când cineva îţi face observaţie (Filipeni 1.29).

2. A sta liniştit, când cineva te insultă.

„Vino cu mine, din Liban, mireaso, vino cu mine din Liban! Priveşte din vârful muntelui Amâna, din vârful muntelui Senir şi din Hermon din vizuina leilor şi din munţii pardoşilor.” (Cântarea Cântărilor 4.3)

Biruinţa prin cimentarea poziţiei noastre de smerenie.

1. Vulturul

2. „învăţaţi de la Mine căci Eu sunt blând şi smerit cu inima.” „Cum este El, aşa suntem şi noi în lume.”

Poziţia care condiţionează tronarea Lui. VII. Biruitori prin ce mărturiseşti cu gura ta. AMIN!

COMOARA ASCUNSĂ

„împărăţia lui Dumnezeu se mai aseamănă cu o comoară ascunsă într-o ţarină. Omul care o găseşte, o ascunde şi de bucuria ei, se duce şi vinde tot ceea ce are şi cumpără ţarina aceea.” (Matei 13.44)

E o comoara în ţarină. Comoara este în ţarina unui proprietar străin. Nimeni nu se gândeşte unde-i comoara. Proprietarul o nesocoteşte. Cineva care vede comoara, cumpăra ţarina. Cu un ban nebănuit. Comoara este ca un noroc cu care te întâlneşti.

Comoara trebuie căutată în adâncime Ce am face, să aibă comoara un proprietar?

Comoara-i cumpărată pe preţul întregii sale avuţii. Dreptul acesta şi 1-a câştigat.

O comoară supravieţuieşte toate timpurile, veacurile, veşnicia, care îl ridică pe găsitor la cea mai mare bogăţie.

Găsitorul trebuie să vândă tot ce are, – aşa-i condiţia, dacă nu se leapădă de sine, nu poate fi ucenicul lui Hristos.

N-a căutat-o în mod deosebit, dar când a găsit-o, a vândut tot ce avea, şi a cumpărat ţarina.

Fiecare om ar dori să aibă această comoară, dar ea este ascunsă adânc. Ea nu se află pe stradă, la fotbal, la televizor.

Iar împărăţia lui Dumnezeu nu este ceva care te orbeşte de strălucire în afară, împărăţia lui Dumnezeu este înlăuntrul vostru. O găseşte numai cine o caută.

Fiecare a făcut tot ce a putut, numai sa găsească comoara.

„Cumpără ţarina”, nu-mi convine, ea este ţarina, dar nu-i comoara.”

Eu am religie, dar n-am în ea mântuire. Mai întâi a fost o căutare persistenta.

1. Comoara din ţarină este invizibilă, ascunsă de ochii lumii.
2. Devine prilej de bucurie pentru căutător.
3. Ea este un dar pentru căutătorul neobosit.
4. Găsirea comorii înseamnă o mare bucurie,
5. Pentru găsirea comorii se sapă în adâncime.
6. Oricine a găsit comoara, nu poate ascunde bucuria.
7. Oricine a avut-o şi i s-a furat, nu poate ascunde paguba.

Mai întâi un teren arid, muncit din grea. Dă destul de puţin. O adunare stâncoasă, fără pământ edenic, fără măreţie.

Muncind aşa, cercetătorul descopere o Comoară mare. El trebuie să plătească, să reducă toate plăcerile vieţii, şi să jertfească, să plătească preţul ţarinei, care nu merită, exceptând Comoara. Descopere mărgăritarul. Nu poate renunţa la Comoară.

Nu putea renunţa la Mărgăritar. Vinde tot ce are şi cumpără ţarina cu Comoara. AMIN!

COMOARA.

I. In ţarina pe care o avea la dispoziţie, ca s-o lucreze, omul descopere o Comoară.

1. El nu s-ar fi gândit niciodată, că ar fi posibil aşa ceva.
2. Poate pământ uscat, sterp. Israel.

3. Cei din urmă vor fi cei dintâi (Matei 20.8).
4. Pământ, nu de calitatea I.
5. Aşa că nici nu caută acolo aşa ceva.
6. Nici nu îndrăzneşte să spună la alţi.
§. Când e vorba de mântuire, x, y e vinovat.
II. Comoara a fost găsită, muncind serios ţarina.
1. Poate i s-a dat în arendă.
2. Tu mi-ai dat un corp o ţarină.
3. Muncind serios. Cinstit, dai de comoară.
4. Luptă cu spinii, mărăcinii, rădăcinile,
5. Săpând adânc.
6. Când credea că totul e compromis.
7. Atunci dă de Comoară.
III. Cine nu munceşte serios, nu are şansă.
Noi îl descoperim pe Domnul luptând cu păcatele, defectele
Rupând frunzele, săpând superficial, nu găsim nimic.
§. Văzând greşelile altora, hrănindu-ne mereu cu ele.
§. Pavel se vede cel mai mare dintre păcătoşi,
§. Iov: „Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine, dar ochiul meu Te-a văzut. De aceea mi-e scârbă de mine, şi mă pocăiesc în ţărână şi cenuşă.” (Iov 42.5)
§. Sunt ţarină.
IV. O atitudine serioasă, faţă de bogăţia descoperită; vinde tot ce are.
1. Nimic nu-i prea mult.
— Comoara.
2. Unde-i comoara voastră, acolo va fi şi inima voastră.” (Matei 6.21) §. „Aruncă dar aurul în ţărâna, aruncă aurul din Ofir în prundul pâraielor. Atunci Cel Atotputernic va fi aurul tău, argintul tău, bogăţia ta.” (Iov 22.24- 25)
§. Elisei (1 împăraţi 19.19-21).
Sunt găsit de aceia care nu Mă căutau (Isaia 65.1)
3. Centrul preocupării sufletului – Hristos Domnul.
V. O comoară nevăzută în exploatare, cu efecte văzute. §. Nu-i spun tatii, să vadă.
1. Rezultatul-Bucurie.
2. Bogăţie, fericire.
3. Biruinţă,
4. Unitate cu El.
O comoară inepuizabilă.
VI. Păstrează ce ai ca nimeni să nu-ţi ia cununa (Apocalipsa 3.11). Păstrează! Trebuie să veghezi! AMIN.
INTENŢIE SUGERATĂ.
La o chemare aşa de măreaţă, trebuie atitudine potrivită.
I. 1. Pregătire permanentă, progresivă.
2. Îi lasă drum liber. Uşa-i deschisă. „Ca să fiţi ca nişte oameni care aşteaptă pe stăpânul lor să se întoarcă de la nuntă, ca să-I deschidă îndată, când va veni şi va bate a uşă.” (Luca 12.36)

3. Credinciosul a arătat ca un portar înţelept.

4. Fondul de aşteptare se alimentează cu Scriptura.

II. 1. Plinătatea cercetării Scripturilor.

2. Obişnuindu-ne să gândim cum gândeşte EL Obişnuindu-ne să vorbim, cum vorbeşte El. Obişnuindu-ne să lucrăm, cum lucrează El. Obişnuindu-ne să răbdăm, să iubim, cum rabdă şi iubeşte El. Capacitatea de a suporta, de a asculta, de a-i înţelege, de a fi fraţi şi prieteni.

III. Plinătatea vegherii şi a rugăciunii, trebuie să fie egală cu plinătatea de a acţiona (chiar mai mare), pentru ca nu ştim ce nenorocire poate fi. Dacă am şti, ar fi mult mai greu.

Capacitatea excepţională a omului de a scruta orizontul mereu.

Tendinţa de a răscumpăra timpul.

Tendinţa de a cuceri timpul, umplere de cu Prezenţa Lui.

Tendinţa de a converti timpul umplere umblare cu El – Enoh – 300 ani. Tendinţa de a da orice piedică la o parte, folosind orice ocazie -zgârciţi cu timpul.

Domnul Isus ne atrage atenţia cu Lumina Dragostei Lui ocrotitoare. Domnul Isus asupra Planetei noastre cu iertarea Lui, pocăinţă.

Domnul Isus va retrage Harul, când decadenţa îşi va atinge maturitatea.

Când ziua se va schimba îi noapte.

1. Domnul Isus ne atrage atenţia cu gingăşie.

2. Neamurile sunt ca o nimica. „Sunt ca praful pe o cumpănă.”

3. Oamenii vor fugi, vor ţipa, ca hoţii prinşi în casa stăpânului, Când Stăpânul vine acasă.

4. Imposibilitatea de a calcula timpul precis, – ziua, ceasul, timpul amintesc

5. „El ne va ci a iarăşi viaţă în două zile; a treia zi ne va scula şi vom trăi înaintea Lui.” (Osea 6.2) După 2000 – al treilea mileniu.

1. Măreaţa zi de răpire a credincioşilor,

2. Timpul nu poate fi calculat de nici un pământean,

3. Realitatea acestor cuvinte este aşa de rare, încât nici un om nu le poate prevedea. Aceste realităţi vor fi înţelese când se vor împlini.

1. Creaţiunea veche îşi va sfârşi umbrele.

2. Aspectele temporale vor fi încadrate în veşnicie.

3. Din noi se vor şterge – spaţiul inclus prin timp dispare. „Ce fel de oameni ar trebui să fiţi voi, printr-o purtare sfântă şi evlavioasă aşteptând şi grăbind venirea lui Dumnezeu, în care cerurile aprinse vor pieri, şi trupurile cereşti se vor topi de căldura focului?” (2 Petru 3.11-12)

Acum e ziua ta, a mea, mâine e a Domnului.

IV. Domnul Isus insistă la pregătirea continuă. O maturitate frumoasă. Domnul Isus ne atrage atenţia să nu cădem – Vegherea! AMIN!

A CREDE ÎNSEAMNĂ A-L PRIMI PE DOMNUL ISUS ÎN INIMĂ.

Credinţa îl aduce pe om la cea mai mare demnitate posibilă:

1. Să se cunoască pe sine,

2. Să cunoască pe El – Salvatorul.

3. Să cunoască limitele posibilităţilor.

Dacă un înger, cu sabia de foc, ar face deosebire între oameni, ar zice: „Credinţa îi aduce pe om la cea mai mare Părtăşie, la onoare, la cel mai mare privilegiu, de a primi natura divină, de a fi Fiul lui Dumnezeu. El, Care numără stelele şi ne tine te numără.

Prin Credinţă, ajungem la cea mai mare experienţă – a călăuzirii Duhului Sfânt. Acest departament este inclusiv al lui Dumnezeu.

Credinţa îl ridică pe Credincios la cea mai nobilă condiţie-viaţa divină. Prin Credinţă II găsim pe Domnul Isus ca:

1. Viaţă şi Susţinătorul Vieţii.
2. Lumină în negură mare.
3. Dragoste.
4. Cape Salvatorul.
5. Ca Cel ce’ ne îmbogăţeşte.

Mântuirea condiţionată, în mod absolut de Domnul Isus (Ioan 16,17,18).

I. Izvorul Mântuirii şi originea Credinţei.

1. Promisiunea Lui.
2. Capacitatea omului de a se încrede în El
3. Darul lui Dumnezeu, El a devenit Mântuitorul lumii.

II. Privilegiile pe care le avem prin Credinţă.

1. IERTARE.
2. NEPRIHĂNIRE.
3. ÎNFIEREA.
4. CĂLĂUZIREA.
5. ÎNVIEREA.
6. MOŞTENIREA.

III. Condiţia Mântuirii.

Prin pocăinţă, să primeşti Harul regenerării.

Aceasta ne arată că, Mântuirea este începutul, nu sfârşitul întoarcerii, cei cari nu se pricep în ale Mântuirii, nu o pun ca bază a Creşterii.

Credinţa are un singur obiectiv, nu o mie, nu o sută.

Mântuirea nu este centralizată într-o faptă, ci într-un om – Fiul lui Dumnezeu.

» Jertfit ca Mielul lui Dumnezeu. Lucrările pe care le cere Dumnezeu de la noi, sunt:

Ai încredere în Jertfa Lui ispăşitoare, Odihneşte-te în Iubirea Mea, încrede-te în Acela Care îţi promite Ajutorul.

IV. Această binecuvântare o poate primi fiecare, închisoarea s-a transformat într-un Templu.

Omul cu inima necurată, care era templul răutăţii, devine martor - Templul al Dragostei lui Dumnezeu. Aceasta ne arată că Puterea mântuitoare, ca şi ca şi primirea Mântuirii, nu se face în durată, ci într-o clipă – cum ai de moment. Cât timp trebuie ca să deschizi uşa la Domnul Isus? Primeşte-L într-o clipă, că El vine cu darurile Sale – curăţirea, bucuria, umplerea. Nu-i vorba de o cultură vastă. Nu-i vorba de o adâncă înţelegere a vie-ţii. Nu-i vorba de calităţi morale.

Noi suntem nedrepţi în relaţiile noastre cu Dumnezeu, aceasta înseamnă osândă veşnică.

Omul acesta, în timpul nopţii s-a sculat, a alergat şi a căutat să rezolve problema aceasta, n-a dormit.

Răspunsul pe care 1-a primit: MÂNTUIT – prietene, eliberează-ţi mintea de această iluzie, superstiţie, care te încurca. Ai făcut rău făgăduiala. Eliberează-te. Nu te tulbura cu aceste atacuri. Domnul este mai tare.

Domnul Isus îi soluţionează problema clar. Ce putea acest sărac păgân despre El? Să-L cunoşti teoretic, numai un teolog poate. Practic, orice om zdrobit şi cu inima înfrântă.

Stabilitatea adevărurilor dumnezeieşti, nu stă pe sentimente, sofistici, ci pe Credinţă sinceră, naivă.

O întrebare vecinie nouă, până când vor fi oamenii, şi totuşi o întrebare e care nu este la modă astăzi. Aceasta înseamnă refacere din boală şi eliberare din pierzare. Este o vorbă întrebuinţată uneori şi numai în Scripturi:

Dacă Mântuirea este o necesitate în Viaţă şi de ce este prima necesitate pentru bobul de grâu este aşa de mică importanţă viaţa pe care o are în El – numai după ce putrezeşte se arată puterea. Ca la cedru, brad. Şi daca mântuirea o iau în seamă. O scăpare de boala păcatului, de pierzare veşnică, au oamenii nevoie de ea? Avem nevoie de Mântuire mai mult decât de orice altceva.

Negativul credinţei

1. Credinţă care te ţine în nepăsare

2. Credinţă care te ţine rece.

3. Credinţă care nu are legătură cu viaţa practică.

Credinţă care te lasă să iubeşti păcatul, să nu urăşti păcatul să nu iubeşti pe Dumnezeu, să nu-L primeşti pe Domnul Isus ca Mântuitor este o înşelăciune.

Credinţă care te ţine în întuneric.

Credinţa are o acţiune după principiul telescopului – aducându-ne aproape lucrurile veşnice – prin ea, privim la Domnul Isus, ca la o realitate veşnică, vedem judecata, răpirea credincioşilor.

Credinţa lasă pe Dumnezeu toată povara păcatului. Prin Credinţă, omul vine Domnul Isus, la Cruce, vine la izvoarele Mântuirii (Isaia 12.5). Prin Credinţă martirii biruiau leii şi treceau prin foc.

Cum vede credinţa lucrurile?

Crezi că Domnul Isus a murit pentru păcatele tale? Crezi că El te iubeşte? Că El a venit special pentru tine?

Credinţa este o forţă cu mult mai mare decât orice pe pământ. Ea leagă pe Creatură de Creator. Cine este capabil să creadă?

1. Cine este sincer.

Cine îşi simte povara păcatelor şi vrea să fie eliberat.

3. Cine vrea să aibă păcatele iertate şi aruncate în rundul mării.

4. Domnul Isus a intrat în Istorie. 1. Este o absurditate să nu crezi în El. Domnul Isus bate puternic la porţile Europei.

A fost înregistrat ca orice om şi ucenicii aşa au primit – că e om. Se uitau îngroziţi: „Ce fel de om este acesta?” „Pavel începe să aibă legătură cu Domnul Isus. Scrie epistole inspirate de Duhul Sfânt. Prietenii creştini îi trimit daruri în temniţă, la Roma. Pune cea mai puternică temelie doctrinară a Credinţei creştine. El vorbeşte ca cel mai ridicat om al timpului său.

Domnul Isus pe Cruce în locul tău. în mormânt în locul tău.

Şi în misiunea pe care o are în legătura cu fiecare păcat.

A înviat ca să-ţi documenteze Mântuirea.

La dreapta lui Dumnezeu ca să mijlocească centru noi, la tronul de Har. Copilul care a murit în braţele tatălui beţiv:

Bunule Isus, umilit şi blând

Priveşte la acest mic copilaş

Indură-te de simplitatea mea lngăduieşte-mi să vin la Tine, Fericit voi fi de tot.

Bunule Tată, nu ne vei uita, în împărăţia milei Tale, Pregăteşte şi pentru un mic copilaş un loc lângă Tine.

Eu nu pot iubi pe Domnul Isus, dar El mă iubeşte pe mine.

AMIN!

CHEMAREA CEREASCĂ.

Este cea mai frumoasă şi vrednică de Domnul!

Ne încălzeşte, ne dă Viaţă. Cum invită cineva?

Pe cei mai bogaţi, de vază, de frunte, curaţi, înţelegători?

Lărgimea Dragostei dumnezeieşti – TOŢI

Începe cu ultimii: femeia păcătoasă, vameşii, tâlharii, fariseii.

Lungimea Dragostei se ţine din Veşnicie. Ca şi soarele care te-a luminat 365 zile pe an.

Toate evenimentele din viaţa noastră trebuiesc interpretate prin această prismă.

II. Adâncirea Dragostei dumnezeieşti.

Sunt mine care ajung la 500-1000 m. Oceanele ajung la 10000. Colţul de Univers pe care-1 vedem noi, este mic de tot.

Cât se ascunde în cuvintele „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe Singurul Său Fiu, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă Viaţă veşnică.” (Ioan 3.16) Această adâncime o putem descifra din invitaţia-TOŢI!

1. Mulţimea de invitaţi: TOŢI.

2. Persoana prm Care ne invită – e Fiul Său.

3. Dacă ne-ar fi invitat prin cei mai mari, prin profeţi – mult.

4. Dacă ne-ar fi invitat prin îngeri – mult.

5. Dacă ne-ar fi invitat prin Arhangheli, Heruvimi, Serafimi, – mult. Dar ne-a invitat prin PREAIUBITUL SĂU FIU, e fantastic!

6. Locul la care ne invităirecţia LA, de-a dreptul LADUMNEZEU! Cât de adâncă este Dragostea Lui!

Care este starea lăuntrică pe care trebuie s-o aibă acei care vin?

1. Obosiţi, împovăraţi, încearcă să scape de păcat.

2. Trudiţi, încearcă să scape, dar nu pot. Nu pot suporta, nu pot evita.

Omul conştient de propria sa decadenţă. Omul chemat îşi vede falimentul. Nu ascunde falimentul. Cum ar răspunde la această chemare adresată la toate fiinţele? Animalele, îngerii, arhanghelii, heruvimii, serafimii, demonii -tremură, lăcustele, broaştele, corbii, peştii, toate ascultă de El. El ne cheamă ca să lămurească problemele. §. Am venit cu cineva la Domnul Isus 1-a vindecat. Să vii cu toată (sinceritatea) SINCERITATEA – te iubeşte. Să vii cu toată SMERENIA – vinovat. Să vii cu toată POVARA – te iartă. Să vii cu toată ÎNCREDEREAte primeşte.

III. RESPONSABILITATEA toată – 100% cade pe tine.

Că mai fumezi „mai întâi să scap de fumat!" Vino, aşa cum eşti, cu fum cu tot, că El e Medicul tău, te scapă de fumat, de băut, de înjurat. Că nu eşti fericit, mântuit. Dumnezeu garantează totul. Din cauza lui x, y.

§. „N-am mâncat, iar X călca pâinea în picioare."

§. Lasă-1 pe X cu păcatele lui, tu ocupă-te de păcatele tale.

Multora le e ruşine de Evanghelie, dar de furat nu le e ruşine.

Nimeni nu poate zice: „Nu pot", aici e frumuseţea, că oricine poate. I

§. De probă – vino cu toate păcatele.

„N-aş vrea încă, mai târziu"; Ai sta cu un şarpe în casă şi ai spune: „mai târziu fug de El?" Ai sta într-o casă care s-a aprins şi ai spune: „Mai târziu ies afară?" N-ai fugi imediat? Tot aşa şi cu Satana – păcatul. Nu amâna! A venit învăţătorul şi te cheamă! (Ioan 11.28)

ADÂNCIMI – ADÂNCIMEA DRAGOSTEI, ADÂNCIMEA DECADENŢEI. Pe cât de mare-i decadenţa, pe atât, şi cu mult e mai mare e DRAGOSTEA.

Îmi aduc aminte cu gingăşie de El, de aceea îmi arde inima în Mine, pentru El, şi voi avea milă negreşit de El, zice Domnul." (Ieremia 31.20) „Inima e nespus de înşelătoare şi de deznădăjduit de rea, cine poate s-o Cunoască?" „Eu Domnul, cercetez inima, şi cerc rărunchii, ca să răsplătesc fiecăruia după purtarea lui, după rodul faptelor lui." (Ieremia 17.9-10)

El ne vorbeşte de trecutul nostru (Ieremia 17.17).

El ne vorbeşte de Prezentul nostru (Isaia 1.13).

IV. Cum să venim la El?

1. Să ne dăm seama de Prezenţa Lui (Matei 28.20; Ieremia 23.24; Psalmul 139; 145.13).

V. Cum vii la Cineva?

Îi spui cine eşti, cum te cheamă şi ce te apasă. Ce vrei – vederea, lepra, boală.

1. Câţi făţarnici au venit să fie vindecaţi, dar n-au fost sinceri.

2. Câţi mândri au venit, să fie vindecaţi, dar au ascuns păcatul lor.

3. Câţi mincinoşi au venit, ca să fie vindecaţi, dar au minţit înainte.

4. Câte femei păcătoase au venit, ca să fie vindecate, n-au fost sincere.

Tu, vino ca la doctor, cu toată sinceritatea, spune-i totul, fără frică, f|ră jenă, cu siguranţa că te ajută şi vei fi scăpat. Spune-i ce te doare, nu pierde ocazia, nu amâna.

ACUM, IMEDIAT, VINO!

AMIN!

ODIHNA CEREASCA.

Cât e de necesară odihna fizică! După o zi de muncă în uzină, la coasă, în mină, Cât e de necesară odihna pentru cei ce muncesc cu capul! O zi de muncă, la computer, calculând, la spital operând. Cât e de necesară odihna pentru cei ce stau încordaţi cu sufletul, cu simţirile! Moare soţul, sau copilul, mama sufere! Odihnă pentru corp, odihnă pentru suflet. Aici Mântuitorul vorbeşte despre odihna sufletului.

1. Cea mai înaltă aspiraţie este odihna, pacea sufletului.

2. Să găseşti tot ce are nevoie sufletul – odihnă lăuntrică, fericire lăuntrică

3. Să găseşti sensul vieţii. Să-L găseşti pe Creator. La patul muribunzilor.

1. Ce ai fost în viaţă? Funcţionară. „îi reproşai bărbatului că nu-ţi face haine. Te simţeai părăsită.

2. Ce ai fost în viaţă? „Profesoară de matematici" – Prima pe şcoală" – Ce ai înţeles din viaţă?

3. Ce ai fost în viaţă? „General de aviaţie" Abia merge, tremurând. „Am băut, am mâncat, am petrecut. Acum, mă chinuiesc să mor."

4. Ce ai fost în viaţă? „Doctor. Am salvat mii de oameni." „Dar acum, eşti salvat?"

5. Ce ai fost în viaţă? „Filosof, bătrânel, am dispreţuit suferinţa, moartea." „Dar acum? De ce eşti aşa de neliniştit? De ce nu eşti senin, resemnat?" „Pentru prima dată când îndoiala mă răpune. Simt că n-am găsit menirea, n-am atins scopul." De ce ideea de nemurire predomină popoarele? Cum o minciună să persiste peste veacuri, peste civilizaţii?

Ce ai fost în viaţă? „Muncitor, dar am găsit mântuirea, fericirea, viaţa veşnică. M-am bucurat foarte mult, Slavă Mielului, că Şi-a dat viaţa pe Cruce pentru mine. Mi-a iertat toate păcatele. Sunt salvat." I. Ce părere au oamenii despre odihna sufletului?

Pasărea în palat, în colivie, vrea la libertate, la mediul ei.

Albina doreşte floarea – mediul ei favorit.

Vulturul doreşte înălţimile – mediul lui. §. Vultur prizonier în Cişmigiu.

Există aşa ceva – odihna sufletului – n-ar fi în noi dorinţa.

Oamenii o caut?

1. Izolare totală

2. O izolare lăuntrică.

II.

3. O dezvoltare a facultăţilor intelectuale, spirituale, mistice -Yoga).

4. Unii oameni ar putea atinge aceasta stare. (Prin meditaţii, artificial). Trebuie să încercăm să găsim, fiecare pe cont propriu.

1. Nici un departament al ştiinţei, filosofiei, nu-i lăsat.

2. Caută, caută, încearcă, nimic nu-i promiţător.

3. O lasă mai moale, deznădejde, deşertăciune. Se adresează religiilor, facultăţilor, tot felul de forme, tradiţii.

1. Se obosesc în ascultare de predici, forme, nimic nu găseşte.

2. O fi sau n-o fi? Există o pace a sufletului? Sau nu este?

3. Ce orizont larg! Odihnă, pace, fericire!

1. Să ai tot ce-ţi trebuie în suflet. Fericire!

2. Nu suntem nici idealişti, nici negativişti, suntem realişti!

3. Să-L lăsăm pe Domnul Isus să ne vorbească.

Aici vedem că odihna cerească este promisă tuturor, care se întorc la Domnul Isus (Matei 11.28). „Veniţi la Mine toţi cei trudiţi şi împovăraţi şi Eu vă voi da odihnă.” (Un biet copil al străzii, a învăţat un singur verset-acesta – şi-1 spunea la toţi prietenii lui şi ei plângeau. Băiatul era analfabet.)

1. Este vorba de o promisiune dumnezeiască.

2. Oamenii cinstiţi, când fac o promisiune, o ţin.

3. Una dintre cele mai mari, mai minunate promisiuni, pe care ni-le dă Dumnezeu, să le experimentăm.

1. Noi nu putem să dăm odihnă nimănui, nici nouă.

2. Noi nu putem da odihnă nici o clipă măcar.

3. Alergăm însetaţi după Adevăr, Viaţă, aici, la Domnul Isus este Izvor al Vieţii, al Adevărului.

„Promisiunea aceasta scoate în evidenţă NEMĂRGINIREA.

1. Odihnă adevărată, deplină, de durată veşnică.

2. Nu la unul, la 10, la 1.000.000, la 1 miliard, la toţi.

3. El n-a încredinţat la nimeni, mandatul de a da odihnă.

1. Nici lui Petru, Pavel, nici la Papă, nici unuia, nimănui. El a promis, a dat El Singur: Veniţi la MINE!

2. Promisiunea aceasta se o evidenţă interesul personal pentru fiecare.

1. El nu zice: „Veniţi” ucenicii Mei.

2. El nu zice: „Veniţi” Credincioşii Mei.

3. El nu zice: „Veniţi” la predicatorii Mei.

4. El îţi face o promisiune – aici se ascunde exclusivitate absolută.

1. Când zice că Dă, atunci nimeni altul n-a fost, nu este, nu va fi care să poată da.

2. Ce rost ar avea să dea El, ce dau alţii?

3. Când zice El că dă Viaţă veşnică – nimeni n-o poate da.

4. Când zice El că dă mântuirea, – nimeni altul n-o poate da.

5. Când zice, El e Adevărul, nimeni altul nu este, nici nu cunoaşte scopul.

6. Zadarnic aştepţi de la Lume, El este Izvorul.

1. Promisiunile Lui sunt mai puternice decât temeliile munţilor.

2. Ceea ce a promis, face.

3. Mai repede s-ar usca oceanele.

4. Mai repede s-ar putea opri soarele.

5. Mai repede ar putea fi anulate legile Universului, decât să-Şi calce El promisiunea.

6. Promisiunile Lui sunt tot atât de puternice, ca temeliile Dreptăţii Lui

1. Dacă vei merge prin apă, prin foc, Eu sunt cu tine. Ilie-Izabela.

2. Nu vei duce lipsă de nimic, 40 ani – 600.000 de oameni în pustie.

3. în Scriptură, nu vedem nici o singură promisiune neîndeplinită.

4. Dacă ar fi promis un om, Moise, profeţii, patriarhii, apostolii, ar fi fără siguranţă, Dar cu El e altfel.

El vrea să-Şi ţină (promisiunea) făgăduinţa în orice stare ar fi incluşi-trudiţi şi împovăraţi.

1. Acei care nu sunt trudiţi şi împovăraţi, au pace, fericire.

2. Ei n-au nevoie să vina, ei sunt,

3. Dumnezeul tău, Creatorul tău, Mântuitorul tău, îţi face promisiuni.

Soţiile aşteaptă promisiuni din cartea soţilor. Copiii aşteaptă promisiuni. Bolnavii aşteaptă promisiuni. Cei lipsiţi aşteaptă promisiuni.

El îţi face sute de promisiuni – care le aştepţi?

Învăţătorul de Şcoală Duminicală promite un ceas la acel care crede că-i dă. 1-1 oferă la unul, acela se trage înapoi. 1-1 oferă la altul, la al treilea, se trage de la ceas. în sfârşit, unul mic, pune mâna pe ceas. „Chiar l-aţi dat? „Desigur!” „Şi eu n-am pus mâna.” III. Odihna cerească promisă este oferită tuturor. Cine pune mâna, e a lui.

1. Nu-i promisă numai pentru o anumită clasă de oameni.

2. Domnul Isus oferă omului, tocmai ceea ce-i lipseşte.

3. Ce rost ar avea să-ţi ofere ceea ce ai, sau de ceea ce n-ai nevoie?

§. Porumbelul din corabia lui Noe.

4. Ori cu ce ar încerca omul să-şi potolească setea, e în zadar. §. Diavolul, lumea caută să te înşele, Zurgălăi, jucării.

5. Conştiinţa omului, ca o carte în care se scrie întruna. Conştiinţa zdrobită, nelinişitită.

Din cauza păcatului, a pierdut odihna. Unde eşti, Adame?

În Noul Testament: Unde locuieşti învăţătorule? în unele castele erau camere secrete. i

4. De ce ai făcut cutare lucru? Urlă conştiinţa ca un într-o casă pustie.

Judecata este turburată, întunecată.

Este Dumnezeu, este suflet, judecată, veşnicie?

Gânduri care nu tac. Da, de o fi?

Caută înălţare, caută mărire, caută avere. Sentimentul zdrobit.

1. Caută fericire, senzaţii, petreceri,

2. Caută căsătorie,

§. Viaţa-i o temniţă, un iad, chin, chin, soţ, soţie, se chinuiesc.

Casă pustie, – viaţa-i ruină, viaţa-i pustie.

Orice suflet, când te ştie, Zice trist de-a ta fiinţă.

E frumoasă locuinţa, ce păcat că e pustie. V. Vlahuţă.

Celor ce ascultă

Posibilităţile aceste extraordinare sunt oferite tuturor

El n-a obosit de-a lungul veacurilor să dea odihnă.

La o predică – 3000 – Petru. Acum, la Billy Graham – sute de mii, milioane.

Dragostea Lui nu oboseşte sa ia poverile.

Are de ajuns – Dragoste, iertare, odihnă, pace, bucurie, fericire.

5. N-a obosit să-i primească pe cei fără nădejde şi pe tine.

6. N-a obosit să primească pe cel ce şi-au distrus viaţa.

7. Nimeni din cei ce au venit la El nu s-a întors deznădăjduit.

8. Nimeni din cel ce au venit la El n-a fost izgonit.

Veniţi la Mine toţi cei trudiţi şi împovăraţi, şi Eu vă voi da odihnă.

1. „Inima mea e tare împietrită, unde scrie că această binecuvântare este şi pentru ea? E pentru cei blânzi, cei drepţi, cei curaţi?

2. Inima mea e tare vicleană, făţarnică, Ce bucurie are Domnul să te primească, s-o înnoiască, să-ţi dea pace, odihnă.

3. Inima mea e tare neagră, această binecuvântare o face albă? Vino, ca păcătos, dacă nu poţi veni ca sfânt.

Aş veni, dar sunt legat. Vino, cu lanţurile tale.

Trebuie să recunoaştem că unora nu le poate da odihnă, adică ei n-o pot primi. Când ai mâinile pline de pietre, mai încap portocalele? Aruncă jos pietrele şi vei avea mâinile libere pentru a primi portocale.

1. Odihnă peste păcate, nu poate da.

2. Odihnă peste mândrie, nu poate da. SINCERITATE

3. Odihnă peste uşurătate, nu poate da.

4. Odihnă peste făţărnicie, nu poate da.

Ce faci cu odihna aceasta? Aşteaptă s-o primeşti.

Veniţi la Mine.

§. Mama îi spune copilaşului muribund: „în curând îngerii îţi vor cânta.” „Nu vreau.” L-a luat în braţe: „Domnul Isus, Care te iubeşte, te va lua în braţe.” „Aşa, da, vreau!” Promisiunea oferită. Primeşte-o!

AMIN!

STRĂIN.

I. Ca un străin în ţară, mort, nemântuit.

1. Am fost străin (Matei. 25.35).

2. Ştiţi ce simte străinul? (Exodul 3.9)

3. Să nu-1 nedreptăţeşti pe străin (Deuteronom 23.7).

4. Tu eşti Singurul străin aici? (Luca 24.18).

5. Nu sunt străin între voi. (Psalmul 43.12).

6. Dacă ai fi cunoscut tu, darul lui Dumnezeu, şi Cine este Cel ce-ţi zice: „Dă-mi să beau!” tu singură ai fi cerut să bei, şi El ţi-ar fi dat apă vie!” (Ioan 4.10)

7. „în mijlocul vostru stă Unul pe Care voi nu-L cunoaşteţi.” (Ioan 1.26) Cauza înstrăinării – Dacă Mă iubiţi – Lipsa Dragostei.

1. Te-a creat, te susţine, ţi-a ispăşit păcatele.

2. Ţara ta, locul tău, e 4x4 metri pătraţi.

Tu eşti Singurul străin aici? Domnul Isus străin la noi în casă?

Îmi era dor de acasă. Am visat că eram în satul meu.

Domnul acum este Mântuitorul, Domnul, Ocrotitorul, Mirele meu. Iubeşte-1 pe străin, dă-i hrană, îmbracă-1 (Matei 25.35).

Când El e străin în viaţa cuiva, atunci firea, Diavolul, păcatul, plăcerile vor cotropi.

O grădină fără gard, cu poarta stricată. El n-a vrut să rămână străin.

1. „Am zis: Iată-Mă, iată-Mă către un neam care nu chema Numele Meu.” (Isaia 65.1)

2. „Eu îţi şterg fărădelegile ca un nor şi păcatele ca o ceaţă.” „Intoarce-te la Mine, căci Eu te-am răscumpărat.” (Isaia 44.22) Zi şi tu: „Mă voi întoarce.”

II. Ca un călător care intră să petreacă noaptea.

1. In noaptea greutăţilor a intrat în Egipt (Exodul 12.31).

2. In noaptea încercărilor, cu Iosif(Genesa 41.14).

3. Grele încercări pentru Avraam (Genesa 22.2).

4. Grele încercări pentru ucenici. Cei doi spre Emaus.

Cu Dumnezeu nu-i noapte. Noaptea străluceşte ca ziua? Nu soarele te va lumina ziua. Nu străin, nu călător, ci DOMN.

Noi călători, El – DOMN. Când vede că ne-am încetăţenit, pleacă. „Voi pleca în locuinţa Mea.” (Osea 5.15). Ce frumos l-au primit cei doi spre Emaus! (Luca 24.39) „N-are unde-Şi pleca capul.” (Matei 8.20; Luca 9.58)

1. Casa ta e a Lui.

2. Masa ta e a Lui.

3. Bucuria ta e de la El.

4. Nemulţumirea ta, predă-o Lui. Ca un om încremenit.

1. Surpriză – Dărnicia văduvei.

2. Surpriză frumoasă – Credinţa femeii canaanite. Credinţa sutaşului. Măria cu vasul de alabastru. Tâlharul. De pe Cruce.

3. Surprize dureroase!

1. Iubeşte păcatul.

2. împrietenit cu Diavolul.

3. Tânărul bogat – respinge chemarea.

4. Justifică păcatul, neputinţa.

Dar tu, vino la Isus, El poate să te scape de toate. Încredinţează-I Lui toată viaţa ta! AMIN!

§. Evreii în Egipt, Balaam.

§. Acolo vine foc din cer. Veţi fi botezaţi cu foc. Ilie. Elisei.

1. Bucuria lui Dumnezeu este să ierte (Ţefama 3:17).

2. Bucuria lui Dumnezeu este Tăria noastră,

3. La Fiul Risipitor – Tatăl aleargă, îl îmbracă.

Trebuie să ne bucurăm – pregătire mare. Sufletul se întâlneşte cu Domnul. Să ne bucurăm, să ne veselim, să-1 dam Slavă! (Apocalipsa 19.7) Căci a venit nunta Mielului, Soţia Lui s-a pregătit. Sufletul omenesc, în preaiubitul lui are Siguranţă, are pacea Lui şi nădejdea Lui, care nu înşeală.

§. Luceafărul. Am vrea să-L vedem pe Isus,

II. Acolo unde credinciosul se preda 100% lui Dumnezeu, primesc din plinătatea Lui, umplerea Duhului Sfânt, acolo El tronează.

1. Evacuarea tuturor lucrurilor fireşti.

§. Se poate o casă curată, să fie nelocuită?

§. Evreii prin predica lui Isus s-au curăţit, s-au pocăit, s-au botezat. Cei ce nu L-au primit pe Domnul Isus – stau la uşă şi bat ca fecioarei neînţelepte.

2. Domnul Isus vrea toate cheile apartamentului vieţii,

3. Domnul Isus vrea prioritate în toate,

4. Domnul Isus vrea să-L întrebi, să-I ceri sfat, despre prieteni. Părtăşie, sinceritate şi bucurie,

Psalmul 45.9: împărăteasa. Mireasa Ta, stă la dreapta Ta, împodobită cu Aur de Ofir.

„Ascultă, fiică, vezi şi pleacă-ţi urechea; uită pe poporul tău şi casa tatălui tău! Şi atunci împăratul îţi va pofti frumuseţea. Şi fiindcă este Domnul tău, adu-I închinăciunile tale.” (Psalmul 45.9-11)

III. Acolo unde Domnul Isus spală, acolo Dumnezeu tronează.

Isus vrea, trebuie: Romani 5.17; 1 Ioan 4.4; Ioan 14.23; Apocalipsa —3. Enoh,Ilie.

AMIN!

AM VREA SĂ-L VEDEM PE ISUS.

Acolo unde este o spălare desăvârşită acolo vine Domnul Dumnezeu – minunea apare.

DUMNEZEU IN VIATA NOASTRĂ.

Prezenţa lui Dumnezeu este pretutindeni, dar nu se poate semnala, nu avem posibilitate să-L întâlnim.

1. înlăuntrul nostru este locul, unde poate fi întâlnit.

2. Poate fi simţit, recunoscând păcatele, pocăindu-ne sincer.

3. Poate fi simţit, făcând ceva după voia Lui.

4. Poate fi simţit, ascultând de Călăuzirea Lui.

I. Ce ar putea spune Domnul Isus când trece pe lângă tine? Marto, Marto, pentru multe te îngrijorezi.

A văzut un vameş, numit Levi, şezând la vamă şi i-a zis: „Vino, după Mine.‘1

De câte ori am vrut, dar n-ai vrut.

II. O chemare directă, te chem pe nume, eşti al Meu (Isaia 43.1). Marcu 2.14: Vino după Mine! Când X şi Y sunt aşa şi pe dincolo, cum să vin? Nu te uita la ei, uită-te la Isus. El e Salvatorul.

Ca să mergi după cineva trebuie mereu să-L vezi. Relaţia între tine şi El trebuie să se cimenteze. El trebuie să crească, iar tu să te micşorezi.

III. O ascultare personală, frumoasă, minunată, totală.

1. Vameşul a lăsat totul, s-a sculat şi a mers după El.

2. A veni, înseamnă a te apropia şi a-L lăsa să-ţi vorbească.

3. O răsplătire frumoasă, cerească, (zice Luca), mulţi flămânzi mergeau după El. Levi I-a făcut un ospăţ mare la El acasă (Matei 9.9).

4. Pe când şedea domnul Isus la masă în casă, iată că au venit o mulţime de vameşi şi păcătoşi şi au şezut la masă cu El şi cu ucenicii Lui. „Căci erau mulţi care mergeau de obicei cu El”.

Unde Lumina era mai mare, bucuria mai mare, acolo şi ispita e mai mare. „Pentru ce mănâncă învăţătorul vostru cu vameşii şi cu păcătoşii?”

IV. Şi o mulţime de vameşi şi de alţi oaspeţi şedeau cu El la masa, Dacă ar spune fiecare acolo cum s-a pocăit, ce bucurie ar veni! Aici se naşte o lume nouă, aici o luptă nouă apare, se inaugurează părtăşia cu păcătoşii, s-au aşezat la masă cu El şi cu ucenicii, apar zorile unei vieţi mai bune, veşnice, bazate pe Prezenţa Lui.

Pentru ce mâncaţi şi beţi cu vameşii şi cu păcătoşii (să nu le dai vin, cvas sau braga).

De ce Domnului Isus îi place să fie între vameşi şi păcătoşi? (Şi între copiii străzii?) Mai multă sinceritate găseşte între păcătoşi decât între farisei şi cărturari tot păcătoşi, dar nesinceri.

Mai multă legătură între Domnul Isus şi un păcătos decât între un fariseu şi Domnul Isus.

Să-L vedem pe Domnul Isus între Preoţi şi Cărturari.

La Preoţi şi la cărturari le spune: „Căci bunătate voiesc, nu jertfe şi cunoştinţă de Dumnezeu, mai multă decât arderi de tot!” (Osea 6.6) „Cu ce voi întâmpina pe Domnul şi cu ce mă voi pleca înaintea Dumnezeului Celui Prea înalt? îl voi întâmpina oare cu arderi de tot, cu viţei de un an? Dar primeşte Domnul oare mii de berbeci, sau zeci de mii de râuri de untdelemn?” „Ti s-a arătat, omule ce este bine, şi ce alta cere Domnul de la tine, decât să faci Dreptate, să iubeşti mila şi să umbli smerit cu Dumnezeul Tău?” (Mica 6.6-8)

TĂCERE, SE APROPIE MIRELE pregătiţi Mireasa, împodobiţi-o. Dubla lucrare a Miresei.

I. Este o sinucidere duhovnicească – trăirea după firea pământească. Tendinţa de a răni, de a omorî sufletele.

II. Pompierii duhovniceşti în ajutorul celor incendiaţi de firea pământească.

Oricât de bine ar fi camuflată, tot iese la iveală.

Nu te atinge, când vezi că cineva este murdar. Scoate zgura din argint şi argintarul va face din El un vas ales. Scoate şi pe cel rău dinaintea împăratului, şi scaunul lui de domnie se va întări prin neprihănire (Psalmul 25.5).

III. Ce descopere mânia în viaţa spirituală a unui copil al lui Dumnezeul? 1. Lipsa de plinătate, de lumină, duhovnicească, de înţelegere. Nu-i acoperire duhovnicească pentru ispite.

IV. Cum e văzută mânia de oameni, care studiază fenomenele duhovniceşti?

Priviţi cum arată un om prins de mânie.

V. Scopul pozitiv al mâniei pentru cei ce trăiesc în Duh.

Prin mânie ajungem la ultima analiză a oamenilor, fenomenelor, şi realităţilor în lumea spirituală.

Mânia e scara prin care ne coborâm în profunzimile ascunse ale sufletului.

„Ştim că toate lucrurile lucrează împreună, spre binele acelora care iubesc pe Dumnezeu.” Chiar şi mânia reface, echilibrează viaţa duhovnicească.

§. Nicolai şi Valeriu, s-au bătut, s-au certat, după un timp, şi-au cerut iertare şi acum sunt cei mai buni prieteni.

VI. Pedeapsa mâniei. Distrugerea sistemului nervos, chiar îmbolnăvirea.

VII. Concluziile, înlănţuirile de mânie nerezolvate prin pocăinţă, ale mâniei, înseamnă distrugerea sistemului nervos, pierderea echilibrului lăuntric. Mâniile pot fi provocate de surmenaj, nemulţumire, greşeli.

Acţiuni sincere, deschise.

La biruinţă ajungi prin înţelepciune (Eclesiastul 10.10). VIU. Dezarmarea firii imediată, Pentru dezarmare nu folosi puterea păcatului.

§. De omul mânios să te depărtezi repede, ca de o ursoaică căreia i s-au luat puii.

Vindecarea totală şi definitivă. Biruinţă deplină. Lupta pentru predominarea firii, mijloc de stăpânire de sine-mijloc folosit de puterile întunericului, nu reuşesc.

Lumina lui Dumnezeu – mijloc folosit de Duhul Sfânt, vindecă – prin pocăinţă. IX. Mânia poate să fie foarte bine camuflată, poate nici să nu se bănuiască nimic, ci să aibă surâsuri plăcute, dar atunci când îi cade la îndemână, nu foloseşte cuţitul sau piatra, ci limba. Nu-1 omoară pe om, ci junghie persoana lui în alte suflete.

Această mânie superioară, bine filtrată, şi camuflată, în afară, cu mult superioara mâniei pe care o are câinele lovit, care reacţionează, căutând să muşte, această mânie este cu totul satanică, Este ceva care luptă pe plan sufletesc, spiritual şi fizic.

Domnul Isus a fost omorât după trei ore şi jumătate, dar loviturile pe care le primea de la cărturari şi farisei, în mânia lor, în care-şi puneau toată autoritatea, tot prestigiul, toată ştiinţa, toată dibăcia, ca să-L discrediteze în faţa poporului prin cuvinte satanice, pe care I le adresau Mântuitorului în public erau pline de venin. „Eşti stăpânit de Beelzebul, scoate dracii cu ajutorul domnului dracilor.” (Marcu 3.22) Lucrurile au mers aşa de departe încât rudele lui Isus, când au auzit ce se petrece, au venit să pună mâna pe El „Căci ziceau: Şi-a ieşit din minţi.” (Marcu 3.21) Domnul Isus merge la cea mai profundă rădăcină a cauzei care te face să vorbeşti! „Vă spun, că-n ziua judecăţii, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor, pe care-1 vor fi rostit.” (Matei 12.36)

Pentru vorbele spuse din mânie, din nemulţumire, din nesinceritate, se ponegreşte, se întinează, se rup legăturile frăţeşti, se cimentează poziţia făţărniciei, a nesincerităţii, a împietririi, a răcelii. Şi asta numai pentru că n-ai terminat în mod cinstit şi sincer cu mânia ta, cu nemulţumirea ta, cu făţărnicia ta, adică cu aluatul firii pământeşti: „Mireasa trebuie să fie curată, fără nici o pată, fără nici o zbârcitură, fără nici o fărâmă de aluat, fără nimic de felul acesta, ci plină de Dragoste.”

X. Aici ajungem la ultimul substrat.

Care este elementul de bază, care mişcă limba ta, stimulează gândirea ta, dă bucurie vieţii tale şi cimentează relaţiile tale?

— Dumnezeu, Cuvântul L.ui, Lumina Lui, Dragostea Lui, Bucuria şi Fericirea Lui, sau puterea întunericului – păcatul, nemulţumirea, făţărnicia, nesinceritatea şi Mânia? Cercetând până la rădăcina cea mai ascunsă, acolo, dacă eşti sincer, îl vei găsi pe Satana, în dosul tuturor acţiunilor tale, sau pe Domnul Slavei.

Dacă zici fratelui tău „prostule” sau RACA, cuvânt pe care evreii l-au adus din captivitatea babiloneană şi care înseamnă „cap sec”, vei cădea sub pedeapsa Soborului, adică în cuvântul în sine ar fi ceva, dar faptul că-L nesocoteşti pe Dumnezeu în viaţa ta, adunând otravă de mânie şi nemulţumire de la puterile întunericului. Prin fire, oricând poate umplea sufletul de negură, de întuneric şi această negură este o otravă de moarte, o torni ca pe benzină peste persoana cu care ai conflict, şi aceasta, la rândul ei ia foc şi arde ca o flacără. Toată fiinţa se umple cu această otravă, cum ai putea elibera omul de aceste otrăvuri? Ai dat drumul iadului în aproapele tău. Deseori, sub o doză mare, concentrată, zile de-a rândul de mânie, de nemulţumire, de ură revărsată asupra cuiva, persoana în cauză a paralizat şi a pierdut minţile, a avut un acces de inimă sau a fost prinsă de o mare furie, şi a făcut o crimă. De aceea să fim cu mare atenţie, când umblăm cu puterile întunericului, pentru că o veşnicie vei regreta, că ai lăsat această putere a întunericului să umple sufletul tău. De aceea să fim atenţi faţă de scorpii, faţă de şerpi, lupi, ca de ceva care ne produce cele mai mari nenorociri, să nu le nesocotim, ci să cerem de la Domnul eliberarea de ele.

XI. îndreptarul Miresei. împodobiţi-o cu darurile de la Duhul Sfânt. Oţetul acru sparge vasul în care stă.

Cine strică Templul lui Dumnezeu, va fi pedepsit.

XII. Dospesc, fermentează necurăţeniile din sufletul omului.

Fumegă gunoaiele aprinse – norvegienii nu spun „mânios”, ci „păcătos”.

Este o adevărată sinucidere trăirea după voia firii trupeşti.

Cum să vorbeşti, când eşti mânios?

Spun ca celor mai buni prieteni, pe cari îi iubeşti şi-i vezi pentru ultima dată.

Mânia, la Socrate se cunoştea prin coborârea glasului. Când vorbea încet şi puţin, se ştia că atunci începea lupta cu el însuşi (Psalmul 39.1).

Ceea ce îl dezonorează mai mult pe om, este starea de vrăjmăşie, faţă de natura înfrântă, nenorocită, în loc să-ţi producă milă. Produce ură. Să-i recunoşti sincer calităţile celui mânios, îl pofteşti pe scaun. Comoditatea aduce destinderea nervilor. Cel mai mare biruitor e acel care biruie mânia. Când cineva se mânie, apar sau „pompierii”, care să stingă, sau aţâţătorii, care să aprindă mai tare focul.

Să nu te mânii pe unul care este un nenorocit. Nu vezi ce durere se ascunde în El? Hai să ne rugăm ca Domnul să-ţi deschidă ochii, să-ţi dea milă şi Dragoste.

§. Deschide uşa mânie a firii şi prin ea năvălesc puterile întunericului, să distrugă două suflete. Pe Cain 1-a nenorocit, iar pe Abel 1-a omorât. Mânia aruncă nemulţumiri şi scântei, cum s-ar zice, benzină şi cu o scânteie, cine ştie ce poate ieşi din aceasta?

Uşor se pot aprinde scânteile, când nemulţumirea se aduce cu judecata Duhului. La condamnare uşor se poate opri moara întunericului, ca să nu se aprindă scânteia nemulţumirii.

XIII. Mânia şi nemulţumirea, sunt armele celor slabi, – care nu lasă Dumnezeu să le umple viaţa şi nici să-i lumineze. Acel care se mânie, arată întotdeauna că este inferior celui care a greşit şi că n-are nici Lumină, nici Putere ca să rezolve problema. Ceea ce poate face, e să se arunce în murdăria firii pământeşti şi de acolo împroaşcă cu Murdării pe acela care i-a greşit. Sau te dezbraci de demnitate de vină, ca om de pace, de linişte, de bucurie, de lumină cerească, prin care poţi rezolva orice problemă, In schimb, te îmbraci cu nemulţumire, în răutate şi procedezi ca un animal. Te cobori din carul de Biruinţă a lui Dumnezeu şi te înhami la carul de distrugere a lui Satan. „Ca un cal înhămat la carul lui Faraon, aşa te aseamănă eu pe tme, scumpa mea!" (Cântarea Cântărilor 1.9) Ce tragedie – o mireasă a cerului, să tragă la un car încărcat cu toate murdăriile, ce neplăcut, ce ruşinos!

Acţiunea mâniei în tine, este ca şi cum ai închide un mistreţ în casă. Lupul intrat în casă, sau un hoţ în casă. Mânia e o nebunie de scurtă durată, nu asculta, nu acţiona. Nu mă atinge, că explodez.

Animalul acesta e foarte periculos, când îl atingi. Gunoaiele vechi de se aprind, cu anevoie se sting, iar fumul intră în ochi, în mintea celui din apropiere, Negura ia forme, începe să mişte gândurile, sentimentele omului, mintea, ochii.

Când iubirea trece de la raţiune la sentiment, la înţelegere, se transformă în milă, blândeţe. Când biruim obstacolul şi mânia, puterea de legătură cu Dumnezeu creşte, mânia devine o forţă de repulsie, care ne aruncă înainte spre Dumnezeu, să trecem din lumea animală în cea spirituală (Psalmul 73.21). Când mi se amăra inima, şi mă simţeam străpuns în măruntaie, eram prost şi fără judecată, eram ca un dobitoc înaintea Ta, Insă eu sunt totdeauna cu Tine, Tu m-ai apucat de mâna dreaptă; mă vei călăuzi cu sfatul Tău, apoi mă vei primi în Slavă!

De ce să ne înspăimântăm de ravagiile mâniei?

Prin pocăinţă, ajunge la mari Biruinţe, ne alipim de Domnul Isus cu toată puterea, încrederea, bucuria, Slava Lui, că e mai puternic decât cel care este în lume.

1 Ioan 4.4

AMIN!

FATĂ-N FATĂ CU MARILE DURERI.

Când am că văzut Harul şi mila lui Dumnezeu s-a revărsat asupra mea şi m-a mântuit, am zis: „Tocmai de aceasta au nevoie cei dinjurul meu, care zac mceamaigrozavărobieapăcatuluiînacelaşitimp,înceamaineagrămizerie."

Am cercetat cartierele cele mai sărace ale Bucureştiului, căutam noaptea să umblu prin localurile cele mai mizerabile, prin taverne, prin aziluri de noapte, unde oamenii pentru o sumă mică, dormeau ca snopii, unii lângă alţii, pe nişte scânduri, într-un fel de pivniţe slab iluminate noaptea, care totuşi avea saltele vechi de vreo 10 m lungime, iar deasupra ceva asemănător cu plapome. Toate acestea erau în nişte subsoluri unde cel care trebuia să doarmă punea tot ce avea mai scump sub cap. Noaptea era ceva înspăimântător, parcă nu îndrăzneai să închizi ochii, te suceai, te învârteai, în timp ce alţii sforăiau, capitulând în faţa mizeriei. Abia spre ziuă, dacă mai

aţipeai. Trezindu-mă, mi-era frică de hainele de pe mine, mergeam acasă, îmi schimbam hainele, făceam baie, parcă într-o altă lume. Peste zi încercam discuţii cu oamenii de prin cârciumile mărginaşe, cu tinerele închiriate pentru casele de toleranţă. Ceea ce spuneam eu era străin de cruda realitate, în care problema supravieţuirii era axată pe viaţa de fiecare zi şi i se dădea prioritate. Ce puteam eu face în faţa acelor crude realităţi, care erau o consecinţă a orânduirilor de atunci?

M-am mutat cu chirie în cel mai înapoiat cartier al oraşului. Oare cine îşi mai aduce aminte astăzi, în mijlocul blocurilor de 6-10 etaje de ceea ce era pe-acolo acum vreo 30 de ani? Când mă întorceam acasă pe la 10-12 noaptea, pe străzile cartierului, toţi câinii erau lăsaţi liberi pe străzi, pentru siguranţa locuitorilor. Câteodată eram înconjurat de vreo 10-20 de câini care lătrau, urlau, se muşcau. Aducându-mi aminte de aceste triste vremuri, mă miră un lucru: oare cum, repezindu-se spre mine, această turmă pestriţă de câini mari şi mici nu m-au sfâşiat? Noaptea, până adormeau haitele de câini, urlând şi lătrând, alergau în cete înainte şi înapoi, pe lângă geamul meu. Pot spune că din mijlocul acestei mizerii sfâşietoare, până şi în somn desprindeam strigătul la dreptul la viaţă al acestor nenorociţi. Soldaţii patrulau câte doi şi nu odată se întâmpla să fie dezarmaţi.

Prietenii mei nu mă înţelegeau, profesorii se uitau nedumeriţi la mine. Ca şi când mi-ar fi zis: „Ce rost are risipa aceasta de timp, de viaţă în mijlocul unei lumi măcinate de toate mizeriile şi toate păcatele?”

Fraţii şi prietenii mei de credinţă mă înconjurau şi mă priveau iscoditori, dar şi nelămuriţi, (observaţia Adei: „în locul acestor umblări prin mahalale, trebuie să studiezi greaca, ebraica, teologia, pentru ca să-ţi crească faima. Aşa e?) Dar Dumnezeu avea nevoie de cai care umblă prin văi adânci. Un doctor, care şi el avea dorinţa ca mine. să meargă misionar în Africa, mă invita pe la el. Deseori discutam cu el aceste aspecte triste. Odată, văzându-mă slab, îmi făcu o consultaţi şi-mi spuse scurt: „Dacă nu părăseşti Bucureştiul, să ştii că în scurt timp vei muri!” îmi dădeam seama de această realitate şi vedeam că altă cale nu este. Mi-am împachetat lucrurile şi am plecat plângând la gară. Nu ştiu dacă am avut o durere mai mare ca aceea. Urcând în tren, eram cufundat într-o tristeţe şi amărăciune care nu se putea vindeca. Obosit, zdrobit şi dezamăgit, m-am culcat în tren. Călătorii din compartiment şi-au dat seama că mi s-a întâmplat ceva. L-au rugat pe conductorul de tren să nu mă deranjeze. Am dormit vreo 6-7 ore. Nu-mi păsa de nimic. Putea să se întâmple orice. Când m-am trezit, eram în nordul ţării, aproape de Cemăuţi. Ajuns acasă, trebuia să iau postul de predicator, pe care-1 deţineam, care mi s-a dat. Totuşi, ca să pot împăca un trecut cu probleme nerezolvate, cu un viitor care mă aştepta, am simţit nevoia de a mă retrage în singurătate pentru o vreme.

Ce lumină aţi primit în legătură cu problemele spirituale? Necesitatea lăuntrică de izolare, de linişte, de singurătate, pentru o nouă orientare a vieţii spirituale mi-a trebuit vreo două luni să petrec prin munţi, prin păduri, în mijlocul oamenilor simpli şi nevinovaţi, proaspeţi şi naturali, ca şi natura în

mijlocul căreia trăiesc. într-o seară, văd o luminiţă pe o coastă de deal, mă îndrept grăbit într-acolo. Uşa-i deschisă, merg bucuros spre ea.

Bat în uşa deschisă, în timp ce zic „Bună seara” unui moşneag, care stă cu o bătrânică la masă. Bătrânul, plin de bucurie, mă pofteşte înăuntru.

Mă invită la masă, mâncăm, ne bucurăm, mă primeşte cu toată dragostea ca pe copilul lui, iar eu mă uit la El ca la tatăl meu.

„Vezi, moşule, noi ăştia de la oraşe, avem nevoie de munţi, de pădure, de locuri mai pustii, de sălbăticiuni, că tare ne-am mai îngrămădit în oraşe, ne-am înrăit, ne-am stricat, ne-am păcătoşit cu totul, venind aici, cu sufletele tulburate şi tare am vrea să ni le limpezim prin pustietăţile acestea, să ne potolim şi să ne apropiem de Dumnezeu, prin liniştea brazilor şi pe vârful munţilor.” Ochii moşului s-au umplut de o mare bucurie, parcă erau două felinare din adâncimi care aruncau o voioasă lumină spre mine. Moşul, parcă m-ar fi strâns în braţe, parcă îi vine să sară de bucurie.

Privirea lui m-a încălzit, bunicuţa mai uita să mănânce şi asculta cu gura căscată discuţiile noastre, ca şi când eram prieteni de când lumea.

„Dar, moşule, lucrul nu-i aşa uşor, eu nu am aici nici casă şi nici pat ude aş putea dormi.” „De asta te doare capul?” Se întoarce spre bătrânică. „Auzi, ce vorbeşte dumnealui? Noi avem aici, sus, o altă casă frumoasă, împodobită cu covoare, cu paturi, unde nimeni nu te deranjează. Acolo avem şi hainele noastre cele noi, acolo ţinem şi banii!” Mi-a dat bătrânul cheile. „Mulţumesc frumos, moşule. Dar mai este ceva. Vezi, noi oamenii mai avem nevoie şi de mâncare.” Sare bunicuţa la vorbă: „La noi ai tot ce-ţi trebuie. Dacă ai nevoie de ouă, uite ai aici câte vrei.” Şi-mi arată o grămadă. „Dacă vrei smântână, uite aici.” Şi-mi arată o oală mare, aproape plină. „Dacă vrei unsoare, uite aici.” îmi arată o altă oală. „Dacă vrei zahăr, pâine şi câte altele, uite aici, uit acolo şi uite dincolo.” In liniştea munţilor şi codrilor, m-am refăcut, eram aproape două mii de metri altitudine. Deseori sub mine, jos, se întindea ca o plapumă groasă – erau norii pe alocuri, se-nălţau ca nişte căpiţe de fân, care se umflau din nimic. Fiindcă, deseori, norul era la înălţimea ochilor, nu puteam înţelege iuţeala cu care se apropia de vârful muntelui. La un moment dat, totul se transforma în mişcare. Copacii se aplecau în toate părţile, norii se apropiau de munte, fulgere, trăsnete şi stropi mari de ploaie încep să cadă în toate părţile. Deodată toate dispăreau, prin ceaţă soarele face spărturi, fâşii de lumină dulce încep să ia locul cetei şi norilor. Privelişti, privelişti, ca în primele zile ale Creaţiunii – omul unit cu firea înconjurătoare – contemplă măreţiile Creatorului. Am uitat şi frica şi cutremurul, când trăsnetul zguduie totul, iar fulgerele, ca nişte şerpi focoşi, fugeau împletindu-se sau despletindu-se, în toate părţile.

Într-o zi, venind acasă din munţi, îi zic gazdei mele: „Maică, mâine plec, dacă eşti bună, să-mi faci mâncare pentru vreo două zile, de drum, ceva plăcintă, ca să ţină la drum.” Şi a pus smântână, şi ouă, şi unsoare, şi lapte, şi zahăr, şi iaurt şi au ieşit nişte biscuiţi clasa I-a. Şi azi mă gândesc la bucuria zilelor de paradis petrecute în pădurile înalte şi tăcute, în dosul munţilor neclintiţi, ce străjuiau, păzind inimile bune şi nevinovate, în mijlocul cărora, ra-am dezintoxicat de multe toxine. Bătrânul s-a supărat, auzind de plecarea

mea, reproşându-mi că l-am neglijat în probleme spirituale. Şi a avut dreptate, dar Dumnezeu era în El din plin. Fericiţi cei curaţi cu inima, căci ei vor vedea pe Dumnezeu. AMIN!

000O000.

SCRISOARE.

Scumpii noştri.

Ne iertaţi că suntem aşa de încetinei când e vorba de a răspunde la scrisori. Noi ne bucurăm mult şi avem atâtea motive, pentru aceasta ar fi greu să le putem enumera pe toate. Pentru ca sufletele noastre să poată vedea bine lucrul acesta, trebuie să trăim în slobozenie deplină, în duh. Aşa după cum a spus Mântuitorul: „Dacă Fiul vă va face slobozi, veţi fi cu adevărat slobozi.” (Ioan 8.36) Ar însemna că în privinţa aceasta, mulţi se înşeală, ei trăiesc cu imaginea slobozeniei, în realitate sunt robi, fii ai plăcerilor, ai patimii, ai ispitelor de tot felul.

Fiecare din evreii care au ieşit din Egipt, ştiau ce înseamnă robie. Fiecare credincios care a trăit în întunericul păcatului, ştie ce înseamnă robie. Faraon n-avea milă de robi. dar nici Diavolul n-are milă de acei pe care-i prinde în robia lui.

Deseori s-a întâmplat ca oamenii care se credeau complet sănătoşi la examinarea doctorului, s-au constatat bolnavi de nevindecat. Dacă am fi examinaţi duhovniceşte, am fi găsiţi sănătoşi?

SLOBOZENIA adevărată se vede atunci când venim în contact cu slăbiciunile altora, adică atunci când ne greşesc, când nu fac ceva cum ne-ar plăcea nouă, atunci din atitudinea noastră se vede dacă suntem slobozi sau legaţi. Liber şi independent faţă de intenţia rea, nu numai atât, dar cu cea mai mare slobozenie, îi faci pe deasupra în bine. Mai pui pe deasupra un cărbune aprins de Dragoste, din Dragostea Lui.

Observaţia pe care o faci, faţă de greşeala vădită, care dăunează sufletului celui care a săvârşit-o şi ţie, e făcută cu toată slobozenia, cu pace, cu Dragoste, cu durere sau cu revoltă firească, cu nemulţumirea care izbucneşte din fântâna adâncului, din fundul mocirlei, care nu ajută, ci murdăreşte, împroaşcă, loveşte, distruge. Lucrarea de rob, în care se simte zdrăngănit de lanţuri, în care se descopere, în mod înspăimântător robia aceluia care vrea să slobozească pe altul. Vrem să scoatem paiul altuia şi când acolo apare bârna care-1 orbeşte.

Vrem să vindecăm nerăbdarea altora cu nerăbdarea noastră; reproşăm lipsa de stăpânire sau de dragoste, când acolo tonul şi vorbirea noastră arată că acestea au dispărut demult de la noi. Trebuie să ne trezim – „Veţi ii cu adevărat slobozi”. Văd că nu sunt slobod în duhul meu şi încerc să slobozesc pe altul, dar aceasta-i o înşelăciune firească, o cursă drăcească; cu greşelile altora, Satana îţi ascunde lanţurile tale. Când n-ai pace, dragoste, milă, adică slobozenie deplină faţă de greşeala cuiva, nu ajuţi, ci strici, nu vindeci, ci infectezi şi omori.

Atunci vii, nu cu observaţia atacatoare spre altul, ci cu judecata spre propria fire, care prin vicleşug drăcesc caută să ia întâietatea în viaţă şi să muşte, să învenineze. Duhul Sfânt ne dă în privinţa aceasta o regulă mai mult

ca de aur. Galateni 6.1: „Să-L ridicaţi cu duhul Blândeţii, şi ia seama LATINE ÎNSUŢI, ca să nu fii ispitit şi tu.” De aici înţelegem clar că proba slobozeniei pentru noi sunt greşelile celor care ne greşesc.

Servitoarea îl întreabă pe apostolul Petru dacă şi el e ucenic. Petru pierde slobozenia cu ocazia aceasta. Ceea ce ne interesează, este cine e de vină în toată treaba aceasta? Servitoarea că a întrebat, sau Petru că s-a robit? Când anumite împrejurări grele prin care trecem, ne fac să pierdem slobozenia, oare nu ne arată aceste împrejurări că nu suntem cu adevărat slobozi? Proba a scos la iveală în văzul tuturor lucrul acesta.

Suntem cu adevărat slobozi atunci când izvoarele distracţiilor ieftine, pământeşti sunt secate. Prin unitatea cu Domnul Isus suntem eliberaţi de cochetăriile ieftine de a ne plăceanouă înşine, de a ne face voia noastră sau de a plăcea altora, de a poza înaintea altora, arătând ceea ce nu suntem în realitate.

Semnul după care sunt cântăriţi cei ai Lui, se găseşte în Ezechiel 9.4: „.cei care gem şi suspină” când îi văd pe alţii greşind. „Cine păcătuieşte şi eu să nu ard?” (2 Corinteni 11.29) Arde şi suspină, aici mustul firii a dospit, totul s-a limpezit, a rămas durere, milă ca şi la Domnul Isus, în locul nemulţumirii, a tulburării, a răutăţii, a revoltei.

CU ADEVĂRAT SLOBOD nu poţi umili un om când şi-a ales ca ţintă a vieţii răstignirea mândriei cu orice preţ. Când cineva îl va jigni, El va fi recunoscător cu adevărat. Nu poţi găsi vreo greşeală unui om care şi-a ales ca ţintă a vieţii înlăturarea tuturor greşelilor, şi chiar dacă-i găseşti, El se simte fericit şi biruitor – atunci El este şi mai slobod. Ca şi când unei păsări îi înlături pământul de pe picioare, care s-a lipit. Şi pasărea zboară liberă.

Nu poţi jigni un om care şi-a ales ca ţintă a vieţii, să facă voia Lui, să răstignească firea – s-o lase pe Cruce cu Isus. Ori cu ce l-ai jigni, el trece biruitor, pentru că el găseşte de mult plăcerea în moartea firii, care vrea drepturile ei de a judeca, de a cleveti. El se simte bucuros de orice cui înfipt în pretenţiile firii de a fi înălţată, preţuită, stimată.

„EL VA FACE SĂ BIRUIE JUDECATA”’ Vorbind în general, la om biaiie instinctul, ca şi la animale, colţi, coarne, copite. La om, privirea, gestul, vocea, bâta, răzbunarea. Duhul lui Dumnezeu face ca în noi să înceapă să biruiască judecata. „Milă voiesc şi nu jertfa” (rugăciune). De ce cutare a făcut aşa şi aşa? Pentru că nu-L lasă pe Hristos Domnul, să troneze în sufletul lui. Fapta lui este rezultatul chinului în care se zbuciumă sufletul lui. El n-are dragoste, ci răutate, înseamnă că Satan 1-a legat. Trebuie să se trezească în noi judecata, mila, durerea, rugăciunea, adică să-L lăsăm pe Dumnezeu liber să lucreze prin noi la slobozirea lui. Dacă cândva firea noastră 1-a lovit cu coarnele ei, trebuie să ne smerim, să-i cerem iertare, ca să se vindece rana veche, iar Duhul să biruiască.

Să fiţi cu adevărat slobozi, în fericire şi pace, ca Slava Lui să se vadă tot mai mult prin voi în toate relaţiile voastre.

Cu dor şi cu dragoste,

Marcu Nichifor (Galateni5.13)

000O000.

COLABORATORI CU EL

(Filimon 4.8,23)

I. Contribuţia omului credincios la părtăşie.

1. In primul rând, oamenii rugăciunii: ori de câte ori îmi aduc aminte în „rugăciunile mele”.

„Epafra, rob al lui Hristos, se luptă pentru voi în rugăciunile sale.” (Coloseni 1.12) „învaţă de la alţii, cum ai învăţat de la Epafra.” (Coloseni 1.7) „Om de jertfă: Epafra, tovarăşul meu de temniţă în Isus Hristos.” (Filimon 23)

1. învăţat ca păcătos, iertat, răstignit cu Hristos.

2. învăţat ca memorie, judecată, imaginaţie, să fie adusă la Cruce.

3. Lumea simţurilor, auzul, văzul, la îndemâna Duhului Sfânt. „Cine are urechi să asculte ce zice Bisericilor Duhul.” (Apocalipsa 2.7)

4. Fiinţa omenească colaborează cu Domnul cerului.

II. Contribuţia fiinţei sufleteşti la reîmprospătarea sentimentelor amintirilor.

1. Anumite sentimente trebuie întărite.

2. Tezaurul amintirilor sfinte.

3. Amintirea lui Avraam.

4. Amintirea lui Iacov.

5. Amintirea celor trei tineri în cuptorul de foc.

6. Amintirea prieteniei lui Ionatan cu David.

7. Amintirea prietenilor lui Daniel. Nu zice „Să îngropaţi, să uitaţi”.

III. Contribuţia celui rău la dărâmarea legăturilor. Amintirile anumitor lucruri trebuie uitate.

1. „Uit ce este înapoia mea.”

2. „împotriviţi-vă Diavolului.”

IV. Contribuţia fiinţei umane la echilibrarea vieţii noastre în Hristos, prin Hristos.

1. „M-am deprins să fiu mulţumit.”

2. La început, greu de tot – închis, lovit, bătut.

3. „Ispite din partea fraţilor – nebun, lepădat.” „Fraţi slabi, chinuiţi.”

4. „în totul şi pretutindeni.”

5. Centrul – Hristos Domnul.

6. împrejurările nu contează.

7. Deprinderile fireşti, de puţin folos. „Am de toate, sunt bogat.”

V. Contribuţia minţii noastre la fericirea altora.

1. „O mireasmă.”

2. „Un miros plăcut – parfum ceresc.” „Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu.”

Când El este centrul, ceilalţi sunt Parfumuri Sfinte, sănătate, fericire, fiecărui Sfânt.

Ce dulce e Dragostea Ta, ce sfântă şi bogată e grija Ta de noi, slabi şi zdrobiţi: eşti mereu cu noi, în noi, pentru noi.

siavă Ţie!

AMIN!

SLUJEA ÎNAINTEA DOMNULUI, UMBLA ÎNAINTEA DOMNULUI.

Naşterea Domnului Isus este plină de minuni. Şi aşa se va ţese ea până va merge în slava veşnică. Corurile îngerilor cântau, reprezentanţii îngerilor ţin vorbiri, ciobanii aleargă în miezul nopţii să vadă pe Pruncul din iesle, magii din răsăritul îndepărtat vin cu daairi şi i se închină. îngerul îl înştiinţează pe losif să plece în Egipt. Să ţinem seama că pentru cele scrise sau vorbite, pe atunci se plătea cu moartea. Amfiteatrul roman, pe la anul 60, era plin de ruguri arzând creştinii, unşi cu smoală, legaţi de stâlpi, erau ca nişte făclii uriaşe, care ardeau la propriu şi la figurat, luminând Imperiul Roman. Părinţii adoptivi ai Domnului Isus erau săraci. Au adus ca jertfă nu tauri, nu oi, ci jertfa săracului – două turturele sau doi pui de porumbel, în a opta zi, când pruncul a fost prezentat la Templu. Oamenii evlavioşi, din bătrânii lui Israel au profeţit despre El, ca Lumina veşnică a Celui Preaînalt (Luca 2.32). Prin darul profetic au început să se reverse peste acei care erau de faţă marile profeţii, din timpurile îndepărtate, au început să se dezvăluie în jurul pruncului, ca împlinirea acestor profeţii şi făgăduinţe străvechi (Luca 2.28).

Durerea lui Dumnezeu (Luca 4.26-27) peste veacuri, oamenii n-o pot suporta nici peste o mie de ani.

Marele dezastru, pe care-1 vedea duhurile rele, prin venirea Domnului Isus (Luca 4.34-42), pe planeta întunericului.

Omul întotdeauna n-are atitudine şi o privire corespunzătoare faţă de Creator (Luca 4.25-30; 6.11). Cu creatorul său, Petru lucrează (Luca 5.8), îngrozit (Matei 26). El n-a venit să cârpească o lume veche, zdrenţuită, ci s-a transforme, s-o ridice la nivelul Său (Luca 4.33-39; 5.33-39) – să dacă o lume nouă. Constatări (Luca 6.19). El cere ucenicilor imposibilul (Luca 6.27) absolut. Omul îşi construieşte personalitatea.

Ultimul cuvânt omega, Domnul, pretutindeni în lume, judecând popoarele. Prin personalitatea sa, Caracterul Său, puterea sa, e unic. Ce descoperim printre rândurile Cuvintelor Lui şi a lucrărilor Lui. El a spus Adevărul, L-a susţinut cu adevărul cel mare, Ispăşirea păcatelor lumii. Grija Domnului Isus de ucenici: după ce au predicat „să se odihnească puţin la o parte.” (Marcu 6.31)

Izolarea de lume „i-a silit să intre în corabie” (Marcu 6.45). Domnul Isus este la dispoziţia ucenicilor oricând, în orice loc, şi-n orice timp. Toţi câţi se atingeau de El, erau tămăduiţi (Marcu 6.56). El le atrage atenţia cărturarilor, bătrânilor, fariseilor, între slujirea de fond şi de formă (Marcu 7.9). Forma desfiinţează practic Cuvântul Lui.

Ceea ce Il caracteriza. Nu putea să rămână retras, singur, sau ascuns (Marcu 7.20).

Când era în corp omenesc, a iubit mult discuţiile sincere, chiar cu aceia care-L contraziceau, bărbaţi sau femei. Prin cea mai frumoasă dialectică, le argumenta, le atrăgea atenţia, până la urmă, neavând ce spune, tăceau, sau capitulau. Cele mai lungi discuţii, cu Nicodim – 21 de versete. Nicodim intervine foarte puţin şi anemic, neînţelegând şi neputând urmări discuţia. Şi-a dat seama că-i depăşit total.

Discuţia cu samariteanca, cu Fariseii (Ioan 4.8; 8.22-59).

„Pentru vorba aceasta.” Domnul Isus apreciază o gândire sănătoasă, cugetată. Femeia canaaneancă n-ar fi vrut să-L jignească pe Domnul Isus, în ce spunea, dar nici n-ar fi vrut ca fetiţa ei să rămână nenorocită. I-a dat dreptate, dar n-a putut renunţa la stropul de milă ce-1 merita o făptură a Lui (Marcu 7.24-30).

Acelaşi lucru la sutaş, la samariteanca şi la tâlharul de pe cruce. Domnul Isus dă totdeauna întâietate Tatălui (Marcu 10.21). O problemă care poate fi experimentată sub toate aspectele. Surprins, niciodată (Matei 26.50; Marcu 10.34).

Constrâns de mulţime – niciodată.

Viitorul tot aşa de cunoscut ca şi prezentul. încearcă să-1 trezească pe Iuda: „Cu o sărutare vinzi tu pe Fiul Omului?” (Luca 22.48) „Pune-ţi sabia în teacă.” (Matei 26.52)

Vorbeşte liber cu acei ce-au venit să-L aresteze, ca un fapt divers.

CuElseîmplinescScripturileşiElîmplineşteScripturile(Matei26.54-56).

„Da, sunt.” Măreaţă tăcere. Măreaţă şi unică vorbire (Matei 26.64). O căinţă prea târzie (Matei 27.3).

L-au legat. Oamenii legaţi şi întemniţaţi fac ce pot, numai ca să fie ca ei. în nici o împrejurare nu S-a dezis (Matei 27.25).

Marele preot, Pilat, Irod şi poporul sunt constrânşi. El singur e liber. Când oamenii nu ştiu ce fac, atunci nici nu ştiu ce vorbesc.

„Sângele Lui asupra noastră.” (Matei 27.25)

Năpasta sau cea mai mare binecuvântare. (Matei 27.34)

Oţet cu fiere, I-au dat să bea. Batjocura, ironia, nesocotinţa, este arma celui slab, a robilor.

Nu există lanţuri nici temniţă, nici morminte pentru cei curaţi şi slobozi (Matei 28.2). Piatra de la mormânt, postament pentru îngeri. Nu vă temeţi, dacă sunteţi prieteni cu Acela Care a biruit totul.

El merge înaintea noastră. Umbra nu se poate depărta de om, dar nici Mântuitorul de cel mântuit (Matei 28.20).

AMIN.

MÂNTUIREA.

Mântuirea este lucrarea Domnului Dumnezeu. El este autorul.

Mântuirea este a Dumnezeului nostai şi a mielului, Care stă pe scaunul Lui de domnie. Mântuirea nu este o poziţie statică.

„Binecuvântat să fie Dumnezeu care zilnic poartă povara noastră.” (Psalmul 68.19).

Dumnezeu L-a născut, L-a înviat, L-a răpit. începe la Cruce şi continuă o veşnicie. Duhul Sfânt o arată, citǎm câteva aspecte:

1. „După ce ne va izbăvi din mâna vrăşmaşului nostru.”

2. „Ne va îngădui să-i slujim fără frică, eliberaţi.”

3. „Trăind înaintea Lui, în El, şi neprihănirea Lui, ca în Eden, predaţi 100%, în toate zilele.”

Alt aspect: smulgerea din întuneric, dezlănţuirea.

1. „I-ai izbăvit de necazurile lor”

2. „I-ai scos dm întuneric.”

3. Le-ai rupt lanţurile (legăturile) (Psalmul 107.13). Prm puterea divină în acţiunea (patimile).

Alt aspect: Ai izbăvit pe poporul acesta prin puterea Ta, în prezent. Eliberarea (Isaia 25).

Îl îndrepţi spre locaşul sfinţeniei Tale. „M-a apucat de mână, m-a dus la păscut.” (Psalmul 15.13)

Alt aspect: i-a izbăvit din necazul lor, i-a călăuzit pe drumul cel drept (Psalmul 107.7).

„Vino după Mine, sunt cu voi.” (Matei 28)

Alt aspect. Apogeul mântuirii pe pământ.

„I-ai izbăvit din mâna vrăjmaşilor noştri.”

1. „Şi i-a strâns din toate ţările.” (Psalmul 107.2) Trâmbiţa. Alfa şi Omega. Timpul la care se referă mântuirea.

2. La prezent – Dumnezeul mântuirii noastre (Psalmul 68.10).

3. La trecut: în ziua mântuirii, te-am ajutat (2 Corinteni 6).

4. Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatelor (Ioan 14.23). Psalmul 68.10: „Poporul Tău şi-a aşezat locuinţa în ţara pe care prin bunătatea Ta, Dumnezeu le pregătise pentru cei nenorociţi.”

2 Corinteni 6.2: „Căci El zice: «La vremea potrivită te-am ascultat, în ziua Mântuirii te-am ajutat. Iată că acum este vremea potrivită, iată că acum este ziua Mântuirii.”

Ioan 14.2-3: „în casa Tatălui Meu sunt multe locaşuri. Dacă n-ar fi aşa, v-aş fi spus. Eu mă duc să vă pregătesc un loc, şi după ce Mă voi duce şi vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce şi vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiţi şi voi.” AMIN!

BISERICA MODEL

(Faptele Apostolilor 19.8)

I. 1. Avea 12 bărbaţi. Curaţi, plini de Duhul Sfânt, unitate deplină cu Domnul.

2. Cea mai mare luptă duce Satan – despărţire.

3. Toţi erau plini de Duhul Sfânt.

4. Când unul era atacat, ceilalţi vedeau.

5. Predicatorul trebuie să fie curat, una cu Domnul Isus.

Dacă într-o privinţă e nesincer, ispitit, interese băneşti. Stai de vorbă.

II. Aveau o sală corespunzătoare.

1. O şcoală: A pus ce a avut.

2. Ţinea doi ani – clarifica.

3. Temelie sănătoasă.

4. Lumină temeinică

5. Predare totală, deplină.

6. Plinătatea Duhului Sfânt.

III. Aveau puterea plinătăţii Duhului Sfânt.

1. în fiecare zi se curăţeau

2. în fiecare zi se umpleau

3. în fiecare zi se unificau în rugăciune.

4. în fiecare zi proslăveau pe Dumnezeu.

Ce avea apostolul Pavel, avea fiecare dmtre ei.
1. Aveau puterea lui.
2. Aveau lumina lui.
3. Aveau duh de rugăciune.
4. Aveau dragoste.
5. Aveau smerenie.
IV. Puterea era întrebuinţată:
1. Pentru arătarea Slavei Lui. Evrei.
2. Minuni, semne – zguduiau.
3. Veghere şi aşteptare Puterea era întrebuinţată:
1. Sfinţirea vieţii
2. împodobirea Miresei
3. Veghere şi aşteptare.
V. Pericolul împietririi
1. N-aveau nici un motiv să fie necredincioşi.
2. N-aveau motiv să fie poticniţi
3. N-aveau motiv să fie chinuiţi de cel rău.
4. Acolo erau mulţi.
VI. Aveau o atitudine foarte serioasă. A despărţit – ultima soluţie.
1. Bătrânii cei 12.
2. Pavel îi cerceta.
Un om împietrit, înseamnă un mădular paralizat.
1. Vegheaţi dar în tot timpul.
2. Să aveţi putere
3. Să staţi în picioare.
4. Biruiţi toate.
5. Sensibili la orice atac.
6. Sensibili la orice voie a lui Dumnezeu.
7. Gata de ascultare.
Doamne, împlineşte Tu toate acestea. Slavă Tatălui, Fiului şi sfântului Duh! AMIN!
CE ÎNSEAMNĂ „RĂSTIGNIT”?
1. A nu dori voia ta, ci voia lui.
2. A nu căuta întâietatea Ta, ci întâietatea Lui.
3. A nu căuta cinstea, slava ta, ci a Lui.
4. A nu căuta niciodată tu să ai dreptate, ci El, dreptatea Lui.
5. Nu căutăm să fim biruitori noi, ci El este biruitor. Crucea=proslăvirea Lui şi moartea eului.
1. Picioarele străpunse au zdrobit capul şarpelui.
2. Mâinile străpunse l-au dezbrăcat pe Satana de puterea lui (Matei 12.22). Ce să fac acum crede!
Furtunile mari. Temelia pe stâncă – Hnstos.
Totul se mişcă. Totul este schimbător. Hristos-Stânca. „Cerul şi pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.” (Marcu 13.31). „Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi.” (Evrei 13.5).
Moştenitor împreună cu El.

Sunt greşeli, făcute din copilărie, tinereţe.

Ai fost prins în cleşte.

Ţi-a plăcut. Pe alţii i-a costat viaţa.

Judecătorul la uşă.

„Veniţi la mine, toţi cei trudiţi şi împovăraţi şi Eu vă voi da odihnă.” (Matei 11.28)

Fac păcate, o să mărturisesc.

În noi, este Judecătorul cel mai drept – Conştiinţa.

Singurul drept, cel mai mare drept.

1. Drepturile noastre – eul răstignit, eul mort.

2. Pretenţiile noastre – firea răstignită.

3. Aspiraţiile noastre – una cu El, pe toată linia.

4. Căutăm o viaţă mai înaltă – o găsim în moartea eului. Hristos – capul nostru, a luat locul cel mai de jos – pe Cruce. Aceasta ne arată nouă – mădularele Lui, locul cel mai de jos – Să suferim împreună cu El.

Să fim nesocotiţi împreună cu El. „Cine vă nesocoteşte pe voi, pe Mine Mă nesocoteşte.”

Lepădaţi împreună cu El (Isaia 53).

Batjocoriţi împreună cu El (Galateni 2.19-20).

Răstigniţi împreună cu El (Galateni 2.20).

Condamnaţi împreună cu El.

Înmormântaţi împreună cu El.

7. Păziţi şi ţinuţi sub puterea morţii împreună cu El.

8. înviaţi împreună cu El (Efeseni 2.6).

9. Suntem aşezaţi împreună cu El în locurile cereşti (Efeseni 2.6).

10. Suntem biruitori împreună cu El – gura, mâinile, picioarele, eul mort, firea răstignită.

11. Suntem moştenitori împreună cu El.

12. Dumnezeu l-a dat locul cel mai înalt, mai pe sus de toate Celui răstignit, El a devenit Calea noastră, Deschizător de drumuri.

Partea noastră – a condamna păcatul înaintea Lui şi a oamenilor. Tâlharul de pe Cruce. Cât am înţeles, pe urmele Lui – de departe? Identificat cu El? Văzut strălucirea Gloriei Lui.

Jertfa – Hotar între două lumi.

I. Departe de mine să mă laud cu altceva, decât cu Crucea lui Hristos, prin care lumea e răstignită faţă de mine şi eu răstignit faţă de lume.

II. Jertfa-Crucea-Puterea lui Dumnezeu în acţiune.

Fără cruce, n-are putere să mă convingă. „Ştim bine, că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului, să fie dezbrăcat de puterea Lui, în aşa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului.” (Romani 6.6).

Să nu fim robi ai păcatului.

III. Crucea e putere de legare a firii.

Cei ce sunt ai lui Hristos, şi-au răstignit firea pământească cu patimile ei (Galatem 5.24).

IV. Selecţionarea valorilor spirituale.

„N-am avut de gând să ştiu altceva între voi, decât pe Hristos răstignit.” (2 Corinteni 2.2)

Identificarea desăvârşită-cea mai mare realizare.

„Am fost răstignit împreună cu Hristos şi trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine.” (Galateni 2.20)

O constatare curioasă – toţi au fost răstigniţi.

„St>cotiţi-vă morţi (Romani 6.11) faţă de păcat.”

Dragostea ne strânge, dacă Unul Singur a murit pentru toţi, toţi au ^murit înşişi, ci pentru Acel ce a murit şi a înviat pentru ei.

Nu pentru ţuică, dans, înjurături, ţigări şi clevetiri.

AMIN!

NATANAEL (I)

Floare între spini, lumină în negură, izvor în pustie. Ahab, sincer în rele, Ilie – sincer în Adevăr.

Domnul Isus, e modelul nostru-fără vicleşug. Cele mai mari şanse le au oamenii fără vicleşug – oamenii sinceri. Privilegiul întâlnirii cu Dumnezeu. Criza prietenilor sinceri.

I. Oamenii sinceri au întotdeauna ocazia de a fi o binecuvântare în sufletele lor.

„Noi am găsit pe Acela, despre care Moise, Legea, prorocii au spus.”

Cu toată inima, cu toată bucuria.

Am găsit pe Mântuitorul lumii.

§. „Veniţi şi vedeţi un om care mi-a spus totul.” „îngerii vă aduc o veste bună.”

II. O inimă sinceră se poate împotrivi, poate reacţiona, poate să se revolte sinceră. O tăcere e nelămurită.

1. Natan, spune lui David lucrurile pe faţă (2 Samuel 1.14).

2. Nu ţine nimic ascuns.

§. Uşa sincerităţii secătuieşte izvoarele întunericului. în casă a izvorât. Domnul Isus mustră cel mai mare păcat-făţăraicia. „Vai de voi, farisei şi cărturari făţarnici.” Natanael scoate afară făţărnicia, să nu se cuibărească.

III. Sinceritatea lui Natanael, pusă la probă: „Vino şi vezi.”

1. Poate că deseori ai fost chemat la Mântuire.

2. Poate că deseori ai fost chemat la Casa de Rugăciune.

3. Poate că deseori ai fost chemat la Domnul Isus.

Nu la cârciumă e Domnul Isus, ci între ucenici. Proba sincerităţii. Ai venit?

1. Oameni sinceri, vor să discute între patru ochi.

2. Şi el vine să discute cu Domnul Isus.

IV. Domnul Isus întâmpină cu bucurie pe acei care vin cu sinceritate la El.

Iată o mare descoperire: un mărgăritar în noroi? Soarele străluceşte spre mărgăritar.

1. Cel ce vrea o inimă curată, vine la Izvor. La neprihănire.

2. Cel ce vine fără viclenie, vine la Izvorul de Curăţenie.

3. Cel ce vrea să trăiască în Adevăr, vine la Adevăr. Domnul Isus îi întâmpină – dă jos secretele.

1. Tânărul fără viclenie, făţărnicie.

2. Ce zice Domnul Isus despre el? Iată Ioan 1.47. Ce zice Domnul Isus despre tine?

3. Ce zice Domnul Isus despre femeia păcătoasă? „Credinţa ta te-a mântuit.”

4. Ce zice Domnul Isus despre Zacheu? „Astăzi trebuie să rămân în casa Ta.”

5. Ce zice Domnul Isus despre slăbănog? „Iertate-ţi sunt păcatele.” Să poată zice: „Iată un român care se pocăieşte de vicleşug.”

V. Sinceritatea lui cere lămurire, curaj.

1. Sub smochin.

2. Punctul cel mai sensibil.

3. Domnul Isus vrea să-ţi descopere şi să-ţi ierte punctul cel mai sensibil.

VI. Sinceritatea lui Natanael, este gata să facă mărturisiri publice. „Rabi, Tu eşti Fiul lui Dumnezeu.” Tatăl a mărturisit, sutaşul, Petru.

VII. Sinceritatea îi dă posibilitatea omului să se bucure de cele mai mari avantaje:

1. Viaţa pe stâncă.

2. Prietenia lui Dumnezeu – Enoh, Noe, Moise, Ilie.

3. Siguranţa viitoare.

VIII. Sinceritatea îi dă posibilitatea omului ca cerul să fie deschis. Toate binecuvântările.

Toată lumina.

Toate bucuriile.

Se vede că Filip şi Natanael Erau buni prieteni.

Amândoi serioşi, sinceri, largi.

O veste bună, care izbucneşte de pe buzele lui Filip: „Noi am găsit.”

AMIN!

NATANAEL (II) (Ioan 1.45)

I. Domnul Isus se bucură când are de-a face cu oameni fără vicleşug.

1. Ce întrebare serioasă: „De unde mă cunoşti?”

2. Ce durere adâncă: „Niciodată nu v-am cunoscut!”

3. Dacă nici lângă Domnul Isus nu cad vicleşugurile, unde cad?

4. Vicleşugurile în gândire – nici unul să nu gândească rău despre aproapele său.

5. Vicleşug în simţire.

6. Vicleşug în faptă.

Ochi viclean, limbă vicleană, faptă vicleană. Umblăm în faţa Domnului.

„Niciodată nu v-am cunoscut” – ca ucenici, ca urmaşi, ca mântuiţi.

„Urzeşte viclenii” – Psalmul 35.20. O dovadă că adevărul e scos.

El a văzut pe Natanael venind la El cu greşeli, slăbiciuni, păcate, fără viclenie, făţărnicie. Aşa cum suntem să venim la El. Să cureţe totul. II. De ce se bucură Domnul?

Aşa ceva e rar – fără făţărnicie, viclenie, la culme.

Cel mai bogat, frumos, înţelept, e cel nevinovat.

Iată, iată, întâlniri minunate.

Aşa ceva prezintă mare valoare.

1. Mărgăritar de aur de multe carate, un ogor bun.
2. Tot ce a pierdut lumea – Paradisul.
3. Tot ce se admiră la copii.

Cea mai mare frumuseţe a caracterului, ca un monument. Totul e frumos, armonios.

Când îl vede, îl recunoaşte: „Rabi, Fiul lui Dumnezeu, împărat!” Cerul deschis.

1. Toate binecuvântările Cerului.
2. Sunt ocrotiţi de puterea cerului.
3. Oricând au intrare în cer.
4. Ca să-şi menţină curăţenia – în locurile cereşti (Efeseni 2.6).
5. Patria lor e cerul.

Punctul central – în cel credincios.

1. Conştiinţa iertării
2. Primirea adevărului
3. Predarea deplină.
4. O stare conştientă a Prezenţei Lui
5. A căuta Slava Lui, nu a noastră. Prin Biblie, rugăciune, izolare.

Lucrează Tu în noi, că tare slabi şi făţarnici suntem! Iartă-ne! AMIN!

NATANAEL (III)

Căutarea premergătoare a omului. Nedumerirea lumii. Unde?

I. Veniţi, vedeţi. Chemarea la experienţă. Desăvârşirea. Cum trebuie să fiţi. Omul după chipul Său.

Pe Acela care vă iubeşte. La prietenul vostru, Dumnezeul vostru.

Ioan L-a văzut. îndreptarea omului.

Nestatornicia omului în faţa Statorniciei lui Dumnezeu.

Un necunoscut. Cum aşa?

II. Tu eşti Simon, fiul lui Iona, te vei chema Chifa. Ascultare – Ghedeon.

1. Purtat în privire.
2. Purtat în gândire.
3. Purtat în rugăciune.
4. Purtat în dragoste.
5. Purtat în răbdare.
6. Purtat în iertare. Petru, în prima zi – 3000 de oameni aduşi la Hristos.

Constatarea – Datorită Harului Lui. O viziune a marilor realităţi.

III. Iată cu adevărat un israelit fără vicleşug. Isaia 53. Prietenie gingaşă. Nimic nu poate scăpa privirii Lui.

IV. Te-am văzut înainte să te cheme (Ioan 1.45-50). AMIN!

PRIMII CREŞTINI.

Caracteristica primilor creştini.

I. Erau plini de frică. îşi dădeau seama că Domnul e în mijlocul lor. Iacov, Ilie, Isaia, Schimbarea la faţă.

II. O părticică dincolo de relaţii familiale. Toate de obşte.

1. Fraţi de corp, n-aveau aşa ceva.

2. Părinţii şi copiii n-aveau aşa ceva. Socrii şi ginerii n-aveau aşa ceva.

O unitate desăvârşită a Duhului Sfânt.

1. Datorită unei plinătăţi desăvârşite.

2. Datorită unei curăţenii desăvârşite.

3. Datorită unei iubiri desăvârşite.

4. Datorită unei predări desăvârşite. O lume nouă se urzea.

III. O unitate desăvârşită.

1. Ei nu se predau pe jumătate.

2. Ei nu se pocâiau pe jumătate sau 90%.

Lipsa de unitate nu-s greşelile altora, ci necurăţiile noastre (ale mele).

O asemenea unitate a fost:

1. în catacombe.

2. în temniţe.

3. în deportări.

Noua societate avea toate de obşte.

1. Cerul pe pământ.

2. Dumnezeu, Totul în toţi.

IV. Centrul unităţii lor era Templul.

1. Nelipsiţii.

2. Ce necazuri cu cei necredincioşi.

3. Ce ispite trebuiau biaiite – la coasă, la lucru. O imposibilitate era absenţa.

1. întărire în Cuvânt.

2. întărire în Părtaş ie.

3. întărire în frângerea pâinii.

4. întărire în rugăciuni.

1. Imposibilitate de a lua cina la templu. 3000 de oameni, 4000 de oameni. Luau cina în case. Din case în case.

2. Imposibilitate de a fi nemulţumiţi. Luau hrana cu bucurie.

3. Imposibilitate de a fi trişti.

4. Imposibilitate de a fi necuraţi.

5. Erau 100% predaţi, nu jumătate credincioşi. AMIN!

CĂUTARE.

Adunare laolaltă, pentru lămurire, clarificare.

1. înţelegerea deplină a lucrurilor vine treptat.

2. Până ajungem să pricepem un lucru, aşa cum vrea El.

I. Dumnezeu ne pretinde – Pocăiţi-vă – Schimbaţi-vă gândirea - METANOIA. Complet de la Alfa la Omega.

1. Isaia 44.19 – „Nici unul nu intră în sine însuşi, n-are nici minte, nici pricepere”.

2. Căci gândurile mele nu sunt gândurile voastre (Isaia 55.8).

Cu cenuşă se hrăneşte inima lui amăgită, îl duce în (amăgire) rătăcire. DE CE? Să nu-şi mântuiască sufletul (Isaia 44.20). §. Consumă cenuşă la ospăţ. 80% putere fizică pierdută.

3. „Poporul meu piere din lipsă de cunoştinţă.” (Osea 4.6) Ai lepădat, te lepăd.

II. Să cunoaştem, să căutăm să-L cunoaştem (Osea 6.3). Cunoştinţa de Dumnezeu face mai mult ca jertfele (Osea 6.6). „Viaţa veşnică este aceasta: să Te cunoască pe tine Singurul Dumnezeu adevărat, şi pe Isus Hristos pe Care L-ai trimes Tu.” (loan 17.3). AMIN!

FIUL PIERDUT

(Luca 15.11-32) ni.

Cea mai profundă mărturisire ce a putut fi făcută de către cineva, sufletul omenesc.

1. Zicea El pe drum: „Tată, nu mai sunt vrednic să mă cheme fiul Tău.”
2. Am pierdut toată vrednicia mea.
3. Am pierdut demnitatea de fiu.
4. Am pierdut dreptul de slugă.
5. Am pierdut dreptul deTe privi, de a-Ti vorbi.

Cea mai tragică realitate. N-a făcut nici un cadou Tatălui său. Nimic, nimic. Ce aducea înaintea Tatălui?

1. Cea mai mare înfrângere
2. Cea mai mare ruşine
3. Cea mai mare zdrobire – Tată. Fiori reci prin sufletul lui.
4. Se întorcea din chin, din negură, din întuneric. Totuşi El a adus Tatălui său cel mai frumos cadou.

1. Tu ceri ca Adevărul să fie în fundul inimii (Isaia).
2. Jertfa plăcută Ţie este un duh zdrobit (Isaia).
3. Întoarce-Ti privirea de la păcatele mele, şterge toate nelegiuirile mele.
4. Am făcut ce-i rău înaintea Ta, vei fi drept şi fără vină în hotărârea Ta.

IV. El avea cele mai frumoase făgăduinţe (Isaia 57.15; 51.17; Leviticul 5.5). Trebuie să se smerească.

V. Siguranţa întâlnirii cu Tatăl.

VI. Siguranţa trăirii în bucuria Tatălui.

VII. Siguranţa hainelor albe.

VIII. Siguranţa Legământului Mielului.

IX. Siguranţa saturării la masa Tatălui.

X. Siguranţa încălţării.

XI. Siguranţa aşteptării Mirelui. AMIN!

CREŞTEREA NOASTRĂ SUFLETEASCĂ

(1 Petru 2.1-10)

I. Să mulţumim că facem parte dintr-o biserică faţă de care avem obligaţii spirituale.

1. Dragoste.
2. Sinceritate, Adevăr – să spui Adevărul.

II. Să ne rugăm Domnului ca El s-o sfinţească, s-o curăţească de orice:

1. Viclenie.
2. Prefăcătorie.
3. Pizmă.

4. Clevetire.

III. Să ne rugăm ca să ajungem la statura plinătăţii Domnului Isus. AMIN!

FLORIILE.

I. Proslăvirea prin înţelegere deplină a Cuvântului

1. Ceea ce spune Domnul Isus, accentuează.

2. Domnul mereu accentuează. ÎNDATĂ ce veţi intra.

În fiecare propoziţie este un accent deosebit.

1. „Dacă neprihănire voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor şi a fariseilor, cu nici un chip nu veţi intra în împărăţia Cerurilor” (Matei 5.20).

2. „Câtă vreme nu va trece cerul şi pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege, înainte ca să se întâmple toate lucrurile.”

3. „Dacă-ţi aduci darul la altar şi acolo îţi aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ţi darul acolo înaintea altarului şi du-te întâi de te împacă cu fratele tău, apoi vino, de adu-ţi darul.” (Matei 5.23-24).

„. Veţi găsi un măgăruş legat, pe care n-a încălecat nici un om; deslegaţi-1 şi aduceţi-Mi-1.” Câţi măgăruşi nu sunt? N-a încălecat nimeni, niciodată.

II. Proslăvirea se face prin ascultare desăvârşită.

1. Dezlegaţi-1!

2. Aduceţi-Mi-1!

3. Domnul are trebuinţă de El.

4. îndată îi trimite înapoi – amănunţimea.

Domnul Isus este tot atât de amănunţit în lucrările mici ca şi în cele mari.

1. Când spală picioarele ucenicilor.

2. Când înmulţeşte pâinile

3. Sau când vorbeşte despre masa cerească.

4. Sau când vorbeşte despre judecata de la urmă.

III. Proslăvirea Domnului Isus în viaţa noastră.

1. La cotitura drumului – între două căi.

2. Afară în întuneric – plânsul şi scrâşnirea dinţilor – Samariteana.

Iată drumul, mergeţi pe El. Calea vieţii sau calea morţii.

3. Lângă uşă.

4. Legat – nu se poate elibera.

Să dau drumul celor apăsaţi (Luca 4.18).

5. L-au dezlegat; El nu se putea elibera. Să dau drumul celor legaţi (Isaia 44.20).

6. Dezlegaţi-1. lăsaţi-1 să meargă! (Ioan 11.44). Numai cel slobod îl proslăveşte.

Dacă Fiul vă va face slobozi. Să se proslăvească El prin noi.

IV. Proslăvirea Domnului Isus în text n-a fost completă. Osana! Osana!

1. Era o mare veselie, bucurie. Domnul plângea afară pentru cetate.

2. Vocile lor erau frumoase.

3. Plinătatea lor era deplină.

4. Numărul lor era mare.

5. Gândurile, idealurile lor erau înalte, frumoase.

6. Era răsplata Domnului Isus, pentru ce a făcut, ca naţiune.

7. Nu pentru ce ar fi putut face.

V. O pătrundere mai adâncă asupra Cuvintelor: Oh, salvează neamul.

1. Strigătele „Osana” aveau alt sens pe vremuri. Crucea în fiecare zi – pe coroane, pe piept. Fă-ţi cruce cu mâna care bate, care fură.

2. Bine ai venit!

3. Doamne, viaţa mea Ţi-o predau. Strigătul prizonierului, care nu ştie ce-i mila. DEODATĂ – o posibilitate, o siguranţă.

1. Strigătul condamnatului zdrobit. Osana! Strigătul durerii. Strigătul porneşte dintr-o siguranţă de a fi ajutat.

2. Strigătul deznădăjduitului, care se îneacă, dar privind în ochii lui, prinde nădejde, faţa i se schimbă.

Strigătul bucuriei pentru că are pe Cineva de Care nu se îndoieşte. Strigătul nenorocitului, căzut între tâlhari.

1. Jefuit, bătut, zdrobit.

2. Vede pe Samariteanul milostiv – Osana!

3. Vine privind în ochii lui. Şi copilaşii strigau Osana!

Te poţi bucura de Domnul Isus, fără să-ţi dai seama de ce eşti tu în realitate – e o bucurie falsă.

Copilaşii: Osana! Femeile: Osana! Osana!

Proslăvirea Domnului Isus se poate face dacă Domnul dispune de proprietatea acestui om.

1. Ce are Domnul Isus în casa ta?

2. Ce are Domnul Isus în relaţiile tale?

La Petru, casa oricând, barca la dispoziţie, timpul, ispitele, greşelile, sinceritatea deplină, VIAŢA TOATĂ – 100%.

1. Are Domnul în casa ta o farfurie, o lingură?

2. Are un pat?

3. Are un ban?

4. Eul tău I l-ai dat Domnului? Ai rugăciune?

5. Timpul Tău? Al nostru?

Ca să poţi fi liber în cer, El aici trebuie să fie Domn.

Când păcatul este iertat, El vine.

AMIN!

SĂRĂCIA.

Cuvântul sărac este tare elastic.

Omul îl întrebuinţează după cum îi convine. Dacă într-o împrejurare îi convine să se arate sărac, umblă ca o pisică (linguşeşte). Dacă în altă împrejurare îi convine să se arate bogat, umblă ca un păun. (mândru).

Unul e sărac, că n-are casă, maşină, televizor.

În realitate, toţi suntem bogaţi: avem ochi, minte, sănătate, libertate, conştiinţă, mâini, picioare = sănătate, libertate de alegere, nu roboţi. I. Două feluri de sărăcie:

1. Fiindcă omul are trup şi duh – două părţi importante, vor fi şi două feluri de sărăcii.

2. Oameni trupeşti, ei nu ştiu altceva decât să se vaicăre.

3. Ei vorbesc ceea ce trăiesc – trăiesc în materie, vorbesc despre cele materiale.

4. Oameni duhovniceşti au necesităţi duhovniceşti. Sunt flămânzi şi însetaţi după neprihănire.

Omul care nu-i născut din Duhul lui Dumnezeu se vaicăre – îi lipseşte, îi trebuie, nu-i ajunge.

Omul care e născut din Dumnezeu are o altă lume – veşnică.

1. Şi lor le trebuie, le lipseşte, nu le ajunge, dar lucruri de altă natură

— legătura cu Dumnezeu, cuvântul Sfânt, părtăşia cu fraţii.

2. Pe credincios îl preocupă lucrurile veşnice.

3. Avem chiar îndrumări în această direcţie.

— întăriţi-vă în Domnul (Efeseni 6.3).

— Faceţi în toată vremea, prin Duhul, rugăciuni şi cereri, stăruiţi, vorbiţi lucruri duhovniceşti (1 Timotei 2.1).

— Daţi-vă toată silinţa, nevoiţi-vă să intraţi pe uşa cea strâmtă (Luca 13.24).

Fiţi tari, neclintiţi, sporiţi întotdeauna în lucrul Domnului (1 Corinteni 15.58).

— Simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări (2 Corinteni 12.10).

— Pe voi înşivă, încercaţi-vă, dacă sunteţi încredinţaţi.

— Suferinţele din vremea de acum, nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare (Romani 8.18).

— Până în clipa aceasta, suferim de foame, sete, ocări, batjocuri (Galateni 2.20).

O nouă lume în care credinciosul se acomodează. Frumos le stă credincioşilor să se plângă? Să se simtă zdrobiţi, copleşiţi în cele cereşti, cum se simt oamenii pământeşti în cele materiale?

1. Of, ce sărac sunt în puterea duhovnicească, cum să ies din starea aceasta?

2. Ce sărac mă simt de o încredere totală, alţii pot zice că-mi merge bine!

3. Ce sărac mă simt de o curăţenie deplină, totală, întotdeauna!

4. Ce sărac mă simt de o privire adâncă spre Acela Care e veşnic!

5. Ce sărac mă simt de o Dragoste sinceră, duioasă!

6. Ce sărac mă simt de dorinţa de a mă alimenta duhovniceşte!

7. Ce sărac sunt de prietenie, de rugăciune, de sfinţenie, de mărturisire!

8. Ce sărac sunt de gingăşie, blândeţe, bunătate, credincioşie!

Dar, Slavă domnului, avem o avere cerească la dispoziţie – Cere şi vei căpăta.

Ce ar însemna, dacă cineva dm acei care au ajuns în împărăţia Cerească s-ar plânge mereu de cele trecătoare?

1. înseamnă că nu-i stăpânit de cele de sus.

2. înseamnă că nesocoteşte Cuvântul Mântuirii: „Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu, celelalte vi se vor da pe deasupra” (Matei 6.33).

3. Copiii caută jucării, prieteni, porumbei, căţei, cărţi, sentimente, bani, lucruri strălucitoare.

4. Ce încercări grozave, când caută anapoda.

1. Samson caută în primul rând însurătoare – i se scot ochii.

2. Iuda caută în primul rând banii – a pleznit de lăcomie, i s-au vărsat măruntaiele (Faptele Apostolilor 1.12).

3. Absalom caută în primul rând frumuseţea, e agăţat de ce avea mai frumos – părul (2 Samuel 14.26; 18.9).

4. Haman caută mai întâi să fie sus-pus – ministru; e spânzurat pe o spânzurătoare înaltă, sus de tot.

II. O făgăduinţă de mare preţ: „Ferice de cei săraci în duh. că a lor este împărăţia cerurilor.” (Matei 5.3)

1. Are tot ce vrea în lumea materială e sărac.

2. Are tot ce vrea în lumea intelectuală – e sărac.

3. Are tot ce vrea în lumea socială – e sărac.

4. Ce i-a trebuit lui Zacheu, Corneliu, Saul?

5. Se formează vid spiritual – caută pacea, fericirea, conştiinţa curată.

Oamenii pot să se facă unii pe alţii fericiţi, dar ce zice El?

1. Care sunt acei fericiţi de îngeri?

2. Care sunt acei fericiţi de arhangheli, de Cerul întreg? (Apocalipsa 22.14) „Ferice de cei ce-şi spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieţii şi să intre pe porţi în cetate.” „Ferice de cel cu fărădelegea iertată şi de cel cu păcatul acoperit.” (Psalmul 32.1) Acei care-şi văd falimentul lor, nenorocirea lor. Acei care-şi văd sărăcia lor mare, păcatul lor. §. Femeia păcătoasă era fericită – se vedea aşa cum era. §. Fariseii şi cărturarii erau vai şi amar de ei.

Oamenii pot zice: „Ferice că a câştigat la loterie, ferice că are serviciu bun, se văd sus, ferice că s-a însurat tânăr.” Rezolvarea problemei sărăciei 1. Săracul Lazăr a trebuit s-o rezolve.

§. Unii rezolvă problema sărăciei cu Loterie, alţii rezolvă problema sărăciei cu învăţătură – cărţi, dar problema sărăciei în duh – duhul scos de sub puterea de viaţă, nu este rezolvat.

§. Peştele scos din apă? Ştiinţa n-are răspuns. înţelepciunea omenească tace.

Iată soluţie: „Veniţi la Mine”. „Priviţi la Mine”.

A venit la rănile Domnului Isus, păcatul dat la o parte – intră Duhul, ajungi la călăuzire şi El rezolvă toate: „Aruncă mreaja la dreapta”. Numai acela care e botezat cu Duhul Sfânt poate boteza.

§. Florile flămânde – El le dă podoabe, haina, lăcrămioare, crinul, trandafirul.

§. Păsările sărace – El le îndrumă la hambare.

Oamenii săraci – „Veniţi la Mine” cu toată inima şi am să vă satur.

Slavă Ţie, Domn al Ceailui şi al Pământului, că nu laşi pe nici unul din cei ce se încred în Tine. flămânzi, goi, necăjiţi.

Acei care caută mai întâi cele pământeşti, se înfăşoară cu ele şi pierd şi pe cele cereşti.

„Copilaşilor, păziţi-vă de idoli!” (Ioan 5.21)

AMIN.

BIRUINŢA SEMINŢEI.

Domnul Isus ne dă exemple din natură. ‘

;u Prospeţimea lor înviorează. Naturaleţea lor ne bucură.: „,

Sunt cunoscute, produc bucurii.

tb Filmat şi amplificat, se vede cum aruncă pământul în sus, se aude şi un zgomot. Ca o uzină complicată.

Prin câte trece până ajunge bob? I. Creşterea firului verde – duşmanii firului verde.

1. Bobul de grâu este Domnul Isus – pus în pământ (mormânt).

2. Cât trebuie bobului de grâu ca să ajungă la coacere – 9 luni.: ‘î ji 3. Fiarele sălbatice, păsările, gerul.; «

1. Sămânţa Cuvântului în pământ rece, inimi îngheţate, viscolită, >b Ji! 2. La un moment dat, o rază de lumină încălzeşte.

3. Sămânţa pocneşte şi iese un fir verde. Plugarul aşteaptă roadă.

4. Soarele învăluie mugurul cu căldura lui.

Aşa este şi în viaţa noastră. Sămânţa tainic lucrează. ‘;

1. Se trezeşte conştiinţa.

2. Se clarifică vederea.:;

3. Se îngrozeşte de întunericul, gheţăria sufletului.

4. Pocăinţa, osândirea păcatului. iui 5. Mărturisirea păcatelor.

6. Omul lăuntric începe să respire, să se roage.

7. Simte nevoia să stea tot mai mult în lumină.

» Căldura Cuvântului. Primăvară. O schimbare în viaţă. Cerul se bucură, îngerii cântă.

Primejdiile firului nou, a credincioşilor – bolovani, grindină, furtuni, ploi, soare. Dar biserica din bob – Cruce e mai tare, ca cedrii din Liban.

1. Animale sălbatice – viaţa fragedă, patimile vechi, luptă.

2. Vânturi reci, obiceiurile firii vechi încearcă să omoare planeta verde.

3. Crivăţul îndoielilor, furiile necredinţei pot opri creşterea.

§. Floricele de primăvară, îngheţate, acoperite de zăpadă, luptă să biruiască.

Primejdiile nebănuite apar, căutând să doboare viaţa.

1. Muştarul ne arată mărimea credinciosului.

2. N-a zis că-i înalt ca bradul pe culmi.

3. N-a zis nici că-i salcie plângătoare.

4. N-a zis nici că-i cedrul din Liban – lemnul de podoabă.

5. Nu 1-a asemuit nici cu spinii. Ceva modest, nebăgat în seamă de cedrii lumii.

Ce înseamnă condamnarea muştarului?

S-a întins prea mult, dincolo de limita obişnuită, păsările cerului şi-au făcut cuiburi.

În Biblie, Genesa 9.6 – fiii lui Dumnezeu s-au unit cu fetele oamenilor – au dat uriaşi.

Îşi adânceşte rădăcinile în firea, înţelepciunea, în puterea lumii, felul de a lucra al lumii.

Manifestarea, ca şi inspiraţia mai mare – fără viaţă. Fără rădăcini adânci. Fără duh de rugăciune. Tulpina şi crengile deasupra solului trebuie să nu depăşească rădăcinile din pământ. Rădăcinile să fie cât manifestarea de deasupra.

1. Creşterea în organizaţii mari, dar fără putere interioară, fără viaţă în Hristos. Se prăbuşeşte.

2. Creştere în metode exterioare lumeşti, puse la punct, fără Duh.

3. Creştere în principii lumeşti.

4. Creştere în lucruri lumeşti, fără Duh.

Ramuri mari, păsările fac cuiburi – murdării, necurăţenie.

Se alimentează din hrana lumii.

Manifestări mari lumeşti, fără putere spirituală.

Credinciosul, nu înseamnă dezvoltarea naturală a vieţii – El este darul lui Dumnezeu.

Casa Mea se va chema Casă de Rugăciune.

Adăparea din puterile lumii, dau dimensiuni fantastice – fără putere, cu gălăgie, vorbe umflate. încredere tară smerenie, laudă fără putere.

Activitate fără dragoste.

Dragoste de sine, fără curăţenie.

Eul înalt, fără ca Dumnezeu să fie totul în toţi. §. Rădăcini – buhai, ramuri -buhai. Târnăcopul în mână – să sorbi din puterea Lui.

II. Creşterea bobului – există mulţi duşmani ai creşterii, dar biruinţa e a Domnului.

1. Aşteptarea rodului – e lucru mare.

2. Există duşmani nu numai ai ramurilor, ci şi ai roadelor.

3. Spic gol, tăciuni, insecte, gândaci, şoareci.

4. 10’/2 luni; spicul e copt cât nu se cere? Ca să se coacă, bobul de grâu are nevoie de 3000 de calorii. Lupta pentru creşterea şi coacerea bobului.

Lupta între căldură şi frigul care dă năvală. Luptă între lumină şi întuneric. Lupta între dragoste şi ură.

Lupta între părtăşie spirituală şi individualism, mândrie, clevetire. Luptă între dorul după Cuvânt şi nepăsarea faţă de Scripturi. Luptă între ce-i firesc şi duhovnicesc. Cain şi Abel. Luptă între spice pline şi cele goale. Iuda şi Domnul Isus. 1. Iuda nu s-a alimentat de sus.

Dacă nu eşti ceea ce trebuie, nu-1 vei suporta pe Acela care e ce trebuie.

III. Cum se coace bobul.

1. Pentru a ne mări încrederea, Credinţa – o încercare.

2. Pentru a ne mări Dragostea – lasă să ne facă rău.

3. Pentru a ne mări smerenia – ne arată greşelile.

4. Pentru a ne mări răbdarea – ne dă ceva ce nu putem suferi.

5. Pentru a ne mări blândeţea – ne dă o boală, o încercare. Până vom ajunge la statura plinătăţii Lui.

12 feluri de roade în fiecare lună.

1. Toate lucrurile lucrează împreună spre binele acelor care iubesc pe Dumnezeu. El trebuie să crească, iar eu să mă micşorez.

2. Când va veni şi va fi privit cu uimire de cei ce au crezut.

3. Când se va arăta El, vom fi ca El.

4. Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine (Galateni 2.20). Bobul de grâu trebuie să crească.

Prin Cuvântul Lui, Lumina să se pogoare.

Prin Cuvântul Lui, rugăciunea, puterea să se pogoare.

Prin Cuvântul Lui, încrederea în El să domnească.

AMIN!

OAIA.

În Biblie se vorbeşte de păstorii oilor. Strămoşii Domnului Isus toţi au fost păstori – Avram, Isaac, Iacov, Moise, David.

I. Asemănarea oilor cu oameni.

Nu se aseamănă cu urşi, lupi, câini, cai, cerbi.

1. Oaia nu poate trăi fără stăpân, îngrijitor.

2. Oaia şi păstorul, păstorul şi oaia, cuvinte apropiate, mama-copilul, copilul şi mama. Relaţia.

Ce durere – oaia tară păstor – dezastru pentru oaie – om. S-a rătăcit, s-a pierdut, a fugit.

Nu se poate orienta deloc.

Nu se poate ocroti singură.

Nu ştie să facă staule, colibe.

Nu poate găsi izvoare de apă, rezerve.

N-are siguranţă, ziua, noaptea, senin sau furtunos.

N-are nici o ţintă.

II. Oaia fără păstor – Dezastru! A ajuns în pustie, a ajuns în mlaştini, a ajuns în desişuri.

III. Relaţiile între oaie şi Păstor sunt totale, absolute. Siguranţa deplină a oii lângă Păstor.

Oaia are nevoie de păstor tot timpul.

Numai o oră din 24 am nevoie de El. Numai 2 ore din 24 am nevoie de Păstor.

Numai 3 ore din 24 am nevoie de El, în rest – singurătate şi nesiguranţă.

1. în legătură cu hrana – Păstorul.

2. în legătură cu viaţa – Păstorul.

3. în legătură cu apa – Păstorul.

4. în legătură cu iarba – Păstorul.

5. în legătură cu noaptea, furtuna – Păstorul.

6. Călăuzirea ei în toate – Păstorul.

IV. Păstorul corespunde acestor înalte cerinţe. Păstorul cel bun – Eu sunt Viaţa. Totdeauna prezent la oi.

Desăvârşit, nu lasă nimic de dorit.

1. Caracterul său.

2. în planurile Sale – Lumină.

3. în grija Sa.

4. în dorinţe Sale. Minunat – orice lucrare. Ajutor imediat – orice veţi cere. Atotputernic. Sfetnic.

Şi-a dat Viaţa pentru oi. A răscumpărat oile de la moarte. „Eu sunt Păstorul cel Bun. Eu îmi dau viaţa pentru oile Mele.” (Ioan 10.11)

AMIN!

REVENIREA LUI ISUS

1. Una din cele mai frumoase, luminoase, înălţătoare învăţături, promisiuni (învăţături).

2. învăţătura – puterea bucuriilor lor, care îl electrifica.

3. Nu numai că trebuie predicată, ci trebuie stăruită, pentru că împlinirea ei poate fi oricând.

4. Se aşterne praful, uitarea asupra Adevărului de bază – învăţătura despre a doua venire a Domnului Isus. Vine nepăsarea.

5. Această învăţătură este o taină între ucenicii Lui. „Ştii că Domnul răpeşte azi pe Stăpânul tău deasupra capului tău.” (2 împăraţi 2.5)

6. Această învăţătură era ca o flacără, care-i ardea pe primii ucenici

— Biserica. Numai pe credincioşii îi interesează.

7. îi priveşte numai pe cei născuţi din nou din Dumnezeu, care s-au întors cu pocăinţa – Biserica.

Biserica n-a existat înainte de Domnul Isus, El a înfiinţat-o.

Unul dintre cele mai mari evenimente biblice e venirea Lui şi răpirea credincioşilor.

Mulţi nu fac deosebire între judecata Lui şi Venirea Lui.

1. Lucrurile trebuiesc cercetate temeinic.

2. La înălţare îi asigură: Dolmnul Isus va reveni veni în acelaşi fel. (Faptele Apostolilor 1.11)

3. Duhul Sfânt vorbeşte prin toţi apostolii acest Adevăr.

— Să vă întărească inimile şi să fie fără prihană, în Sfinţenie, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, la venirea Domnului nostru Isus Hristos, împreună cu toţi sfinţii Săi.” (1 Tesalonicem 3.13)

— Cât priveşte venirea Domnului Nostru Isus Hristos şi strângerea noastră laolaltă cu El, vă rugăm fraţilor să nu vă lăsaţi clătinaţi.” (2 Tesaloniceni,2.1)

— Noi, cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului, nu vom lua înaintea celor adormiţi, căci însuşi Domnul cu un strigăt, cu glasul unui Arhanghel şi cu trâmbiţa lui Dumnezeu Se va pogorî din cer, şi întâi vor învia cei morţi în Hristos, apoi noi vii, care vom fi rămas, vom fi răpiţi toţi împreună cu ei, în nori ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh: şi astfel vom fi întotdeauna cu Domnul.” (1 Tesaloniceni 4.15, 16, 17)

— Când Se va arăta El, vom fi ca El.” (1 Ioan 3.2)

Un adevăr temeinic învăţat de Sfânta Scriptură – Mireasa Lui nu este judecată în mijlocul neamurilor.

Nu ştiţi că sfinţii vor judeca lumea? (1 Corinteni 6.2-4)

Oricine crede în El, nu este judecat (Ioan 3.18).

Nu este logic: Mireasa adusă în faţa Tribunalului.

Nici un Mire Judecător nu i-ar face un proces, după aceea s-o elibereze.

5. Acum îmi zici „iertate îţi sunt păcatele”, iar apoi vine să te judece. Venirea a doua este o Revelaţie divină, un Adevăr Biblic, nezguduit.

1. Vegheaţi dar, pentru că nu ştiţi când va veni! (Matei 24.42)

2. Apocalipsa se termină cu: „Da, Eu vin curând!” (Apocalipsa 22.20)

3. „Să întâmpinăm pe Domnul în Văzduh.” (1 Tesaloniceni 4.17) Ce o mai fi şi asta? Ce să mai înţelegi? Nelămurirea porneşte din necunoaşterea precisă cine-i Biserica. Nu este împărăţia lui Dumnezeu. Ce este Biserica? Marea taină a lui Dumnezeu.

„Mădulare din trupul Lui, os din oasele Lui.” (Efeseni 5.32)

Nu este organizaţie vizibilă de slujitori, coruri, cântăreţi.

Nu este o clădire impunătoare.

Taina ascunsă din veacuri în Dumnezeu (Efeseni 3.9-11).

„Prin descoperirea dumnezeiască am luat cunoştinţă de taina aceasta.” (Efeseni 3.3) Biserica este trupul lui Isus Hristos (Efeseni 1.23). El este Capul Bisericii (1 Corinteni 6.15).

Hristos totul în toţi, un corp în care El, e puterea corpului.

1. Mâinile Tale.

2. Buzele Tale.

3. Privirea Ta.

4. Gândurile Tale.

Marea familie cerească a lui Dumnezeu

1. Dumnezeu ca Tată.

2. Noi suntem fraţii Lui (Ioan 20.17; Evrei 2.11).

3. Fiecare credincios este născut din nou (Ioan 3.3; Ioan 1.13).

4. Relaţia, îmbrăcaţi-vă cu Dragoste, legătura desăvârşirii.

5. Familia cerească, care prin Evanghelie s-a dezlipit de pământ şi de atracţia lui şi s-a unit cu cerul şi atracţia Lui.

Slavă tatălui, Fiului şi Sfântului Duh! „VINO, DOAMNE ISUSE!” AMIN!

VENIREA A DOUA.

I. Ordinea de idei inversată: nu unde ne va lua, ci de unde ne va lua. Poziţia centrală a sufletului.

II. Fiecăruia i se dau instrucţiuni speciale:

Cum să se pregătească pe pământ, ca să fie gata.

1. Ca la Israel în Egipt

2. Dumnezeu a venit în Egipt, ca să-Şi ia poporul. Fiecare să aibă grijă, cum foloseşte talanţii. Nemărginirea Harului.

Nemărginirea Dragostei, a Păcii. Nemărginirea îndurării şi a Bunătăţii.

De faptul că Dumnezeu e la dispoziţia omului, se arată prin Puterea nemărginită.

III. Obiectul vorbirii Lui: pentru fiecare.

1. Sunt îndemnaţi să se lase în seama Lui, pe braţul Lui, să-L lase liber.

2. Să-L aştepte.

3. Avertismente precise, fără scuze, fără să se încarce, sucind calea. Pregătiţi, fiţi gata!

1. Pe drumul vieţii, ca ucenici – drum lung.

2. Ca martori – cu făclii luminoase.
IV. Scopul central al uceniciei:
1. Apogeul – Hristos.
2. Idealul – Hristos.
3. Culmea – Hristos.
4. Ţinta – Hristos.
Nu-şi atinge chemarea de înţelepciune, de unire, de putere.
Nu când se va întâmpla, ci îndată.
Au fost în aşteptare.
La Cântarea Cântărilor (5.2). „Adormisem dar inima-mi veghea.”
La Apocalipsa 3.20: „Cel ce aude glasul Meu şi deschide.”
1. Fiul Omului e chiar la uşă.
2. Cea mai mică ciocănitură.
3. Cea mai mare apropiere.
V. Exemple din viaţa fizică, tradusă în duh.
1. Venirea de la nunta stăpânului (Luca 12.36).
2. Copii au mâncat sau nu.
Lui Dumnezeu Ii plac gingăşiile, surprizele: Dragoste, Harul, grija, ocrotirea şi Umplerea.
VI. Apogeul uceniciei:
1. Ucenicul care arată Dragoste
2. Care arată atenţie
3. Care arată bucuria de a-L sluji.
Ca răsplată a aşteptării: cinci fecioare primite, cinci fecioare alungate. Poziţie de rob, de servitor în veghere.
VII. Timpul n-are importanţă. Binecuvântaţi sunt acei care sunt gata. Binecuvântare, fericire – bucurie. O aşteptare dublă, serioasă.
VIII. El vine, prezent continuu. Venirea Lui – prezent continuu. Fulgerătoare.
Năprasnică.
Înfiorătoare.
Glorioasă.
Oamenii veghează, hoţul, e sigur că vine.
Somaţie, avertismente, lămuriri: Vegheaţi!
Apocalipsa 22.20. Vino Doamne Isuse!
AMIN!
DOMNUL VINE.
Apocalipsa 1.7-8
I. Venirea Lui va fi publică.
1. Deşi a venit pe pământ discret.
2. Deşi El a murit în mod ruşinos.
3. Deşi El a fost nesocotit şi nebăgat în seamă de toţi.
II. 1. Deşi ucenicii Lui erau cei mai nesocotiţi.
2. Cei mai înjosiţi.
3. El însuşi vine să-i ia.
III. Nimeni şi nimic nu-L poate opri de la această măreaţă lucrare.

1. Nici Satan.
2. Nici îngerii.
3. Nici un om.

IV. Venirea Lui va produce extraordinare surprize veşnice.

1. Va pecetlui soarta unora cu fericire.
2. Alţii vor rămâne ca fecioarele nechibzuite.
3. Până nu-i târziu, vino, dragul meu. Iată-L, El vine!

Nimeni nu-L poate opri!

Aşa este, El vine. Cina se serveşte până vine El. Cum au cântat îngerii, când a venit în corp pe pământ. Cum vor mai cânta, când îşi va primi Mireasa. Cina a instituit-o El, până la Venirea Lui a doua. Enoh a profeţit-o, de peste 5000 de ani.

V. 1. Mântuirea a făcut-o individual, răpirea o face public.
2. Cei mai dispreţuiţi, înjosiţi, să fie eliberaţi.
3. Să fie arătaţi în Slavă.

— Cât de mult aşteaptă Domnul Isus!
— Cât de mult aşteaptă îngerii.
— Cât de mult aşteaptă sfinţii, cei ce au proorocit în Noul Testament.
— Cât de mult aşteaptă Tatăl, să-i primească pe fiii Lui!
— Cât de mult aşteaptă Duhul Sfânt!
— Cât de mult aşteaptă martirii din închisori, cei chinuiţi pentru Credinţă în Domnul Isus!

Nu va exista nici o scuză, nici o dezvinovăţire.

De ce n-au găsit Adevărul, că nu era ascuns în pământ, în pietre, văi.

De ce Adevărurile cele mari, sunt ascunse celor pricepuţi şi înţelepţi şi sunt descoperite pruncilor, celor mai săraci?

Hnstos vine! Vino, Doamne Isus! Da, Eu vin curând! (Apocalipsa 22 17)

AMIN!

SFÂRŞIT